

จดหมายฝากของอัครสาวกเปาโล ถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

โดย
โอลิเวอร์ ปี. กรีน

เล่มนี้ขอมอบให้แก่ทุกคนที่

“พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อlikลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

โคโลสี 1:27-29

จดหมายฝากของอัครสาวกเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

บทนำ

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าโคโลสีเป็นเมืองที่โด่งดังเมืองหนึ่งแห่งแคว้นฟรีเจีย ในทวีปเอเชียย่อย “เป็นนครใหญ่ที่มีผู้คนอาศัยอยู่มากมาย” พลินี (Pliny) นักประวัติศาสตร์บอกเราว่าโคโลสี, เลาดิเซีย, และอีเอราบุรีถูกแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ทำลายในสมัยเดียวกันในช่วงปลายรัชกาลของเนโร หลังจากจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นไม่นาน โคโลสีพื้นตัวและถูกสร้างขึ้นใหม่ เมืองโบราณนี้บัดนี้ก็ไม่มีอยู่อีกแล้ว แต่ที่ตั้งของมันถูกรอบครองโดยหมู่บ้านหนึ่งที่มีชื่อว่า โชนาส (Chonas) หรือตามที่บางคนสะกดมันว่า โคนาส (Khonas) หมู่บ้านแห่งนี้สวยงามดุจภาพวาดและตั้งอยู่อย่างสวยงามในหุบเขาที่อยู่ใกล้ภูเขาแคดมัส

หมู่บ้านแห่งนี้ซึ่งบัดนี้เป็นที่เมืองโคโลสีเคยตั้งอยู่ก็เข้าถึงได้ผ่านทางแถบชนบทอันสวยงาม ซึ่งประกอบด้วยโขดหินและต้นไม้ ในละแวกใกล้เคียงกันนั้นมีชุมชนเล็กๆหลายแห่ง และท่ามกลางชุมชนเหล่านี้เราสามารถพบซากปรักหักพังของซุ้ม ประตูโค้ง และหินรูปทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ยักษ์ บนพื้นดินมีเศษเครื่องปั้นดินเผาที่แตกแล้วกระจายเป็นหย่อมๆ ซึ่งมักถูกพบอยู่ใกล้และรอบๆซากปรักหักพังของเมืองเก่าแก่ในสมัยพระคัมภีร์เหล่านี้ ซุ้ม ประตูโค้งและเศษเครื่องปั้นดินเผาแตกคือทั้งหมดที่เหลืออยู่ตอนนี้ของเมืองโคโลสีซึ่งเป็นที่ๆคริสตจักรนั้นเคยตั้งอยู่ และเป็นคริสตจักรที่เปาโลส่งจดหมายฝากโคโลสีไปถึง

ในกิจการ 15:40-41 และกิจการ 16:1-6 เราเรียนรู้ว่าชาวประเสริฐถูกประกาศเป็นครั้งแรกในแคว้นฟรีเจียโดยเปาโล, สilas และทิโมธี ข้อพระคัมภีร์หลายข้อบอกเราว่าพวกเขาไปทั่วแคว้นฟรีเจีย ซึ่งจะบ่งบอกว่าพวกเขาเข้าไปในนครใหญ่ๆและเมืองหลักๆทั้งหมดในพื้นที่นั้น ในกิจการ 18:23 เราเรียนรู้ว่าเปาโลได้ไปเยือนพื้นที่นี้อีกครั้งหลังจากที่เขาได้ประกาศในเมืองฟิลิปปี เมืองเอเธนส์และกรุงเยรูซาเล็ม และในขณะเดียวกัน เขาก็ไปเยือนเมืองอันท็อก ในขณะนั้นเปาโล “ไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก” (กิจการ 18:23)

พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้ระบุเจาะจงว่าเปาโลและซิลาสไปยังเมืองโคโลสี แต่เนื่องจากเมืองนั้นเป็นหนึ่งในเมืองที่โดดเด่นในแคว้นฟรีเจีย มันจึงไม่มีเหตุผลที่จะสงสัยว่าพวกเขาได้ไปเยือนเมืองโคโลสีจริงๆและประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

อาจารย์บางท่านเสนอว่าเปาโลไม่น่าจะก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองโคโลสี แต่ในโคโลสี 1:21-25 เขากล่าวประมาณว่าเขาเองเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น คำแสดงความนับถือตอนท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้ซึ่งถูกส่งถึงบุคคลหลายท่านในเมืองเลาดิเซียและเมืองโคโลสี แสดงให้เห็นว่าเปาโลคุ้นเคยเป็นการส่วนตัวกับบุคคลเหล่านี้ และไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าเขาเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองโคโลสีและเป็นผู้แรกที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าแก่ผู้คนที่นั่น

ในบทที่ 4 ข้อ 7 และ 8 มีกล่าวไว้ว่าจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีถูกส่งโดยทิคิกัสและโอนีสมีส ซึ่งทั้งคู่ถูกชมเชยว่าเป็น “พี่น้องที่สัตย์ซื่อและเป็นที่รัก” จดหมายฝากฉบับนี้มีคำพูดหลายอย่างที่พิสูจน์จนหายสงสัยเลยว่าเปาโลเป็นผู้เขียนมันขณะที่ติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ในบทที่ 1:24 เปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์

ยากเพื่อท่าน” อีกครั้งในบทที่ 4:18 เราอ่านว่า “ขอท่านจงระลึกถึงโช่ตรวนของข้าพเจ้า” จากคำพูดเหล่านี้มันไม่ยากเลยที่จะกำหนดทาสัยที่จดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีถูกเขียนขึ้น โดยมีความถูกต้องแม่นยำในระดับหนึ่ง มันถูกเขียนประมาณปี ค.ศ. 62 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่จดหมายฝากถึงชาวเมืองเอเฟซัสและจดหมายถึงฟีเลโมนถูกเขียนขึ้น และเชื่อกันว่าถูกนำส่งโดยเหล่าผู้นำสารคนเดียวกัน

จดหมายฝากฉบับนี้เขียนขึ้นเนื่องในโอกาสใด เขียนขึ้นเพราะเหตุใด

จดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีมีลักษณะคล้ายกับจดหมายฝากถึงชาวเมืองเอเฟซัสอย่างมาก และถูกเขียนขึ้นเพราะเหตุคำสอนผิดซึ่งมีอยู่มากมายและแพร่หลายในคริสตจักรหลายแห่งในพื้นที่ส่วนนั้นของเอเชียน้อย คริสตจักรที่เมืองโคโลสีเป็นหนึ่งในคริสตจักรเหล่านั้นที่อยู่ใกล้กันในพื้นที่แห่งนั้น และอาจเป็นไปได้ว่ามุมมองทางศาสนาและหลักคำสอนโดยทั่วไปแบบเดียวกันและคำสอนผิดแบบเดียวกันแพร่หลายอยู่ที่ภูมิภาคนั้นที่คริสตจักรเหล่านั้นตั้งอยู่

คริสตจักรกลุ่มนั้นที่อยู่ที่นี่รวมถึงเมืองเอเฟซัส เมืองเลาติเซีย เมืองธียาทิรา และเมืองโคโลสี และคริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกเรียกโดยทั่วไปในหนังสือวิวรณ์ว่าเป็น “คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชีย” มีคนหลายกลุ่มในขณะนั้นที่สอนคำสอนผิดหลายเรื่องซึ่งอยู่ภายในขอบเขตของคริสตจักรเหล่านั้นแห่งทวีปเอเชียน้อย ในเมืองเอเฟซัสมีคนหนึ่ง “ที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่” (วว. 2:2) ในคริสตจักรที่เมืองสมอร์นามีคนหนึ่ง “ที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่” (วว. 2:9) ในคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา “ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง” ด้รับอนุญาตให้สอน (วว. 2:20) ในเมืองเปอร์กามัมมีคนหนึ่งที่ยึดถือหลักคำสอนของพวกนิโคเลาส์นิยม (วว. 2:15) และคนหนึ่งที่ยึดถือหลักคำสอนของบาลาอัมเช่นกัน (วว. 2:14) คริสตจักรเหล่านี้ที่อยู่ใกล้เมืองโคโลสีพอสมควร และอาจเป็นไปได้ว่าผู้คนเหล่านั้นมีส่วนในคำสอนผิดเหล่านี้ – อย่างน้อยก็ส่วนหนึ่ง

เมื่อเปาโลออกเดินทางไปจากเมืองเอเฟซัส เขาก็ให้คำเตือนให้ระวังอาจารย์กลุ่มหนึ่งที่อันตรายซึ่งจะเข้ามาในพื้นที่นั้น: “ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป” (กิจการ 20:29, 30) เปาโลไม่ได้ระบุชัดเจนถึงภัยอันตรายนั้นที่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัสจะเจอ แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาหมายถึงแนวทางปฏิบัติของการปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ ซึ่งเป็นการสอนศาสนาหนึ่งที่พึงการประพฤติ การถือวันต่างๆ และประเพณีของมนุษย์ – แทนที่จะเป็นพระคุณของพระเจ้า พระโลหิตที่หลั่งออก และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงพระชนม์อยู่ซึ่งเป็นขึ้นจากตาย

ในส่วนนั้นของทวีปเอเชียน้อยมีพวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอยู่มากพอสมควร ผู้ซึ่งยึดถือคติแบบชวาวียวหลายเรื่องและการถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสส ไม่มีกรกล่าวถึงชัดเจนว่าพวกเขามีทัศนคติแบบไหนและพวกเขายึดถือส่วนไหนของพระราชบัญญัติ แต่เห็นได้ชัดว่าสาวกเหล่านี้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถือว่าพระราชบัญญัติของยิวนั้นมีผลบังคับใช้อยู่ และพวกเขายึดถือพิธีกรรมต่างๆและวันเทศกาลเลี้ยงต่างๆอย่างเคร่งครัดตามที่ถูกสอนในพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาไม่ยอมรับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ – ซึ่งไม่รวมพระราชบัญญัติ ไม่รวมการ

ประพฤติ ไม่รวมสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์สามารถกระทำได้

เมื่อเปาโลมายังเมืองเอเฟซัส เขาก็พบสาวกเหล่านี้ของยอห์นเป็นจำนวนมาก พวกเขาออกปากยอมรับว่าตนไม่รู้ว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ และว่าตนได้รับบัพติศมาของยอห์นเพียงอย่างเดียวเท่านั้น (กิจการ 19:1-3) เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่คนเหล่านี้ เล่าให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับพระวิญญาณ และพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับคนอื่นๆที่เปาโลให้ความกระจ่างแจ้งเกี่ยวกับยุคสมัยแห่งพระคุณของพระเจ้า

ตอนนั้นมีสาวกคนหนึ่งของยอห์นที่โดดเด่นและมีอิทธิพลอย่างมากในภูมิภาคนั้น (กิจการ 18:24, 25) เขามีชื่อว่า อปอลโล และเราถูกบอกว่าเขาเป็นคนที่ชำนาญมากในทางพระคัมภีร์และเขาสอนสิ่งต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เมืองเอเฟซัส แม้ว่าเขาเป็นคนที่ซื่อตรงและจริงใจ เราก็ไม่ทราบว่าเขาสอนนานเท่าไรก่อนที่เขาได้รู้จักกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอันบริสุทธิ์อย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น สิ่งที่อปอลโลสอนไม่ได้ถูกระบุอย่างเจาะจง แต่คำสอนของเขาก็มีส่วนสนับสนุนอย่างเห็นได้ชัดต่อความสับสนและความเข้าใจผิดที่มีอยู่ในพื้นที่นั้นตอนที่เปาโลมาประกาศเรื่องพระคุณบริสุทธิ์ซึ่งไม่รวมการประพฤติ พระราชบัญญัติ หรือประเพณีต่างๆของมนุษย์ กิจการ 18:26 บอกเราว่า “ทางของพระเจ้าถูกอธิบายอย่างถูกต้องยิ่งขึ้น” แก่อปอลโล แต่เราก็ไม่ทราบสิ่งที่เขาสอนก่อนที่ทางของพระเจ้าถูกอธิบายอย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้นแก่เขา เราอาจเชื่อว่าตอนนั้นเขากำลังปนพระราชบัญญัติและการประพฤติกับพระคุณ เพราะว่าเราต้องระลึกว่านี่เป็นช่วงส่งต่อและพวกยิวบางคนก็ลังเลที่จะหักดิบจากศาสนายิวและพระราชบัญญัติของโมเสส พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้เป็นอัครสาวกพิเศษคนหนึ่งที่มีข่าวสารพิเศษเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของการปนพระคุณกับพระราชบัญญัติ เมื่อเราศึกษาหนังสือโคโลสี เราก็จะเห็นคำสอนผิดที่ละเรื่องๆที่เปาโลพยายามที่จะแก้ไขโดยการประกาศพระเยซูคริสต์และพระคุณของพระเจ้า เขาเตือนเกี่ยวกับภัยอันตรายและอิทธิพลของหลักปรัชญา (คส. 2:4-8) เขาเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นให้ระวังเกรงว่าจะมีผู้ใดมา “ล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง” เขาเตือนพวกเขาให้ระวัง “หลักปรัชญาและคำล่อลวงอันไม่มีสาระ” (ตรงนี้เปาโลกำลังหมายถึงหลักปรัชญาหนึ่งที่มีพื้นฐานอยู่บนประเพณีของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์) หลักปรัชญาเช่นนั้นอาจถูกคาดหวังว่าจะแพร่หลายในเมืองโคโลสี ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับประเทศกรีกมากเหลือเกิน เนื่องจากกรุงเอเธนส์เป็นศูนย์กลางแห่งทั้งวัฒนธรรมและการนับถือรูปเคารพ

เปาโลยังกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ยืนกรานที่จะยึดถือพิธีกรรมต่างๆ ธรรมเนียมปฏิบัติ การถือวัน เทศกาลเลี้ยงต่างๆ ฯลฯ ว่าเกี่ยวข้องกับลัทธิยูดาและศาสนายิวด้วย ในบทที่ 2:16 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต” ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีผู้นำทางศาสนาหลายคนในเมืองโคโลสีที่พยายามบังคับผู้เชื่อเหล่านั้นให้ถือปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆและวันสำคัญต่างๆของยิว เปาโลพยายามที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดนี้

มีหลักฐานบางอย่างเช่นกันเกี่ยวกับการแพร่หลายของหลักปรัชญาหนึ่งที่มีลักษณะเป็นของชาวตะวันออกมากกว่าของประเทศกรีก - หลักปรัชญาหนึ่งที่เอนเอียงไปทางลัทธิอินอสติก (Gnosticism) หลักปรัชญานี้เป็นรากฐานแห่งคำสอนผิดส่วนใหญ่ในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี ข่าวสารของเปาโลคือ การทำให้ผู้คนเหล่านั้นมั่นใจว่าความเป็นพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระคริสต์อย่างบริบูรณ์ เนื่องจากเปาโลเน้นย้ำข้อเท็จจริงนี้อย่างแข็งแรงเหลือเกิน มันจึงดูเหมือนว่าอาจมีบางคนที่มีปฏิเสธรูปเคารพโดยปฏิเสธว่าเป็นพระเจ้าอันบริบูรณ์ โดยปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง การปฏิเสธเช่นนั้น

เป็นหลักคำสอนโปรดอย่างหนึ่งของพวกนอสติในสมัยนั้น ลัทธินอสติสอนว่าพระลักษณะแบบมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้าไม่ใช่ของจริง แต่เป็นเพียงการปรากฏให้เห็นภายนอกเท่านั้น พวกเขาสอนว่าพระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์จริงๆ แต่เพียงแค่อุเหมือนสิ้นพระชนม์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ในบทที่ 2:18 เราจึงอ่านว่า “ด้วยการจงใจถ่มตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เราไม่ได้เห็น” และซึ่งมีแนวโน้มจะทำให้ความคิดแบบเนื้อหนังผยองขึ้นเปล่าๆ

ในข้อนี้เรามีคำบรรยายซึ่งสอดคล้องอย่างลงตัวกับการที่พวกนอสติบูชาอ้อออนและคนที่ยึดถือหลักปรัชญานั้น การล่องล้าเข้าไปในสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา (เราอาจกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งลึกลับต่างๆซึ่งเป็นของพระเจ้า) และการเสนอคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีการดำรงอยู่ของพระเจ้าและการกระทำกิจของพระเจ้าได้ให้แก่คนเหล่านี้ คือหลักปรัชญาหนึ่งที่ปฏิเสธพระเจ้าในเนื้อหนังในพระภาคของพระเยซูคริสต์เจ้า

เราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) และเชื่อว่าความเป็นพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์ เราเชื่อว่าสิ่งลึกลับต่างๆเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา และสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยก็เป็นของเรา เราจะต้องไม่คาดเดา เราจะต้องไม่ล่องล้าเข้าไปในสิ่งที่พวกทูตสวรรค์ก็ยังไม่กล้าเข้าไป: “สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้” (อพย. 29:29)

คุณจะสังเกตเห็นว่าเปาโลไม่ได้ตำหนิผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีในเรื่องศีลธรรมของพวกเขาและอุปนิสัยทางศาสนาของเหล่าสมาชิกแห่งที่ประชุมที่นั่น ไม่มีการกล่าวถึงการประพฤติดัวที่ไม่เหมาะสม ไม่ว่าจะในส่วนของการยบบุคคลหรือในส่วนของการคริสตจักรโดยรวมเลย (นี่ไม่เหมือนกับกรณีของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลตำหนิชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นอย่างรุนแรงเกี่ยวกับศีลธรรมของพวกเขาและการประพฤติดัวในคริสตจักร) ไม่มีการบอกเป็นนัยในจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีเลยว่าพวกเขามีความผิดในเรื่องความบาปต่างๆที่เป็นเรื่องปกติสำหรับคนไม่เชื่อพระเจ้าในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม มีการบอกเป็นนัยว่าพวกเขาเปิดรับความบาปที่ร้ายแรง และมีคำกำชับอันจริงจังให้ระงับการผลอตัวในความบาปค้นหาของเนื้อหนัง และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ความบาปเหล่านั้นที่พวกเขาเปิดรับเป็นความบาปที่แพร่หลายในนครโบราณทุกนคร แต่คนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีก็ไม่มีผิด และเปาโลไม่ได้ตำหนิพวกเขาเกี่ยวกับความบาปต่างๆที่ถูกถือปฏิบัติโดยเหล่าคนไม่เชื่อในสมัยนั้น

ความบาปต่างๆที่แพร่หลายในพื้นที่นั้นในขณะนั้นคือ “การล่องประเวณี การโสโครก ราคะตันทา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ...ความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลน...การพูดมุสา” (คส. 3:5-9) หากคุณจะศึกษาบทแรกของหนังสือโรม คุณก็จะค้นพบว่าความบาปเหล่านี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาท่ามกลางคนไม่เชื่อพระเจ้าในสมัยของเปาโล (สิ่งเหล่านี้ยังเป็นเรื่องปกติธรรมดาท่ามกลางคนไม่เชื่อพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม – และน่าเศร้าแต่มันก็เป็นเช่นนั้นที่สิ่งเหล่านั้นยังเป็นเรื่องปกติธรรมดาท่ามกลางคนที่มีการยอมรับในสมัยของเราด้วย!)

โคโลสี 3:7 บอกว่าผู้เชื่อเหล่านี้ที่เมืองโคโลสีได้ถวายร่างกายของตนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต และได้จำนนอวัยวะต่างๆของตนให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมแล้ว เปาโลกล่าวว่า “**ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย**”

เหตุผลที่สำคัญที่สุดสำหรับจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีก็คือ การปกป้องเหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรนั้นให้พ้นจากคำสอนผิดต่างๆที่พวกเขาอาจพบเจอ – คำสอนผิดต่างๆที่แพร่หลายและโดดเด่นในประเทศแถบนั้นมากเหลือเกิน – หลักปรัชญาจอมปลอม, อิทธิพลของครูสอนเท็จต่างๆในแง่ศาสนา, คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเหนือกว่าในแง่ศาสนา และคนเหล่านั้นที่สอนธรรมเนียมต่างๆของยิวเรื่องวันสำคัญต่างๆ วันหยุดต่างๆ และวันเทศกาลเลี้ยงต่างๆตามที่ถูกลือปฏิบัติโดยพวกถือลัทธิยิว

เมื่อเราศึกษาหนังสือโคโลสี เราจะพบเหตุถึงความคล้ายคลึงอันเด่นชัดกับหนังสือเอเฟซัส จดหมายฝากทั้งสองฉบับนี้มีอะไรหลายอย่างเหมือนกัน – อันที่จริงแล้ว ความคล้ายคลึงกันระหว่างจดหมายฝากสองฉบับนี้ก็ยิ่งมีมากกว่าที่มีอยู่ในจดหมายฝากฉบับอื่นๆของเปาโล ความคล้ายคลึงกันนี้ปรากฏชัดเจนไม่เพียงในเรื่องของสไตล์และลักษณะท่าทางเท่านั้น แต่ยังมีในเรื่องของการนำเสนอความคิดด้วย ข้อโต้แย้งต่างๆที่ถูกลำเสนอ คำสั่งเฉพาะต่างๆที่ถูกให้ไว้ และบางวลีที่ถูกใช้ในจดหมายฝากทั้งสองฉบับนี้ก็มักถูกพบเจอที่อื่นเลยในงานเขียนต่างๆของเปาโล ขอให้ผมชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงกันสองสามเรื่องระหว่างจดหมายฝากถึงชาวเมืองเอเฟซัสและจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสี:

ประการแรก – มีความคล้ายคลึงกันซึ่งเกี่ยวข้องกับเหตุผลที่เปาโลติดคุกอยู่ที่กรุงโรม เขาไม่ได้อยู่ในกรุงโรมเพียงเพราะการประกาศความเชื่อแบบคริสเตียนทั่วไป – แต่เพราะว่าเขาประกาศว่าคนต่างชาติมีสิทธิ์ที่จะถูกยอมรับเข้าสู่คริสตจักรอย่างเท่าเทียมกันกับพวกยิวและโดยไม่ต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติและพิธีกรรมต่างๆของยิว ฯลฯ หลักคำสอนเรื่องพระคุณล้วนๆสำหรับยิวและคนต่างชาติเหมือนกันคือหลักคำสอนที่เขาถือว่าตัวเองเป็นผู้พลีชีพเพื่อมัน ในโคโลสี 1:24 เขากล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน” อีกครั้งในโคโลสี 2:1 เขากล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดสำหรับมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซีย” ความขัดแย้งและความทุกข์ลำบากต่างๆของเปาโลในคุก อันตรายของการที่เขาถูกฆ่าตายได้ทุกเมื่อ ได้เกิดขึ้นเพราะความพยายามของเขาที่จะเผยแพร่ข่าวประเสริฐและประกาศพระเยซูคริสต์ – ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ และทรงเป็นขึ้นใหม่ – ความหวังเดียวแห่งความรอด... (“พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”)

การประกาศหลักคำสอนนี้ที่เมืองโคโลสีและเมืองเลาดีเซียได้ทำให้เขาต้องติดคุก ถูกพิจารณาคดี ถูกตัดสินว่ามีความผิด – และตอนนี้เขาก็กำลังรอคอยอย่างอดทนให้ถึงวันนั้นเมื่อศีรษะของเขาจะหล่นลงในตะกร้าของเพชรฆาตและเขาจะประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขาเอง ข้อความของเขาที่ถูกเกลียดชังมากที่สุดคือ ข้อความแห่งพระคุณล้วนๆ – ไม่รวมพระราชบัญญัติ ไม่รวมการประพฤติ; มีแต่ความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแก่คนต่างชาติ: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” (โรม 11:13) ชุมชนเหล่านี้ที่เปาโลกำลังประกาศอยู่นั้นเป็นชุมชนของคนต่างชาติ และเขาต้องติดคุกเพราะความพยายามของเขาที่จะประกาศแก่คนต่างชาติ และหันพวกเขาให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ โดยประกาศว่าพวกเขามีสิทธิ์พ่วงกับพวกยิวและว่าพวกเขาสามารถรับความรอดได้โดยไม่ต้องพึ่งลัทธิยิวตายหรือส่วนใดของพระราชบัญญัติเลย

ในเอเฟซัส 3:1 เขากล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่ง

เป็นคนต่างชาติ...” ตรงนี้เขาบอกชัดเจนว่าเขาติดคุกเพราะการประกาศแก่คนต่างชาติ และจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสก็ถูกเขียนในช่วงเวลาเดียวกับจดหมายฝากถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสี

ในโคโลสี 4:3 เราอ่านว่า “และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทีนั้น ให้เรากล่าวความลึกกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้” ความลึกกลับของพระคริสต์ที่เป็นเหตุให้เปาโลติดคุกนั้นถูกนิยามอย่างชัดเจนในจดหมายฝากของเขาที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส: “และโดยคำเหล่านั้นเมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนาดายากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญูณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” (อฟ. 3:4-6)

ในกิจการ 21:27-31 ข้อความแบบเดียวกันถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับเหตุผลที่เปาโลถูกข่มเหงและติดคุก: “ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน” (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสมาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันทีเมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ขาวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง”

กิจการ 22:21-24 เล่าเรื่องราวต่อไปนี้เกี่ยวกับการแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าฝูงชน: “แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ’” เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่” เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินขีดขึ้นไปในอากาศ เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเขียน นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประทุพราทานด้วยเหตุประการใด”

ข้อความเหล่านี้สอนเราว่าสิ่งหนึ่งที่ทำให้ชนร่วมชาติของเปาโลเกลียดชังเขาและซึ่งทำให้เพื่อนร่วมชาติของเขาโกรธแค้นเขา คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาประกาศแก่คนต่างชาติ โดยแถลงแก่คนเหล่านั้นว่าพวกเขาสามารถรับความรอดได้โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และถูกรับเข้าสู่อภิสิทธิ์ต่างๆแห่งความรอดและสวรรค์โดยความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูโดยไม่รวมการกระทำสิ่งต่างๆของพระราชบัญญัติเลย พวกยิวกล่าวว่าเขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่ พวกเขาโวยวาย ชัดฝุ่นขึ้นไปในอากาศและหมายจะฆ่าเปาโลเสียหากพวกเขาจับเปาโลได้ แต่พระเจ้าทรงปกป้องเขาไว้เพราะว่าพระองค์ทรงมีงานให้เขาทำอีกเยอะ

การเปรียบเทียบที่น่าสนใจมากๆ

การเปรียบเทียบกันระหว่างหนังสือโคโลสีและหนังสือเอเฟซัสเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากๆและมีประโยชน์มากๆ ดังที่
ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะพิสูจน์ให้เห็น:

เอเฟซัส 1:15-19 และ โคโลสี 1:9-11

เอเฟซัส 1:20-23 และ โคโลสี 1:15-19

เอเฟซัส 1:10 และ โคโลสี 1:20

เอเฟซัส 2:1-10 และ โคโลสี 1:21-23

เอเฟซัส 3:7 และ โคโลสี 1:25

เอเฟซัส 3:9, 10 และ โคโลสี 1:26, 27

เอเฟซัส 3:17 และ โคโลสี 2:7

เอเฟซัส 2:11-22 และ โคโลสี 2:11-15

เอเฟซัส 4:14 และ โคโลสี 2:8

เอเฟซัส 4:15, 16 และ โคโลสี 2:19

เอเฟซัส 4:25 และ โคโลสี 3:9

เอเฟซัส 4:22-24 และ โคโลสี 3:9, 10

เอเฟซัส 4:32 และ โคโลสี 3:12, 13

เอเฟซัส 5:19, 20 และ โคโลสี 3:16, 17

เอเฟซัส 5:21-25; 6:1-9 และ โคโลสี 3:18-24; 4:1

เอเฟซัส 6:19 และ โคโลสี 4:3

เอเฟซัส 5:16 และ โคโลสี 4:5

เอเฟซัส 6:21, 22 และ โคโลสี 4:7, 8

การเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เผยให้เห็นความคล้ายคลึงกันอย่างน่าทึ่งระหว่างจดหมายฝากทั้งสองฉบับนี้
เราจึงถูกนำไปเชื่อว่าสภาพการณ์ที่คล้ายๆกันมีอยู่ในคริสตจักรทั้งสองแห่งนี้ พวกเขาต้องเจอกับภัยอันตรายที่คล้ายๆกัน
เกี่ยวกับคำสอนผิดทางศาสนา

มีอีกสิ่งหนึ่งที่โดดเด่นมากๆเกี่ยวกับหนังสือเอเฟซัสและหนังสือโคโลสี: ในจดหมายฝากสองฉบับนี้เท่านั้นที่เปาโล
เตือนผู้เชื่อทั้งหลายอย่างจริงจังเกี่ยวกับ *การโกหก*:

“เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และ ‘จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน’ เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะ
ของกันและกัน” (อฟ. 4:25)

“อย่าพูดมุสาต่อกันเพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว” (คส. 3:9)

เราสรุปได้ว่าการโกหกเป็นหนึ่งในความบาปต่างๆที่แพร่หลายในภูมิภาคที่คริสตจักรเหล่านี้ตั้งอยู่ อาจเป็นไปได้ว่า
เหล่าสมาชิกของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและเมืองโคโลสีชอบโกหกจนติดเป็นนิสัยก่อนที่จะพวกเขากลับใจเชื่อ และเปาโลก็

เตือนอย่างจริงจังให้ระวังการทำเช่นนั้น ผมรู้สึกว่ามี ความหมายหนึ่งที่ลึกซึ้งกว่าอยู่ตรงนี้: คนมุสชาติที่แบายลที่สุดคือ *คนมุสชาติที่เป็นนักศาสนา!* โขมยที่โสมมที่สุดบนโลกคือ โขมยที่เป็นนักศาสนา – ผู้ที่ยอมโกหกและทำให้จิตวิญญาณของคุณพินาศ พญามารเป็นพ่อของการมุสชาติต่างๆ... มันโกหกเอวา เธอพ่ายแพ้ และมันก็ยังโกหกไปเรื่อยอยู่เหมือนเดิม มันทำให้ผู้คนไปอยู่เต็มนรกผ่านทางคำมุสชาติต่างๆที่แบายลของมัน และมันก็กำลังส่งคนเป็นล้านๆไปที่นั่นอยู่เหมือนเดิม พระเยซูทรงเป็นความจริง (ยอห์น 17:17; 14:6) “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32; 8:36)

พญามารคือ การมุสชาติ – ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับพระเยซู: “...พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ (ผู้เป็นความเท็จ) เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน” (2 ธส. 2:11-12) คำกรีกตรงนี้ตรงตัวควรถูกแปลเป็น “การมุสชาตินั้น” – *พญามาร* และหากคุณฟัง*การมุสชาตินั้น* คุณก็จะได้ถูกลงพระอาชญา!

เราอาจสรุปใจความหลักของหนังสือโคโลสีด้วยถ้อยคำต่อไปนี้: เทาที่เกี่ยวข้องกับหลักข้อเชื่อสำคัญๆแห่งความเชื่อนั้น คริสตจักรที่เมืองโคโลสีอยู่ในสภาพที่ตีมาก ๆ (คส. 1:3-8) มีคำสอนผิดอยู่สองรูปแบบที่ทำงานอย่างแบายลมากๆ: อย่างแรกคือ การถือบัญญัติในรูปแบบของแนวคิดที่ตนเองของอเล็กซานเดรีย... “อย่าจับ อย่าชิม” มีร่องรอยของลัทธิยูดาเยนกัน – การถือวัน เทศกาลเลี้ยง วันขึ้นค่ำ ฯลฯ รูปแบบที่สองของคำสอนผิดอันแบายลคือ ลัทธิลึกลับแบบจอมปลอม (“ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น”) ซึ่งเป็นผลมาจากการคาดเดาเชิงปรัชญา

เพราะเหตุอันตรายที่มีอยู่เสมอเหล่านี้เอง เปาโลจึงเขียนจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี อย่างไม่รู้ก็ตาม มันไม่ได้ถูกเขียนสำหรับสมัยนั้นเท่านั้น แต่เพื่อเป็นคำเตือนถึงผู้เชื่อทั้งหลายในปัจจุบันด้วย “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะตีรอบคอบ พริกพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16-17)

สารบัญ

บทนำ

บทที่หนึ่ง

บทนำและคำคำนำ

บทที่ 1:1-8

คำอธิษฐานเจ็ดอย่างของเปาโล

บทที่ 1:9-14

พระคริสต์ผู้ทรงได้รับการเชิดชู

บทที่ 1:15-19

พระราชกิจในการทำให้คืนดีกันของพระคริสต์

บทที่ 1:20-23

ความลึกกลับแห่งพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน

บทที่ 1:24-29

บทที่สอง

ความเป็นพระเจ้าที่มารับสภาพกายเนื้อหนังในพระคริสต์; ผู้เชื่อได้รับความสมบูรณ์ในพระคริสต์

บทที่ 2:1-3

เปาโลเตือนให้ระวังอันตรายของถ้อยคำที่ล่อลวง

บทที่ 2:4-8

ความสมบูรณ์ครบถ้วน: ไม่สามารถเพิ่มเติมสิ่งใดเข้าไปได้อีก

บทที่ 2:9-13

พระคริสต์ทรงเป็นจุดสิ้นสุดของพระราชบัญญัติแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย

บทที่ 2:14-17

เปาโลเตือนให้ระวังแนวคิดลึกลับแบบจอมปลอม

บทที่ 2:18-19

คำเตือนที่มีต่อไป

บทที่ 2:20-23

บทที่สาม

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของผู้เชื่อกับพระคริสต์ – บนแผ่นดินโลกและในนิรันดรกาล

บทที่ 3:1-4

การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน

บทที่ 3:5 – บทที่ 4:6

บทที่สี่

สามัคคีธรรมแบบคริสเตียน

บทที่ 4:7-18

โคโลสี – บทที่หนึ่ง

- 1:1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเรา
- 1:2 เรเรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด
- 1:3 เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ
- 1:4 ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง
- 1:5 โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข้าวประเสริฐ
- 1:6 ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง
- 1:7 ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน
- 1:8 ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย
- 1:9 เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ
- 1:10 เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้อันถึงพระเจ้า
- 1:11 มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี
- 1:12 ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง
- 1:13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์
- 1:14 ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา
- 1:15 พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง
- 1:16 เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจสรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์
- 1:17 พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์
- 1:18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง
- 1:19 ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์
- 1:20 และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดิน

ดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์

1:21 และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์

1:22 โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์

1:23 คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

1:24 บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร

1:25 ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ

1:26 คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว

1:27 พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี

1:28 พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์

1:29 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอดสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

ขณะที่เราศึกษาบทที่หนึ่ง เราจะพบสิ่งต่อไปนี้:

1. คำคำนำมายังคริสตจักรที่เมืองโคโลสี – ข้อ 1 และ 2
2. การขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำในการประทานพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระองค์เพื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น (คนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว) และการขอบพระคุณสำหรับผลต่างๆที่ถูกผลิตออกมาโดยการได้ยินข่าวประเสริฐ – ข้อ 3-8
3. คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น เพื่อที่พวกเขาจะพากเพียรต่อไปในเส้นทางเดิมนั้นและดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ – ข้อ 9-11
4. คำเตือนสติของเปาโลที่มีต่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขาในการส่งพระคริสต์มาเพื่อไถ่พวกเขาจากการแข่งซาบแห่งความบาปและพระราชบัญญัติ – ข้อ 12-14
5. คำกล่าวหนึ่งที่พรรณนาถึงยศศักดิ์อันสูงส่งของพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา คือพระเยซูคริสต์เจ้า – ข้อ 15-18
6. คำกล่าวหนึ่งที่แสดงถึงพระราชกิจที่ถูกกระทำโดยพระเจ้าในการทรงไถ่เราและทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ และโดยพระโลหิตนั้นทรงทำให้โลกคืนดีกับพระเจ้า – ข้อ 19 และ 20

7. โดยทางข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศ – พระคุณ, พระคุณล้วนๆ – เราถูกบอกว่าคนบาปทั้งหลายได้ถูกทำให้คืนดีกับพระเจ้าแล้ว และโดยการทำให้คืนดีกันนั้น (การไถ่ที่อยู่ในพระโลหิตของพระองค์) บัดนี้เราจึงถูกนำเข้ามาอยู่ในสถานะหนึ่งที่เราสามารถถูกนำเสนอต่อพระบิดาได้ในฐานะผู้บริสุทธิ์ ไม่มีที่ติได้ และปราศจากตำหนิ – ข้อ 21-23

8. เปาโลประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนี้... ข่าวประเสริฐที่ทำให้เราเหมาะสมสำหรับอาณาจักรนั้น เพราะการประกาศข่าวประเสริฐนี้เอง เปาโลจึงประกาศว่าเขาได้รับการทรงเรียกให้สู้ทนความลำบากต่างๆ ความทุกข์ยากต่างๆ การติดคุก แต่ความยากลำบากเหล่านั้นเป็นความชื่นบาน – และในการประกาศข่าวประเสริฐเขาก็ขยันขันแข็งมาตลอดและจะขยันขันแข็งต่อไป โดยเตือนทุกคน... สั่งสอนทุกคนในสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อที่เขาจะนำเสนอทุกคนให้สมบูรณ์แบบในพระเยซูคริสต์ – ข้อ 24-29

บทนำและคำคำนำ

ข้อ 1: “เปาโล *อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า* และทิโมธีน้องชายของเรา” ตรงนี้เหมือนที่เป็นมาโดยตลอด เปาโลอยากให้เราเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ใช่อัครสาวกคนหนึ่งโดยการที่เขาเลือกเอง และไม่ใช่โดยการเลือกตั้งของมนุษย์ – แต่ว่าเขาได้รับการทรงเรียก ได้รับการแต่งตั้ง ได้รับการมอบหมายพันธกิจ และถูกส่งไปโดยพระเจ้า... “อัครสาวกของพระเยซูคริสต์” เปาโลแยกแยะความแตกต่างระหว่างตัวเขาเองกับทิโมธี ซึ่งเป็นน้องชายคนหนึ่งและเพื่อนร่วมทำการ แต่ไม่ใช่อัครสาวก

มีเหตุผลหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าทำไมเปาโลถึงเชื่อมโยงทิโมธีกับจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสี ทิโมธีเป็นคนที่เกิดในพื้นที่นั้นซึ่งเป็นที่ๆคริสตจักรที่เมืองโคโลสีตั้งอยู่ (กิจการ 16:1-3) เขาอยู่กับเปาโลมาตลอดตอนที่อัครสาวกท่านนี้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นที่รู้จักดีในหมู่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น (กิจการ 16:6) อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นความจริงที่ว่า จากวิธีที่เปาโลกล่าวถึงเขา เปาโลไม่ได้ถือว่าเขาเป็นเพื่อนอัครสาวกคนหนึ่ง แต่เป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งและบุตรชายของตนในงานรับใช้มากกว่า

ในฟิลิปปี 1:1 เราอ่านว่า “เปาโลและทิโมธี *ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์*” อ่าน 1 เธสะโลนิกา 1:1 และ 2 เธสะโลนิกา 1:1 หากเปาโลถือว่าทิโมธีมีสิทธิอำนาจแบบอัครสาวก เขาก็คงไม่แยกแยะความแตกต่างระหว่างทิโมธีกับตัวเขาเองเหมือนอย่างที่เขากระทำในจดหมายฉบับต่างๆถึงคริสตจักรเหล่านั้น

เปาโลมีความหึงหวงตามแบบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้ง ผมไม่ได้กำลังหมายถึงความหึงหวงในแบบที่เป็นบาป แต่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน และเปาโลก็หวงแหนผู้คนของเขา เขาอยากที่จะถูกถือว่าเป็นผู้นำของพวกเขาและเป็นสิทธิอำนาจสุดท้ายสำหรับสิ่งที่ควรถูกเทศนาในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

เปาโลเป็นอัครสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ เขาได้รับการมอบหมายพันธกิจของพระองค์ ขึ้นชมยินดีในการดลใจของพระองค์ กระทำพระราชกิจของพระองค์ และ **แสวงหาการยอมรับของพระองค์ในสิ่งทั้งปวง** ทิโมธีก็ถูกพบในจดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวเมืองโครินธ์ และในหนังสือฟิลิปปีและฟีเลโมนเช่นกัน เขาและสิลาสถูกกล่าวถึงในคำคำนำของจดหมายทั้งสองฉบับที่ถูกส่งถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา ใน 1 เธสะโลนิกา 3:2 เปาโลกล่าวถึงทิโมธีว่าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้าและเป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ทิโมธีได้รับชื่อภาษากรีกจากบิดาของตน มารดาของเขาเป็นหญิงชาวยิว เท่าที่เป็นไปได้ พวกเขา น่าจะเป็นชาวเมืองลิสตรา (กิจการ 16:1) ทิโมธีเป็นผู้ที่

เปาโลทำให้กลับใจเชื่ออย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าเปาโลเรียกเขาอย่างเปี่ยมด้วยความรักว่าเป็น “บุตร”, “บุตรแท้ของข้าพเจ้า”, “ลูกที่รักของข้าพเจ้า”, “บุตรที่รักของข้าพเจ้า” (1 ทธ. 1:18; 1:2; 1 คร. 4:17; 2 ทธ. 1:2) ทิโมธีหนุ่มมีชื่อเสียงดีในท่ามกลางพี่น้องทุกคน เขาได้รับการศึกษาด้านศาสนามาตั้งแต่เด็กซึ่งเป็นรากฐานอันมั่นคงและถูกต้อง เขาได้เรียนรู้ความจริงมาจากมารดาของตนและยายของตน เช่นเดียวกับที่เขาได้เรียนรู้แทบเท่าของอัครสาวกเปาโล เปาโลเลือกเขาให้เป็นเพื่อนร่วมเดินทางและเพื่อนร่วมทำการของตน และให้คำพยานเกี่ยวกับเขาว่า “เขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า” (1 คร. 16:10)

ในอีกวาระหนึ่ง เปาโลประกาศว่าทั้งทิโมธีและตัวเขาเองประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระเจ้าแบบเดียวกัน – พระคุณล้ำนง (2 คร. 1:19) แน่แน่นอนว่าเขาทั้งสองมีจิตใจแบบเดียวกัน ซึ่งผูกพันกันอย่างใกล้ชิดในความรักที่มีต่อข่าวประเสริฐ เปาโลกล่าวแก่คริสตจักรในเมืองฟีลิปปีว่า “ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นชมยินดีเหมือนที่ได้รับข่าวของท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง” (ฟป. 2:19, 20) ทิโมธีเป็นน้องชายของเปาโลในพระคริสต์ โดยช่วยเหลืออัครสาวกผู้นี้ในงานของเขา เป็นคนนำส่งสารต่างๆ แทนเขา และนำสารตอบกลับมาให้เขา เขาเป็นที่รักยิ่งต่อเปาโลในหลายๆด้าน และเป็นตัวแทนของเปาโลตอนที่เปาโลไม่อยู่ที่คริสตจักรที่เมืองโคโลสี ไม่แปลกใจเลยที่ว่าในข้อแรกของจดหมายฝากฉบับนี้เปาโลกล่าวถึง “ทิโมธี น้องชายของเรา!”

ข้อ 2: “เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์เชื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด”

การแปลแบบตรงตัวอ่านได้ว่า “เรียน คนเหล่านั้นในเมืองโคโลสี ผู้ซึ่งเป็นวิสุทธิชนและพี่น้องที่เชื่อในพระคริสต์” ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ได้รับการชำระล้างโดยพระโลหิตแล้วคือวิสุทธิชน ไม่นานมานี้ ศาสนาหนึ่งได้เลื่อนขั้นคนๆหนึ่งให้เป็นเซนต์ (นักบุญ) ซึ่งคนๆนั้นได้ตายไปหลายปีแล้ว วิถีปฏิบัติดังกล่าวไม่มีพื้นฐานอยู่ในพระคัมภีร์เลย พระเจ้าทรงมีแต่เหล่าวิสุทธิชนเท่านั้น! ลูกที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้วทุกคนของพระเจ้าคือวิสุทธิชน! เมื่อเรากลายเป็นผู้เข้าส่วนในความรอดในพระเยซูคริสต์ เราก็ถูกแปลงสภาพจากคนบาปเป็นวิสุทธิชนในชั่วเสี้ยววินาทีนั้นเลย ไม่มีการบรรลุความเป็นวิสุทธิชนแบบค่อยเป็นค่อยไป การทำดีไม่ทำให้เราเป็นวิสุทธิชน และไม่มีใคร (หรือคนกลุ่มใด) มีสิทธิ์ที่จะเลื่อนขั้นบุคคลใดเป็นเซนต์ (นักบุญ) หลังจากที่คนๆนั้นตายไปแล้ว!

ผู้เชื่อทุกคนเป็นวิสุทธิชน “และพี่น้องที่สัตย์เชื่อในพระคริสต์” เมื่อเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิต เราก็บริสุทธิ์ ไร้มลทินและไร้ตำหนิพอกๆกับพระโลหิตนั้นที่ปกคลุมเรา! พระเจ้าทรงมีแต่วิสุทธิชนในครอบครัวของพระองค์เท่านั้น คริสเตียนทุกคนเป็นบุตรของพระบิดาองค์เดียว และโดยความเชื่อในพระคริสต์ ทั้งครอบครัวของพระเจ้านี้ก็ถูกเรียกอย่างถูกต้องว่า “เหล่าวิสุทธิชน” และ “พี่น้องที่เชื่อ”

“...ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด”

ในข้อ 3 ถึง 7 เปาโลแสดงความสำนึกบุญคุณอย่างสุดซึ้งต่อพระเจ้าพระบิดาสำหรับคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เขาขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความเชื่อ ความรัก ความหวัง – และสำหรับผลแห่งข่าวประเสริฐนั้นที่เอปาฟรีสได้ประกาศแก่พวกเขาอย่างประสบผลสำเร็จและได้สอนพวกเขาอย่างถี่ถ้วน จากนั้นเขาก็กล่าวคำสารสำคัญแห่งคำอธิษฐานนั้นที่เขาได้

ทูลเสนอให้ผู้เชื่อเหล่านี้ – คำอธิษฐานเจ็ดประการที่ประกาศถึงพันธะหน้าที่ของผู้เชื่อต่อพระคริสต์และความสัมพันธ์ของเขากับพระคริสต์ สำหรับเปาโลแล้ว พระนามอันประเสริฐของพระเยซูสื่อถึงคำบรรยายอันเกรียงไกรแห่ง*ความโอ้อวด* *ดรรชนี*ของพระเยซู – ตัวตนของพระองค์, สง่าราศีแห่งพระราชกิจของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่, พระผู้พิทักษ์รักษา และ*พระผู้ไถ่แต่องค์เดียว*ของมนุษยชาติ, พระผู้ปกครองและผู้ครอบครองเหนือทุกสิ่ง – ใช่แล้วครับ ทุกสิ่งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก!

ข้อ 3: “เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ”

“เรา” ในข้อสามน่าจะหมายถึงเปาโลและทิโมธี เปาโลกำลังถวายคำขอบพระคุณแด่ผู้ที่สมควรได้รับ: “เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่เราควรขอบพระคุณ เพราะว่าในความสัมพันธ์ของพระองค์กับเราพระองค์ทรงเป็น*พระเจ้าของเรา* – แต่*ว่า*พระองค์ก็ทรงเป็น*พระบิดาของเรา*ด้วย พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพระคริสต์ของเรา นั่นคือพระผู้ช่วยให้อรอดของเรา เราเป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกันกับ*พระคริสต์* ด้วยเหตุนี้ในสายพระเนตรของพระเจ้า เราจึงมีฐานะเดียวกับพระคริสต์พระบุตร และพระเจ้ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระบิดาของเรา ใจที่ถูกควบคุมโดยพระวิญญาณระบายตัวมันเองออกต่อพระเจ้าในคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณ ผมเชื่อในความเชื่อแบบคริสเตียนที่ให้อวด – แต่การให้อวดและการแสดงออกในที่ประชุมที่เราได้ยินและได้เห็นทุกวันนี้อยู่บ่อยครั้งเป็นการให้อวดถึงความร้อร่นหรือความบริสุทธิ์ของคนมากกว่า การให้อวดที่แท้จริงยอมถุกทำแบบลับๆ

เปาโลกำลังเปล่งคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณต่อพระเจ้าแม้ว่าเขาถูกล้ามโซ่อยู่ในห้องขังของโรมก็ตาม เหตุใดเขาถึงมีความสุขขนาดนั้น? นั่นเป็นเพราะว่าเขาและทิโมธีได้ยินเรื่องการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรที่เมืองโคโลสี และแทนที่จะแสดงความยินดีต่อกันและกันเพราะผลงานที่ดีของพวกเขาท่ามกลางชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น *พวกเขาทั้งคู่กลับถวายเกียรติแด่พระเจ้า* ใจของพวกเขาหลังรับคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณต่อพระเจ้าสำหรับความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นกำลังทำอยู่ ใจของเปาโลและทิโมธีผูกพันกันอย่างใกล้ชิดในความรักและสามัคคีธรรมเหลือเกินจนเปาโลไม่ลังเลที่จะกล่าวว่า “เราขอบพระคุณพระเจ้า”

“...เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ” เปาโลอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสี ความสนใจของเขาในตัวพวกเขานั้นลึกซึ้งเหลือเกิน ความเห็นอกเห็นใจของเขาที่มีเพื่อพวกเขาก็มีมากมายเหลือเกิน เขาระลึกถึงพวกเขาอยู่ในใจของตนเสมอ และจากใจของเขาๆก็แบกพวกเขาไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณในการอธิษฐานที่ไม่หยุดหย่อน “คำอธิษฐานด้วยใจร้อร่นอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล” แม้ว่าเขาติดคุกอยู่ และห่างไกลจากพวกเขาก็ตาม ในคุกที่อยู่ห่างไกลของเขา โดยอธิษฐานเมื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น เปาโลก็เป็นเหมือนผู้พยากรณ์เอลีซาห์บนภูเขาคารเมล เอลีซาห์อธิษฐาน – และเมฆเล็กๆก้อนหนึ่งก็ปรากฏขึ้น... เมฆก้อนเล็กๆก้อนหนึ่ง แต่เมื่อมันค่อยๆขยายตัวและทำให้ขอบฟ้ามืดครึ้ม มันก็มีเสียงฝนตกท่าใหญ่! เปาโลอธิษฐานคำอธิษฐานด้วยใจร้อร่นอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรม และคำอธิษฐานเช่นนั้นก็นำความบริสุทธิ์มาให้เสมอ – ไม่ว่าจะความต้องการนั้นจะเป็นฝน, พระคุณ, ฝนกำลัง, ความเมตตา... หรือ “สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าประทานให้”

ข้อ 4: “ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง...”

เปาโลติดคุกอยู่ แต่เขาก็ได้รับข่าวดีจากเอปาฟรัส ผู้ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมทำการของเขาในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี ใจของเขาก็ถูกทำให้ยินดีเป็นล้นพ้นโดยข่าวเรื่องความมั่นคง การเติบโตและความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พร้อมกับใจที่เปี่ยมล้นด้วยความชื่นบาน เขาถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าเพื่อคริสเตียนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น

เปาโลสำนึกบุญคุณต่อพระเจ้าที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นกำลังแสดงออกถึงความรักของพวกเขาที่มีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง สวรรค์รู้ว่าในโลกที่หนาวเหน็บทุกวันนี้เราต้องการการฟื้นฟูที่จะปลุกความรักในใจของวิสุทธิชนทั้งหลายซึ่งมีต่อกันและกัน นี่เป็นยุคสมัยแห่งการแตกเป็นก๊กเป็นเหล่า และวิสุทธิชนทั้งหลายของพระเจ้ก็มัวแต่สาละวนอยู่กับการถกเถียงกันเรื่องปลีกย่อยทางศาสนศาสตร์ด้านหลักคำสอนและข้อเชื่อต่างๆจนพวกเขาไม่มีเวลาที่จะให้ความรักต่อกันและกัน และไม่แสดงออกถึงความรักที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นกำลังแสดงออกต่อวิสุทธิชนทั้งปวง กรุณาหมายเหตุ: ไม่ใช่ต่อคนทั้งปวง แต่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง

ข้อ 5: “โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ” จงสังเกตว่าในข้อ 4 และ 5 เปาโลกล่าวถึงความเชื่อ ความรัก และความหวัง: “ความเชื่อของท่าน...ความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง...โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์”

คำกรีกตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “ครั้งได้ยินถึงความเชื่อของท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์ และความรักซึ่งท่านทั้งหลายมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ทุกครั้งที่เราอธิษฐานเผื่อท่านทั้งหลาย เราก็ขอบพระคุณพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะเหตุความหวังซึ่งถูกสะสมไว้เพื่อท่านทั้งหลายแล้วในสวรรค์” โดยเนื้อแท้แล้ว นั่นก็เท่ากับกล่าวว่า รายงานข่าวที่เปาโลได้รับเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของพวกเขาที่กระตุ้นอัศจรรย์ในตัวท่านนี้ให้ถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าและหลังรับคำสรรเสริญถวายแด่พระองค์ แต่เมื่อเปาโลหลังรับคำขอบพระคุณและคำสรรเสริญถวายแด่พระเจ้านั้น เขาก็ทิ้งท้ายด้วยการเสริมว่า “โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์” ความเชื่อของพวกเขาและความรักของพวกเขาไม่ได้ถูกมองโดยเปาโลแค่ในปัจจุบัน คือขณะนั้นเท่านั้น แต่เขามองเห็นเลยพ้นชั่วขณะนั้นไปยังความเปี่ยมสุขในที่สุดที่พวกเขาจะได้รับเป็นมรดกเพราะว่าพวกเขาได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว และกำลังเกิดผลฝ่ายวิญญาณที่พิสูจน์ให้เห็นว่าประสบการณ์ของพวกเขาเป็นของจริง พระพรในท้ายที่สุดของพวกเขาคือเหตุผลของจริงสำหรับการขอบพระคุณในใจของอัศจรรย์ในตัวท่านนี้ขณะที่เขานั่งอยู่ในคุกโรม

เปาโลกล่าวแทบจะเหมือนกับในเอเฟซัส 1:18: “และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร” ตรงนี้เราเห็นสิ่งที่เราหวังไว้ ในข้อนี้เราเห็นถึงแนวคิดเรื่องความมั่นคงปลอดภัยและการพิทักษ์รักษาในสวรรค์ – และไม่ใช่ว่าเรามีความชื่นชมยินดี ความรักและสันติสุขตอนนี้อย่างนั้น อ่านลูกา 19:20; 2 ทิโมธี 4:8; 1 เปโตร 1:4

มันเป็นความจริงที่ว่าเรามีความชื่นชมยินดีตอนนี้จริง ๆ แต่ว่าความหวังที่เรามีนั้นถูกเก็บไว้แล้ว เราจะได้มันเป็นกรรมสิทธิ์ในวันนั้นเมื่อเราได้รับมรดกของเราซึ่งขณะนี้ถูกสงวนไว้และถูกเก็บรักษาไว้ในสวรรค์ มันถูกสะสมไว้ “ในสวรรค์เหล่านั้น...” นั่นคือ ในอาณาเขตแห่งความเจิดจรัส ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ๆพระเจ้าเองทรงพิทักษ์

รักษามันไว้ มรดกของเราอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระคริสต์ ผู้ได้ทรงซื้อมันไว้แล้วเพื่อเราและผู้ซึ่งจะประทานมันแก่เรา สง่าราศีในสวรรค์ของเราคือ สิ่งที่หวังของเราทั้งหลายผู้มีความเชื่อและผู้ซึ่งได้วางใจพระเยซูเจ้าแล้วด้วยสิ้นสุดใจของเรา โดยพึ่งพาพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป เพื่อการพิทักษ์รักษาเราไว้และเพื่อบำเหน็จนิรันดร์ของเรา

เราถูกไถ่แล้วตอนนี้ --- แต่เรามีชีวิตอยู่โดยตั้งตาคอย “ความหวังแห่งการทรงเรียกของพระองค์... สง่าราศีอันบริบูรณ์แห่งมรดกของพระองค์ในวิสุทธิชนทั้งหลาย” (เอเฟซัส 1:18) ความหวังอันเปี่ยมสง่าราศีนี้อยู่ในอนาคต มันยังไม่ได้ถูกชื่นชมโดยเรา แต่ถูกสงวนไว้และกำลังรอคอยเราอยู่ ความหวังที่ปรากฏแก่ตายนั่นไม่ใช่ความหวัง ความหวังในอนาคตนี้ที่ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายมีคือ สง่าราศีที่ไม่อาจจินตนาการได้ ที่ไม่อาจทราบได้แห่งความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณในแบบที่พระเยซูเพียงผู้เดียวสามารถจัดหาให้เราได้... ความหวังแห่งการมีชีวิตอยู่ในรัศมีอันเจิดจ้าแห่งพระพักตร์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้า ความหวังแห่งวันนั้นเมื่อเราจะชื่นชมสามัคคีธรรมที่ไม่ถูกขัดขวางกับพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

นี่ทำให้เราตั้งตารอคอยวันนั้นเมื่อเราจะเห็นทูตสวรรค์ เครูบ และเสราฟิมนับล้านๆตนขณะที่พวกเขาปรนนิบัติและทำให้ความสุขสมบูรณ์ครบถ้วนสำหรับคนทั้งปวงที่ได้เข้าไปในสิ่งทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า *ช่างเป็นความหวังอันยิ่งใหญ่!* ผมดีใจเหลือเกินที่ผมมีความหวังนี้ ซึ่งเป็นสมอแห่งจิตวิญญาณ พร้อมกับความบาปทั้งหลายที่**ได้รับการยกโทษ**, การไถ่ที่**ถูกรับประกัน**, ความรอดที่เป็น**กรรมสิทธิ์ปัจจุบัน**, พระลักษณะแบบพระเจ้า**อยู่ภายใน**และความหวัง**นี้อยู่ตรงหน้า**เรา ใครเล่าจะมีความปรารถนาแม้เพียงนิดเดียวที่จะกลับไปสู่โลกธรรมอันอนาถานี้? ความหวังที่เราถูกสงวนไว้ในพระนิเวศของพระเจ้าเพื่อเราแล้ว

เราไม่ต้องกังวลหรือวิตกเกี่ยวกับความหวังนี้เลย เพราะเปาโลบอกเราว่ามันถูกสะสมไว้เพื่อเราแล้ว และพระคริสต์ได้ประทานคำมั่นสัญญาของพระองค์ไว้แล้วว่า จะปกป้องและรักษามรดกของเราไว้ “ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย” นี่ไม่ใช่ของใหม่สำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เพราะเปาโลได้กล่าวว่า “ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้**ยินมาแล้ว**ในพระวาระแห่งความจริงของชาวประเสริฐ” เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแท้**อันบริสุทธิ์ทั้งหมด**ของชาวประเสริฐ แก่คนเหล่านั้นที่เขา**รับใช้** คงจะ**ไม่มีการ**ไกลกลับหลังและการดำเนินชีวิตที่ไม่คงเส้นคงวาท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายทุกวันนี้นหากเหล่า**นักเทศน์**ของพระเจ้าจะใช้เวลามากขึ้นในการขุดลงไป**ในสิ่งลึกลับ**ต่างๆแห่งพระวาระอันประเสริฐของพระองค์ และโดยการ**ทำเช่นนั้น**ก็ให้อาหารที่เป็นเนื้อแห่งพระวาระแก่เหล่าสมาชิกของพวกเขา ซึ่งพวกเขาจะ**ได้รับการเสริมกำลัง**และถูก**เสริมสร้าง**ในความเชื่อ**นั้น** แทนที่จะกล่าวคำเทศนาสั้นๆลิบหนานาที่**ในเช้าวันอาทิตย์**ซึ่งพุ่งเป้าไปที่**การทำ**ให้ผู้ฟัง**พอใจ** คือเหล่าสมาชิกคริสตจักรที่**ตื่นขึ้น** พร้อมกับ**ความหวัง**เช่นนั้นตามที่เปาโล**พรรณนาไว้** ตรงนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายก็จะ**ได้รับแรงบันดาลใจ**และ**ได้รับกำลังใจ**ที่จะ**บากบั่นมุ่งไป**สู่เส้นชัยแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้า**ในพระเยซูคริสต์** พร้อมกับ**ความหวัง**เช่นนั้น พวกเขา**ก็คงไม่มีเวลา**สำหรับ**สิ่งต่างๆ**ของโลกนี้ **ไม่มีเวลา**ที่จะ**ร่วมสามัคคีธรรม**กับการงานต่างๆแห่ง**ความมี**อดอัน**ไร้ผล**และ**ไม่มีเวลา**สำหรับการ**ไกลกลับหลัง!**

ถ้อยคำที่ท้ายของข้อ 5 บอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าความหวังที่ถูกสะสมไว้ในสวรรค์สำหรับผู้เชื่อเป็นหัวข้อหลักสำหรับอัครสาวกเปาโล เขาเทศนาบ่อยครั้งเกี่ยวกับความหวังของคริสเตียนในพระเยซูเจ้า และคริสตจักรก็ได้รับ

ทราบเรื่องนี้เป็นอย่างดีแล้ว เปาโลแค่*เอ่ยถึง*ความหวังนั้นตรงนั้นเท่านั้น และกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีว่า “ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องขยายความในเรื่องนี้ เพราะว่าความหวังของเรานั้นเจิดจ้าและเปี่ยมสง่าราศี ท่านทั้งหลายก็คุ้นเคยกับเรื่องนี้อยู่แล้ว – ท่านทั้งหลายได้เรียนรู้เกี่ยวกับมันแล้วในวันแรกๆที่ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่าน ท่านทั้งหลาย*ได้*ยินดีเกี่ยวกับมันแล้ว ท่านทั้งหลาย*ได้รับ*มันแล้ว ท่านทั้งหลาย*ถือกรรมสิทธิ์*ความหวังอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แล้ว” ถ้อยคำแห่งความจริงของข่าวประเสริฐเป็นแหล่งที่มาเดียวเท่านั้นที่เราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติที่ถูกเปิดเผยและความแน่นอนแห่งอนาคตของเราและความเปี่ยมสุขในสวรรค์ได้ ด้วยเหตุนี้*เปาโลจึงประกาศพระวาระแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ*แก่คริสตจักรทุกแห่งที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาได้รับใช้

ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ดีที่สุดอย่างแน่นอน ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตที่เปี่ยมด้วยความคาดหวังและความสนุกสนานแห่งบวบบนโลกนี้ แต่เราตั้งตาคอย “ความหวังที่ถูกสะสมไว้ในสวรรค์” ความหวังที่เรามีนั่นไปไกลเกินกว่าคำคร่ำครวญอันหดหู่หน้าหลุมศพ “เถ้าสุ่เถ้า ธุลีสุ่ธุลี” ความจริงแห่งข่าวประเสริฐสดแสงแห่งความหวังเจิดจ้าไปไกลเกินกว่าหลุมฝังศพ ฮาเลลูยา!!

ข้อ 6: “ซึ่งแม่แพร์มาถึงท่านตั้งที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่าน*ได้*ยินดีและ*ได้*รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง”

ข่าวประเสริฐได้ถูกนำมาสู่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นและบัดนี้ก็อยู่กับพวกเขาแล้ว เป็น*กรรมสิทธิ์*ของพวกเขาแล้ว (2 เปโตร 1:4) คำกล่าวที่ว่า “ตั้งที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก” ไม่ใช่เรื่องน่าสับสนเลยหากเราพิจารณาว่าขณะนั้นโลกไม่ได้มีผู้คนอาศัยอยู่จนถึงขนาดที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ วลีนี้ถูกใช้ที่อื่นอีกโดยเปาโล และเพียงแค่ว่าหมายถึงแคว้นยูเดียและพื้นที่ต่างๆที่อยู่โดยรอบเท่านั้น...ประเทศเหล่านั้นสำหรับพวกเขาแล้วรวมกันเป็นโลก

ข่าวประเสริฐที่ถูกรับแล้วโดยชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นกำลังเกิดผล – เหมือนกับที่มันจะเป็นอย่างแน่นอน เพราะว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว” ต้นไม้โตที่ไม่เกิดผลก็เป็นต้นไม้ที่ตายแล้ว นักศาสนาคณใดที่ไม่เกิดผลก็ไม่ใช่ผู้เชื่อ คริสเตียนแท้ทุกคนย่อมเกิดผล – บ้างสามสิบเท่า บ้างหกสิบเท่า บ้างหนึ่งร้อยเท่า แต่ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าตรัสว่า “บ้างก็ไม่เกิดผลเลย!” กิ่งทุกกิ่งที่ไม่ออกผลย่อมถูกตัดทิ้งและถูกเผาไฟเสีย ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่บังเกิดจากพระวิญญานอย่างแท้จริงจะเกิดผล – บางทีอาจไม่ใช่ผลมากมาย แต่ที่ใดที่มี*ชีวิต* ที่นั่นย่อมมี*ผล*

ข่าวประเสริฐกำลังก้าวหน้าไปอย่างแท้จริงในขณะนั้น พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐ ผู้คนกลับใจเชื่ออยู่รอบตัวพวกเขา และเหล่าคนที่กลับใจเชื่อของพวกเขาก็กลายเป็นนักเทศน์ต่อไป ด้วยเหตุนี้ วงกลมแห่งข่าวประเสริฐจึงขยายตัวใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆวันแล้ววันเล่า ขณะที่อิทธิพลของมันแผ่ขยายออกไป (กิจการ 12:24; 19:20)

“...ตั้งแต่วันที่ท่าน*ได้*ยินดี (ข่าวประเสริฐ) และ*ได้*รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง” ตั้งแต่วันนั้นเอง ชาวโคโลสีเหล่านั้นก็เริ่มเกิดผลฝ่ายวิญญาน พวกเขาเกิดผลภายนอก ผลที่*ได้*ยินดีเป็นเสียงใต้ – และพระคุณและความรักที่พวกเขาแสดงออกก็เป็น*ที่*รู้จักและถูก*ได้*ยินดีกัน ผู้คนเริ่มคุ้นเคยกับความเชื่อแบบคริสเตียนแท้ตั้งที่ถูกแสดงออกโดยคริสตจักรที่เมืองโคโลสี ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเคย*ได้*ยินดีเกี่ยวกับและ*รู้จัก*พระคุณของพระเจ้าในความจริงมาก่อนแล้ว โดยการ*ได้*ยินดีข่าวประเสริฐพวกเขาก็เริ่ม*รู้จัก*พระคุณของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ซึ่งเป็นหัวใจและสาระสำคัญของข่าวประเสริฐ – ข่าวสารที่เปิดเผยข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีเรื่องข่าวดีที่ว่าพระเจ้าในพระคุณและความโปรดปรานอันเป็นสิทธิ์ขาดของพระองค์ ได้

ทรงสงสารและอวยพรโลกและทำให้ความรอดที่มนุษย์ไม่สมควรได้รับเป็นไปได้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสำหรับคนทั้งปวงที่จะมาหาพระเจ้าโดยพระองค์ พระเจ้าทรงมีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะลงโทษโลกและทำลายมนุษยชาติเสีย แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์กลับทรงจัดหาและทำให้การไถ่เป็นไปได้โดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “ตั้งแต่วันที่ท่านทั้งหลายได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า พวกท่านก็ได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ ในความจริงอย่างแท้จริง มันเป็นข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่แท้จริงและสมบูรณ์ที่พวกท่านได้เรียนรู้จากเอปาฟรัสแล้ว พวกท่านได้ยินข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณแล้ว พวกท่านได้รับข่าวสารแห่งพระคุณที่แท้จริงแล้ว พระคุณของพระเจ้าได้ถูกสอนแก่ท่านทั้งหลายแล้วโดยปราศจากการตัดตอนหรือการปะปนของหลักปรัชญา หลักข้อเชื่อ หลักคำสอนและประเพณีต่างๆของมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งจอมปลอม” อย่างไรก็ตาม ต่อมาเปาโลก็ให้คำเตือนให้ระวังการล่อลวงอันไร้สาระและหลักปรัชญา และให้ระวังคนทั้งหลายที่หันเหไปจากพระคุณอันบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าของเรา

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “ตั้งแต่พวกท่านได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าในความจริง พวกท่านก็ได้เรียนรู้พระคุณของพระเจ้าในรูปแบบแท้จริงของมันโดยปราศจากการผสมที่กำลังพยายามคืบคลานเข้ามาอยู่ตอนนี้ – เหมือนกับที่พวกท่านได้เรียนรู้มันแล้วจากเอปาฟรัส” เอปาฟรัสเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเจ้าซึ่งไม่ถูกเจือปนด้วยคำสอนผิด เขาประกาศพระคุณอันบริสุทธิ์แบบเดียวกับที่เปาโลได้สอนเขา:

ข้อ 7: “ตั้งที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน”

เปาโลให้ความมั่นใจชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าคำสอนของเอปาฟรัสได้รับการประทับตราและได้รับอนุญาตโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว เขาไม่อิจฉาเพื่อนร่วมงานผู้นี้ที่เขาเรียกว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา” ทีโมธี เปาโลและเอปาฟรัสไม่เพียงรู้จักและปรนนิบัติพระเจ้าองค์เดียวกันเท่านั้น แต่พวกเขายังผูกพันกันอย่างใกล้ชิดในความรักของพระเจ้าด้วย – ความรักที่มีต่อความจริงและการประกาศพระคุณของพระเจ้า หัวใจของอัครสาวกเปาโลมีความรักอย่างลึกซึ้งต่อเพื่อนร่วมทำการทุกคนของเขา และเขาไม่มีเจตริร้ายต่อพวกเขาเลย และไม่คิดว่าพวกเขาเป็นคู่แข่งด้วย เขาไม่อิจฉาความสำเร็จของพวกเขา เขารู้สึกถึงความเป็นพวกเดียวกันกับงานรับใช้และงานของพวกเขามากเสียจนสิ่งใดก็ตามที่ทำให้พวกเขาดีใจก็ทำให้เขามีความสุขเช่นกัน เขาชื่นชมยินดีกับชัยชนะต่างๆของพวกเขาและใจสลายเมื่อพวกเขาพ่ายแพ้

ความสัตย์ซื่อของเอปาฟรัสเป็นสินทรัพย์ฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่งและเป็นประโยชน์ต่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีอย่างแน่นอน สำหรับพวกเขาแล้ว เขาได้รับใช้อย่างสัตย์ซื่อในข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ นี่เป็นอัครสาวกประวัตินั้นๆแต่สง่างามของผู้รับใช้ท่านนี้ของพระเจ้า

ข้อ 8: “ผู้ใดเล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย” เอปาฟรัสได้เล่าให้เปาโลฟังเกี่ยวกับความรักอันผิดปกติธรรมตาของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เขาไม่เพียงพูดถึงความรักของพวกเขาเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยแก้เปาโลเกี่ยวกับพัฒนาการและความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณอื่นๆของพวกเขาด้วย อย่างไรก็ตาม ความรักก็เป็นมงกุฎและสาระสำคัญแห่งพระคุณอื่นๆทั้งปวง มันเป็นความรักอันลึกซึ้งของพวกเขา – ที่มีให้พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ก่อน จากนั้นก็มีให้วิสุทธิชนทั้งปวง – ที่ทำให้คริสเตียนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเกิดผลฝ่ายวิญญาณอย่างมากมาย เมื่อเอปาfras ประกาศว่าความรักของชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเป็น “ความรักในพระวิญญาณ” เขาก็บอกถึงเหตุผลสำหรับผลลัพธ์เหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี การเปลี่ยนแปลงที่มาจากพระเจ้าได้ถูกทำให้เกิดขึ้นแล้วในใจของพวกเขา และการเปลี่ยนแปลงนั้นได้ทำให้พวกเขาเต็มล้นด้วยความรักอันบริสุทธิ์ – ความรักในแบบที่ประสบการณ์แท้จริงกับพระเจ้าเท่านั้นสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ “ผู้ที่ดำรงอยู่ในความรักก็ดำรงอยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าอยู่ในผู้นั้น”

ในข้อ 3 เปาโลประกาศว่าเมื่อเขาอธิษฐาน เขาก็ทำเช่นนั้นจากหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยการขอบพระคุณเพื่อคริสเตียนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น และจากนั้นเขาก็ให้เหตุผลสำหรับการขอบพระคุณของตน เริ่มต้นในข้อ 9 เขาประกาศถึงเนื้อหาสาระแห่งคำอธิษฐานของเขา เขาบอกชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขา โดยทูลขอพระเจ้าให้ประทานพระพรต่างๆแก่พวกเขาซึ่งเหมาะสมกับใจของพวกเขา ความคิดของพวกเขา และการประพฤติประจำวันของพวกเขา – เพื่อที่ความรู้ในระดับที่ลึกซึ้งกว่าเดิมจะได้เป็นของพวกเขา... ระดับที่สูงกว่าเดิมของความบริสุทธิ์อันแท้จริง ความไม่เห็นแก่ตัว ความเป็นประโยชน์ พลະกำลัง และพระพรต่างๆที่พระเจ้าพระบิดาเท่านั้นประทานให้ได้ และถูกตีมูลค่าโดยคนเหล่านั้นที่ได้ถูกย้ายจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้ามาในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้าแล้ว

คำอธิษฐานเจ็ดประการของเปาโล

ข้อ 9: “เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ”

การแปลที่ตีความว่า “ด้วยเหตุนี้เอง พวกเราเองด้วย นับตั้งแต่วันที่เราได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ไม่หยุดอธิษฐานและทูลขอ...” นั่นคือ “เพราะว่าท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า เพราะว่าพวกท่านได้เรียนรู้พระคุณที่แท้จริงในความจริง เพราะเหตุความเชื่อของพวกท่าน เพราะเหตุความรักของพวกท่านซึ่งถูกแสดงออกทุกวันในการประพฤติและการปฏิบัติต่างๆของพวกท่านกับวิสุทธิชนคนอื่นๆ เพราะเหตุความหวังอันเปี่ยมสุขซึ่งถูกสะสมไว้เพื่อพวกท่าน ถูกสงวนไว้ในสวรรค์ ไม่เปื่อยเน่า ไร้มลทิน ถูกปกป้องโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ประทับตราความจริงแห่งประสบการณ์ของพวกท่าน เราจึงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอเพื่อท่านทั้งหลาย”

สิ่งที่เปาโลอ้อนวอนขอเป็นพิเศษนี้ก็ถูกแจ้งให้ทราบ เขาอธิษฐานว่า “ให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ” (เปรียบเทียบกับ เอเฟซัส 1:17) เปาโลปรารถนาให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมีความรู้อันเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าในทุกด้านและทุกแง่มุมที่ถูกเปิดเผยของมัน เขาอยากให้พวกเขามีความรู้ที่สมบูรณ์แบบและครบถ้วนเกี่ยวกับพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสำหรับพวกเขา คริสเตียนทุกคนควรปรารถนาที่จะรู้จักพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขาหรือของเธอ

เปาโลอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นรู้จักพระประสงค์ของพระเจ้าโดยปราศจากข้อจำกัดใดๆ เขาอยากให้พวกเขารู้จักพระประสงค์ของพระเจ้าในหลักข้อเชื่อและในพันธะหน้าที่ทางศีลธรรม (อันหนึ่งคือหลักเกณฑ์ของพระเจ้าที่กำหนดสิ่งที่เราควรเชื่อและอีกอันกำหนดสิ่งที่เราควรกระทำในฐานะผู้เชื่อ) กฎเดียวเท่านั้นแห่งความเชื่อแท้และแนวทางประพฤติแบบคริสเตียนอันบริสุทธิ์ (1 คร. 1:4-7; 1 คร. 2:12; 1 คร. 12:8; อฟ. 1:17) เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโคโลสีรู้จักพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างครบถ้วนในทุกรายละเอียดโดยไม่ขาดสิ่งใดเลย “ในสรรพปัญญาและใน

ความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ” หากพระเจ้าทรงทำให้ผู้เชื่อเต็มเปี่ยมด้วยความรู้แห่งพระประสงค์ของพระองค์ ขอบเขตแห่งวิสัยทัศน์ฝ่ายวิญญาณจะถูกขยายใหญ่ขึ้นอย่างแน่นอน ความคิดของผู้เชื่อเช่นนั้นย่อมถูกฝึกฝนและถูกสอนในสิ่งต่างๆของพระเจ้า เส้นขอบฟ้าฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อที่เต็มล้นด้วยความรู้เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าย่อมถูกขยายออก ผู้เชื่อที่เจตจำนงของตนถูกจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นสุจริตใจก็รวบรวมสติปัญญาฝ่ายวิญญาณขณะที่เขาศึกษาและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง สติปัญญาฝ่ายวิญญาณย่อมนำมาซึ่งความเข้าใจลึกซึ้งฝ่ายวิญญาณ สิทธิบัตรหัวใจของผู้เชื่อทุกคนคือ การตีความพระวิญญาณแห่งความสว่างในชีวิตของเขา การตีความพระวิญญาณแห่งความสว่างเป็นสิทธิพิเศษอย่างหนึ่ง พระพรหนึ่งเดียวซึ่งเป็นของผู้เชื่อทุกคนที่ยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นสุจริตใจ

เมื่อผู้เชื่อคนใดยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นสุจริตใจและยอมให้พระเจ้าเติมเต็มเขาด้วยความรู้แห่งพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าก็จะขจัดหมอกที่บดบังวิสัยทัศน์ภายในของผู้เชื่อคนนั้นออกไปเสีย... หมอกที่ขัดขวางความเข้าใจฝ่ายวิญญาณและขโมยความลึกซึ้งแห่งความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ต่างๆและพระสัญญาต่างๆที่มีเขียนไว้ในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าไปจากผู้เชื่อ เมื่อบุคคลใดยอมจำนนอย่างสิ้นสุจริตใจต่อพระประสงค์ของพระเจ้า พระเจ้าก็ประทานให้แก่ผู้นั้น คือความรักอันลึกซึ้งที่มีให้แก่ความจริงของพระเจ้าและความปรารถนาอันร้อนแรงและลึกซึ้งที่มีให้แก่ความเข้าใจที่ตื้นเขินเกี่ยวกับความจริงนั้น เมื่อผู้เชื่อคนนั้นยอมจำนนอย่างสิ้นสุจริตใจเช่นนั้น การยอมจำนนเช่นนั้นก็ช่วยให้เขาสามารถมองเห็นผ่านสายตาฝ่ายวิญญาณแห่งความเข้าใจ และโดยการทำให้เช่นนั้นเขาก็ได้รับพระพรต่างๆที่คริสเตียนธรรมดาๆไม่รู้เลย โอ้ พระเจ้า! ขอโปรดประทานความเข้าใจฝ่ายวิญญาณให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเถิด!

โปรดสังเกตคำเล็กๆนี้ “สรรพ”... “สรรพปัญญาและสรรพความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ” ปัญญาและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณไม่ถูกจำกัด ผู้เชื่อที่ยอมจำนนสามารถตีความกับสองสิ่งนี้ได้จนถึงขีดสุดของสองสิ่งนี้ – และสวรรค์เท่านั้นที่รู้ถึงขีดจำกัดแห่งปัญญาและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า “พระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30)

ผู้เชื่อจำนวนไม่มากตีความสิทธิบัตรหัวใจฝ่ายวิญญาณของตน พวกเราส่วนใหญ่ยอมรับสิ่งที่ดีที่สุดในอันดับที่สองของพระเจ้า – หรือแม้แต่สิ่งที่ดีที่สุดในอันดับที่สามหรือที่สี่ของพระองค์ – ในเมื่อเราสามารถและควรดำเนินชีวิตในศูนย์กลางแห่งความบริบูรณ์แห่งพระคุณ สติปัญญา ความบริสุทธิ์และสรรพความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า

ข้อ 10: “เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” ความปรารถนาของเปาโลสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีไม่ใช่สิ่งที่ว่างเปล่าหรือไร้ความหมาย เขาปรารถนาพระพรฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ “เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” การดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้ามีความหมายลึกซึ้งมากกว่าที่คริสเตียนธรรมดาเคยรู้ ผู้เชื่อส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ตื่นเงินมากมาย การดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการรัก ทะนุถนอม และบูชาพระองค์ที่พระฉายของพระองค์เองอยู่ตรงหน้าเราเสมอ การดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการยอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระองค์และการดำเนินอย่างสอดคล้องกับพระวิญญาณเหลือเกินจนเราจะแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความดีงามของพระองค์ ความถ่อมพระทัยของพระองค์ ความรักของพระองค์ และชีวิตของ

พระองค์เอง เราจะต้องดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราจะต้องเข้าเทียมแอกกับพระเยซูและเดินเคียงข้างพระองค์

เปาโลอธิษฐานขอให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นดำเนินอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า “ตามบรรดาความชอบ” ความพึงพอใจสูงสุดของพระเยซูเจ้าคือ การเห็นพระองค์เอง – พระฉายของพระองค์เอง – ในคนเหล่านั้นที่ให้พระองค์เป็นจอมเจ้านายในทุกด้านของชีวิตพวกเขา... ในความคิดต่างๆของพวกเขา ในการกระทำต่างๆของพวกเขา ในจุดประสงค์ของพวกเขาในชีวิต ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขากระทำ ความปรารถนาของพระองค์สำหรับลูกๆของพระองค์ก็คือ ที่พวกเราจะดำเนินอย่างสมควรต่อพระองค์ และโดยการทำเช่นนั้นเราก็จะได้รับการอนุมัติของพระองค์ “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม” ให้เรากระทำทุกสิ่งเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เราไม่ควรทำสิ่งใดอย่างเห็นแก่ตัวหรือเพื่อเกียรติจอมปลอม

ในข้อ 10 เปาโลอธิษฐานขอให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น “เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” ผลฝ่ายวิญญาณคือ ข้อพิสูจน์แรกของชีวิตฝ่ายวิญญาณที่อยู่ภายใน ผลฝ่ายวิญญาณต่างๆถูกบ่งบอกโดยการงานที่ดีต่างๆ อ่าน 2 โครินธ์ 9:8; 2 เรสะโลนิกา 2:17; ฮีบรู 13:21; กาลาเทีย 5:22; พิลิปปี 1:11 เปาโลประกาศเสมอว่าความไร้ผลคือความตาย ยกอบกล่าวว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว” พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาโดยผลของพวกเขา” ต้นไม้ที่ลำต้นไม่มีน้ำเลี้ยงและกิ่งที่ไม่มีใบก็เป็นต้นไม้ที่ตายแล้ว

เปาโลอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเป็น “เหมือนต้นไม้ที่ถูกปลูกไว้ริมทางน้ำ” คือต้นไม้ที่ถูกปกคลุมด้วยใบดก และมีกิ่งโน้มลงเพราะผลดีซึ่งสุกงอม เขาอยากให้คนเหล่านั้นเป็นต้นไม้ที่ใบดกผลดกซึ่งอวยพรคนทั้งปวงที่พวกเขาติดต่อสัมพันธ์ด้วย เขาอยากให้พวกเขาเป็นผู้เชื่อที่สนใจในและกระทำการงานที่ดีทุกอย่าง... “และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” ความรู้ที่แท้จริงของพระเจ้าคืออาหารเดียวที่จะนำมาซึ่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าองค์ใดที่อยู่ในเงามืด ไม่เป็นที่รู้จักในความจริง ก็นำมาซึ่งความมั่งงาย ความสงสัยและความกลัวเสมอ การติดตามพระเจ้าที่เป็นแบบนั้นก็นำมาซึ่งความคลั่งศาสนาหรือไสยศาสตร์ ยิ่งเราเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของเรามากเท่าไร เราก็ยิ่งรู้เกี่ยวกับความรักของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ ความอดทนนานของพระองค์ พระคุณของพระองค์ และความโอ้อวดระการการของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเราไว้วางใจพระองค์มากเท่าไร เราก็จะยิ่งมีความมั่นใจในพระองค์มากขึ้นเท่านั้น และเราก็จะยิ่งฝากชีวิตของเรา – ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต – ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับพระองค์มากขึ้นเท่าไร ประสบการณ์ของเราเองกับพระองค์ก็จะลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เราจะพักพิงในอ้อมแขนของพระองค์ในเวลาที่เราต้องการพละกำลัง เราจะอิงแอบในพระทรงของพระองค์และวางใจในพระองค์ในทุกด้านของชีวิต ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับพระองค์มากเท่าไร เราก็จะยิ่งรักและวางใจพระองค์มากขึ้นเท่านั้น เราก็จะยิ่งเติบโตขึ้นในสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ และเราก็จะยิ่งดื่มด่ำชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรามากขึ้นเท่านั้น หากเราจะดำเนินอย่างสมควรต่อพระคริสต์ของเรา การเกิดผลและความรู้ที่ถูกนำเสนอในข้อ 10 ก็ต้องเป็นประสบการณ์ของเรา

ข้อ 11: “มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี” ข้อนี้พรรณนาถึงสภาพฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อเกิดผล ฤทธิ์เดชและพละกำลังเพื่อเกิดผลนั้นมาจากพระเจ้า ฤทธิ์เดชที่จะเกิดผลคือพละกำลังที่ถูกถ่ายทอด – ไม่ใช่พละกำลังที่ถูกสั่งสมขึ้นมาเองหรือเกิดจากความสามารถ

หรือสติปัญญาของเราเอง – แต่เป็นผลที่กำลังที่ถูกถ่ายทอดโดยพระเจ้า ซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าเองที่อยู่ภายในเรา เปาโลพูดถึงการถ่ายทอดพลังของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้าให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลาย มนุษย์ธรรมดาที่อ่อนแอ มนุษยชาติที่ล้มลงในความบาปที่อ่อนแอ แต่ขึ้นเรื่องอำนาจเมื่อยอมจำนนต่อพระคุณของพระเจ้า หยั่งรากในความจริง และเปี่ยมล้นด้วยความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ

ก็ไม่สามารถออกผลได้หากไม่มีเถา (ยอห์น 15:1-8) เราไม่สามารถเกิดผลได้หากไม่มีฤทธิ์เดชขอพระเจ้าอยู่ภายใน คริสเตียนที่เกิดผลต้องยอมจำนน – จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย อวัยวะต่างๆของเราต้องถูกอุทิศถวายแด่พระองค์ เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม เราต้องนำเสนอร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต ฤทธิ์เดชที่จะเป็นผู้รับใช้ที่สัมผัสฤทธิ์ ผลนั้นถูกถ่ายทอดจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ – เราไม่ได้อธิษฐานขอมัน พึ่งความพยายามของเราเอง หรือได้มันมาในวิทยาลัยพระคริสตธรรม! มันมาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และมันมาตามฤทธิ์เดชอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์

สง่าราศีแห่งพระเจ้าของเรามีผลกำลังที่ไม่เหมือนใคร – และมันไม่ใช่ความรักเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นความรัก – แต่ที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” (ฮบ. 12:29) ขอให้ผู้ที่สำรวจดูสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในสิ่งทรงสร้าง เมื่อพระองค์ตรัส – และโลกก็เกิดมีตัวตนขึ้นมา! ขอให้ผู้เชื่อมองดูฟ้าสวรรค์ – ฤทธิ์เดชด้านสถาปัตยกรรมของพระเจ้าท่วมทับเราเมื่อเราเพ่งดูดวงดาวเหล่านั้น จงดูภูเขา แม่น้ำ มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ “ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์” (เพลงสดุดี 19:1) เราอัศจรรย์ใจเพราะฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการทรงสร้าง

จงพิจารณาพระเจ้าในการทรงไถ่ เมื่อพระบุตรของพระองค์เองทรงร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” พระเจ้าผู้ตรัสจักรวาลนี้ให้มีตัวตนขึ้นมาสามารถตรัสคำเดียวก็ได้ – และด้วยคำนั้นพระองค์ก็จะสามารถทำลายล้างศัตรูทุกตนที่พระเยซูทรงมีได้ แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์กลับหันพระพักตร์ไปเสียและทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานบนกางเขนนั้นเพื่อที่คนบาปทั้งหลายที่น่าสงสารและสมควรตกนรกจะได้รับการไถ่! ฤทธิ์เดชเช่นนั้นทำให้เราอัศจรรย์ใจอย่างแน่นอน แม้กระทั่งในขณะนี้เรามีใจขอบพระคุณเพราะมันก็ตาม ด้วยเหตุนี้หากฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณที่ประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกออกแบบมาตามขนาดของฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระเจ้า ผมก็กล่าวได้ว่า “เรามีฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ เมื่อเทียบกับฤทธิ์เดชที่เรา รู้จักบนแผ่นดินโลก!”

เหล่านักเทศน์และผู้ประกาศข่าวประเสริฐรุ่นปัจจุบันที่ได้ไปเรียนมหาวิทยาลัยแห่งแล้วแห่งเล่า วิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งแล้วแห่งเล่า แสวงหาใบปริญญาใบแล้วใบเล่า ควรหยุดได้แล้วและแวะข้างทางนานพอที่จะยอมให้พระเจ้าทำให้พวกเขาเพียบพร้อมและติดอาวุธพวกเขาด้วยฤทธิ์เดชที่จะทำงานของพระองค์

ผู้เชื่อคนใด – ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใช้หรือสมาชิกธรรมดา – ซึ่งถูกทำให้เพียบพร้อมด้วยฤทธิ์เดชเช่นนั้นและเต็มล้นด้วยพระเจ้าจนถึงขนาดนั้น จะตระหนักถึงพลังกำลังฝ่ายวิญญาณที่จะต่อสู้ความชั่วร้าย หันหลังของตนให้แก่การทดลอง ขจัดความกลัวและความสงสัยทั้งสิ้นให้หมดไป เอาชนะอุปสรรคทั้งปวงและมีชัยต่อความยุ่งยากทั้งหมด ผู้เชื่อคนใดที่เปี่ยมล้นด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้ามากขนาดนั้นจะพบผลกำลังที่จะเปิดรับโอกาสทั้งปวง – และในท้ายที่สุดก็จะได้รับชัยชนะเหนือความตาย นรกและหลุมฝังศพ! ไม่น่าประหลาดเลยที่เปาโลประกาศในโคโลสี 2:10 ว่า “และท่านได้ความครบ

บริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ!”

“...ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี” เราต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลาย ในสถานะปัจจุบันของเรานั้นไม่สมบูรณ์แบบ เราอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง เรายังไปไม่ถึงเส้นชัยสุดท้ายของเรา เรา จึงพ่ายแพ้ได้ง่ายต่อความไม่อดทนและการไร้ความเชื่อ มีที่หยุดพักสำหรับเรา *ที่ถูกตั้งไว้ต่อหน้าเรา* – แต่เรายังไปไม่ถึงมัน คริสเตียนทั้งหลายมักจะหมดแรงเมื่อความท้อใจเข้ามา เราพ่ายแพ้ต่อความอ่อนแอและความท้อเทียว เปาโลอัครทูตของ ให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น (และผู้เชื่อทุกคน) มีผลกำลังของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะมีความอดทนและความอดกลั้น – *และมีความสุขในมัน*

คริสตจักรที่เมืองโคโลสีถูกรุมเร้าด้วยคนเหล่านั้นที่สอนผิด และอาจมีหลายครั้งที่นักเทศน์ที่สอนผิดเหล่านี้จะ ทำให้ชาวเมืองโคโลสีสับสนและงุนงง – แม้แต่บางคนที่มีความคิดฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็ตาม – เพราะว่าพวกเขาเป็น ทารกในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงอัครทูตอย่างจริงจังเพื่อที่พวกเขาจะได้รับการเสริมกำลังด้วยเรื่องทั้งสี่ตาม ฤทธิ์เดชอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์...ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี “กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ” (อสย. 30:15)

“...ด้วยความยินดี” ความยินดีที่เปาโลกำลังพูดถึงนี้มาพร้อมกับพระคุณแห่งความอดกลั้นและความอดทน สิ่ง เหล่านี้ที่มาถึงเรา ซึ่งเรียกร้องความอดทนและจิตใจที่อดกลั้น ไม่ควรทำให้เราท้อใจ ท้อเทียว หมดหวังหรือมีใจหดหู่ ตรง กันข้าม เราควรชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้นต่างหาก เราควรชื่นบานเมื่อเรามีโอกาสที่จะถูกทดลองและถูกทดสอบเพราะ เหตุความรักของเราและการยอมจำนนต่อพระคุณอันบริสุทธิ์และความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง เมื่อเราถูกทดลองและ ถูกทดสอบ ฤทธิ์เดชของพระเจ้ายิ่งถูกประทานให้แก่เราเพื่อที่เราจะเป็น *ยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเรา* (โรม 8:39) ในประสบการณ์แบบคริสเตียน แม้กระทั่งในโมงยามที่มีดราม่าที่สุดแห่งความยากลำบากและความปวดร้าวใจต่างๆ มี เหตุผลมากมายที่เราจะชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้น

ข้อ 12: “ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนใน ความสว่าง” ชีวิตปกติสำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงคือ การดำเนินอย่างสมควร เกิดผล เติบโตในพระคุณ และได้รับการเสริมกำลังโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าในมนุษย์ภายใน ขอบพระคุณพระเจ้าในทุกสิ่ง – เพราะนี่คือพระประสงค์ ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

ตรงนี้เปาโลกำลังอัครทูตเพื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเพื่อที่พวกเขาจะดำเนินอย่างสมควรต่อพระคริสต์ แม้ กระทั่งในการสู้รบฝ่ายวิญญาณต่างๆที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่เมื่อคำสอนผิดพยายามคืบคลานเข้ามาในคริสตจักร แม้ กระทั่งท่ามกลางความยากลำบากต่างๆ เปาโลก็อัครทูตขอให้พวกเขาได้รับการเสริมกำลังในความอดทนและที่พวกเขาจะ ชื่นชมยินดี

ผู้เชื่อทั้งหลายควรระลึกอยู่ในใจเสมอว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ “โปรดประทานให้เราสามารถ” (2 คร. 3:6) และ เมื่อเราศึกษาหนังสือโคโลสีเพิ่มเติมอีกเราก็จะเรียนรู้ว่าเราถือทุกสิ่งเป็นกรรมสิทธิ์ในพระคริสต์ หากปราศจากพระองค์แล้ว เราก็คงไม่มีค่าเลย เราทำสิ่งใดไม่ได้เลย

พระบิดาทรงเป็น “ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง”

ภาษาเดิมตรงนี้สื่อถึงสัดส่วน (ส่วนแบ่ง) ซึ่งคนๆหนึ่งจะได้รับในเวลาที่กำหนดไว้แล้ว มรดก (ส่วนที่จัดสรร) นั้นเป็นของเรา เพราะว่าเราได้วางใจพระคริสต์แล้ว ในพระองค์เรากลายเป็นลูกของพระเจ้า โดยเหตุนี้เราจึงกลายเป็นทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกับพระเยซู ภาษาตรงนี้มี ความหมายเดียวกันกับวลีในพระราชบัญญัติ 32:9: “เพราะว่าส่วนของพระเยซู วาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง” เอเฟซัส 1:11-12 กล่าวว่า “และในพระองค์นั้น เราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรึงไว้พร้อมกับพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายผู้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์”

มรดกตรงนี้เป็นของวิสุทธิชนทั้งหลาย วิสุทธิชนทั้งหลายนี้ไม่ใช่พวกยิว พวกเขาไม่ใช่ผู้ชอบธรรมในสมัยพันธสัญญาเดิม วิสุทธิชนเป็นกลุ่มคนที่เฉพาะเจาะจง – คนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์เพราะว่าพวกเขาได้วางใจพระองค์และได้รับความรอดเพราะเหตุพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ โดยได้เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ โดยได้วางใจในพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์แล้ว พวกเขาเป็นหมู่ชนพิเศษที่ถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากหลายฉบับในฐานะ “วิสุทธิชน”

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:19)

“เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (อฟ. 3:17-19)

โคโลสี 1:12 ปิดท้ายด้วย “มรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง” อย่างไรก็ตาม ความสว่างนี้ไม่ใช่ความสว่างที่เราตีความอยู่ตรงนี้ เราดำเนินในความสว่างเพราะว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในความสว่าง (1 ยอห์น 1:7) มันเป็นความจริงที่ว่าเรตีความสว่างตรงนี้ในชีวิตนี้ แต่ “มรดกในความสว่าง” นี้เป็นมรดกในอนาคตของวิสุทธิชนทั้งหลาย ในเอเฟซัส 1:14 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเรียกว่าเป็น “มัดจำแห่งมรดกของเรา” ในบทเดียวกันนั้น เปาโลอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อทั้งหลายที่เมืองเอเฟซัสสามารถเข้าใจความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของมรดกของพระเจ้าท่ามกลางวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ ในกิจการ 20:32, กิจการ 26:18 และ 1 เปโตร 1:4 มรดกที่ว่าเป็นสง่าราศีในอนาคตของวิสุทธิชนทั้งหลายด้วยเหตุนี้ เราจึงเชื่อว่าเปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้วิสุทธิชนทั้งหลายเหมาะสมสำหรับมรดกในอนาคตนี้แล้วซึ่งเป็น “มรดกของวิสุทธิชนทั้งหลายในความสว่าง” ... ความสว่างนิรันดร์

สวรรค์คือสถานที่แห่งความสว่าง เราเรียนรู้ในวิวรณ์ 21 ว่าไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์หรือดวงดาวต่างๆที่นั่นเลย – พระเมฆไปตกทรงเป็นความสว่างของนครนั้น รัศมีเรืองรองของพระองค์จะให้ความสว่างแก่นครนั้นอันเป็นที่ซึ่งวิสุทธิชนทั้งหลายจะอาศัยอยู่และเคลื่อนไหวไปมาตลอดชั่วนิรันดร์กาล วิสุทธิชนท่านนั้นจะอาศัยอยู่ในนครนั้น – คนเหล่านั้นที่นุ่งห่มกายด้วยความบริสุทธิ์และความสมบูรณ์แบบ โดยไม่เสียมจากความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเลย คือความชอบธรรมของพระเยซูเจ้า (2 คร. 5:21) สิ่งมีชีวิตเช่นนั้นไม่มีตัวตนอยู่บนโลกนี้ในร่างกายนี้ มนุษย์ไม่สามารถตีความมรดกแห่งความสว่างในกายนี้ได้ โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ธรรมดาคือความมืด จิตใจของเขาถูกทำให้มืดมัวไป ความคิดต่างๆของเขาก็ไม่บริสุทธิ์ ใจของเขาก็ชั่วเหลือขนาดและต้องถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ก่อนที่มนุษย์จะสามารถเข้าไปใน*อภิวจักร*แห่งความสว่าง

ตรงนี้ได้ และได้รับมรดกคือ *มรดกแห่งความสว่าง* ณ บันปลายแห่งการเดินทางของชีวิต (ยอห์น 3:3; 1 ยอห์น 1:7)

หากมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่เข้าไปในสวรรค์ สวรรค์ก็จะเป็นนรกสำหรับเขา สวรรค์เป็นสถานที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับหมู่ชนที่ถูกจัดเตรียมไว้ มนุษย์ธรรมดาต้องถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะความมนุษย์ธรรมดาไม่ยอมอยู่ใต้บังคับพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดในเนื้อหนังเคยเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าเลย ต้องมีการเปลี่ยนแปลงใจใหม่ จงศึกษาอาดัมและเอวา โนอาห์ อับราฮัม ดาวิด มนุษย์ธรรมดามักจะดำเนินตามเนื้อหนัง และธรรมชาติของเขาต้องถูกนำมาให้สอดคล้องกับสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณ ทุกคนล้วนเกิดมาในความบาป ถูกก่อร่างในความชั่วช้า และ “เนื้อหนังและเลือดจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้า (อาณาจักรแห่งความสว่าง) เป็นมรดก” แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นเราก็คจะถูกชุบให้เป็นขึ้นโดยปราศจากเปื้อนเน่า เราจะมีร่างกายที่ประกอบด้วยเนื้อหนังและกระดูก แต่ไม่มีเลือด... ร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู (ลูกา 24; 1 ยอห์น 3:1-3) ขอให้ผมเรียกกันว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมและทำให้เป็นไปได้แก่คนๆนั้น พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และการไถ่สำหรับเราทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปได้ทรงถูกทำให้เป็นความบาปเพื่อที่เราจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์... พระคริสต์ในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี!”

สักวันหนึ่ง ในทันใดนั้น – “ในชั่วพริบตาเดียว” – เราจะผ่านจากความเจ็บปวดไปสู่การรับขึ้น จากน้ำตาไปสู่เสียงหัวเราะ จากการปวดร้าวใจไปสู่ความชื่นชมยินดีเกินจินตนาการของมนุษย์ เราจะถูกย้ายจากโลกแห่งความทุกข์โศกไปสู่โลกแห่งเสียงเพลง คำสรรเสริญและฮาเลลูยา ในสภาวะปัจจุบันนี้ ในกายดินนี้ มรดกแห่งความสว่างถูกตีมูลค่าเพียงบางส่วนเท่านั้น (สวรรค์เริ่มต้นบนแผ่นดินโลก และหากคุณเป็นผู้เชื่อและยังไม่ได้ลิ้มรสสวรรค์ คุณก็ถูกโกงแล้ว!) แต่ *ความไพบูลย์* แห่งมรดกของเรานั้นจะกลายเป็นของเราหลังจากการรับขึ้นของเหล่าวิสุทธิชน เมื่อเราถูกย้ายออกจากโลกอันมืดมิดนี้เข้าไปในวันอันสว่างจ้าอันเป็นที่ซึ่งไม่มีความหม่นหมอง ไม่มีเมฆหมอก... มีแต่สง่าราศีเชคินาร์ – ความเจิดจ้าแห่งแสงสว่างที่มีแต่พระพักตร์ของพระเยซูเท่านั้นสามารถให้ได้

ข้อ 13: “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์”

ในการแปลตรงตัวนั้นประโยคนี้อ่านว่า “ผู้ทรงช่วยเราให้รอดพ้นออกมาจากอาณาจักรแห่งความมืด” เปาโลเปลี่ยนจากภาษาแห่งคำอธิษฐานและคำสรรเสริญมาสู่คำประกาศด้านศาสนศาสตร์: ความรักที่ไถ่ของพระเจ้า ฤทธิ์เดชที่ไม่อาจทราบได้ของพระองค์ ได้ย้ายเราออกมาจากอาณาจักรแห่งความมืด – ความมืดของโลกนี้ ความมืดของมนุษย์ธรรมดา – เข้ามาในอาณาจักรแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ อันเป็นการจัดเตรียมเราให้พร้อมสำหรับอาณาจักรแห่งความสว่างนั้น พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลกนี้” แต่มนุษย์ที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่ก็อาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งความมืด อาณาจักรแห่งความมืดมองฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าเขามีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจของซาตาน และซาตานก็ทำงานใน “กิจการต่างๆแห่งความมืด”

คนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ในอาณาจักรของคนไม่เชื่อก็เป็น “บุตรแห่งความไม่เชื่อฟังและพระพิโรธ” (ลูกา 22:53; กิจการ 26:18)

ความโหดเขลา ความชั่วร้าย และความทุกข์โศกพรรณมาถึงอาณาจักรที่คนไม่เชื่ออาศัยอยู่ กรุณาหมายเหตุ: ในข้อ 12 เรามีมรดกของเหล่าวิสุทธิชนในความสว่าง และในข้อ 13 ผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกช่วยให้พ้นจากอำนาจของความมืด (อาณาจักรแห่งความมืด) แล้ว ดังนั้นอาณาจักรแห่งความมืดจึงตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับมรดกของเหล่าวิสุทธิชน – อาณาจักรแห่งความสว่าง ผมขอกล่าวซ้ำว่า: คนเหล่านั้นที่รักความมืดจะไม่มีความสุขกับสวรรค์ และหากคนไม่เชื่อเกิดบังเอิญพบว่าตัวเองอยู่ในใจกลางเมืองสวรรค์นั้น มันก็จะยังเป็นนรกอยู่ดี เพราะว่าเขาจะอยู่ผิดที่ชั่ววันรันดร์! เขาจะไม่สามารถมีความสุขกับสักสิ่งเดียวที่นั่น สวรรค์เป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับหมู่ชนที่ถูกจัดเตรียมไว้ และเฉพาะคนเหล่านั้นที่ถูกจัดเตรียมไว้เท่านั้นจะเข้าในนครนั้นได้

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกย้ายเข้ามาในอาณาจักรแห่งพระบุตรแห่งความรักของพระองค์ คือพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า เปาโลพูดถึงพระองค์ในข้อ 13 ว่า “พระบุตรที่รักของพระองค์” ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้ถูกย้ายออกจากดินแดนแห่งความมืดแล้ว ในขณะที่เดียวกันนั้นเองพวกเขาก็ถูกย้ายเข้ามาในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า พวกเขาได้เปลี่ยนแปลงสัญชาติของตนแล้วและได้กลายเป็นพลเมืองของอีกอาณาจักรหนึ่งแล้ว ซึ่งเป็น*กรรมสิทธิ์ปัจจุบัน* ไม่ใช่มรดกในอนาคต (อาณาจักรแห่งความสว่างในความบริบูรณ์ของมันเป็นมรดกในอนาคต แต่การย้ายที่ถูกพูดถึงในข้อ 13 เป็นกรรมสิทธิ์ที่ตอนนี้!) ชั่วเสี้ยววินาทีใดที่ผู้เชื่อคนหนึ่งวางใจในพระเยซู ชั่วเสี้ยววินาทีนั้นเขาก็กลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งอาณาจักรแห่งความสว่าง ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ใช่คนเข้าเมืองที่มองหาบ้านอาศัย พวกเขาไม่ใช่กลุ่มคนที่ถูกเนรเทศซึ่งไม่พอใจที่มองหาสถานที่ๆจะเรียกได้ว่าเป็นของตัวเอง *ผู้เชื่อทั้งหลายตั้งรกรากแล้วในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า บัดนี้* เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว *บัดนี้* เราเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แห่งชีวิตนิรันดร์แล้ว สัญชาติของเรา*บัดนี้* อยู่ในสวรรค์แล้ว เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานแล้ว*ตอนนี้* เรากำลังตั้งตาคอยให้ถึงเช้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะได้รับร่างกายซึ่งถูกทำให้มีสง่าราศีของเรา แต่จิตวิญญาณของเราก็เป็นพลเมืองแห่งนครสวรรค์นั้นแล้ว คือมรดกแห่งความสว่าง

ข้อ 13 ปิดท้ายด้วยคำว่า “พระบุตรที่รักของพระองค์” ในข้อต่างๆที่ตามมา เปาโลพรรณนาถึงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และด้วยเหตุนี้จึงแนะนำให้รู้จักพระองค์ในฐานะพระบุตรที่รักของพระเจ้า – พระบุตรแห่งความรักของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักยิ่ง พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และพระเจ้าทรงรักพระองค์ในแบบที่พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดเท่านั้นสามารถรักบุตรคนหนึ่งได้ จำไว้ว่า – ความรักเป็น*คุณลักษณะ* ไม่ใช่*แก่นแท้* ความรักเป็นเรื่องของ*อุปนิสัย* – ไม่ใช่*สาระสำคัญ* ความรัก*กระตุ้น* ความรัก*ไม่ผลิต* พระเจ้าทรงเป็นความรัก และความรักแท้ย่อมเป็นรัศมีเจิดจ้าของดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ความรักมีอำนาจของกระแสไฟฟ้าไหลเชี่ยวขณะที่มันไหลลงมาตามไหล่เขา ความรักของพระเจ้าได้สำแดงตัวมันเองออกมาในรัศมีเจิดจ้าของพระคริสต์ *ฤทธิ์เดช*แห่งความรักของพระองค์สำแดงตัวมันเองออกมาในการอัศจรรย์ที่ปรากฏชัดเจนเมื่อคนบาปคนหนึ่งได้รับความรอด

ข้อ 14: “ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา” เราเป็นสมาชิกแห่งอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระเจ้า เรากลายเป็นสมาชิกแห่งอาณาจักรนั้นโดยทางความรักของพระบิดา โดยที่ในพระเยซูเจ้าทรงชำระหนี้บาปบนกางเขนนั้น เราถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระบุตร ถูกไถ่โดยทางพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ – ราคาที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อที่เราจะตีมูลค่าและถือกรรมสิทธิ์การยกโทษบาปทั้งหลาย ชั่ววินาทีที่คนไม่เชื่อคนหนึ่งแสดงออกถึงความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์ หัวใจก็ได้รับการอภัยและได้

รับการยกโทษจากบาปทั้งปวง *คนบาปทั้งหลายกลายเป็นบุตรในทันที* ความรอดเป็นการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นฉับพลัน ไม่ใช่กระบวนการที่ค่อยๆเกิด

หลักคำสอนนี้เป็นสิ่งที่มาเป็นอันดับแรกและสำคัญที่สุดในการเทศนาของอัครสาวก จงศึกษากิจการ 5:31, กิจการ 13:38, กิจการ 26:18; จากนั้นจงเปรียบเทียบ อพยพ 34:7, อีสยาห์ 55:7, เยเรมีย์ 33:8 และมีคาห์ 7:18

คำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยถูกเอ่ยบนแผ่นดินโลกนี้คือ คำที่พระเยซูตรัสเมื่อพระองค์ทรงร้องว่า “*เทเทเลสไท!* (สำเร็จแล้ว) พระโลหิตได้ถูกทำให้แห้งออกแล้ว หน้บาปได้ถูกชำระแล้ว การไถ่ได้ถูกซื้อแล้ว โดยถูกชำระเต็มจำนวนและถูกนำลงมาสู่มนุษย์แล้ว ด้วยเหตุนี้ *เราจึงมีการไถ่ในทันทีผ่านทางพระโลหิตของพระองค์* ความรู้สึกผิดของมนุษย์นั้นอยู่นอกเหนือโทษบาปก็ใหญ่หลวงเหลือเกิน ความชั่วช้าต่างๆของมนุษย์ก็เลวร้ายเหลือเกิน – มนุษย์ในสภาพธรรมชาติของตนก็สิ้นหวังและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อย่างสุดๆเหลือเกิน จนไม่น่าประหลาดใจเลยที่มันต้องแลกด้วยความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวด ความทุกข์โศก พระโลหิตของพระเมษโปดกของพระเจ้า – พระบุตรแห่งความรักของพระองค์! หากพระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมการไถ่มาให้ หากพระองค์ไม่ทรงทำให้ความรอดเป็นสิ่งที่ให้เปล่าและสมบูรณ์แบบ มนุษย์ก็คงถูกลิขิตให้ต้องพินาศเป็นแน่! ด้วยเหตุนี้ การไถ่จึงไม่ใช่แค่พระพรหนึ่งที่ยิ่งใหญ่จนไม่อาจพรรณนาได้เท่านั้น – แต่การไถ่ยังเป็นความจำเป็นของพระเจ้าด้วย...หัวใจและจิตวิญญาณของข้าวประเสริฐ

มนุษย์ได้เขียนหนังสือหลายล้านเล่มเกี่ยวกับพระเยซู – การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, วิธีการต่างๆของพระองค์ และอีกหลายหัวข้อที่กล่าวถึงบุรุษผู้หนึ่งและการรับใช้ของพระองค์ – แต่ลูกาสรุปย่อมันทั้งหมดในไม่กี่คำ: “*บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด*” (ลูกา 19:10) พระเยซูเองทรงประกาศภารกิจของพระองค์: “*อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก*” (มธ. 20:28)

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกนี้พร้อมกับสายตาของพระองค์ที่จดจ้องไปที่กลโกธาแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น พระองค์เสด็จมาเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์ เพื่อสละชีวิตของพระองค์ และนรกทั้งสิ้นก็ไม่อาจยับยั้งพระองค์ได้ การไถ่เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความเข้าใจที่มีขีดจำกัด และเราจะไม่มีวันชื่นชมมันอย่างถ่องแท้จนกว่าเราจะเห็นพระเยซูหน้าต่อหน้า

การไถ่ไม่แยกแยะเรื่องความบาปต่างๆ... มันไม่สำคัญว่าจะเป็น “บาปเล็กๆ” หรือ “บาปใหญ่ๆ” การไถ่ไม่แสดงอคติท่ามกลางเหล่าผู้ละเมิด .... *ทุกคนล้วนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว* พระเยซูหาพระเจ้าได้ทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนไว้บนพระเยซูแล้ว และคำเชิญชวนอันเปี่ยมด้วยความรักคือ “*ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์*” ก็ให้ผู้นั้นดื่มน้ำแห่งชีวิตโดยไม่เสียค่า คนทั้งหลายที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่ออกไปเลย จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่พวกท่าน” หากคุณหลับตาในความบาปและลืมนรกนั้นก็จะเพราะว่าในถ้อยคำของพระเยซู “*ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต!*” (ยอห์น 5:40)

การไถ่เสร็จสมบูรณ์แล้ว: เรามีการยกโทษจากบาป และ*บาปทุกอย่างก็ถูกรวมเข้าไว้ด้วยแล้ว* พระโลหิตนำอิสรภาพจากบาปมาให้และทำให้เราเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า ปราศจากความบริสุทธิ์ไม่มีผู้ใดจะเห็นพระเจ้า; *พระโลหิตทำให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์* เมื่อเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เราก็เป็นผู้บริสุทธิ์พอกๆกับ

พระโลหิตนั้นที่ปกคลุมเรา เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า และการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมก็คือการเป็นผู้ชอบธรรมพอๆกับที่พระเยซูทรงเป็นผู้ชอบธรรม การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นการกระทำของพระผู้พิพากษาผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด – พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ได้ประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อที่การไถ่จะได้เป็นของเราโดยทางพระโลหิตของพระองค์ จากนั้นผมขอถามว่า *ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? การไถ่สามารถถูกเพิกถอนหรือถูกยกเลิกได้โดยสิทธิอำนาจใด? กรูณาศึกษาโรม 8:31-39* อย่างตั้งใจ

การยกโทษ! คำๆนั้นช่างไพเราะเสนาะหูเสียจริงๆ! การยกโทษเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการไถ่ที่เรามีในพระโลหิตของพระเยซูมากกว่าพระพรอื่นใดที่ถูกจัดทำให้โดยความรอดที่เราตีมูลค่าในพระคริสต์ การยกโทษมาถึงเราในช่วงเสียวินาที่ พระพรอื่นๆอีกมากมายตามมาหลังจากเราถูกไถ่แล้ว แต่การยกโทษเกิดขึ้นในทันที มันเป็นพระพรแรก – ความยินดีของการรู้ว่าการยกโทษเป็นของเราแล้ว ความรู้สึกผิดหายไปและภาระถูกยกออก! สันติสุขเป็นของเราเพราะว่าเราได้รับการยกโทษแล้ว

เราถูกบัญชาให้*เติบโตในพระคุณ* – และความบริสุทธิ์เป็นผลผลิตของพระวิญญาณและพระวจนะ เมื่อเราศึกษาพระวจนะ และเมื่อพระวิญญาณทรงเปิดเผยความจริงแก่ใจที่หิวโหยของเรา เราก็มุ่งมั่นแข่งขัน ถวายตัวมากขึ้น – และเราเข้าในความบริสุทธิ์ที่ลึกซึ้งกว่าเดิมทุกวัน แต่ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย *พระคริสต์ทรงเป็นความบริสุทธิ์ของเรา* ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับพระวจนะมากเท่าไร เราก็มองใจและซาบซึ้งในพระคริสต์มากขึ้นเท่านั้น... “พระบุตรที่รักของพระองค์...ในพระองค์เราได้รับการทรงไถ่...ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา”

หลังจากได้พูดถึงพระคริสต์และพระพรเหล่านั้นที่ผู้เชื่อได้รับผ่านทางความสัมพันธ์กับพระคริสต์แล้ว บัดนี้เปาโลก็ขยายความเพิ่มเรื่อง*พระนาม* นั้น หลักคำสอนทั้งหมดที่ถูกสอนโดยเปาโล ความจริงทั้งสิ้นแห่งหลักศาสนศาสตร์ของเขา ถูกทำให้แตกผล็อบพระนามของพระเยซู

พระคริสต์ผู้ทรงถูกเทิดทูน

ข้อ 15: “พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง”

ในข้อนี้เปาโลเริ่มคำบรรยายที่สูงส่งและครอบคลุมเกี่ยวกับยศศักดิ์และฐานันดรของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาพรรณนาถึงพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าในวิถีต่างๆที่กระซิบและสอดประสานอย่างอัศจรรย์ ตรงนี้เขาแนะนำให้รู้จัก*พระนาม* นั้นของพระบุตรของพระเจ้า และจากนั้นในความครบถ้วนอันกวาดเรียบเขาแนะนำให้รู้จัก*สง่าราศีแห่งตัวตนของพระเยซูเจ้า* และพระราชกิจของพระองค์ ไม่มีความสงสัยเลยว่าตรงนี้เปาโลนำเสนอสง่าราศีและพระราชกิจของพระเยซูเจ้า โดยพูดเรื่องนี้แก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองโคโลสีเพราะเหตุคำสอนผิดในชุมชนนั้น ประโยคเหล่านี้ที่เปาโลพรรณนาถึงยศศักดิ์ สง่าราศี ฐานันดรและพระราชกิจของพระคริสต์ทำให้เรานึกถึงธารน้ำชีวิตที่ไหลบ่าลงมาตามไหล่เขา โดยกวาดล้างสิ่งกีดขวางทุกอย่างที่จะขัดขวางการไหลบ่าเร็วของมันไปสู่จุดหมายปลายทางของมัน

เราไม่อาจจะระบุชัดเจนได้เกี่ยวกับคำสอนผิดในเมืองโคโลสี แต่จากทุกสิ่งที่เราเรียนรู้ได้ ดูเหมือนว่าลัทธิอินอสติกถูกสอนที่นั่น คำสอนของคนกลุ่มนี้ปฏิเสธความเป็นมนุษย์จริงๆของพระเยซู และยังปฏิเสธความเป็นพระเจ้าสูงสุดของพระองค์ด้วย เพราะเหตุนี้ เปาโลจึงเทิดทูนพระคริสต์ให้เป็นพระผู้สร้างสูงสุดองค์เดียว – ไม่ใช่ของโลกนี้เท่านั้น แต่ของทั้งจักรวาลและทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้นด้วย เปาโลประกาศว่าการคืนดีกันถูกทำให้มั่นคงในพระกายแห่งเนื้อหนังของพระองค์ ผ่าน

ทางการสิ้นพระชนม์อันโหดร้ายของพระองค์บนกางเขนนั่น โดยทางพระโลหิตที่มีฤทธิ์ไถ่ของพระองค์

ดูเหมือนว่าในเมืองโคโลสิมีความสับสนมากมายเกี่ยวกับโลกวิญญาณ คนสอนผิดเหล่านั้นเชื่อว่าพระเยซูเป็นยอดมนุษย์ แต่พวกเขาไม่เห็นพ้องตรงกันอย่างเต็มที่ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง พวกเขาสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์หรือถูกทำให้มีรูปร่างเหมือนมนุษย์ ที่ว่าเคยมีมนุษย์คนหนึ่งที่น่าอึดกว่ามนุษย์คนอื่นๆบนแผ่นดินโลกนั้น พวกเขาเห็นด้วย แต่ที่ว่าชายผู้นี้มีโลหิตที่หลั่งออกสำหรับการยกโทษบาป และมีจิตใจและร่างกายที่สามารถถูกตัดขาดจากกันได้ ในความตายและถูกรวมเข้าด้วยกันอีกในฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นจากตายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือไม่นั้น เป็นสิ่งที่ถูกสงสัย และถูกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงโดยบางคน มีหลายคนในเมืองโคโลสิที่เชื่อในการคาดเดาแบบเรื่องเร้นลับแทนที่จะเป็นความเชื่อในฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เปาโลประกาศในถ้อยคำที่เข้าใจง่ายว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อซื้อการไถ่โดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ กระนั้นพระเยซูคริสต์ก็ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา

ในข้อ 15 เปาโลกำลังพูดถึงพระบุตร ผู้ทรงเป็นที่มาแห่งการไถ่และการยกโทษบาป ด้วยเหตุนี้พระเยซูคริสต์ต้องค้ำพระผู้เป็นเจ้าของเราในการเป็นคนกลางของพระองค์จึงทรงเป็นผู้ที่เปาโลระบุว่า เป็น “พระฉายของพระเจ้า” ตอนที่พระองค์ประทับอยู่บนโลกนี้ พระเยซูเองตรัสว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” ความจริงของคำกล่าวนี้จริงๆแล้วก็คือ: ภาพปรากฏเดียวของพระเจ้าพระบิดาอยู่ในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า “ไม่มีผู้ใดรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรจะทรงเปิดเผยพระบิดาแก่เขา” ทุกสิ่งที่เราสามารถรู้ได้เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดาถูกเปิดเผยแก่เราผ่านทางพระเจ้าพระบุตร *พระคริสต์ในฐานะพระผู้สร้างและพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า*

ในฐานะพระผู้ไถ่ พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 คร. 5:19) พระนามที่เป็นคำพยากรณ์ของพระเยซูคือ “อิมมานูเอล *พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา*” พระเยซูในสภาพกายเนื้อหนังของพระองค์ทรงนำพระเจ้ามาอยู่ใกล้เราราวกับว่าทรงวางพระองค์บนแผ่นดินโลกในรูปแบบหนึ่งที่เราสามารถชื่นชม เข้าใจ และรู้จักได้ มนุษย์ได้มองเห็นพระองค์ ได้ยินพระองค์ และจับต้องพระองค์ พวกเขาได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงร้องไห้ ทนทุกข์และมีความรักในพระเยซู พระเยซูทรงเป็นพระฉายที่มีชีวิต – ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่เร้นลับ ไม่ใช่วิญญาณจากอีกโลกหนึ่ง – แต่เป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระเยซูขณะทรงอยู่บนโลกนี้ ทรงหยิบบั้นพระฉายของพระเจ้าในความรักให้แก่มนุษย์ พระองค์ทรงสำแดงความรักในแบบที่ไม่มีผู้ใดเคยสำแดงความรักบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงอ่อนโยน ปฏิเสธตนเอง ทรงพระกรุณาและอดทนนาน ไม่มีผู้ใดเคยดำเนินชีวิตหรือรักหรือเสียสละเหมือนอย่างที่เราเห็นที่พระเยซูทรงกระทำ

คนเหล่านั้นที่รู้จักพระเยซูผู้ที่ดีที่สุดว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ สติปัญญาของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ – ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ – ยืนยันถึงข้อเท็จจริงนั้น พระองค์เสด็จดำเนินมาหาเหล่าสาวกของพระองค์ท่ามกลางลมพายุ --- *โดยเดินไปบนคลื่น* เมื่อคนตายถูกเรียกให้ออกมาจากหลุมศพ... เมื่อถูกสัมผัสโดยพระหัตถ์อ่อนโยนของพระองค์ ความตายก็เปิดทางให้ชีวิต คนเหล่านั้นที่เป็นประจักษ์พยานต่างรู้ว่าพวกเขากำลังยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงขนานลมพายุด้วยคำว่า “จงสงบ นิ่งเสีย!” ลมก็เริ่มสงบ คลื่นที่โหมกระหน่ำก็อ่อนตัวอยู่รอบ

กราบเรือเล็กลำนั้น – และสาวกเหล่านั้นก็รู้ว่าตนได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า! พวกเขารู้ว่าตนกำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสว่า “เราฆ่าให้ตาย และเราก็ก่ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็ก่รักษาให้หาย” (อพย. 32:39)

เมื่อประชาชนผู้หิวโหยห้ำหั่นคนมองดูพระองค์หักขนมปังและปลาเพื่อเลี้ยงฝูงชนหมู่นั้น (โดยมีอาหารเหลืออีกเยอะ) พวกเขาถือว่าอาหารที่พวกเขารับประทานได้ถูกสัมผัสโดยพระหัตถ์ที่เป็นมากกว่ามือของมนุษย์ พระหัตถ์ของพระเจ้าได้หักขนมปังและปลาเหล่านั้น

พระหัตถ์ของพระองค์ได้สัมผัสและรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย ซึ่งเป็นการไม่เชื่อฟังกฎทางการแพทย์ทั้งปวงและกฎทางสังคมทั้งหมดในสมัยนั้น พระหัตถ์ของพระองค์ได้สัมผัสดวงตาที่บอดและให้การมองเห็นแก่พวกมัน... พระหัตถ์ของพระองค์ผู้เสด็จมาเพื่อประทานชีวิตแก่มนุษย์อย่างบริบูรณ์ ถ้อยคำที่ทรงพระเมตตาที่พระองค์ทรงเอ่ยได้เกาะกุมหัวใจของเหล่าศิษย์ของพระองค์และในยอห์น 7:44-46 เมื่อพวกเขาเห็นว่าถูกถามว่าทำไมพวกเขาถึงไม่นำตัวพระองค์มา พวกเขาตอบเพียงว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนชายผู้นี้เลย!” บรรดาการอัศจรรย์ประจำวันของพระองค์เป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัสล้วนแสดงออกถึงการรู้ทุกสิ่งและการทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นแบบพระเจ้า

ผมกำลังพูดถึงพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า...พระบุตรแห่งความรักของพระองค์... พระบุตรผู้ทรงดำเนินบนแผ่นดินโลกนี้ *พระฉายที่ปรากฏแก่ตาของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา*

ข้อ 15 ปิดท้ายด้วยคำกล่าว “บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง” ความหมายของถ้อยคำเหล่านี้จริงๆ แล้วก็คือ: “บุตรหัวปีในส่วนของอ้ออิงถึงสิ่งทรงสร้างทั้งหมด” บุตรหัวปีเป็นตัวแทนของบิดาในสรรพสิ่งและกระทำการในนามของบิดาของตน พระคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปีของพระเจ้าพระบิดา และธุรกรรมทั้งหมดระหว่างพระเจ้าพระบิดากับมนุษย์ต้องถูกกระทำพร้อมกับพระคริสต์ หนทางเดียวที่เราจะสามารถเข้าหาพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดของเราได้คือ ผ่านทางพระบุตร พระเยซูเจ้า

พระเจ้าพระบิดาทรงไม่ปรากฏแก่ตา: “ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ณ เวลาใดเลย” พระเยซูตรัสว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนที่ทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง” พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด – ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง และทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง – ทรงไม่ปรากฏแก่ตา แต่จักรวาลไม่ได้ถูกปล่อยทิ้งให้ปราศจากพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงถูกมองเห็นได้: *พระเยซูทรงท้อพระเจ้าไว้ในเนื้อหนัง ทรงนำพระองค์ลงมาสู่มนุษย์ และทรงนำเสนอมอบพระองค์ต่อมนุษย์ในร่างกายหนึ่ง – พระฉายของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา*

“แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (เพลงสดุดี 24:1) แผ่นดินโลกมีตัวตนขึ้นมาได้เป็นเพราะพระเจ้าพระบุตร: “พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:3) ฮีบรู 1:1-3 ให้ความกระจ่างมากมายเกี่ยวกับการทรงสร้างจักรวาลนี้ สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระเยซู พระองค์ทรงจัดระเบียบสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์ทรงกำกับดูแลสรรพสิ่งทั้งปวง สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนเป็นของพระองค์

สิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีของสิ่งทรงสร้าง พระองค์ทรงเป็นหัวหน้าและผู้ครอบครอง ผู้ปกครองและผู้ควบคุมของสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พญามารไม่มีอำนาจนอกจาก

อำนาจที่ถูกจำกัดที่พระเยซูทรงอนุญาต เมื่อปีลาตโอดว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบน (พระบิดาของเรา) ให้แก่ท่าน” (ยอห์น 19:10, 11)

ในสมัยพันธสัญญาเดิม บุตรหัวปีได้รับมรดกเป็นสิทธิและอภิสิทธิ์ต่างๆ และการบริหารจัดการทั้งหมดถูกมอบไว้แก่เขา พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปีแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นผู้ครอบครองของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมด – และพระองค์ทรงนำลงมาสู่จักรวาลนี้ คือ พระฉาย พระลักษณะและพระเมตตาที่ไม่อาจทราบได้ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ที่ไม่ปรากฏแก่ตา

ใช่แล้วครับ ไม่ว่าพวกสมัยใหม่และพวกเสรีนิยม --- และคนอื่นๆ ที่เกลียดชังพระเจ้าและเหล่าผู้ที่ปฏิเสศพระคัมภีร์ – จะกล่าวอย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ความรักของพระเจ้าที่มีให้แก่พระองค์ได้มอบความเป็นเอกอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ให้แก่พระองค์แล้ว ซึ่งเป็นส่วนสองเท่า: “ท่านเป็นบุตรของเรา **วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว!**” นี้บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงมีตัวตนอยู่ก่อนสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เพราะว่าพระองค์ไม่เคยยืนอยู่ในความสัมพันธ์ (ที่รองลงมา) อันใดเลยกับจักรวาล

เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระเจ้าพระบิดาก็ตรัสในเสียงที่ยินได้ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มธ. 3:17) อีกครั้งบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย เมื่อเปโตร ยกอบและยอห์นได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงจำแลงพระกาย เมฆสุกใสก้อนหนึ่งก็มาปกคลุมพวกเขาและพระสุรเสียงของพระเจ้าก็ตรัสออกมาจากเมฆก้อนนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5)

ก่อนพระเยซูเสด็จไปที่กางเขน พระองค์ทรงร้องออกมาในความระทมทุกข์แห่งจิตใจและวิญญูณาว่า “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หากทำได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” *แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก”* ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆ ก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:27-32)

พระเยซูทรงเป็นสถาปนิกเมื่อคฤหาสน์เหล่านั้นได้ถูกสร้างขึ้นในพระนิเวศของพระบิดา: “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:1-3)

พระเยซูทรงเป็น “บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง” แท้จริงแล้วพระองค์ทรงมีตัวตนอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง กระทั่งก่อนคฤหาสน์เหล่านั้นในพระนิเวศของพระบิดาและก่อนรากฐานของโลกนี้ถูกวางด้วยซ้ำ *พระเยซูทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น*

ข้อ 16: “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและ

ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์”

แน่นอนว่าการทรงสร้างที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ ในความหมายที่ครบถ้วนและไม่มีเงื่อนไขมากที่สุด ถูกยกให้เป็นฝีมือของพระเยซูคริสต์เจ้า หลักคำสอนนี้สอดคล้องประสานกันอย่างลงตัวกับหลักศาสนศาสตร์ของยอห์นผู้เป็นบัพติศมา (ยอห์น 1:3) ท่านที่รัก จงจำข้อนี้ไว้ในใจและความคิดของคุณ: สิ่งที่เคยมีตัวตนมาก่อน ได้ถูกทำให้มีตัวตนขึ้นมาโดยพระเยซูคริสต์เจ้า แต่ก่อนไม่เคยมีจักรวาลจนกระทั่งพระเยซูทรงบังเกิดมา ให้มีขึ้นมา พระองค์ตรัสและมันก็สำเร็จ ทุกรูปแบบของสสารและชีวิต ไม่ว่าจะรูปแบบนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม มีต้นกำเนิดของมันและมีตัวตนขึ้นมาได้เพราะพระบุตรของพระเจ้า ไม่ว่าจะชีวิตและอะตอมต่างๆจะถูกพบในดวงใดก็ตาม หรือในคุณภาพหรือคุณสมบัติใดก็ตาม ในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก ทุกสิ่งล้วนถูกเนรมิตสร้างขึ้น ทุกสิ่งล้วนมีแหล่งกำเนิดของมันในพระคริสต์ การกระทำด้านการเนรมิตสร้างของพระเยซูคริสต์เจ้าไม่มีขอบเขตจำกัดเลย “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก” (ปฐมก. 1:1)

มันเป็นเรื่องยากสำหรับความคิดที่มีขีดจำกัดที่จะเข้าใจเรื่องนี้ได้ แต่จงอ่านมัน อ่านมันซ้ำอีกรอบ และจงเชื่อมั่น – เพราะว่ามันเป็นความจริง: สสารทุกชนิด – ที่ซับซ้อนหรือที่เรียบง่าย; ดาวเคราะห์ ดาวฤกษ์ หรืออะตอม ดวงอาทิตย์ ใหญ่ยักษ์หรือดึกดำบรรพ์ในทุ่งนา ต้นหญ้าทุกใบ ต้นเรดวู้ดใหญ่ยักษ์ทุกต้นในป่า ทุกสายพันธุ์ของชีวิตตั้งแต่หนอนไปจนถึงทูตสวรรค์ ตั้งแต่แมลงปีกแข็งไปจนถึงครูบ ปลาทุกตัวในทะเล นกทุกตัวในท้องฟ้า แมลงทุกตัว เขาวนปัญญาทุกรูปแบบ – ไม่ว่าจะ เป็นของมนุษย์หรือของสัตว์ สิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา เหนือเรา ใต้เรา ความโอ้อวดระการการของคฤหาสน์เหล่านั้นในพระนิเวศของพระบิดา และไหล่เขาต่างๆของแผ่นดินโลกพร้อมกับลำธารและดอกไม้สวยงามในทุ่งหญ้า ล้วนเป็นผลผลิตของ “บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง” เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น – และเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “สรรพสิ่งทั้งปวง” พระองค์ก็หมายถึง สรรพสิ่งทั้งปวง... สรรพสิ่งทั้งปวงในสวรรค์ สรรพสิ่งทั้งปวงในแผ่นดินโลก สรรพสิ่งทั้งปวงที่ปรากฏแก่ตาหรือไม่ปรากฏแก่ตา สิ่งทรงสร้างทั้งหมดล้วนมีแหล่งกำเนิดมาจากพระบุตรของพระเจ้า!

คนเหล่านั้นที่ศึกษาดวงดาวต่างๆบอกเราว่ายิ่งพวกเขาเจาะลึกเข้าไปในอวกาศไกลขึ้นเท่าไร พวกเขา ก็ยิ่งค้นพบดวงดาวขนาดใหญ่ยักษ์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น โลกใหม่ๆของดวงดาวต่างๆ – หลายล้านดวง – สามารถถูกมองเห็นได้ทุกครั้งทีกล้องโทรทรรศน์เริ่มมีพลังมากขึ้นนิดหน่อย

อาจเป็นไปได้ว่าเปาโลกำลังคิดถึงสวรรค์นั่นเองเมื่อเขาพูดถึง “สิ่งต่างๆซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา” เพราะเขากล่าวเสริมว่า “ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจ” ความปรารถนาของเปาโลคือ ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง— ไม่ใช่แค่ของชีวิตที่ต่ำกว่าและสิ่งต่างๆบนแผ่นดินโลก (สิ่งต่างๆที่ปรากฏแก่ตา) แต่พระเจ้ายังทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างของสิ่งมีชีวิตต่างๆที่สูงส่งกว่าด้วย – แม้แต่ในดินแดนต่างๆที่ไม่ปรากฏแก่ตามนุษย์ ไม่มีอะตอมใดที่เล็กจิ๋วเกิน ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดที่ใหญ่ยักษ์เกินกว่าฤทธิ์เดชแห่งการเนรมิตสร้างของพระองค์

ข้อ 16 ปิดท้ายด้วยคำว่า “สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” เราเห็นอย่างชัดเจนจากคำกล่าวนี้ว่าการเนรมิตสร้างเดิมที่เกิดขึ้นในพระคริสต์ทั้งสิ้น ความสมบูรณ์มีอยู่ในพระองค์ และในพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือใดๆทั้งนั้น *พระคริสต์ทรงเนรมิตสร้าง* พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นเพียง *เครื่องมือ* ในการเนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งสิ้นเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็น *สาเหตุ* แห่งการทรงสร้าง แรงกระตุ้นในการเนรมิตสร้างมาสู่พระองค์จากภายใน – โดยฤทธิ์เดชของพระองค์เอง ... ฤทธิ์เดชที่พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิด สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนถูกเนรมิตสร้างในพระองค์และ *โดย* พระองค์ แหล่งที่มา, เหตุจูงใจ, ความปรารถนา, พลังงาน... *ทุกสิ่ง* ล้วนอยู่ในพระเยซู พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นผู้รับเหมาที่ทำงานตามแบบแปลนต่างๆที่ถูกวาดขึ้นโดยสถาปนิกผู้หนึ่ง *พระองค์ทรงออกแบบสิ่งทรงสร้างของพระองค์เองและทรงกระทำการเนรมิตสร้างของพระองค์เอง* พระองค์ทรงเป็นผู้คิดมันทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นผู้กระทำมันทั้งหมด – และพระองค์ไม่ได้ทรงขอความช่วยเหลือในการวางเสาเข็มด้วย พระองค์ไม่ได้ทรงขอให้ใครมาช่วยพระองค์หาพื้นที่ วางรากฐาน หรือจัดหาเส้นใย พระองค์ทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น พระองค์ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น โดยพระหัตถ์ของพระองค์ๆทรงสร้างสรรพสิ่ง *ทั้งปวง* ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับแผ่นดินโลกนี้และกับสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในอดีต ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต ขอให้จริงก็ยังมีอยู่เหมือนเดิม นั่นคือ สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนถูกเนรมิตสร้าง *“โดยพระองค์และเพื่อพระองค์”* ถ้อยคำเหล่านั้นประกาศถึง *จุดประสงค์สุดท้าย* ของพระองค์ในการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง

พระเจ้าไม่อาจทรงอนุญาตให้สิ่งทรงสร้างใด นอกจากพระบุตรแห่งความรักของพระองค์ ถูกรรณสิทธิ์ฤทธิ์เดชเช่นนั้นหรือมีอภิสิทธิ์เช่นนั้นได้ พระเยซูเท่านั้นทรงสามารถเป็นผู้หนึ่งที่ **“สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนมาจากพระองค์ แต่พระองค์และเพื่อพระองค์!”** ไม่มีผู้ใดยกเว้นพระเยซูที่ทรงสามารถมีอิสรภาพในการกระทำและอภิสิทธิ์ในพระองค์เองและเพื่อพระองค์เองเช่นนั้นได้ สิ่งทรงสร้างอื่นใดที่มีอิสรภาพเช่นนั้นคงทำให้สวรรค์ประหลาดใจและทำให้นรกทั้งสั่นตกระลึง!

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” – พระเจ้าพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากพระเจ้าทรงอยู่เพียงลำพังในตอนนั้น สง่าราศีของพระองค์ก็คงไม่ปรากฏแก่ตาอยู่เหมือนเดิมและคำสรรเสริญพระองค์ก็คงไม่ถูกป่าวร้องออกมา พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะถ่ายทอดความสุขของพระองค์และสง่าราศีของพระองค์แก่สิ่งทรงสร้างทั้งหลายที่เหมาะสมที่จะดื่มด่ำและถูกรรณสิทธิ์ความสุขและสง่าราศีนั้น ด้วยเหตุนี้พระคริสต์จึงได้ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงเพื่อพระองค์เองเพื่อที่ว่าพระองค์ ตามแบบพิมพ์เขียนวันรันดร์ของพระองค์จะได้สำแดงสง่าราศีของพระองค์ในสิ่งทรงสร้างต่างๆซึ่งถูกสรรคสร้างโดยพระคุณของพระเจ้า --- สิ่งทรงสร้างต่างๆที่รู้จักต่างพร้อมๆ ปราศจากตำหนิ บริสุทธิ์ และนำเสนอได้ต่อพระเจ้า **ในพระผู้สร้างนี้เอง** คือ พระเยซูคริสต์เจ้า ที่ *“เราได้รับการไถ่ คือการยกโทษบาปทั้งหลาย”* แน่แน่นอนว่าการไถ่เป็นพระราชกิจที่สูงส่งและบริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์

เนื่องจากข้อพระคัมภีร์ต่างๆสอนเราว่าสรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น *“เพื่อพระองค์”* เราจึงรู้ว่าสิ่งที่ได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นก็กำลังถูกพิทักษ์รักษาไว้้อยู่เหมือนเดิม สรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกนำมาอยู่ด้วยกันโดยพระองค์และกำลังถูกถือไว้ด้วยกันในพระองค์ แขนของพระคริสต์พระผู้สร้างเป็นสิ่งที่ค้ำจุนจักรวาลนี้ไว้ และหากพระองค์จะดึงแขนอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ออกไป สรรพสิ่งทั้งปวงก็คงมลายหายไปสู่การไม่มีตัวตนอยู่เหมือนในตอนแรก ก่อนที่พระเยซูทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง *ตอนนั้นไม่มี “สรรพสิ่งทั้งปวง” อยู่เลย* จักรวรรดิที่ถูกเนรมิตสร้างขึ้นอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าต้องพึ่งพาพระองค์ในทุกรายละเอียดปลีกย่อย ลองหันไปมองดวงอาทิตย์อันร้อนแรงซึ่งอยู่ห่างออกไป 93,000,000 ไมล์: ใครคอยเติมเชื้อเพลิงให้แก่ลูกไฟดวงใหญ่ยักษ์นั้น? เมื่อดวงจันทร์เต็มดวงส่องแสงและคำคืนเจ็ดจรัส ลองจ้องมองความงามนั้นสิ:

ใครเป็นผู้นำทางดวงจันทร์และดาวเคราะห์เหล่านั้นขณะที่พวกมันเดินทางไปในอวกาศ? มือของผู้ใดป้องกันไม่ให้เกิดหายนะขนาดมหึมา? หน้าที่ทุกอย่างของธรรมชาติล้วนถูกควบคุมโดยพระองค์ผู้ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งโดยพระองค์เอง ในพระองค์เองและเพื่อพระองค์เอง – พระเจ้าพระบุตร พระผู้ไถ่ของเรา ดังนั้นสมดุของจักรวาลจึงถูกรักษาไว้ ต้นไม้แต่ละต้นออกผลตามชนิดของมัน ตามคำบัญชาดั้งเดิมของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เวลาเย็นและเวลาเช้ายังสลับไปมาอยู่เหมือนเดิม ตามที่ถูกประกาศไว้ในเริ่มแรกนั้น สิ่งทรงสร้างต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วนในมหาสมุทรกว้างใหญ่ล้วนเคารพต่อพระผู้สร้าง พระองค์ทรงมองเห็นทุกสิ่ง พระองค์ทรงเล็งดูทุกสิ่ง – *และเราล้วนเป็นหนี้ทุกสิ่งต่อพระองค์!*

คุณไม่อัจฉริยะใจหรือที่พระผู้สร้างเช่นนั้นได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดาและกลายเป็นพระผู้ไถ่ของเราโดยทางกางเขนนั้น? ความรักเช่นนั้นไม่ทำให้คุณก้มศีรษะของคุณลงด้วยความถ่อมใจอย่างสุดซึ้งและขอบพระคุณพระเจ้าในคำอธิษฐานอันประกอบด้วยการนมัสการ ความชื่นชมและการขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงรักเช่นนั้นหรือ? (ผมกำลังพูดถึงพระเจ้าในบทที่หนึ่งของหนังสือปฐมกาล – พระเจ้าผู้ที่ตรัส *และโลกก็เป็นขึ้น...* พระเจ้าองค์เดียวกับที่เราพบในฐานะทารกน้อยผู้หนึ่งในรางหญ้าในบทที่หนึ่งของหนังสือมัทธิว) ผมกำลังพูดถึงพระเจ้าผู้ที่อิสยาห์เรียกว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า* – พระผู้สร้างที่สูญปลายแผ่นดินโลก “ผู้ใดได้เคยตวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว” (อิสยาห์ 40:12) นี่เป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่เราพบบนกางเขนในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม พระเจ้าผู้เยเรมีย์เรียกว่า “พระเจ้าเที่ยงแท้ พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และพระมหากษัตริย์เนื่องนิത്യ” ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ในยอห์น 1:14 ทรงถูกทำให้รับสภาพกายเนื้อหนังและทรงอยู่ท่ามกลางเรา พระเจ้าของเยเรมีย์ พระมหากษัตริย์เนื่องนิത്യ ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ได้ร้องไห้เพื่อกรุงเยรูซาเล็ม พระเจ้าองค์เดียวกับที่ทรงเช็ดน้ำตาออกจากพระเนตรของพระองค์ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัสผู้เป็นที่รัก พระเจ้าองค์เดียวกับที่ทรงคาดเอวพระองค์ด้วยผ้าเช็ดตัวและทรงล้างเท้าเปื้อนฝุ่นที่เหนื่อยล้าของเหล่าสาวกของพระองค์ พระเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิมผู้ทรงสวมเกียรติ สง่าราศีและความโอ้อวดระการเป็นมงกุฏ ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ทรงสวมมงกุฏหนามและทรงถูกตรึงกางเขนในสภาพเปลือยกาย ผู้ทรงถูกจ้องมองโดยฝูงชนที่เยาะเย้ยขณะที่พวกเขาเดินผ่านไป พระเจ้าที่เอเสเคียลเห็นประทับนั่งอยู่บนบัลลังก์ไฟทูลย์พร้อมกับสายรุ้งอยู่รอบพระเศียรและเหล่าเครือบอยู่ล้อมรอบพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ในยอห์น 19 ทรงถูกตรึงกางเขนพระโลหิตไหลขณะที่พวกทหารแบ่งทรัพย์สินของพระองค์และพนันเพื่อที่จะเอาเสื้อคลุมของพระองค์!

ใช่แล้วครับ พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง “ไม่มีที่ๆจะวางศีรษะของพระองค์” ขณะอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสละทิ้งทุกสิ่ง พระองค์เสด็จมาสู่*ความไร้ค่า* พระองค์ทรงรับพระกายหนึ่ง – พระองค์ทรงทนทุกข์ หลังพระโลหิตและสิ้นพระชนม์ – เพื่อที่คุณกับผมจะได้รับความรอด ผมขอรับสารภาพว่ามันเป็นไปได้เลยที่ผมจะเข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันอยู่เหนือจินตนาการของผม *เหตุใดพระองค์จึงทรงรักผมถึงเพียงนั้น?* เหตุใดพระองค์จึงได้เสด็จจากพระราชวังข้างและเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อที่จะถูกทุบตี ถูกเยาะเย้ย ถูกถ่มน้ำลายรด ถูกเปลื้องเสื้อผ้าและถูกตรึงบนกางเขน ถูกแทงด้วยหอก – *และถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพที่ถูกขอยืมมา?* เหตุใดพระองค์จึงทรงทำสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเพื่อ*ผม?* เพื่อ*คุณ?* คำตอบถูกพบในข้อพระคัมภีร์ต่างๆ แม้ผมขอรับสารภาพว่าผมไม่เข้าใจสิ่งที่ผมยกมาตอนนี้อย่างถ่องแท้ก็ตาม:

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้นถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำใ้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ)

และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรค์สถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ **เพื่อว่า ในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์**” (อฟ. 2:4-7)... **“เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์”** (อฟ. 4:32) พระเจ้าทรงอนุญาตให้พระเยซูเสด็จมายังแผ่นดินโลก และพระเยซูก็เสด็จมาด้วยความเต็มพระทัย พระองค์ทรงชำระหน้บาปเพื่อที่เราคนบาปผู้นำสารที่สมควรตกนรกที่เชื่อในพระองค์อันนำไปสู่ความรอดจะได้สำแดงให้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้าเห็นสง่าราศี ความมั่งคั่งและฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ พระเจ้าจะทรงจัดแสดงคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เจ้าสาวของพระคริสต์ในเมืองชาวจุจุมกูดานันซึ่งถูกแขวนอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก และความสว่างของเมืองนั้นจะส่องแสงให้แก่สรรพสิ่งทั้งปวงที่ถูกสร้างใหม่ตลอดยุคนิรันดร์ซึ่งไม่มีวันสิ้นสุดเลย

ข้อ 17: “พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์” ข้อนี้จริงอยู่แล้วเป็น “เอเมน” ให้แก่ทุกสิ่งที่ถูกกล่าวแล้วในข้อ 15 และ 16 พระเยซูทรงเป็นอยู่ก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด – พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา พระองค์ไม่ได้ทรงด้อยกว่าพระบิดา และพระองค์ไม่เคยด้อยกว่าพระบิดาเลยด้วย โดยพระองค์สรรพสิ่งทั้งปวงจึงเกิดมีขึ้น และหากเป็นไปได้ที่สิ่งใดจะเกิดขึ้นกับพระเยซู สรรพสิ่งทั้งปวงก็คงกลายเป็น**ไม่มีตัวตน**ในทันที พื้นที่ว่างทั้งหมดที่ถูกครอบคลุมโดยแผ่นดินโลกและดาวเคราะห์ต่างๆก็คงเป็นความมืดสนิทที่ว่างเปล่า พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของสรรพสิ่งทั้งปวง... ในแผ่นดินโลก ในสวรรค์ ได้แผ่นดินโลก... *สรรพสิ่งทั้งปวง* และสรรพสิ่งทั้งปวงต้องพึ่งพาพระองค์สำหรับการมีตัวตนอยู่ต่อไปของพวกมัน

ข้อ 18: “พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีซึ่งทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง”

“พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือ**คริสตจักร**” คราวนี้เปาโลเริ่มให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร พระคริสต์ทรงยืนอยู่โดดเด่นในฐานะประมุขสูงสุด – พระผู้พิทักษ์รักษาสูงสุดองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียว พระผู้ครอบครององค์เดียว พระผู้ทรงเป็นทุกสิ่งในทุกสิ่ง... *พระคริสต์และไม่มีผู้ใดอื่นอีก!* “คริสตจักร” ในข้อ 18 ไม่ได้หมายถึงที่ประชุมท้องถิ่น แต่หมายถึงบรรดาบุตรที่สัตย์ซื่อและที่ถูกไถ่แล้วของพระเจ้า – คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดโดยทางพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ ในข้อก่อนๆเปาโลได้แสดงให้เห็นแล้วว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น**ศีรษะ**ของคริสตจักร: พระองค์ทรงเป็น**พระฉายของพระเจ้า** ด้วยเหตุนี้จึงทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น**ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในจักรวาล** – พระองค์ทรงเนรมิตสร้างมัน และมันดำรงอยู่ต่อมาเพราะฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ทรงค้ำจุนสรรพสิ่งทั้งปวง และปราศจากพระองค์สรรพสิ่งทั้งปวงคงกลายเป็นไม่มีตัวตน พระองค์ผู้ทรงถูกเทิดทูนสูงยิ่งเหลือเกินนั้นทรงสามารถเป็นประมุขของคริสตจักร ซึ่งประกอบด้วยบรรดาวิสุทธิชนของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงเป็นผู้ปกป้องของพวกเขา ผู้ที่พวกเขานมัสการและผู้ซึ่งทรงอวยพรผู้เชื่อ “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน” – จากพระเจ้า (ยากอบ 1:17)

เราเห็นตรงกันว่าทั้งคริสตจักรและจักรวาลอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของพระเจ้าองค์เดียว พระองค์ผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย – พระมหากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกและสิ่ง

ทรงสร้างทั้งปวง – ทรงเป็นศิระษะของคริสตจักรแท้จริง พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะเป็น: *พระองค์ทรงดำรงตำแหน่งนั้นโดยทางคุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์* (อฟ. 5:25)

“...พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น...” นี่เป็นคำกล่าวเดียวกับที่เราพบในวิวรณ์ 3:14 และหมายความอย่างเดียวกัน พระคริสต์ทรงยืนอยู่ลำพังผู้เดียวในความยิ่งใหญ่และสง่าราศีในฐานะแหล่งที่มาแห่งพระพรและเกียรติยศทั้งปวงที่ถูกพรรณนาถึงในข้อก่อนๆ และตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ “พระองค์ทรงเป็นศิระษะของกายคือคริสตจักร” พระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาเดียวแห่งการมีตัวตนของคริสตจักรและพระพรต่างๆของมัน พระองค์ทรงเป็น “บุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้มนุษย์คืนดีกันกับพระเยซูคริสต์พระเจ้าโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นแหล่งที่มาเริ่มต้นแห่งการมีตัวตนและพระพรต่างๆ ก่อนพระคริสต์ ไม่เคยมีสิ่งใดเลย เพราะพระองค์ สรรพสิ่งทั้งปวงจึงมีตัวตนและจะมีตัวตนอยู่ต่อไป โดยทางความรักแบบพระเจ้าและพระคุณอันเปี่ยมพระกรุณาของพระองค์ คริสตจักรจึงมีตัวตนขึ้นมา ปราศจากพระองค์ความรอดก็คงไม่มีทางเกิดขึ้นมาได้ ด้วยเหตุนี้เนื่องจากพระองค์ทรงจ่ายค่าไถ่เพื่อคริสตจักรแล้ว พระองค์ทรงไม่มีสิทธิ์ที่จะปกครองมันในฐานะประมุขของมันหรือ?

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานพระพรทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็พระพรแบบไหนหรือมากขนาดไหนก็ตาม เรายังเพลงเกี่ยวกับ “พระพรลงมาตั้งฝนทั้งท่า” เราอ่านเกี่ยวกับ “บ่อน้ำแห่งน้ำที่ให้อชีวิต” และ “บ่อน้ำพุแห่งชีวิตนิรันดร์” ทั้งหมดนี้เป็นความจริง – แต่พระเยซูทรงเป็นผู้จัดหาหาฝนแห่งพระพร น้ำในบ่อน้ำแห่งชีวิตนิรันดร์ และน้ำฝนที่เต็มบ่อน้ำพุแห่งความรอด พระคริสต์ทรงเป็น “ที่เริ่มต้น” ในความหมายที่ไม่ถูกจำกัดมากที่สุด

พระเยซูไม่เพียงทรงเป็นศิระษะของคริสตจักรและที่เริ่มต้นแห่งสรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็น “บุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” (การแปลตรงตัวควรอ่านว่า “ผู้แรกที่ถูกให้กำเนิดจากพวกคนตาย”) คำจำกัดความของความบาปคือความตาย: เมื่อความบาปถูกทำเสร็จแล้ว มันก็นำความตายออกมา ทุกคนล้วนได้ทำบาป ด้วยเหตุนี้*ในอาดัมทุกคนจึงตาย* พระเยซู (อาดัมคนที่สอง) ทรงกลายเป็น “ผู้แรกที่ถูกให้กำเนิดจากพวกคนตาย” – ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นอีกเท่านั้น แต่ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นผู้พิชิตความตาย นรกและหลุมศพ

เพราะพระองค์ บรรดาคนตายในพระคริสต์จึงจะเป็นขึ้นอีก พระองค์ได้ทรงทำลาย “ผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย” (ฮบ. 2:9, 14, 15) เมื่อพระองค์ทรง “ถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง” พระองค์ก็ไม่เพียงทำ “ให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น” เท่านั้นแต่พระองค์ทรง “กำจัดความตายให้สูญสิ้น” ด้วย

พระคริสต์ของเรา พระผู้ไถ่ของเรา บัดนี้ทรงถือกรรมสิทธิ์ลูกบุญแก่เหล่านั้นแห่งความตายและนรกแล้ว วันหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีพระเยซูเจ้าจะเสด็จลงมาในสวรรคตชั้นบรรยากาศที่อยู่เหนือเรา พระองค์จะทรงทำให้เกิดเสียงโห่ร้องเสียงของอัครทูตและเสียงแตรของพระเจ้าจะเปล่งดัง และคนเหล่านั้นที่ได้ตายในพระคริสต์จะตื่น – ไม่มีสักคนเดียวจะสูญหายไป แผ่นดินโลกและทะเลจะปล่อยทุกคนที่ได้ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าออกมาจากพวกมัน ร่างกายเหล่านั้นจะถูกทำให้เป็นขึ้นปราศจากเปื่อยเน่า จิตวิญญาณจะรวมเข้ากับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีและถูกรับขึ้นไปในความงดงาม เพื่อที่จะอยู่กับพระองค์ในฟ้าอากาศ แล้วร่างกายที่ต่ำต้อยเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์เอง

ข้อ 18 ลงท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “...เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง” คำกล่าวนี้บ่งบอก –

ไม่ใช่ผลลัพธ์ – แต่จุดประสงค์สุดท้ายของพระเจ้าแห่งระบบทั้งสี่ของพระองค์ ว่าพระคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นอันดับแรกในสรรพสิ่งทั้งปวง เปาโลหมายความว่า: เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงพรรณานว่า พระองค์ทรงเป็น พระองค์จึงทรงมีสรรพสิ่งทั้งปวงอยู่ในฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงยืนเป็นผู้แรกในความสัมพันธ์กับจักรวาล เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ปรากฏแก่ตาของมัน พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและผู้รักษาแห่งจักรวาล พระองค์ทรงเป็นประมุขและผู้ปกป้องของคริสตจักร พระองค์ทรงเป็น “การเป็นขึ้นจากตายและชีวิต” ในฐานะเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา พระวิญญาณนิรันดร์ผู้ยิ่งใหญ่ พระเยซูทรงมีความเป็นเอก พระคริสต์ทรงไม่มีจุดเริ่มต้น และพระองค์ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ... พระองค์ไม่มีทางตายได้ พระคริสต์ทรงสามารถกระทำการอย่างบริบูรณ์เกินกว่าสิ่งใดก็ตามที่เราขอหรือคิด ฤทธิ์เดชของพระองค์ไม่มีขีดจำกัดในการกระทำกิจ ความมั่งคั่งของพระองค์ – ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายธรรมชาติ – ไม่มีวันหมด พระทัยของพระองค์ประกอบด้วยความเป็นไปได้ทุกประการ พระองค์ทรงตัดสินพระทัยแล้วเกี่ยวกับความแน่นอนทุกประการ พระองค์ทรงร่วมแบ่งปันฤทธิ์เดช สง่าราศี เกียรติยศเท่าเทียมกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในฐานะเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา พระคริสต์ทรงมีความเป็นเอก – พระคริสต์ทรงมีการปรากฏแก่ตาได้ พระบิดาและพระวิญญาณทรงไม่ปรากฏแก่ตา พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปรากฏแก่ตาที่มนุษย์มองเห็น สัมผัสจับต้อง เป็นผู้ที่พวกเขาพร้อมรับประทานอาหารด้วยและเป็นผู้ที่พวกเขาจำได้หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ทุกวันนี้พระองค์ทรงประทับนั่ง ในกายหนึ่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา มีบุตรผู้หนึ่งในสวรรค์ – บุตรผู้หนึ่งที่มีเนื้อหนังและกระดูก (ไม่มีโลหิต... พระองค์ได้ประทานพระโลหิตของพระองค์เพื่อชำระบาปของโลกแล้ว) “มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

กรุณาหมายเหตุ: “มนุษย์ผู้นั้น”... ไม่ใช่ทูตสวรรค์หรือวิญญาณใด แต่พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น บัดนี้พระเยซูคริสต์เจ้าของเราทรงเป็นผู้มีชีวิตที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดในเรื่องทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า... ไม่ว่าในสวรรค์หรือแผ่นดินโลก ข้อพิสูจน์นะหรือ? “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์” (มธ. 25:31) “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก” (ยอห์น 17:24)

เพราะความเชื่อฟังโดยสมบูรณ์ของพระองค์ที่มีต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระวิญญาณนิรันดร์นั้น เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงพอพระทัยในทุกรายละเอียดและทรงทำให้ทุกขีดและจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว เพราะว่าพระองค์ทรงสามารถมองพระพักตร์พระเจ้าและตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว” พระคริสต์จึงทรงถูกเทิดทูนขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงที่สุดเท่าที่จะสูงได้ ซึ่งเหมาะสมกับพระผู้มีชีวิตที่เปี่ยมสง่าราศีที่สุดในสวรรค์และในแผ่นดินโลก

การรับสภาพมนุษย์ของพระเยซูฉายแสงลงบนคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมทุกเรื่องเกี่ยวกับพระองค์เองและพระสัญญาเรื่องการเสด็จมาของพระองค์ ในภาคพันธสัญญาใหม่ การรับสภาพมนุษย์ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในฐานะข้อเท็จจริง! เมื่อพระเยซูเสด็จจากพระทรวงของพระบิดาและเสด็จมายังโลกนี้ในรูปร่างมนุษย์ ความเป็นมนุษย์ก็ไม่ได้ทำให้ความ

เป็นพระเจ้าหดเล็กลง... พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์ และทรงถูกฝังไว้และทรงเป็นขึ้นอีก ความเป็นพระเจ้านี้ไม่ได้ทรงดูดซับความเป็นมนุษย์ ทั้งความเป็นมนุษย์และความเป็นพระเจ้าต่างอยู่ร่วมกัน โดยปราศจากความสับสนหรือการปนเปกัน พระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระองค์ทรงสู้รบกับบรรดาทั้งสิ้น วิญญาณชั่วทั้งหมดของปรโลก ความน่าเกลียดน่ากลัวของผีปีศาจทั้งหมด – และทรงพิชิตพวกมันทั้งหมด ดังที่เราจะได้เรียนรู้ในบทที่สอง โดยทางชัยชนะของพระองค์ในการสู้รบ พระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์บนกางเขนอันทารุณนั้น พระองค์ทรงได้มาซึ่งตำแหน่งอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีในฐานะประมุขแห่งสรรพสิ่งทั้งปวงในสวรรค์และในแผ่นดินโลก

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดตัดจิตใจที่พระคริสต์ และพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว... ไม่ใช่พระคริสต์และ! – แต่**พระคริสต์!!!** พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงทุกอย่างของเรา และเราสมบูรณ์ครบถ้วนในพระองค์ ความรักที่แท้จริงมี**พระคริสต์**เป็นคำขวัญหนึ่งเดียวของมัน ความเชื่อที่แท้จริงและความรอดที่แท้จริงนำความรักเพื่อพระคริสต์มาสู่ใจของผู้เชื่อที่สามารถกล่าวได้ว่า “ไม่มีผู้อื่นนอกจากพระเยซู! ข้าพเจ้ารักพระองค์ด้วยสิ้นสุดจิตใจ วิญญาณ ความคิดและกำลังของข้าพเจ้า!”

ข้อ 19: “ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์” ข้อนี้เป็นความต่อเนื่องของความคิดที่ปิดท้ายข้อ 18: “...เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง” และเพื่อที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ มันจึงจำเป็นที่พระเจ้าพระบิดาทรงพระทัยกับพระเยซูจนถึงขนาดที่พระเจ้าประทานความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแก่พระองค์ กระทั่งความบริบูรณ์ที่พระเจ้าเท่านั้นประทานให้ได้ ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระบุตรที่รักของพระองค์ – พระบุตรแห่งความรักของพระเจ้า พระบุตรที่พระเจ้าตรัสว่า “เราชอบใจท่านมาก”

สิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อที่จะช่วยโลกแห่งความโกลาหลให้รอดได้และรื้อฟื้นความสามัคคีอันสมบูรณ์มาสู่จักรวาลที่ถูกทำให้เสียไป ถูกสังสมไว้ในพระเยซูคริสต์เจ้า สิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อต้องการตั้งแต่ชีววินาทีแห่งการไถ่จนถึงชีววินาทีที่เราเป็นอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ – ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นความรู้ ความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวัง การปลอบประโลมใจ พลະกำลัง การยกโทษให้ หรือชีวิต – เราก็คพบในความมั่งคั่งอันไม่รู้จักหมดของพระองค์ ในพระคริสต์ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นล้วนมีอยู่ *ในพระองค์*มีความมั่งคั่งของสิ่งใดก็ตามและทุกสิ่งที่คุณเชื่อต้องการ

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นพระวาทที่ถูกทำให้เป็นเนื้อหนัง แต่ข้อความแห่งการจัดเตรียมที่ประยุกต์ใช้ไม่ได้ก็ยังไม่เพียงพอ *การจัดเตรียมอันมากมาย*ไม่เพียงถูกทำให้เกิดขึ้นผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น ความรอดสำหรับคนบาปไม่เพียงถูกซื้อผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์เท่านั้น แต่ความรอดที่ถูกซื้อแล้วได้ถูกวางไว้ให้อยู่ใกล้เอื้อมมือของคนบาปผู้หลงหายที่น่าสงสารทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระคริสต์

พระเยซูตรัสว่า “และถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลก เราจะชักนำคนทั้งปวงให้มาหาเรา” พระองค์**ทรงถูกยกขึ้น** – และคนไม่เชื่อทุกคนที่ยอมหันดวงตาที่ถูกความบาปปิดบังของตนไปที่กางเขนก็จะได้รับการเปิดตาที่ถูกปิดบังของตน (2 คร. 4:3, 4) การมองเห็นของคนไม่เชื่อจะชัดเจนเมื่อเขาเห็นพระเมษโปดกผู้หลังพระโลหิต... เมื่อเขามองเห็นพระโลหิตที่ลบลมลทินซึ่งถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกโทษบาป และเมื่อความคิดที่เคยถูก “ปิดบังโดยพระของยุคนี้” ตระหนักว่าพระเมษโปดกทรงถูกแขวนบนต้นไม้เพื่อคนบาปทุกคน ความเชื่อก็จะนำมาซึ่งความรอด ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ และทำให้

มันใจเรื่องมรดกนิรันดร์ เราไม่เพียงได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อเท่านั้น โดยตระหนักว่าชาวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ – แต่ผู้เชื่อที่แสดงออกถึงความเชื่อในพระโลหิตของพระเยซูโปดกที่ถูกฆ่าตายเพื่อการยกโทษบาปจะตระหนักว่าในพระโลหิตที่หลั่งออกนั้นเราไม่เพียงมีการไถ่เท่านั้น แต่เรายัง “*ถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ*” ด้วย

ในพระเยซู ผู้เชื่อพบพระคุณทุกอย่าง – *อย่างที่ต้องการ ในเวลาที่ต้องการ ภายใต้ทุกสภาพการณ์* คำเชิญชวนง่ายๆคือ “จงมาหาเรา” และทุกคนที่ได้รับความทรमानในหลุมของผู้พินาศจะอ้อนวอนขอความเมตตาเพราะว่า “ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อที่พวกท่านจะมีชีวิต!”

เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” ด้วยเหตุนี้ พระพรทุกอย่างที่ถูกต้องการ – ในความเจ็บป่วยหรือในสุขภาพ ในความยากลำบากหรือในหน้าที่ สำหรับร่างกายหรือสำหรับจิตใจ ในชีวิตหรือในความตาย สำหรับแผ่นดินโลกหรือสำหรับสวรรค์ สำหรับเวลาหรือสำหรับนิรันดร์กาล – ล้วนถูกพบในความบริบูรณ์ของพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ “*ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์*”

พระราชกิจแห่งการทำให้คืนดีกันของพระคริสต์

ข้อ 20: “*หลังจากทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว โดยพระองค์นั้นเพื่อทำให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอกล่าว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า*”

คำพูดเปิดข้อยิ่งใหญ่นี้จริงๆ: “*หลังจากทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว*” สันติภาพ! ช่างเป็นคำที่ไพเราะจริงๆ! คือนั่นที่พระเยซูประสูติ พวกทูตสวรรค์ป่าวร้องว่า “บนแผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น” เรายังไม่รู้จักสถานะอันมหัศจรรย์นั้นบนแผ่นดินโลกท่ามกลางมนุษย์ แต่เราจะรู้จักมันในแผ่นดินโลกใหม่เมื่อพระเยซูประทับนั่งบนบัลลังก์ในกรุงเยรูซาเล็มและความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกเหมือนน้ำปกคลุมทะเล

ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” (ยอห์น 14:27) องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นผู้ “*เต็มเต็มอยู่ทุกหนทุกแห่ง*” ได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ สันติสุขที่พระเยซูได้ทรงซื้อมาแล้วด้วยราคาอันยิ่งใหญ่แห่งพระโลหิตของพระองค์ย่อมใช้เป็นรายบุคคลได้อย่างแน่นอน – คนบาปที่ได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่มันก็ลงไปลึกยิ่งกว่านั้นและไปไกลยิ่งกว่าการไถ่เป็นรายบุคคล เมื่อเราศึกษาพระวาระของพระเจ้าและค้นดูข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เราก็ไม่ต้องประหลาดใจเลยกับผลลัพธ์ต่างๆที่กินความไปไกล ไซแล้วครับ *ผลลัพธ์ต่างๆที่ไม่มีขีดจำกัด* --- แห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า

คุณรู้ไหมว่าผู้ใดที่สิ้นพระชนม์ในวันนั้นบนกลโกธา? คุณตระหนักได้ไหมว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่บนกางเขนนั้นทรงเป็นพระผู้สร้าง... ผู้ทรงพิทักษ์รักษา... ทรงเป็นที่เริ่มต้นและจุดจบของสรรพสิ่งทั้งปวง? สิ่งทรงสร้างในขอบเขตที่ครบถ้วนที่สุดของมันและในขอบเขตที่ไกลสุดของมันจะได้รับผลกระทบโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงสละทั้งความยิ่งใหญ่แห่งความเป็นพระเจ้า เพื่อมารับกายหนึ่งและดำเนินในเนื้อหนังของมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ได้

สิ้นพระชนม์ในและเพื่อโลกที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างขึ้น เพื่อทำให้ความยุติธรรมของพระเจ้าสำเร็จและถวายเกียรติพระบิดาผู้ที่พระองค์ทรงรัก --- พระบิดาผู้ที่ทรงใช้พระองค์มาและทรงยอมสละพระองค์เพื่อชำระหนี้บาป ไม่น่าประหลาดใจเลยที่ความตายของบุคคลผู้นี้เป็นที่รู้สึกได้ทุกหนทุกแห่ง - จนถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลกและจนถึงสวรรค์ที่อยู่สูงที่สุด!

ก่อนการวางรากฐานของโลกนี้ มันเป็นที่ตกลงกันระหว่างพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูจะทรงไถ่โดยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ คือคนทั้งปวงที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระองค์ ไม่ใช่แค่มนุษย์ที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าเท่านั้น แต่ “บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้” (โรม 8:22) ข้อเหล่านี้บอกเราว่าสรรพสิ่งที่ทั้งปวงกำลังรอคอยให้ถึงวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้เพื่อช่วยมันให้รอดพ้นจากการสาปแช่งนั้น และเพื่อประทานร่างกายที่เหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเอยในเราทั้งหลาย (โรม 8:18)

เราจะไม่เพียงร่วมแบ่งปันในสง่าราศีนี้เท่านั้น แต่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการช่วยให้พ้นจากการสาปแช่งนั้นด้วย มันจะเป็นวันที่เปี่ยมสง่าราศีเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อทำให้แผนการของการไถ่เสร็จสิ้น มันเป็นความจริงที่ว่าจิตวิญญาณได้รับการไถ่แล้วตอนนี้ - ไซ้แล้วครับ แต่ร่างกายจะถูกเปลี่ยนแปลงเมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเกิดขึ้น สิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการช่วยให้พ้นเมื่อบุตรทั้งหลายของพระเจ้าถูกทำให้ปรากฏในการเสด็จมาครั้งที่สองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเรื่องจำเป็นของพระเจ้า - ไม่มีหนทางอื่นแล้ว ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ทำให้เกิดสันติภาพ “โดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” เพื่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวงเมื่อพระองค์เสด็จมาในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้น

ในสมัยนี้แห่งการเทศนาที่ปราศจากพระโลหิตและศาสนาที่ปราศจากพระโลหิต มันก็ยังเป็นพระโลหิตนั้น (โลหิตแห่งกางเขนของพระองค์) อยู่เหมือนเดิมที่น่าสันติภาพและความรอดมา “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22) “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างความเชื่อแบบคริสเตียนกับศาสนาอื่นๆของคนนับถือรูปเคารพก็คือว่า ความเชื่อแบบคริสเตียนมีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ได้ทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์ในความรักเพื่อโลกที่หลงหาย ขณะที่พระอื่นๆของคนนับถือรูปเคารพคอยเรียกร้องเอาโลหิตอยู่ตลอด... โลหิตของคนเหล่านั้นที่นมัสการพระที่ไม่มีชีวิตซึ่งทำด้วยหินซึ่งเห็นไม่ได้ ได้ยินไม่ได้ และพูดไม่ได้ พระเจ้าของเราได้ประทานพระโลหิตของพระองค์เอง - ครั้งเดียวพอ ตลอดไปเป็นนิรันดร์ โดยไม่ต้องถูกทำซ้ำอีกเลย แต่คนนับถือรูปเคารพผู้นำสงสารกลับมาซ้ำแล้วซ้ำอีกพร้อมกับเลือด เลือด และเลือดเพิ่มมากขึ้น!

เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงพระโลหิตของพระเยซู มันก็หมายถึงการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพื่อทำการลบมลทินบาป โดยถูกนำเสนอลงอย่างเต็มพระทัยโดยพระองค์เองบนกลโกธา เมื่อโลหิตถูกทำให้หลั่งออกบนแผ่นดินโลกระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความอาฆาตก็ถูกทำให้เกิดขึ้นซึ่งมีแต่จะลงเอยเป็นการนองเลือดมากกว่าเดิม เมื่อมนุษย์ทำให้เลือดของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันหลั่งออก หลายครั้งเพื่อนหรือญาติของผู้ที่ถูกฆ่าตายก็ล้างแค้นความตายของผู้นั้นโดยการแก้แค้นในการนองเลือด พระเยซูได้สิ้นพระชนม์ในความตายที่น่าอัศจรรย์มากที่สุดเท่าที่มนุษย์จะตายได้ในสมัยของพระองค์...

ความตายที่โหดร้ายทารุณและเป็นการตายแทน แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์นำสันติภาพและความเจียบสงบมาให้ และรื้อฟื้นความเป็นพันธมิตรในทิวเขยมีความเป็นศัตรู การสิ้นพระชนม์ของพระองค์สมานรอยร้าวระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

ไม่มีมนุษย์คนใดเคยตายเหมือนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเต็มพระทัยสละชีวิตของพระองค์ – ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากพระองค์ ไม่มีใครฆ่าพระเยซู แม้มันเป็นความจริงที่ว่าผู้คนได้ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนนั้นก็ตาม พระเยซูทรงทำให้เรื่องนั้นชัดเจนเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดชิงชีวิต (ของเรา) ไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:18)

ในสวนเอเดน สันติภาพได้ถูกทำลายระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เมื่ออาดัมตั้งใจไม่เชื่อฟังพระเจ้า แม้ว่าพระองค์ได้ทรงบอกเขาอย่างชัดเจนแล้วว่าวันใดที่เขาได้รับประทานผลไม้ต้องห้ามนั้นเขาจะตายเป็นแน่ อาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้า – และสันติภาพและสามัคคีธรรมได้ถูกทำลาย พระเจ้าทรงถูกทำให้เสียพระทัย พระองค์ทรงแสวงหาอาดัม ทรงประณามเครื่องปกปิดที่ทำด้วยใบไม้ของเขา และทรงจัดเตรียมเครื่องปกปิดที่ถูกซื้อด้วยโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงปฏิเสธข้อแก้ตัวต่างๆของอาดัมและทรงทำให้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง

พระองค์ผู้สิ้นพระชนม์บนเนินเขากัลโกธา...พระองค์ผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขนโบราณนั้น... ทรงครอบครองธรรมชาติของพระเจ้า – ธรรมชาติของพระองค์ผู้ทรงถูกทำให้เสียพระทัย แต่พระองค์ก็ทรงครอบครองธรรมชาติของมนุษย์เช่นกัน – ธรรมชาติของผู้ที่กระทำให้เสียพระทัย และเพราะว่าพระองค์ทรงครอบครองธรรมชาติของพระเจ้า (ผู้ที่ได้ถูกทำให้เสียพระทัย) และธรรมชาติของมนุษย์ (ผู้ที่ทำให้พระเจ้าเสียพระทัย) พระองค์จึงทรงมีคุณสมบัติที่จะทำให้ความบาดหมางยุติลงและเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้พระโลหิตของพระเยซูจึงสามารถถูกเทออกเป็นเครื่องสันติบูชาได้ – และนั่นแหละคือสิ่งที่เกิดขึ้นบนกัลโกธา ก่อนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ตรัสแก่พระบิดาในสวรรค์ว่า “สำเร็จแล้ว!” ในถ้อยคำของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชบัญญัติและคำของพวกศาสนายากรรมสำเร็จ (มธ. 5:17) ในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ถูกทำให้สำเร็จแล้ว เพราะการทำให้สำเร็จนี้เอง คนบาปทั้งหลายที่มีความผิดและสมควรตกนรกจึงได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการสาปแช่งนั้น และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง มนุษย์ซึ่งถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วด้วยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์จึงมีสันติสุขกับพระเจ้า “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปร่วมพระคุณที่เรายืนอยู่ด้วยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า” (โรม 5:1, 2) พระผู้ช่วยให้รอดที่เปาโลประกาศนั้นไม่ใช่แค่ผู้ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น – พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง – พระองค์ทรงเป็นปฐมและอวสานของสรรพสิ่งทั้งปวง

ข้อ 21: “และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์”

เปาโลพูดกับชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นโดยตรงในข้อนี้ เขาไม่ได้อำพรางความจริงนั้นเมื่อเขาพรรณนาให้พวกเขาฟังถึงสภาพในอดีตของพวกเขาอันเป็นการตีตัวออกห่างฝ่ายวิญญาณจากพระเจ้า ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของโลกคนนับถือ

รูปเคารพที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเป็นสมาชิกอยู่ เขาไปไกลกว่านั้น เพื่อบอกคนเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่เพียงเป็นคนต่างด้าวเท่านั้น แต่ในความคิดของพวกเขาเป็นศัตรูต่อพระเจ้า โดยกระทำการงานต่างๆที่ชั่ว ก่อนการกลับใจเชื่อ ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมีความเป็นศัตรูต่อพระเจ้าในความคิดของพวกเขา โดยเกลียดชังพระองค์เพราะความคิดที่เสื่อมทราม “แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มีดีไป...” (2 คร. 4:3, 4) คนๆหนึ่งต้องคิดถูกเกี่ยวกับพระเจ้าก่อนที่จะจะสามารถอธิษฐานอย่างถูกต้องต่อพระเจ้าได้ โดยอ้างสิทธิ์ความเมตตาผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านี้ว่า “ลองคิดเรื่องนี้ดู! มันวิเศษมาก! มันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าที่ว่า ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นควรมีอยู่ในพระคริสต์ และที่ว่าพระองค์ควรทำให้สรรพสิ่งทั้งปวงคืนดีกับพระองค์เอง และแม้แต่ท่านทั้งหลายเอง (ซึ่งเคยเป็นคนต่างด้าวและศัตรู แต่บัดนี้ได้ถูกทำให้คืนดีกันแล้ว) มันก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ที่จะนำเสนอในแบบที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบต่อพระพักตร์พระองค์”

มนุษย์ไม่ได้หาทางกลับมาหาพระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยการทำให้พระเจ้าพอพระทัยผ่านการถวายเครื่องบูชาและสัตว์บูชาต่างๆ ไขแล้วครับ – แม้ว่าเรา “ยอมให้อาตมาไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่เราไม่” หนทางเดียวที่มนุษย์จะสามารถกลับมาหาพระเจ้าได้คือ ผ่านทางการคืนดีกันซึ่งถูกซื้อโดยพระโลหิตของพระเยซูบนกางเขนนั้น

ข้อ 22: “โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์”

ข้อนี้เป็นการต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า เปาโลได้กล่าวถึงเรื่องยศศักดิ์และความโอ้อวดระการการของพระเยซูมานานพอสมควรแล้ว แต่ตรงนี้เขากล่าวถึงการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์ ในพระเยซูคือการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวของสองสุดขั้ว – การรวมกันเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้าและมนุษย์ ของแผ่นดินโลกและสวรรค์ พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงอยู่ในโลก กระนั้นพระองค์ก็เสด็จมาจากสวรรค์โดยตรง พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ปกมารีย์หญิงพรหมจารี (ลูกา 1:26-33) “โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์ (ของพระคริสต์)” การทำให้คืนดีกันอยู่ในพระกายของพระองค์ และหากพระเยซูไม่ทรงรับสภาพกายเนื้อหนัง พระองค์ก็คงไม่มีทางทำให้การคืนดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เกิดขึ้นได้

ตอนนั้นมีอาจารย์หลายคนในพื้นที่เมืองโคโลสีที่ปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง ว่าพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ในความตายเหมือนมนุษย์ทั้งปวงในเนื้อหนัง แต่มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งในพระคัมภีร์ที่ว่าพระกายของพระเยซูเป็นร่างกายมนุษย์แท้ๆ และพระองค์ทรงทำให้การคืนดีกันเกิดขึ้นได้ในพระกายเนื้อหนังของพระองค์นั่นเอง พระองค์ทรงตายจริงๆ – และโดยความตายของพระองค์ สันติภาพจึงมีขึ้นได้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ มันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะตาย (เพลงสดุดี 90:1, 2) พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์ (ยอห์น 4:24) พระองค์ไม่ทรงมีจุดเริ่มต้น พระองค์จะไม่ทรงมีจุดจบ พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอมา พระองค์จะทรงเป็นอยู่เสมอไป พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และปราศจากเนื้อหนัง ก็ไม่อาจมีความตายได้ ปราศจากความตายของพระองค์ ก็ไม่อาจมีการทำให้คืนดีกันได้ ปราศจากการทำให้คืนดีกัน พระเจ้าและมนุษย์ก็ไม่อาจมาอยู่ร่วมกันได้ แต่ผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เราถูกทำให้คืนดีกันกับพระเจ้าและถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) วันหนึ่งเราจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระ

พักตร์พระเจ้าในความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยซูจะตรัสยอมรับว่าเราเป็นของพระองค์ – และเราจะถูกยอมรับโดยพระบิดา “เพราะเห็นแก่พระคริสต์”

ส่วนท้ายของข้อ 22 บอกเราถึงจุดประสงค์ของการทำให้คืนดีกัน: “...เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิ และไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์” ก่อนหน้านั้นผมได้กล่าวไว้แล้วว่า “สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง พระเจ้าทรงจัดเตรียม” และนั่นเป็นความจริง การถวายที่วันนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก แต่เกิดขึ้นตอนทุกสิ่งสำเร็จครบถ้วน – การยอมรับครั้งสุดท้ายต่อหน้าบัลลังก์แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์เมื่อเหล่าวิสุทธิชนจะมาถึงความเป็นผู้ใหญ่อย่างบริบูรณ์ เมื่อพวกเขาจะได้รับการสวมมงกุฎและถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว (อฟ. 5:27) เราจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า... ไร้มลทิน ไร้อะไรที่ปราศจากริ้วรอย... บริสุทธิ์ หมดจด ไม่ถูกแตะต้องโดยความบาป

เรายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยถูกยอมรับ – แต่ในผู้ทรงเป็นที่รักเท่านั้น หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่มนุษย์จะสามารถเข้าหาพระเจ้าได้คือในพระคริสต์ ในพระคริสต์คือหนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่เราจะสามารถได้ยืนพระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำได้ดีมาก” หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่เราจะสามารถเข้าไปในพระนิเวศของพระบิดาคือในพระคริสต์ “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) “เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้ามาทางเรา ผู้นั้นจะรอด” (ยอห์น 10:9)

ข้อ 23: “คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยืนแล้ว และได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการณ์นั้น” ความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อนี้คือ การบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณและเกียรติยศแห่งการนำเสนอต่อพระเจ้า จะมีหลายคนที่จะยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างอับอายและอับยศอดสู เรามีข้อพระคัมภีร์ใดที่จะสนับสนุนคำกล่าวเช่นนั้นไหม? แนนอนเรามี!

“และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28) ตามที่ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวไว้ จะมีคริสเตียนหลายคนที่อับอายเมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

“แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกันและจงช่วยคนอื่นๆให้รอดด้วยความกลัวด้วยการจุดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปราะเปื้อนด้วยเนื้อหนังเกิด” (ยูดาส 20-23)

คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำเตือนสติตรงนี้ให้ก่อสร้างตัวเองขึ้นบน “ความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่ง” โดยการอธิษฐานรักษาตัวไว้ในความรัก คอยท่าพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่จะถูกดึงออกมาจากไฟจริงๆ โดยเสื้อผ้าของพวกเขาเปราะเปื้อนด้วยเนื้อหนัง

ใน 1 โครินธ์ 3:11-15 เปาโลพรรณนาถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่จะเห็นการงานต่างๆของตนถูกไฟเผา: “ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” จงอ่านและศึกษาพระคำต่อนั้นอย่างตั้งใจมากๆ จะมีลูกของพระเจ้าหลายคนที่จะประสบความสูญเสีย การงานต่างๆของพวกเขาจะถูกเผาไหม้ แต่พวกเขาจะรอด – จิตวิญญาณจะได้รับความรอด **หน้าที่ผู้อารักขาจะถูกเผาไหม้ไป**

ยอห์นเตือนเราให้ระมัดระวัง ให้ตื่นตัว เพื่อที่ว่าเรา “จะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที” (2 ยอห์น 8) ข้อก่อนหน้าและข้ออื่นๆที่ตามมาแนะนำเสนอเหตุผลที่ว่าทำไมยอห์นถึงให้คำเตือนสตินี้: “เพราะว่ามีผู้ล่องลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์” ยอห์นบอกเราว่าหากผู้ใดไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ เขาก็ไม่มีพระคริสต์ แต่หากว่าเขาดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ เขาก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร จากนั้นยอห์นกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น” (2 ยอห์น 10, 11)

คำเตือนสติดังกล่าวจะถูกมองว่าเป็นคำสอนนอกรีตในปัจจุบัน! หากคำเทศนาเช่นนั้นถูกเทศนาจากธรรมาสันบางแห่งในคริสตจักรสมัยใหม่ของเรา ผู้รับใช้ที่เทศนาคำเทศนานั้นก็จะถูกขอให้ลาออก หลักคำสอนที่แพร่หลายในปัจจุบันคือ “พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเราทุกคน เราทุกคนเป็นพี่น้องกันหมด ทุกคนเป็นคนดี และไม่มีใครเป็นคนเลว” แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว เคยมีคนกลุ่มหนึ่งที่ยอห์นปฏิเสธที่จะให้รับบัพติศมา เขากล่าวว่าคนเหล่านั้นดูเหมือนงูมากกว่าแกะ – กลุ่มคนที่เห็นว่าตัวเองชอบธรรมที่อ้างตัวว่าเป็นบุตรของอับราฮัม คนกลุ่มเดียวกันนั้นกล่าวแก่พระเยซูว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย” แต่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านเข้าใจผิดแล้ว เราจะบอกว่าพวกท่านเป็นใคร: ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร!” (ยอห์น 8:44) ในฐานะผู้เชื่อ เราจะต้องระวังตัวให้ดี เราต้องดำเนินต่อไปในความเชื่อนั้น เราจะต้องมีรากฐานมั่นคง ไม่หวั่นไหวและหนักแน่นดุจศิลาอิบรอลตาร์ที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐ

คำกล่าวที่ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อนั้น” ไม่ได้บ่งบอกถึงความสงสัย หรือว่าชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอาจหลงหายไปจากความเชื่อนั้น นั่นไม่ใช่ความหมายตรงนี้เลย (หมายเหตุโรม 6:1 และเอเฟซัส 3:18) เปาโลไม่ได้กำลังสอนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าความรอดขึ้นอยู่กับการดำรงอยู่ต่อไปในความเชื่อ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้วจะดำรงอยู่ต่อไปในความเชื่อ พระพรเหล่านั้นแห่งความรอดที่แท้จริงโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ถูกมอบให้แก่เราโดยปราศจากการแทรกแซง **บัดนี้**เราเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว **บัดนี้**เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าแล้ว **บัดนี้**พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเราแล้วและ**บัดนี้**จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง คำกล่าวที่ว่า “ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง” ไม่ได้หมายความว่า ถ้าพวกเขาไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่มันเป็นคำกล่าวที่รุนแรงซึ่งหมายความว่า เพราะพวกเขาอยู่ในพระเยซูคริสต์ **พวกเขาจึงจะไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง** พระวจนะสอนอย่างชัดเจนว่า “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:14) อีกครั้ง “ถ้าเราดำเนินชีวิตในพระวิญญาณ เราก็จะไม่สนองความปรารถนาต่างๆของเนื้อหนัง”

ในข้อ 23 เปาโลกำลังเตือนสติผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้ยังรากมั่นคงอยู่ในความเชื่อนั้น – ความเชื่อที่ถูกต้องหมายถึง “ซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว” อ่านเอเฟซัส 3:18; 1 เปโตร 5:10; 1 โครินธ์ 7:37; 15:58 ลูกทั้งหลายของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่ ได้รับการล้างชำระด้วยพระโลหิตและรอดโดยพระคุณแล้วก็ยังรากมั่นคง และ “จะไม่หวั่นไหวเลย”

ผู้เชื่อจำนวนมากต้องศึกษาและยอมรับเอเฟซัส 1:18: “และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า **ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน** และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร”

ชีวิตที่มีความเชื่อแท้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ แทนที่จะเป็นความเชื่อในความสามารถของตัวเองหรือในบางศาสนา คือชีวิตที่มีความหวัง – และนำไปสู่สง่าราศี ความเชื่อแท้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูมีฤทธิ์เดชในการเก็บรักษาไว้ ความเชื่อเช่นนั้นเก็บรักษาผู้ที่ถูกทำให้ชอบธรรมแล้ว ปกป้องคนที่ “ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) และผู้ที่ถูกชำระให้สะอาดอย่างต่อเนื่องโดยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมสโปดก (1 ยอห์น 1:7) ข้อเท็จจริงแท้ของพระคัมภีร์ที่ว่าผู้เชื่อถูกเก็บรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า – ใช่แล้วครับ ถูกเก็บรักษาไว้โดยพระเจ้าเอง – ไม่ได้ทำให้ผู้เชื่อใช้ชีวิตแบบสะเพร่า แต่กลับทำให้เขาไม่วางใจตัวเองและพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ ผู้เชื่อทราบความจริงของคำเตือนที่ว่า “คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12)

ผู้เชื่อแท้ก็ทราบด้วยว่า “ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:13)

ในข้อ 23 เปาโลเตือนสติชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “...และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐ” แล้วข่าวประเสริฐคืออะไร? หากเราถูกเตือนสติไม่ให้โยกย้ายไปจาก**ความหวัง**แห่งข่าวประเสริฐ แล้ว**ข่าวประเสริฐ**คืออะไร ตั้งแต่แรก? สถานที่ๆที่ดีที่สุดที่จะพบคำตอบคือในพระวจนะของพระเจ้า ใน 1 โครินธ์ 15:1-8 เปาโลกล่าวว่า “ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึง**ข่าวประเสริฐ**ที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่ง**ทำให้ท่านรอดด้วย** ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้แล้ว ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่า**พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น** พระองค์ทรงปรากฏแก่เศฟาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคนภายหลัง พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด **ครั้งหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด**”

เปาโลประกาศ**ข่าวประเสริฐ** ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น**ได้รับความรอด**โดยข่าวประเสริฐ พวกเขากำลัง**ยืนอยู่**ในข่าวประเสริฐ แต่เขาประกาศอะไร? เขาประกาศสิ่งที่เขาได้รับ: **คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์** พระองค์ทรงถูกฝังไว้ **ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์** พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่และถูกพบเห็นโดยคนจำนวนมาก **ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น** เปาโลประกาศองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ **นี่แหละคือข่าวประเสริฐ** – แต่มันต้องเป็น **“ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”**

พวกคนสอนผิดในชุมชนนั้นของเมืองโคโลสีกำลังสอนว่าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์พระเจ้า ว่าพระองค์ไม่ได้ตายจริงๆ ว่า

พระองค์ไม่ได้ถูกขู่ให้เป็นอย่างจริงจังว่าพระองค์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาน คำสอนดังกล่าวไม่ใช่ชาวประเสริฐ มันเป็นคำสอนผิด และมันจะทำให้ทุกคนที่เชื่อมั่นต้องพินาศ ดังนั้นเปาโลจึงเตือนสติชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้ดำรงต่อไปในชาวประเสริฐ ให้ยึดมั่นความเชื่อของตนไว้ในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์... ความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงเป็นศูนย์กลางองค์เดียว พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้สิ้น

เปาโลกล่าวต่อไปอีกว่า “ซึ่งท่านได้ยินแล้ว...” นั่นคือ “พวกท่านได้รับทราบเกี่ยวกับชาวประเสริฐแล้ว ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว ทิโมธีได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว เปาปรัสได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว พวกท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว พวกท่านเป็นลูกของความสว่าง ดังนั้นจงดำเนินในความสว่าง จงดำรงต่อไปในความสว่างและอย่าไปใส่ใจฟังคนสอนผิดเหล่านี้”

คำกล่าวที่ว่า “ที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า” อาจทำให้บางคนสับสน แต่มันหมายความว่าแก่มนุษย์ทุกคน (แก่โลกทั้งหมด) ที่ถูกรู้จักในสมัยนั้น นั่นไม่ได้หมายรวมพื้นผิวของโลกอย่างที่เรารู้จักมันวันนี้ และไม่ได้หมายรวมคนหลายล้านที่เราเมื่ออยู่บนโลกวันนี้ด้วย เปาโลแค่กำลังกล่าวว่าชาวประเสริฐได้ถูกประกาศไปทั่วพื้นที่นั้นแล้วแก่คนทุกคนเหล่านั้นและไม่มีข้ออ้างว่าไม่รู้เกี่ยวกับมัน เขาปิดท้ายคำกล่าวนี้โดยกล่าวว่า “ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น” เขาไม่ได้เป็นนักเทศน์ที่ถูกเรียกโดยนิกายหนึ่ง เขาไม่ได้เป็นนักเทศน์ที่ตั้งตัวขึ้นเอง และไม่ใช่นักเทศน์ที่ถูกผลิตออกมาจากโรงเรียนพระคริสตธรรมด้วย เขาเป็นนักเทศน์ที่ถูกเรียกโดยพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ถูกส่งมาโดยพระเจ้า – และเขาประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าโดยปราศจากความกลัว การเห็นแก่หน้าผู้ใด หรือการขอร้อง เขาวางอนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้ยินยอมเพื่อชาวประเสริฐ “ซึ่งพวกท่านได้ยินแล้ว”

ข้อถกเถียงแห่งพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ภายใน

ข้อ 24: “บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร”

ข้อ 23 ลงท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น” ข้อ 24 ขึ้นต้นด้วย “บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน” เปาโลชื่นชมยินดีในใจของเขาเพราะว่าเขาสามารถทนทุกข์เพื่อเห็นแก่ชาวประเสริฐได้ มันเป็นเพราะการประกาศของเขาที่ทำให้เขาติดคุก ณ เวลานั้นโดยเผชิญความทรมาณฝ่ายร่างกายและความเจ็บปวดฝ่ายวิญญาณและจิตใจ ทั้งๆที่เขาเผชิญความเจ็บปวด เขาก็กำลังชื่นชมยินดี มีความสุข และใจของเขาเต็มล้นด้วยการสรรเสริญเพราะการทนทุกข์ต่างๆของเขาเพื่อคริสตจักรที่เมืองโคโลสี รวมถึงเพื่อคริสตจักรอื่นๆที่เขาได้ถูกใช้การโดยพระเจ้าในแคว้นเอเชีย้อยด้วย

ส่วนที่เหลือของข้อนี้ได้ทำให้บางคนลำบากใจ: “ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร” การทนทุกข์เหล่านี้ที่เปาโลหมายถึงถูกตั้งชื่อโดยเขาเองว่า “การทนทุกข์ของพระคริสต์” พวกมันเป็น*การทนทุกข์ต่างๆของพระคริสต์* เพราะว่าพระคริสต์ทรงรู้สึกถึงการทรมานต่างๆที่ตกลงบนเปาโล เปาโลรู้สึกถึงความเจ็บปวดเมื่อเขาถูกเชียนตี ถูกเอาหินขว้าง และถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะถูกคิดว่าตายแล้ว เขารู้สึกถึงความเปื่อยขึ้นและความเหน็บหนาวของห้องขังในคุก แต่พระคริสต์ทรงรู้สึกจริงๆถึงการทนทุกข์ต่างๆที่เปาโลกำลังเผชิญเพราะรอยเยียนเหล่านั้นที่ถูกวางลงบนผู้เชื่อที่ถูกวางลงบนพระคริสต์อย่าง

แท้จริง เราเป็นอวัยวะต่างๆของคริสตจักร (ซึ่งมีพระองค์เป็นศีรษะ) และด้วยเหตุนี้เราจึงเป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ – และ “คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 69:9)

ผู้เชื่อจำนวนน้อยเหลือเกินตระหนักว่าคริสเตียนถูกเชื่อมโยงกับพระคริสต์อย่างใกล้ชิดขนาดไหน เราตายแล้ว และชีวิตของเราก็ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เราอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงอยู่ในเรา และดังนั้นเราจึงถือครองสภาพแบบพระเจ้า (2 เปโตร 1:4) คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของพระกายนั้น – และศีรษะก็ทนทุกข์เมื่ออวัยวะต่างๆทนทุกข์ การทนทุกข์ต่างๆของเปาโลคือการทนทุกข์ต่างๆของพระคริสต์ เพราะว่าพระคริสต์ทรงถูกนับรวมกับผู้คนที่ทั้งหมดของพระองค์ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครหรืออยู่ที่ไหนก็ตาม คนทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นอวัยวะอันหนึ่งแห่งพระกายของพระองค์

จงอ่านบทที่เก้าของหนังสือกิจการ จงดูเฮโลแห่งทาร์ซัส ซึ่งมีโลหิตอยู่ในสายตาของเขา การฆาตกรรมอยู่ในใจของเขา และกระเปาะเลือดเต็มไปด้วยจดหมายมอบอำนาจหลายฉบับขณะที่เขาเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อข่มเหงพวกคริสเตียน แสงสว่างส่องมาจากฟ้าสวรรค์ และผ่านทางแสงที่เจิดจ้านั้นเสียงหนึ่งร้องออกมาว่า “เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?” ถ้อยคำเหล่านี้สอนอย่างชัดเจนว่าพระผู้ไถ่ทรงเป็นหนึ่งในฝูงแกะนั้นในเมืองดามัสกัส ซึ่งในไม่ช้าจะรู้สึกถึงรอยเขียนแห่งการข่มเหงเมื่อมันถูกกระทำโดยน้ำมือของเขาโลแห่งทาร์ซัส

เราอ่านในพระวจนะอันมีค่าประเสริฐของพระเจ้าว่าพวกคนที่ละทิ้งความเชื่อผู้หันไปเสียจากคำยอมรับของตน ที่อ้างว่าตนได้ค้นพบแล้วว่าความเชื่อในพระคริสต์เป็นเพียงความฝัน... คำหลอกลวง... เทพนิยาย... “*ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธารกำนัล*” (ฮบ. 6:6) เปาโลกล่าวว่า “เรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด” (2 คร. 1:5) (เขาหมายถึงการทนทุกข์ต่างๆที่ถูกสู้ทนโดยพระคริสต์ในหรือผ่านทาง – ผู้เชื่อทั้งหลาย ซึ่งเป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระองค์)

เปาโลเตือนสติลูกทั้งหลายของพระเจ้าว่า “ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์” (ฮีบรู 13:13) กรุณาสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “ยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์” เขากล่าวว่า “ยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์” – คำดูหมิ่นเหยียดหยามซึ่งเป็นของพระองค์... คำดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ยังทรงแบกรับอยู่เหมือนเดิมในเราทั้งหลายผ่านการเชื่อมโยงที่มีชีวิตของเรากับพระองค์ (2 คร. 2:10)

เปาโลกล่าวถึงโมเสสว่า “โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า ... ท่านถือว่าความอัปยศของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น” (ฮบ. 11:24-26) ไม่มีใครเคยมีโอกาที่จะถูกยกชูสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าหรือสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่าโมเสส แต่เขานับว่าความอัปยศของพระคริสต์ยิ่งใหญ่มากกว่าคลังทรัพย์ทั้งสิ้นของอียิปต์ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยผมให้มีจิตใจแบบโมเสสสักนิดขณะที่ผมเดินทางอยู่ในเส้นทางนี้!

ในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม พระเยซูทรงประกาศหลายครั้งถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระองค์เองกับประชาชนของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นหนึ่งเดียวกัน” – และพวกเขาก็หีบก้อนหินขึ้นมา

เพื่อที่จะขว้างพระองค์! พระองค์ทรงอธิษฐานในยอห์น 17 ให้ผู้เชื่อทั้งหลายบนแผ่นดินโลกเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนกับที่พระองค์และพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน พระองค์ทรงประกาศความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระองค์กับประชาชนของพระองค์วันนี้ในการที่ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในพวกเขา ทรงสู้ทนความเจ็บปวดแห่งความหิวและความกระหาย ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวด ความร้อน ความหนาว ในสิ่งเหล่านั้นพระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้า ทรงได้กินดื่มและสดชื่นขึ้น พร้อมกับประชาชนของพระองค์พระองค์ทรงสู้ทนการติดคุก พระองค์ทรงทราบการเต้นของหัวใจทุกจังหวะและการปวดร้าวใจทุกครั้ง พระองค์ทรงทราบและทรงหวังใยเกี่ยวกับความต้องการทุกอย่าง และพระองค์ทรงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้นในการไม่หวังสิ่งดีใดๆจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรมเลย

มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ โดยไม่ต้องทนทุกข์อีกเลยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระองค์เอง แต่การทนทุกข์ต่างๆของพระองค์ในประชาชนของพระองค์จะดำเนินต่อไปจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จครบถ้วน เมื่อนั้นขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์เองจะทรงเซ่นน้ำตาทุกหยดไปจากตาของพวกเขา จะไม่มีการร้องไห้อีกต่อไป ไม่มีความเจ็บปวดอีกต่อไป สิ่งต่างๆจะผ่านล่องไปตลอดกาล!

ข้อ 25: “ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวจนะของพระเจ้าสำเร็จ” ภาษาเดิมตรงนี้อ่านว่า “ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักร” เปาโลไม่ใช่ผู้รับใช้แก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเท่านั้น แต่เป็นผู้รับใช้แก่คริสตจักร พระกายของพระคริสต์ ไม่ว่าที่ไหนที่คนบาปต้องการไถ่บาปชาวประเสริฐแห่งความรอด ไม่ว่าที่ไหนที่เหล่าทารกในพระคริสต์ต้องการน้ำนมแห่งพระวจนะหรือที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่กำลังเติบโตต้องการอาหารแข็ง เปาโลก็ถูกทำให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง! แน่แน่นอนว่าเขาเป็นวีรบุรุษคนหนึ่งแห่งความเชื่อ นั่น คริสตจักรไม่เคยรู้จักผู้รับใช้เช่นนี้มาก่อน – ชายคนหนึ่งที่มีความกระตือรือร้นและความเพียรพยายาม เผชิญการทนทุกข์และการถูกต่อต้านขนาดนั้น – แต่ก็ประสบความสำเร็จมากมายเหลือเกิน – เหมือนอย่างเปาโล

ผมไม่สงสัยเลยว่าเปาโลเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้คนกลับใจเชื่อมากกว่ามนุษย์คนใดในสมัยของเขา เขาไม่แม้แต่จะพักผ่อนตอนที่พวกเขาล้ามโซ่เขาไว้ในคุก! เขาประกาศและสั่งสอนต่อไป โดยเขียนถึงคริสตจักรต่างๆและเป็นพยานเพื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ได้ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตและตัวตนทั้งสิ้นของเขาอย่างเปี่ยมสง่าราศีเหลือเกิน งานรับใช้ของเปาโลสุดยอดและไม่เหมือนใคร: จงวัดจำนวนไมล์ที่เขาเดินทาง จงนับคำเทศนาที่เขาเทศนา จงเพิ่มรอยเขียนที่เขาได้รับและการถูกหินขว้างที่เขาสู้ทน – เพราะเห็นแก่ชาวประเสริฐ ชายผู้นี้เผชิญความหิวและความกระหาย สู้ทนความเหน็ดหนาวและการถูกเปลือยกาย (2 คร. 11:23-27)

จงนับจำนวนคริสตจักรที่เขาก่อตั้งและที่เขารับใช้ โดยไปเยี่ยมเยียนพวกเขาด้วยตัวเองและเขียนจดหมายฝากหลายฉบับไปถึงคนเหล่านั้นตอนที่เขาไปเยี่ยมพวกเขาไม่ได้ จงนับจำนวนจดหมายที่เขาเขียน – จากนั้นจงถอดรองเท้าของคุณเมื่อคุณอ่านเรื่องราวว่าเขาเสียชีวิตอย่างไร! และกระนั้น – เขาก็กล่าวแก่ทิโมธีประมาณว่า “หากข้าพเจ้ามีอีกชีวิตหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะมีชีวิตอยู่เพื่อชาวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้ในการสู้รบอันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้วิ่งจนครบแล้ว ข้าพเจ้าได้รับความเชื่ออันไว้วางใจแล้ว ตั้งแต่นั้นไปมงกุฎแห่งชีวิตถูกวางไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้นการมีชีวิตอยู่คือพระคริสต์ – การตายก็คือกำไร!”

ณ ตอนปลายของการรับใช้ที่ยากลำบาก – แต่ก็เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีและประสบความสำเร็จอย่างเหลือล้น

ก่อนที่ศีรษะของเขาจะไปถึงใต้ขวานของเพชรฆาต เปาโลก็มองไปที่ความตาย เขาไม่ได้เทศนาคำเทศนาสั้นๆ เรื่อง “ขวาน โลงศพ และหลุมฝังศพ” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาทิ้งคำพยานที่สว่างไสวไว้: “นี่คือวันรับค่าจ้างของข้าพเจ้าแล้ว! สำหรับ ข้าพเจ้า การตายคือกำไร!” ผมขอกล่าวซ้ำว่า: คริสตจักรไม่เคยรู้จักผู้รับใช้แบบเปาโลอีกเลย... วีรบุรุษที่แข็งแกร่งเหลือ เกินแห่งความเชื่อนั้น

งานรับใช้ของเปาโลเป็น “ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้า” เขามองดูงานรับใช้ของเขาและ ตำแหน่งของเขาในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นการทรงเรียกที่แตกต่างไปยังกลุ่มคนต่างชาติ – และเขาก็อวดในการ นั้น เขาปฏิเสธที่จะถูกจำกัดให้อยู่ในวงแคบๆ เขาไม่ยอมก้มหัวให้แก่ศาสนายูดาห์: *ขอบเขตงานของเขาคือทั้งโลก* ผมอยาก รู้ว่าเปาโลจะเข้ากันได้กับผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณสมัยใหม่บางคนในปัจจุบันอย่างไรที่ไม่อยากให้ใครมาก้าวก่ายเขตปกครอง ของตน? หากผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งย้ายเข้ามาในชุมชนหนึ่ง เขาขอประชุมสำหรับการนมัสการหรือตั้งเดินท์ ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อการฟื้นฟู เขาก็มักถูกเตือนความจำว่า “เรามีคริสตจักรของเรา เรามีนักเทศน์ของเรา นี่เป็นเขต ปกครองของเรา และเราจะดูแลความต้องการต่างๆฝ่ายวิญญาณที่นี้เอง”

โลกคือเขตปกครองของเปาโล – และคำบัญชาตามพระคัมภีร์คือ “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าว ประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” ไม่มีผู้รับใช้คนใดมีสิทธิ์ที่จะปักเขตชุมชนหนึ่งและกล่าวว่า “นี่เป็นเขตปกครอง **ของฉัน!**” เปาโล ถูกเรียกให้ “ทำให้พระวาทะของพระเจ้าสำเร็จ” เขาเป็นภาชนะที่พิเศษ ผู้รับใช้ที่พิเศษ เขาไม่ได้ปรึกษากับบิดาฝ่าย วิญญาณเหล่านั้นที่เยรูซาเล็มตอนที่เขาเริ่มการเดินทางของตนในงานรับใช้นี้ เขาทำมากกว่าเทศน์ – *เขาทำให้ข่าว ประเสริฐสำเร็จ...* เขาทำให้แผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สำเร็จ เขาเอาฟิมเสนแห่งกิเลอาดซึ่งมีฤทธิ์รักษาหยิบยื่น ให้แก่ชาวโลก เขาประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่แยกแยะเชื้อชาติหรือศาสนา อัครสาวกไปยังคนต่างชาติท่านนี้นำข่าว ประเสริฐไปมอบให้แก่ทุกคนที่ยอมฟัง ทั้งในและนอกเขตแดนแห่งแคว้นยูเดีย เขายกธงที่เป็อนพระโลหิตนั้นโบกเหนือ กำแพงของธรรมศาลายิว กระนั้นก็ชูธงนั้นโบกสูงให้แก่ *ประชาชาติทั้งปวงและผู้คนทั้งปวง* เปาโลมอบชีวิตของตนให้แก่การ ประกาศข่าวประเสริฐทุกหนทุกแห่ง แก่คนทุกชนชั้น โดยไม่แบ่งแยก เขาตรากตรำทำงาน “เพื่อทำให้พระวาทะของ พระเจ้าสำเร็จ” อ่านลูกา 7:1; 9:31; กิจการ 13:25; 14:26

ข้อ 26: “คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่ วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว”

พระเจ้าทรงเรียกและทรงแต่งตั้งเปาโล และประธานการเปิดเผยข้อความลึกลับนั้นแก่เขาซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้ใน หลายยุคสมัยตั้งแต่เริ่มแรกนั้น... ข้อความลึกลับนั้นเป็นหลักคำสอนยิ่งใหญ่ที่ว่าความรอดจะต้องถูกประกาศแก่มนุษยชาติ ทั้งปวง ไม่ว่าจะมีส่วนหรือชนชั้นใด ยิวหรือต่างชาติ เปาโลจะต้องทำให้ข้อความลึกลับนี้เป็นที่ยอมรับอย่างเต็มที่ ความจริงยิ่งใหญ่ที่ถูกปิดซ่อนไว้นี้ได้ถูกเก็บเป็นความลับจนถึงสมัยของเปาโล “แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่ วิสุทธิชนของ พระองค์แล้ว”

ข้อความลึกลับนี้ไม่ใช่ข้อความลึกลับอีกต่อไปแล้ว! ความจริงนี้ได้ถูกสื่อสารแก่เหล่าอัครสาวกแล้ว – บุรุษเหล่านั้น ที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกมอบหมายพันธกิจโดยพระเจ้า – ผู้ซึ่งถูกแต่งตั้งให้ประกาศและทำให้ความจริงนั้นประจักษ์ ที่ว่าคนต่างชาติสามารถและจะเป็นทายาทพร้อมกันกับวิสุทธิชนทั้งปวง เปาโลรู้ว่าเขาถูกเรียกให้ทำให้ความจริงนี้ประจักษ์ –

นั่นคือ ทำให้มนุษยชาติเข้าใจความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่ว่า “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”

จดหมายของเขาถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสให้ความกระจ่างมากขึ้นเกี่ยวกับข้อความลึกลับนี้: “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้วและรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนาดาบยากรณของพระองค์โดยพระวิญญาณ **คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น** ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้าผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสรรพทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันซบซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์” (อฟ. 3:1-12)

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเรียกเขาเพื่อจุดประสงค์หนึ่งที่เฉพาะเจาะจง เพื่อให้การประทานพระคุณของพระเจ้าประจักษ์ เพื่อเปิดเผยผ่านทางเขาคือข้อความลึกลับที่ว่าคนต่างชาติสามารถรับความรอดและกลายเป็นบุตรของพระเจ้าได้ – ทายาทรวมกันกับพวกยิวและกับ “ผู้ใดก็ตาม” งานรับใช้ของเปาโลคือทำให้คนทั้งปวงเห็นว่าสามัคคีธรรมแห่งข้อความลึกลับนี้คืออะไร และประกาศจุดประสงค์นิรันดร์ซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ข้อความลึกลับ “ที่ถูกปิดซ่อนในพระเจ้า” ที่ว่านี่คือ แผนการและจุดประสงค์ของพระเจ้าที่จะรวมยิวและต่างชาติเป็นหนึ่งเดียวกันในกายเดียว (“คริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์”) – แน่นนอนว่าเป็นสิ่งใหม่ที่ไม่เคยมีใครรู้จักมาก่อนเลย พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลว่ากายนี้จะถูกก่อร่างขึ้นโดยบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใน 1 โครินธ์ 12:12-13 เราถูกบอกไว้ว่า “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซบซ้อนอยู่”

ไม่ว่าคุณจะเป็นยิวหรือต่างชาติ ผิวดำหรือผิวขาว มีการศึกษาหรือไม่มีการศึกษา รวยหรือจน – หากคุณสามารถแสดงออกซึ่งความเชื่อในพระเจ้าและคุณกำลังวางใจในพระโลหิตที่หล่อเลี้ยงของพระองค์ โดยได้ต้อนรับพระองค์โดย

ความเชื่อแล้ว คุณก็ถูกให้บังพิศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปในพระกายของพระคริสต์แล้ว เมื่อคนไม่เชื่อคนหนึ่งเชื่ออันนำไปสู่ความรอดและถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวเข้ากับพระกายของพระคริสต์โดยบังพิศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความแตกต่างเรื่องเชื้อชาติและสีผิวก็อันตรธานไป (อพ. 2:14, 15; คส. 3:10, 11) พระเจ้าทรงเปิดเผยข้อความลึกลับนี้แก่อัครสาวกเปาโลแล้ว

ข้อความลึกลับนี้ถูกบอกล่วงหน้าโดยพระเยซูเจ้าแล้ว แต่มันไม่ถึงเวลาสำหรับการอธิบาย พระเยซูทรงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "...แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด" ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่!"... พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้" (มธ. 16:15-18) พระเยซูไม่ได้อธิบายข้อความลึกลับแห่งคำประกาศของพระองค์ ศิลาที่ว่านี่คือคำพยากรณ์ที่เปโตรได้ให้ไว้เกี่ยวกับพระคริสต์: *พระคริสต์ทรงเป็นพระศิลา! พระเยซูได้ทรงประกาศถึงการมาของคริสตจักร แต่การเปิดเผยข้อความลึกลับนี้ได้ถูกมอบไว้แก่เปาโล มันอยู่ในงานเขียนเหล่านั้นของเปาโลแต่ผู้เดียวที่เราพบหลักคำสอนสำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่, ตำแหน่งของคริสตจักร, การดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ, และลิขิตของพระกายทั้งหมดเมื่อมันครบสมบูรณ์*

ข้อ 27: "พระเจ้าทรงขอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติดูว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี"

"พระเจ้าทรงขอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติดู..." กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้ทราบถึงความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของข้อความลึกลับนี้ท่ามกลางคนต่างชาติทั้งหลาย" มันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าที่จะทำให้ทราบถึงการไถ่อันเปี่ยมสง่าราศีในพระโลหิตของพระคริสต์ มันไม่ใช่การที่พระเจ้าทรงถูกบังคับ มันเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ที่จะเปิดเผยแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าคนต่างชาติได้ถูกยอมรับแล้วโดยพระเจ้า ผ่านทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า วิสุทธิชนเหล่านั้นไม่ได้ค้นพบข้อความลึกลับนี้เองผ่านทางความรู้และสติปัญญาของพวกเขาเอง ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้ผุดขึ้นเพราะสติปัญญา ความเข้าใจหรือการงานที่ดีต่างๆของเขาเหล่านั้น: *ความเชื่อแบบคริสเตียนได้ถูกทำให้ประจักษ์โดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์* ข้อความลึกลับนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่เปาโลผ่านทางทรงสำแดง เขาไม่ได้เข้าไปเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมและค้นพบมันในหนังสือต่างๆที่สอนเรื่องเทววิทยา และเขาไม่ได้ขุดมันออกมาด้วยตัวเอง พระเจ้าทรงเปิดเผยมันแก่เขา พระเจ้าทรงสำแดงต่อหน้าเปาโลถึงสิ่งที่ได้ถูกปิดซ่อนไว้จากคนทั้งปวง ตั้งแต่อาดัมเรื่อยมาจนถึงสมัยของอัครสาวกเปาโล

"พระคริสต์ทรงสถิตในท่าน..." ข้อความลึกลับที่ถูกเปิดเผยคือ "พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี" อย่าสับสนคำกล่าวที่ว่า "ข้อความลึกลับนี้ท่ามกลางคนต่างชาติ" กับการเปิดเผยข้อความลึกลับนี้ "พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย" พระคริสต์ไม่เพียงทรงอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ แต่พระคริสต์เสด็จเข้ามาประทับในคนต่างชาติที่เชื่อในพระองค์ในความเชื่อที่ช่วยให้รอด มันไม่ใช่แค่การรู้จักพระคริสต์ แต่เป็นการถือครองพระคริสต์ในใจโดยความเชื่อ

"อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี" สง่าราศีสุดท้ายของผู้เชื่อทั้งหลายยังมาไม่ถึง แต่มันจะมาอย่างแน่นอนพอๆกับที่

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นคนแปลกถิ่นและผู้สัญจรบนแผ่นดินโลก สิ่งที่เราเชื่อแท้ทั้งหลายอธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อที่จะได้มา และสิ่งที่พวกเขาพากเพียรที่จะถือครอง จะถูกเปิดเผยในสง่าราศีซึ่งเกินความคาดหวังรอดคอยของเรา ในสง่าราศีสุดท้ายนั้น เพราะพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า เราจะถูกช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งปวง เราจะถือครองสิ่งดีทั้งสิ้น... สิ่งดีทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงจัดหาให้ได้ สิ่งที่เราผลิตเพลนเพียงบางส่วนที่นี้ เราจะผลิตเพลนและถือครองอย่างเต็มที่ในสวรรค์ – ใช่แล้วครับ “ทุกสิ่งเลย!” สิ่งที่ดีเหมือนเป็นสง่าราศีในชีวิตนี้จะอ่อนแอเมื่อถูกเปรียบเทียบกับ “สง่าราศีที่ใหญ่ยิ่งนิรันดรมากยิ่งขึ้น” (2 คร. 4:17)

มนุษย์ในร่างกายธรรมดาของตนไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้...มนุษย์ที่อ่อนแอจะถูกเผาผลาญด้วยความเจิดจ้า และสง่าราศีของพระองค์ แต่เราจะได้รับร่างกายหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้แล้วเพื่อที่เราจะสามารถมองดูความโอ้อวดระการ และสง่าราศีอันเหลือพรรณนาของพระองค์ได้พร้อมกับความปลาบปลื้มอันไร้สิ่งเจือปน เราจะได้รับร่างกายหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้โดยพระองค์ (1 โยห์น 3:1-3) เพื่อที่เราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์และดำเนินกับพระองค์ ไม่มีคำคุณศัพท์หรือคำใด ๆ ที่จะพรรณนาถึงร่างกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วของพระเยซู และเราจะมีร่างกายหนึ่งที่เหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ เราจะถูกเติมให้เต็มด้วยความสว่างจากพระพักตร์ของพระเจ้าและเราจะดำเนินในความสว่างจากพระพักตร์ของพระองค์

ผู้เชื่อทุกคนจะชื่นชมยินดีกับสามัคคีธรรมที่ไม่ถูกขัดขวางกับพระองค์ เราทุกคนจะเป็นเพื่อนบ้านของพระองค์ และจะอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ตลอดไป ทุกสิ่งจะถูกทำให้เป็นสิ่งที่ใหม่ ไม่มีสิ่งใดที่เคยเป็นอยู่จะหลงเหลืออยู่เลย ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นได้เพื่อขัดขวางการร่วมสนิทอันสมบูรณ์แบบและสามัคคีธรรมอันสมบูรณ์แบบนี้ – “สง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร” นี้ พญามาร, สัตว์ร้ายนั้น, ผู้พยากรณ์เท็จและผีปศาจทั้งปวงจะไปอยู่ในบึงไฟ ไม่มีสิ่งชั่วร้ายใดจะบุกรุก “ทุกสิ่งที่ถูกทำให้เป็นสิ่งที่ใหม่” ได้เลย ทุกคนที่เข้าในสง่าราศีแห่งสวรรค์นั้นจะสมบูรณ์แบบพอๆกับที่พระเยซูทรงเป็นผู้สมบูรณ์แบบ – ในจิตใจ ในร่างกาย ในวิญญาณ ในทุกๆทาง จะไม่มีความเจ็บปวดอีกต่อไป ไม่มีความโศกเศร้าอีกต่อไป ไม่มีน้ำตาอีกต่อไป “ไม่มีหลุมฝังศพบนไหล่เขาแห่งสง่าราศี ไม่มีขบวนแห่งานศพในท้องฟ้า” ไม่มีผ้าแพรเย็นแขวนบนลูกบิดประตูและไม่มีการคร่ำครวญอีกต่อไป มันจะเป็นวันหนึ่งเมื่อความตายถูกกลืนโดยชีวิต – แต่อย่าลืมเป็นอันขาดว่า **พระคริสต์ทรงเป็นความหวังแห่งสง่าราศีนี้!** อาดัมได้สูญเสียสง่าราศีนั้นแห่งอุทยานสวรรค์เอเดนไปเสียแล้ว แต่ขอขอบคุณพระเจ้า พระเยซูได้ทรงซื้อกลับมาแล้วโดยทางพระโลหิตของพระองค์ คือทุกสิ่งที่เราได้สูญเสียไป และเมื่อเราต้อนรับพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ความหวังแห่งสง่าราศีก็เป็นของเรา

ทุกคนล้วนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าเสียแล้ว แม้แต่ดาวิด ผู้ที่ดำเนินตามพระทัยของพระเจ้าเองก็ประกาศว่า “ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” อิสยาห์ประกาศว่า “เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ” โดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์ทุกคนถูกกำหนดให้ต้องตาย – แต่ความเชื่อในพระคริสต์นำมาซึ่งธรรมชาติใหม่, ชีวิตใหม่ “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย” คือ *ธรรมชาติแบบพระเจ้าในตัวคุณ* “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย” คือ *ชีวิตนิรันดรในตัวคุณ* เพราะว่า *พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ไม่ได้*

การทำให้ผู้เชื่อเป็นคนชอบธรรมมีอยู่ในพระคริสต์ (โรม 5:1, 2) เนื่องจากพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพียงคนเดียวแล้ว เพื่อที่จะไม่ตายอีกเลย ผู้ใดเล่าจะสามารถยกเลิกการทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมได้? ผู้ใดเล่าจะปรับโทษผู้เชื่อแท้? ความ

บาปอาจผงกหัวนำเกลียดของมันเพื่อปรับโทษเรา แต่พระคริสต์ทรงทำให้บาปสิ้นสุดลงแล้ว พระองค์ทรงทนทุกข์เพราะบาปแล้ว พระองค์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เองแล้วบนกางเขนนั้น: “พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเย็บเย็บของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 เปโตร 2:24) ความบาปถูกจัดการไปเรียบร้อยแล้ว – ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์

หากซาตานพยายามที่จะปรับโทษเรา เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูทรงเจอซาตานกับตัวและเอาชนะมันมาแล้ว (มธ. 4:1) ซาตานขว้างปาทุกสิ่งที่มีพระเยซู แต่เมื่อการสู้รบสิ้นสุดลง พญามารก็พ่ายแพ้และพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระเยซูและชูกำลังพระองค์ พระเยซูทรงพิชิตเนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรกและหลุมศพแล้ว พร้อมกับ “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย” ปากของซาตานก็ถูกหุบเสียและไม่อาจกล่าวโทษผู้เชื่อได้อีก

จิตสำนึกผิดชอบของเราจะปรับโทษเราไหม? หากพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ภายใน จิตสำนึกผิดชอบก็ถูกชำระให้สะอาดจากการงานต่างๆที่ตายแล้ว หากเราเป็นผู้เชื่อแท้ ใจของเราก็ไม่ปรับโทษเรา

ความตายจะทำให้ผู้เชื่อหวาดกลัวได้ไหม? พระเยซูทรงประกาศสงครามกับความตายด้วยพระองค์เอง ทรงพิชิตความตาย และทรงเอาลูกกัญแจเหล่านั้นมาจากความตายแล้ว (วอ. 1:18)

“ใครจะกล่าวโทษผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกแล้ว” ใครจะปรับโทษเรา? ในพระคริสต์เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต และอาจกล่าวได้เกี่ยวกับคริสเตียนแท้ทุกคนว่า “พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ภายใน – และเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 1:27; 3:3) เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตเพราะว่า “พระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4) พระเจ้าตรัสแก่ผู้เชื่อทุกคนในพระวาระของพระองค์ว่า “ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” (โรม 15:13) ถ้อยคำดังกล่าวสร้างแรงบันดาลใจให้แก่คริสเตียน เมื่อเราตระหนักว่าความหวังของเราคือพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงสถิตในเรา มันก็ให้ความเชื่อที่ไม่อาจหวั่นไหวได้แก่เรา

ในฐานะผู้เชื่อ เราทั้งหลายมองไปข้างหลังเราและเห็นพระคริสต์บนกางเขนเพื่อเรา ทุกวันเรามองไปรอบตัวเราและเห็นพระสัญญาและคำมั่นต่างๆที่พระองค์ทรงให้ไว้แก่เรา โดยถูกประทับตราในพระโลหิตของพระองค์ และไม่มีพระสัญญาสักข้อเดียวที่พระองค์ตรัสไว้แล้วจะไม่เป็นจริง เพราะว่าพระเจ้าทรงมุสาไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทิตัส 1:2) เมื่อเรามองไปข้างหน้าและขึ้นข้างบน เราก็ได้รับการเสริมกำลังด้วยคำมั่นที่ว่านี่อาจเป็นวันที่แดร่นั้นจะเป่า เมื่อเราจะถูกเปลี่ยนแปลง “ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว”

“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” ผมดีใจที่เปาโลเป็นผู้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ เพราะผมคิดว่าเขาทนทุกข์ในแบบที่ไม่มีใครนอกจากพระเยซูเคยทนทุกข์มาก่อน เขารู้จักพระคริสต์ เขารู้ว่าพระคริสต์ทรงเพียงพอสำหรับทุกอย่าง ไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ช่างเป็นความเปลี่ยนแปลงอันเปี่ยมสง่าราศีแก่โลกของคนต่างชาติ! จนถึงขณะนั้น คนต่างชาติเคยเป็นคนต่างด้าว คนแปลกหน้าต่อความมั่งคั่งร่วมกันของอิสราเอล เป็น “สุนัข” ไม่มีหวังและปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้โดยทางพระโลหิตของพระเยซู (พระคุณของพระเจ้าของเราในพระคริสต์) คนต่างชาติก็สามารถกลายเป็นบุตร – ทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกันกับพระคริสต์

ข้อ 28: “พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้อวยทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์”

ข้อ 27 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ชัดเจนและเข้าใจได้ “*พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี*” ข้อ 28 ขึ้นต้นด้วย “*พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่*” โดยหมายถึงพระคริสต์ เปาโลมีเรื่องเดียวที่จะประกาศ: *พระคริสต์* เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” (ฟป. 3:8) ทุกแห่งที่เขาประกาศ ใจความหลักของเขาคือ “*พระเยซูคริสต์ – ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ ทรงเป็นขึ้นใหม่ และจะเสด็จมาอีกที*” (กิจการ 17:3; ฟป. 1:17) สำหรับเปาโลแล้ว พระคริสต์ทรงเปี่ยมสง่าราศีในตัวตนของพระองค์และสมบูรณ์แบบในพระราชกิจของพระองค์: *พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพอพระทัย* สำหรับเปาโล พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่รับสภาพเนื้อหนัง – พระผู้สร้างสันติโดยทรงหลังพระโลหิต, พระผู้ปกครองจักรวาล, เพราะว่าเป็นที่พอพระทัยพระบิดาที่ว่าในพระคริสต์ของพระองค์ พระบุตรแห่งความรักของพระองค์ ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะมีอยู่ สำหรับเปาโล มันคือ “*พระคริสต์ – ผู้ที่เราทั้งหลายประกาศ*” เปาโลไม่ได้ประกาศหลักคำสอนของพระคริสต์ – เขาประกาศ**พระคริสต์**

เปาโลไม่ได้พยายามที่จะเป็นคนที่โด่งดัง เขาไม่ปรารถนาที่จะถูกโฆษณาว่าเป็น “*อาจารย์สอนพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก*” และเขาไม่ได้ใคร่อยากที่จะเป็นที่รู้จักในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐหมายเลขหนึ่งของโลกด้วย พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวและทรงเพียงพอสำหรับทุกสิ่งทรงเป็นหัวข้อเดียวแห่งการประกาศของเขา เปาโลไม่ได้ประกาศคำเทศนาต่างๆที่ฟังยาก แต่การประกาศของเขานั้นมีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงและกระชับ โดยถูกนำเสนออย่างชัดเจนในคำพูดที่เข้าใจง่าย เขาไม่ได้คาดเดาในสิ่งต่างๆที่มนุษย์ไม่รู้ เขาไม่ได้ประกาศหัวข้อต่างๆเกี่ยวกับข้อลึกลับทั้งหลายที่เป็นความลับซึ่งมีแต่พระเยซูเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบ เขาไม่ได้พูดเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม การถือวันและเสื้อผ้าต่างๆ เขาประกาศพระคริสต์ – มนุษย์ผู้นั้น บุคคลผู้นั้น คนกลางผู้นั้นที่เราเป็นผู้สมบูรณ์อยู่ภายในพระองค์ เขาไม่ได้เอาใจฝูงชนที่ปรารถนาที่จะได้รับความพึงพอใจโดยการลวงล้าเข้าไปในดินแดนของเหล่าวิญญาณและพวกทูตสวรรค์ เขาไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพวกทูตสวรรค์ควรได้รับการนมัสการหรืออิฐฐานต่อ เขาไม่เคยเอาสิ่งใดมาแทนที่พระเยซูคริสต์เลย ข้อความของเขาคือความเชื่อ ความหวัง ความรัก – ทั้งหมดนี้ถูกห่อไว้ในพระเยซู โดยสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดของทั้งหมดนี้คือความรัก เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรักและพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ใจความหลักเดียวของเขาคือพระคริสต์ ซึ่งเป็นผู้ที่เราได้รับการไถ่โทษโดยพระโลหิตของพระองค์ ซึ่งโดยพระวิญญาณของพระองค์เราถือครองความบริสุทธิ์ ความชอบธรรมและในที่สุดคือ**ความสมบูรณ์แบบโดยปราศจากจุดต่างพร้อยหรือริ้วรอย**เมื่อเราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์

“*...โดยเตือนสติทุกคน*” ข้อความของเปาโลมีมาถึงทุกคน ไม่ว่าจะเชื้อชาติใด ศาสนาใดหรือสีผิวใด เขาเตือนคนบาปให้กลับใจใหม่ เชื่อ วางใจก่อนที่เขาจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าตามลำพัง – ถูกปรับโทษ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่มีหวัง และตกนรกเป็นแน่ เขาเตือนคริสเตียนให้ถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต ถวายอวัยวะของตนเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม และไม่ว่าจะกิน ดื่ม หรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อควรกระทำ ทุกสิ่งควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เปาโลเน้นว่า “*ทุกคน*”: “*และสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง*” เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโครีนธ์เหล่านั้นว่า “*พระเยซูคริสต์ทรงถูกตั้งให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่าไม่มี*

เนื้อหนังใจจะรอดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” พระคริสต์ทรงเป็นสติปัญญาที่สมบูรณ์แบบ เปาโลประกาศพระคริสต์ – บุคคลผู้นั้น เขาประกาศข่าวประเสริฐในสติปัญญาเพื่อจุดประสงค์อันเฉพาะเจาะจงในการนำพาคนบาปทั้งหลายมาถึงพระคริสต์และออกห่างจากคำโกหกต่างๆของคนสอนผิด เขากระตุ้นคนไม่เชื่อให้ยอมรับความรอดที่ให้เปล่าและเต็มจำนวน... โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เขาอ้อนวอนคริสเตียนให้ถวายทั้งหมดที่มีแด่พระเจ้า และให้พึ่งพาพระเจ้าเพื่อรับการปลอบโยน พละกำลังและการเกิดผลอันบริบูรณ์ เขาประกาศข่าวประเสริฐในสติปัญญาทุกอย่าง

ผมสงสัยว่าเปาโลจะได้รับเชิญให้เทศนาในคริสตจักรบางแห่งของเราในปัจจุบันไหม ผมหมายถึงกลุ่มคนเหล่านั้นที่รู้สึกว่าคุณเป็นผู้ที่ถูกเลือกสรร ได้รับการคัดเลือก ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและถูกเลือกแล้ว และคนอื่นๆทุกคนถูกทิ้งไว้ภายนอก อัครสาวกเปาโลพูดถึงเป็นรายบุคคล เขาเทศนาลักษณะเฉพาะที่เป็นรายบุคคลของข่าวประเสริฐแก่แห่งพระคุณ เขาใช้คำว่า “ทุกคน” สามครั้งในข้อ 28: “โดยเตือนสติทุกคน...และสั่งสอนทุกคน... เพื่อเราจะได้ถวายทุกคน” เปาโลกำลังพยายามสื่อให้ชาวเมืองโคโลสสีเหล่านั้นเข้าใจความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่ว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคนแล้ว รักทุกคน และทรงปรารถนาที่จะช่วยทุกคนให้รอด

เปาโลรู้สึกถึงความเป็นหนี้มหาศาลต่อคนทุกคน ในโรม 1:14-16 เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาตัย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย” เปาโลมีความสนใจอันลึกซึ้งและไม่มีวันตายในตัวทุกคน ไม่ว่าเขาจะมีอุปนิสัยใดหรือศาสนาใด มนุษย์ทุกคนบนแผ่นดินโลก – ไม่ว่าเขาจะมีเชื้อชาติใดหรือเผ่าพันธุ์ใด มีมรดกใดหรือฐานะใดในชีวิต – ก็อยู่ในความเห็นใจและความปรารถนาอันแรงกล้าของเปาโลที่จะเห็นมนุษย์ทุกคนได้รับความรอดและถูกมอบถวายแด่พระคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีที่อยู่ในคำอธิษฐานของเปาโล เขาไม่ได้อธิษฐานคำอธิษฐานที่ถูกจำกัดไว้สำหรับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ เขาอธิษฐานเผื่อคนทั้งปวง

เหตุจูงใจสำหรับการประกาศของเปาโลและสำหรับคำอธิษฐานต่างๆของเขาถูกระบุไว้ในส่วนท้ายของข้อ 28: “... เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์” แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนถูกทำให้สมบูรณ์แบบคือผู้ที่เขาได้พากเพียรที่จะสั่งสอน แต่นั่นก็ไม่ได้ขัดขวางเขาจากการมีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะเห็นทุกคนได้รับความรอด เขาปฏิเสธที่จะพึงพอใจกับสิ่งใดที่น้อยกว่านั้น

เกี่ยวกับชนชาติของเขาเองนั้น เปาโลกล่าวในโรม 9:1-3 ว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกسابให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” นี้เท่ากับเขากำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะถูกตัดออกจากพระคริสต์และตกนรกหมกไหม้หากนั่นจะช่วยชนชาติของข้าพเจ้าให้รอดได้” จงศึกษาข้อเหล่านั้น – และรับรู้ถึงเสียงหัวใจเต้นของอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้

ข้อ 29: “เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอดสาหัสตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

งานรับใช้ไม่ใช่งานเสริมสำหรับเปาโล มันไม่ใช่อะไรที่เขาทำแบบฉาบฉวย หรือเป็นงานที่เขาทำฆ่าเวลาเล่นๆ งานรับใช้นี้เรียกร้องความทุ่มเททั้งหมดของอัครสาวกท่านนี้และเวลาทุกช่วงขณะของเขา เขากล่าวแก่ทิโมธีบุตรของเขาในข้อประเสริฐว่า “ด้วยเหตุนี้ เราจึงทรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ” (1 ทธ. 4:10)

เปาโลมีศัตรูมากมายที่เขาต้องต่อสู้ด้วย (ฟป. 1:29, 30; 1 ทธ. 6:5; 2 ธส. 3:2) ข้อเหล่านี้สื่อความหมายมากกว่าเหล่าศัตรูฝ่ายร่างกายที่จะขัดขวางงานรับใช้ของเปาโล ผมเชื่อว่าข้อเหล่านี้อ้างอิงถึงความปวดร้าวแห่งใจร้อนรนฝ่ายวิญญาณของอัครสาวกท่านนี้ ผมเชื่อว่าเขาใช้เวลาหลายชั่วโมงในคำอธิษฐานอันปวดร้าว – คำอธิษฐานที่ก่อให้เกิดน้ำตาไหลมากมาย

งานรับใช้ไม่ใช่เพียงหน้าที่ที่พระเจ้ามอบหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นสิทธิพิเศษที่พระเจ้าประทานให้ด้วย ผู้รับใช้คนหนึ่งควรมีความสุขที่จะทุ่มเทสุดกำลังของตนในการทำหน้าที่เหล่านั้นแห่งงานรับใช้ของตน แน่แน่นอนว่ามันเป็นเกียรติยศที่จะทุ่มเททั้งชีวิตของตนในงานรับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ เปาโลเป็นนักเทศน์แบบนั้นเลย หัวใจที่เต้นอยู่ภายในทรวงของเขาไม่ใช่หัวใจที่เกียจคร้าน ความร้อนรนของเขาไม่ใช่แบบอ่อนๆ – แต่ร้อนจัด มีความกระตือรือร้นในอารมณ์ต่างๆและความกระวนกระวายต่างๆของเขาที่ทำให้เขาโดดเด่นท่ามกลางผู้รับใช้ทั้งหลาย... ทุกความคิด ทุกการกระทำ ทุกความพยายามล้วนเป็นไปเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” เขาร้อนรนในจิตวิญญาณ ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยในการทรากตรำทำงาน และเขายกความดีความชอบให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับ

ในส่วนท้ายของข้อนี้ เปาโลรับสารภาพว่าความอดสาหัสของเขาเพื่อจิตวิญญาณของคนทั้งหลายนั้นเป็นไปตาม “การกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า” (“ของพระองค์” หาได้หมายถึงใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์) เปาโลเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตัว – จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย เขาทรากตรำทำงานไม่เพียงภายใต้คำสั่งสอนของพระเจ้าและพลังงานที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เขาทรากตรำทำงานเท่ากับที่พลังงานของพระเจ้าช่วยให้สามารถทรากตรำทำงานได้ด้วย จงฟังเขาเมื่อเขากล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า” (1 คร. 15:10)

เปาโลได้รับข่าวสารของเขาโดยการทรงสำแดงของพระเจ้า เขาส่งมอบข่าวสารนั้นโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13) เหตุจูงใจเดียวของเขาคือ ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์ ผ่านทางการประกาศเรื่องพระคริสต์ และเขารู้ว่านี่จะถูกทำให้สำเร็จได้โดยทางฤทธิ์เดชของพระคริสต์เท่านั้น เขารู้ว่าฤทธิ์เดชและอิทธิพลของมนุษย์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงใจของมนุษย์ได้

ผู้รับใช้คนหนึ่งอาจเรียนรู้วิธีการต่างๆและอัจฉริยภาพแห่งการสร้างองค์กรขนาดใหญ่และการดึงดูดฝูงชนหมู่ใหญ่ แต่หากปราศจากพระคุณ ความบริสุทธิ์และการสนับสนุนฝ่ายวิญญาณ งานรับใช้ใดก็ตามก็เปล่าประโยชน์ **“ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า”** (2 คร. 3:5, 6)

โคโลสี - บทที่สอง

- 2:1 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดสำหรับมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง
- 2:2 เพื่อเขาจะได้รับความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้ความลึกซึ้งของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์
- 2:3 ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์
- 2:4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง
- 2:5 เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์
- 2:6 เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป
- 2:7 โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเต็มล้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น
- 2:8 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์
- 2:9 เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์
- 2:10 และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ
- 2:11 ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษยมิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์
- 2:12 ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย
- 2:13 และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน
- 2:14 พระองค์ทรงลบกรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์
- 2:15 พระองค์ทรงปลดเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั่น
- 2:16 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต
- 2:17 สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์
- 2:18 อย่าให้ผู้ใดโกงบ่าเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่เห็นผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง

2:19 และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระษะ ศิระษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น

2:20 ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุใดท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ

2:21 (เช่น “อย่าแตะต้อง” “อย่าชิม” “อย่าเอามือหยิบ”)

2:22 ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดั่งนั้น) อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์

2:23 จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเต็มใจน้อมสการ การถ่อมตัวลง และการทรนทานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

ความเป็นพระเจ้าที่มารับสภาพมนุษย์ในพระคริสต์

ผู้เชื่อครบสมบูรณ์ในพระคริสต์

ข้อปิดท้ายเหล่านั้นของบทที่ 1 เปิดเผยการทนทุกข์ต่างๆของเปาโลเพื่อคริสตจักร ความปรารถนาอันลึกซึ้งและแรงกล้าที่จะประกาศถึงความรอดที่ให้แก่เหล่ามนุษย์ทั้งปวงเต็มล้นอยู่ในใจและครอบครองจิตวิญญาณของอัครสาวกยิ่งใหญ่ผู้นี้ โดยทำให้เขาเป็นผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่อย่างที่เขาเป็นและสุดท้ายแล้วก็นำเขาไปสู่ความตายของผู้พลีชีพ คุณค่าของดวงวิญญาณทั้งหลายและสง่าราศีของพระคริสต์สถิตอยู่ในใจของเขา ทุกความคิดและความปรารถนาของเขาคือ การนำวิญญาณเพชรพลอยเหล่านี้เพื่อพระคริสต์อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

มันเป็นความปรารถนาจากหัวใจของเปาโลที่ชาวประเสริฐจะถูกเก็บรักษาไว้ในความบริสุทธิ์และความเรียบง่ายทั้งสิ้นของมันแห่งพระคุณที่ให้เปล่าโดยไม่รวมการประพุดติและปราศจากการปะปนของศาสนายูดายหรือหลักปรัชญาจอมปลอม เขารู้ว่าคำสอนของพวกสอนผิดในเมืองโคโลสีจะนำหลักคำสอนผิดๆเข้ามาซึ่งจะปล้นความรอดไปจากดวงวิญญาณที่มีค่าประเสริฐทั้งหลาย เขารู้ว่าคนบาปทั้งหลายจะตกนรกเพราะคำสอนผิดของอาจารย์เหล่านี้ เขารู้ว่าพระวจนะของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้รอด (โรม 10:17) และเขารู้ว่าศาสนาใดที่ปราศจากพระโลหิตและกางเขนจะทำให้ดวงวิญญาณทั้งหลายตกนรกแทนที่จะช่วยให้รอด

เปาโลแสดงให้เห็นถึงการไม่เลือกหน้าผู้ใด เขาเทศนาเหมือนกันแก่คนทั้งปวง เขากล่าวคำเทศนาเดียวกันในทุกชุมชนที่เขาไปประกาศ เขาไม่อิจฉาเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา เขารักและอธิษฐานเผื่อคริสตจักรต่างๆที่เขาไม่ได้ไปเยี่ยมด้วยตัวเอง คือคนเหล่านั้นที่ “ไม่ได้เห็นหน้าเขา” ด้วยเหตุนี้ เขาจึงขึ้นต้นบทที่สองด้วยคำประกาศนี้:

ข้อ 1: “เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดส่ำท่ามากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง”

ในความเป็นจริง ไม่ควรมีการแบ่งบทตรงนี้ เพราะว่าข้อนี้ต่อเนื่องจากความคิดในข้อ 28 และ 29 ของบทก่อนหน้า เปาโลเผชิญกับความกระวนกระวายอันปวดร้าวเกี่ยวกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีและคริสตจักรอื่นๆอีกหลายแห่งจิตใจของเขาเป็นทุกข์เพื่อคนเหล่านั้น เขารู้ว่าพวกคนสอนผิดจะทำทุกอย่างเท่าที่อำนาจชั่วร้ายของตนจะทำได้เพื่อทำให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นยอมรับหลักคำสอนเท็จของพวกเขา และเขาก็รู้ด้วยว่าหากหลักคำสอนเท็จดังกล่าวได้ฐานที่มั่น ก็

มีความเป็นไปได้ที่คริสตจักรยิ่งใหญ่ที่เมืองโคโลสึจะล้มลงในการละทิ้งความเชื่อและกลายเป็นคริสตจักรที่ไร้ผลแทนที่จะเป็นคริสตจักรยิ่งใหญ่ที่เกิดผลอย่างที่มีนัยเป็นอยู่

เปาโลทราบว่ามีสิ่งใดคือเดิมพัน มันไม่ใช่ภาระที่ง่ายสำหรับเขา และเขาก็ตรากตรำทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เขาได้ทุ่มเทเต็มที่ ได้ทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ เขาได้ยกชุมชนผู้เป็นพระเจ้าองค์นั้น และบัดนี้พวกคนสอนผิดก็กำลังพยายามที่จะรื้อทำลายสิ่งที่เขาได้สร้างขึ้นมาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลรักผู้เชื่อเหล่านี้ด้วยความรักอันลึกซึ้งกว่าความรักที่คุณและผมมีให้แก่ลูกๆของเราเอง ซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเรา มันไม่ใช่ความชื่นของคฤโรมที่ทำให้หัวใจของเขาแตกสลาย และไม่ใช่ความมืดของคุกใต้ดินและการขาดอาหารเพื่อที่จะเสริมกำลังกายของเขาด้วย หัวใจของเขาถูกบดขยี้เพราะเหตุต่างๆของเขาในข่าวประเสริฐ – คริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้งขึ้นในส่วนนั้นแห่งโรมอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เขาร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านรู้ถึงความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ที่ข้าพเจ้ามีเพื่อพวกท่านจริงๆ!”

ดูเหมือนเปาโลบอกเป็นนัยว่าหากผู้เชื่อเหล่านั้นทราบว่าใจของเขามีภาระหนักมากเพียงใดเพราะความเป็นไปได้ที่ว่าทารกบางคนเหล่านั้นในพระคริสต์อาจล้มลงในการละทิ้งความเชื่อภายใต้คำสอนของพวกคนสอนผิด พวกเขาก็คงไม่ใส่ใจฟังครูสอนเท็จเหล่านั้น เปาโลไม่เพียงเป็นห่วงผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสึเท่านั้น แต่เป็นห่วงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเลาดีเซียและตลอดทั่วส่วนนั้นของแคว้นเอเชียด้วย – แม้แต่คริสตจักรเหล่านั้นที่เขาไม่มีโอกาสได้ไปเยี่ยมเยียน

ข้อ 2: “เพื่อเขาจะได้รับความสุขใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความลึกซึ้งของพระเจ้าของพระบิดาและของพระคริสต์”

ความหวังย่อมถูกพบในความจริงเท่านั้น ความจริงนำการปลอบประโลมใจและความแน่ใจมาให้ ขณะที่คำสอนผิดนำมาซึ่งความไม่สบายใจและก่อให้เกิดความไม่ไว้วางใจ ในชุมชนของชาวเมืองโคโลสึเหล่านั้นมีความขัดแย้งระหว่างคำสอนผิดและความจริง เปาโลรู้ว่าความขัดแย้งดังกล่าวมีแต่จะนำไปสู่ความโกลาหลทางจิตและความไม่ไว้วางใจ อันก่อให้เกิดความไม่สบายใจในใจของชาวเมืองโคโลสึบางคน – โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ยังเป็นทารกในพระคริสต์อยู่ เหมือนเดิม

สถานการณ์ของคริสตจักรในสมัยของเปาโลแตกต่างจากสถานการณ์ของคริสตจักรในปัจจุบัน นั่นเป็นช่วงเปลี่ยนถ่ายและความเชื่อแบบคริสเตียนก็เป็นศาสนาใหม่ในตอนนั้น ขณะที่ลัทธิยูดาเยนเป็นศาสนาหนึ่งที่ได้รับการยอมรับ คำสอนผิดบางเรื่องที่ถูกสอนในคริสตจักรยุคต้นเป็นการผสมกันของลัทธิยูดาเยนและ “ลัทธิ” อื่นๆ เปาโลรู้ว่านี่จะส่งผลกระทบต่อผู้เชื่อเหล่านั้นและเขาก็ไม่ยอมให้พวกเขาเสียสละสันติสุข ความสบายใจ และการชื่นชมยินดีในศาสนาใหม่นี้คือ ความเชื่อแบบคริสเตียนที่พวกเขาเพิ่งเปิดรับเมื่อเร็วๆนี้ แม้เพียงชั่วขณะเดียว เขาอยากให้พวกเขาผูกพันกันเป็นหนึ่งเดียวในความรัก “เข้าติดสนิทกันในความรัก”

ในช่วงหลายปีแห่งการรับใช้ของพวกเราได้เห็นหลายครอบครัวถูกทำให้แตกแยกเพราะเรื่องศาสนา ผมได้เห็นคริสตจักรแตกหลายแห่ง หลายครอบครัวต้องแยกทางกันไป พ่อแม่และลูกๆไม่ยอมพูดคุยกัน ผมได้รู้จักเพื่อนบ้านหลายคนที่เคยเป็นเพื่อนกันมาหลายปี – แต่เพราะเหตุคริสตจักรแตก พวกเขาจึงไม่มีสามัคคีธรรมกันอีกและไม่ยอมพูดคุยกันอีกเลย จิตใจเช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่าเกลียดเหลือเกินในสายพระเนตรของพระเจ้า และจิตใจเช่นนั้นในชุมชนใดก็ตามจะทำให้หัวใจของ

ศิษยาภิบาลแท้คนหนึ่งต้องแตกสลาย ดังนั้นคำอธิษฐานและความปรารถนาอันลึกซึ้งของเปาโลที่มีให้แก่ผู้เชื่อชาวเมือง โคโลสีเหล่านั้นจึงเป็น การขอให้พวกเขา “ซึ่งเข้าติดสนิทกัน” จะถูกผูกพันกันในความรักจนถึงขนาดที่ว่าจะไม่มีความ แยกแยกเลยในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

คำสอนผิดก่อให้เกิดความหวาดระแวงระหว่างพี่น้องและมิตรสหาย ที่ได้ก็ตามที่คำสอนผิดเข้ามา จะมีแนวโน้มที่จะตั้งคำถามผู้อื่น แนวโน้มที่จะสงสัยว่าคนอื่น ๆ ได้ยอมรับคำสอนผิดนั้นมากขนาดไหน อันเป็นการนำมาซึ่งการโต้แย้งใหญ่โตและก่อให้เกิดความแตกแยก สิ่งที่คุณกลัวจะถูกชั่งน้ำหนักอย่างระมัดระวังมากขึ้นและหลายครั้งมีการผิดใจกันเกิดขึ้น ในที่ๆไม่ประสงค์ให้เกิดการผิดใจกันเลย เปาโลกระวนกระวายมากๆเพื่อที่ว่าคริสตจักรที่เมืองโคโลสีจะไม่ประสบกับ เหตุการณ์น่าเศร้าเช่นนั้นเลย เขาอยากให้พวกเขาถูกผูกพันเข้าด้วยกันใน*ความเป็นหนึ่งเดียว*ซึ่งมีร่วมกันและเปี่ยมด้วยความรัก เขาอยากให้พวกเขาพิสูจน์ความเชื่อแบบคริสเตียนของพวกเขาโดยการรักซึ่งกันและกัน – เพราะหากว่าเราผู้เชื่อทั้งหลายไม่รักพี่น้องของเราผู้ที่เราเห็นแล้ว เราจะรักพระเจ้าผู้ที่เรายังไม่เคยเห็นได้อย่างไร?

“...และมันใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ...” เพื่อที่จะรักคนหรือสิ่งของต่างๆบนโลกด้วยความรักอันบริสุทธิ์ มันจำเป็นที่เราจะต้องรู้จักพวกมันอย่างถ่องแท้ แต่ในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ *มันจำเป็นที่เราจะรักสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ* เพื่อที่จะรู้จักมัน (1 คร. 2:14) เราต้องรักสิ่งต่างๆของพระเจ้าเมื่อเราค้นดูพระวจนะของพระองค์เพื่อที่จะรู้จักสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณอย่างสมบูรณ์แบบมากขึ้น เปาโลอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นชื่นชมกับความ “มันใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ” เขาอยากให้พวกเขาเข้าใจความจริงนั้นอย่างถ่องแท้และที่จะแน่ใจว่ามันเป็น*ความจริง*ที่พวกเขา กำลังยอมรับ*เพื่อที่จะเข้าใจ* เขาอยากให้พวกเขา*รู้จักความจริง* ยอมรับความจริง ตั้งมั่นคงในความจริง และไม่ถูกชั้ดไปมา ด้วยลมปากแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง หากผู้ที่ยอมรับว่าเป็นคริสเตียนเชื่อสิ่งหนึ่งวันนี้และเชื่ออีกอย่างหนึ่งพรุ่งนี้ หากเขา ยึดมั่นในหลักคำสอนหนึ่งวันนี้แต่ปล่อยมันทิ้งไปและยอมรับอีกหลักคำสอนหนึ่งพรุ่งนี้ หากผู้ที่ยอมรับว่าเป็นคริสเตียน ยอมรับหลักคำสอนใหม่ๆอยู่เสมอและประกาศความเชื่อมั่นใหม่ๆอยู่เสมอ คนๆนั้นก็จัดอยู่ในกลุ่มคนที่ถูกเรียกว่า “ถึงจะ เรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย” ศาสนาดังกล่าวเป็นของพญามารและหนทางดังกล่าวนำไปสู่ความ พิษานา “มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนจะถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา” (สภษ. 16:25)

การขาดความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์คือเหตุผลที่มีความสับสนมากมายเหลือเกินในวันนี้ท่ามกลางคริสเตียน แต่ปากทั้งหลาย ผู้เชื่อคนใดที่ใจของตนนั้นมันคงเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆตามที่ถูกสอนในพระวจนะของพระเจ้าก็ จะไม่ถูกนำไปหลงไปง่ายๆโดยพวกครูสอนเท็จ หากคริสเตียนทั้งหลายหยั่งรากและตั้งมั่นคงในความเชื่อนั้นที่ถูกมอบไว้แก่ วิสุทธิชนทั้งหลายครั้งเดียวเป็นพอ พวกเขาก็จะไม่ถูกชั้ดไปมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง คนที่ถูกชั้ดจนได้อย่าง ง่ายดายโดยคนเหล่านั้นที่สอนผิดก็เป็นคนที่ในฝ่ายวิญญาณแล้วเป็น “พวกนั่งห้อยขาบนรั้ว” หรือ “พวกทางสายกลาง” ที่ หากถูกผลักเพียงนิดเดียวก็อาจล้มไปทางไหนได้ทั้งนั้น

ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับความแน่ใจแห่ง 1 เปโตร 2:6: “ดูเถิด เราวางศิลาที่ก้อนหนึ่งในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย (สับสน)” ผม สรรเสริญพระเจ้าสำหรับข้อพระคัมภีร์นั้น เมื่อเรารู้ความจริง ความจริงก็ทำให้เราเป็นอิสระ เมื่อเราเชื่อในพระเยซูและ วางใจพระองค์อย่างสุดใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำเราเข้าไปในความจริงและปกป้องเราจากคำสอนผิด (1 ยอห์น

2:27)

ข้อ 2 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “...และเข้าใจในความรู้ความลึกกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์” ความลึกกลับนี้ได้ถูกอธิบายแล้วในโคโลสี 1:27: “*พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี*” เปาโลอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้การอย่างกล้าหาญต่อหน้าคนอื่นว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ของพระเจ้า – ที่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและพระเจ้าทรงเป็นพระคริสต์ โดยเชื่ออย่างเต็มที่ในการรับสภาพมนุษย์ เชื่อแบบไม่มีกั๊กเลยว่า *พระคริสต์ในใจทรงเป็นความหวังเดียวในการไปถึงสวรรค์* เขาอยากให้เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีแน่ใจในความจริงที่เป็นหลักนี้ เขาอยากให้พวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ (เท่าที่มนุษย์จะสามารถเข้าใจได้) ถึงความลึกกลับแห่งการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ เขาอยากให้พวกเขาแน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตรและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนมีส่วนในการไถ่ของเรา: พระเจ้าพระบิดาทรงรักเรา พระเจ้าพระบุตรทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชักนำเรามา ทรง “ให้กำเนิด” เรา ทรงให้บังเกิดให้เราเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ และจากนั้นก็เสด็จเข้ามาสถิตในตัวเราและประทับตราเราไว้จนถึงวันแห่งการทรงไถ่

ข้อ 3: “ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อ 3 เราควรศึกษาเอเฟซัส 1:9-10: “*พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราได้รับความลึกกลับในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์*” (และศึกษาเอเฟซัส 3:9 ด้วย: “*และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์*”)

คำกรีกในโคโลสี 2:3 อ่านตรงตัวว่า “ในที่นั่น” แทนที่จะเป็น “ในพระองค์” นั่นคือ “ในที่นั่น” คือความลึกกลับนั้น (ที่ว่าพวกยิวและคนต่างชาติจะเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์โดยทางการสิ้นพระชนม์แทนของพระองค์)

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นก็คือ: “ท่านทั้งหลายไม่ต้องไปค้นหาความจริงที่สูงส่งกว่าและศาสตร์ที่เลิศล้ำกว่าเลย เพราะว่าในพระคริสต์ เราพบสติปัญญาทุกอย่าง ความรู้ทุกอย่าง และเราสมบูรณ์ครบถ้วนในพระองค์ พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้และการไถ่แก่เราแล้ว ในพระคริสต์เราพบ “คลังทรัพย์แห่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่าง” ความปรารถนาในใจของเปาโลก็คือ ที่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีจะเรียนรู้ผ่านทาง การค้นดูข้อพระคัมภีร์ต่างๆ และเมื่อพวกเขาเชื่อจดหมายฝากที่เขาส่งถึงพวกเขาแล้ว พวกเขาที่จะเรียนรู้ถึงคุณค่าของความลึกกลับนั้น ยึดมั่นมันไว้ ให้มันมีความสำคัญมากที่สุด ในใจของพวกเขา ศึกษามันด้วยความขยันขันแข็ง และค้นดูข้อพระคัมภีร์ต่างๆ แทนที่จะค้นดูสิ่งต่างๆ ที่ถูกเทศนาโดยพวกคนสอนผิด

ความหมายอันลึกซึ้งของสิ่งที่เปาโลกล่าวในข้อ 3 ก็คือว่าในความลึกกลับนี้ ซึ่งถูกปิดซ่อนไว้มาหลายยุคหลายสมัย จนกระทั่งมันถูกเปิดเผยแก่เขา คลังทรัพย์ทั้งสิ้นแห่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างถูกส่งสมไว้ – ไม่ใช่สติปัญญาเพียงบางส่วน ไม่ใช่เศษเสี้ยวไม่กี่ชิ้นของความรู้ – แต่เป็นความรู้ทุกอย่าง สติปัญญาทุกอย่าง เปาโลกำลังทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีเข้าใจถึงข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าทั้งหมดที่พวกเขาต้องการ (ทั้งหมดที่คนบาปผู้ซัดสนและน่าสงสารต้องการ) ล้วนถูกพบในพระเยซูคริสต์เจ้า *ความบริบูรณ์แห่งสรรพสิ่งทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์* – ไม่ใช่ในหลักปรัชญาและคำสอนของ

พวกคนสอนผิด เปาโลปรารถนาให้ลูกๆฝ่ายวิญญาณของเขาปรารถนาความรู้ที่มีแต่พระเยซูเท่านั้นประทานให้ได้ ในพระองค์เท่านั้นเราพบความพึงพอใจฝ่ายวิญญาณและสันติสุขของหัวใจและความคิด หลักปรัชญาของพวกเชื่อเรื่องผี นางไม้ไม่อาจจัดหาสิ่งที่ความเชื่อแบบเด็กในพระบุตรของพระเจ้าจัดหาให้แก่หัวใจที่ทิวโหยได้ เปาโลเทศนาว่าในพระเยซู ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้าจะถูกค้นพบ *สติปัญญา* ของพระเจ้า *ความบริบูรณ์* ของพระเจ้า *สง่าราศี* ของพระเจ้า *ความบริสุทธิ์* ของพระเจ้า *ความรอด* ของพระเจ้าล้วนถูกเปิดเผยในข่าวประเสริฐและในข่าวประเสริฐเท่านั้น

เราเรียนรู้สิ่งเหล่านี้โดยการค้นคว้าด้วยใจที่ยืนยันแข็งและความคิดที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณ เปาโลกล่าวแก่ทิโมธี บุตรของเขาในการรับใช้ว่า “จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวาทะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15) ความสูงส่งแห่งความรักของพระเจ้าจะถูกค้นพบในความลึกกลับที่ถูกเปิดเผยแล้วซึ่งเคยถูกปิดซ่อนในพระเจ้ามาตลอดหลายยุคสมัย เราเรียนรู้เมื่อเราศึกษาพระวาทะของพระเจ้าและเมื่อพระวิญญาณทรงเปิดเผยแก่เราถึงสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้า ว่าโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู การลบมลทินได้ถูกจัดทำให้แก่คนบาปทั้งหลายผู้ไม่คู่ควรและสมควรตกนรก – การลบมลทินที่ไม่มีสติปัญญา ความรู้ หรือความสามารถของมนุษย์คนใดจะจัดหาให้ได้ การลบมลทินเป็นสิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้เลย มันต้องมาจากพระเจ้า ในพระโลหิตของพระเยซู พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ชอบธรรมได้ – และทรงทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ การลบมลทินยกโทษคนบาปที่มีความผิดโดยไม่ส่งผลกระทบต่อพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและสิทธิอำนาจของมัน

พวกคนสอนผิดในเมืองโคโลสีไม่อาจยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้เสด็จมารับสภาพในเนื้อหนัง ว่าพระองค์ได้เสด็จลงมายังโลกนี้เพื่อปะปนกับมนุษย์ที่เกิดมาในความบาปและถูกก่อร่างขึ้นในความชั่วช้า และในกายเนื้อหนังพระเจ้าในพระคริสต์ทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่สามารถกระทำได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง พระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ มันไม่อ่อนแอ แต่เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง พระราชบัญญัติจึงไม่สามารถทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้

พระเจ้าในตัวตนของพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลก ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา กระนั้นพระองค์ก็ปราศจากบาป พระเจ้าในพระคริสต์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราไปที่กางเขนนั่นและทรงสิ้นพระชนม์ที่นั่นในการเสียชีวิตของอาชญากรคนหนึ่ง เพื่อที่อาชญากรทั้งหลายจะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ! พระเจ้าทรงสวมสภาพมนุษย์เพื่อที่พระองค์จะไถ่มนุษย์ทั้งหลายผู้มีความผิด – มนุษย์ทั้งหลายที่โดยธรรมชาติแล้วเป็นบุตรแห่งพระพิโรธ มนุษย์ทั้งหลายที่ไม่อาจไถ่ตัวเองได้เพราะธรรมชาติที่ตกต่ำของตน แต่มนุษย์พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ ผู้ที่ถูกกระทำผิด (พระเจ้า) ได้สวมกายเนื้อหนังในแบบที่ผู้กระทำผิด (มนุษย์) ถือครอง และในกายเดียวกันนั้นพระเจ้า (ผู้ที่ถูกกระทำผิดและผู้กระทำผิดรวมกันเป็นหนึ่ง) ได้เสด็จมาตั้งพลับพลาบนโลกนี้ – พระเจ้าในพระคริสต์ ผู้ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19) ความรู้เช่นนั้นไม่อาจถูกยอมรับได้หรือถูกซาบซึ้งได้โดยมนุษย์ธรรมดาเพราะมนุษย์ธรรมดาย่อมไม่รับสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า (1 คร. 2:14) มนุษย์ธรรมดาดำเนินโดยใช้สายตา โดยใช้ความเข้าใจ โดยใช้สติปัญญา – แต่ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) พวกครูสอนผิดในเมืองโคโลสีปฏิเสธที่จะยอมรับคำสอนที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

ไม่ว่าคนๆหนึ่งไปเรียนมหาวิทยาลัยมากี่แห่ง ไม่ว่าเขาได้ใบปริญญาามากี่ใบ ก็ไม่มีใครมีความรู้ที่แท้จริงจนกว่าเขา

ย่ำเกรงพระเจ้า (สภษ. 1:7) และยอมรับพระวามะของพระเจ้าให้เป็นสิทธิอำนาจสุดท้ายสำหรับทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายวิญญานหรือฝ่ายโลกก็ตาม พระวามะของพระเจ้าประกาศอย่างชัดแจ้งว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง – และนั่นก็เป็นอันสิ้นสุด พระวามะของพระเจ้าประกาศอย่างชัดเจนว่าปราศจากการหลั่งพระโลหิต ก็ไม่มีการยกโทษบาปเลย – และนั่นก็เป็นอันสิ้นสุด พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาของเราได้เว้นไว้มาทางเรา” และนั่นก็เป็นอันสิ้นสุด ไม่ว่ามนุษย์ทั้งหลายจะสอนหรือเทศนาอะไรก็ตาม

คนหลายพันคนได้ใช้ชีวิตของตนเพื่อค้นหาว่าโลกนี้กลายเป็นโลกได้อย่างไร พวกเขาได้ทุ่มเทชีวิตของตนในห้องแล็บและสถานที่ต่างๆแห่งการเรียนรู้ โดยค้นหาคำตอบว่าดาวเคราะห์ต่างๆและระบบสุริยะต่างๆถูกก่อตัวขึ้นมาได้อย่างไร มนุษย์มาจากไหน เขาวิวัฒนาการมาสู่สถานะปัจจุบันของตนได้อย่างไร แต่คำตอบเหล่านี้ถูกพบในพระวามะของพระเจ้าเท่านั้น หากคนเหล่านั้นจะยอมรับพระวามะของพระเจ้า พวกเขาจะได้คำตอบต่างๆที่ไขปริศนาแห่งที่มาของมนุษย์ ปริศนาแห่งธรรมชาติ และปริศนาแห่งโชคชะตา ปริศนา**ทั้งปวง**ปรากฏชัดแจ้งในพระคริสต์ เพราะว่าในพระองค์ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นก็ถูกพบ ในพระองค์คลังทรัพย์แห่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างก็ถูกปิดซ่อนไว้

“คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โหดเขลาไปแล้วหรือ” (1 คร. 1:20) จงให้พวกเขาทุกคนมา เห็น เรียนรู้และเข้าใจเถิด: ในแผนการแห่งการไถ่ของพระเจ้า – ซึ่งถูกวางแผน ถูกวางโปรแกรม ถูกทำเป็นพิมพ์เขียว และถูกจัดหาโดยพระเจ้าเพียงผู้เดียว – ทุกสิ่งถูกทำให้ปรากฏชัดแจ้ง “ผู้ใดเล่าสามารถหยั่งรู้พระเจ้าได้โดยการค้นหา ผู้ใดเล่าสามารถหยั่งรู้อะไรที่ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมด?”

พระเจ้าผู้ได้ทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ขึ้นมาจากผงโคลนแห่งแผ่นดินโลกและทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าในรูจุมูกของเขา พระเจ้าผู้ทรงรักโลกยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อที่คนบาปทั้งหลาย ผู้สมควรตกนรกจะกลายเป็นบุตรของพระเจ้า ทายาทของพระเจ้าและทายาทรวมกันกับพระคริสต์ พระเจ้าผู้ทรงจัดหาสิ่งสารพัดในพระคริสต์ทรงไม่ถูกพบในหลอดทดลองในห้องแล็บหรือบนแผ่นสไลด์ใต้กล้องจุลทรรศน์ พระองค์ไม่ทรงถูกค้นพบโดยดาวเทียมที่วิ่งเร็วจีในอวกาศ พระองค์ทรงถูกพบโดยคนที่ได้ยินพระวามะของพระองค์ ที่เชื่อด้วยความเชื่อของเด็กคนหนึ่ง ที่ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสสิยาห์โดยปราศจากคำถาม พระเยซูทรงประกาศมันในถ้อยคำเหล่านี้: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ถ้อยคำเหล่านี้ถูกบอกให้ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนโดยพระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของคัมภีร์นั้น ต่อมาภายใต้การดลใจ ยอห์นเขียนว่า: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิตข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาแจ้งท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:10-13)

“เด็กเล็กๆ” พบพระเจ้าในพระวามะ จงฟังพระวามะ จงเชื่อพระวามะ พระวามะเป็นบันทึกที่พระเจ้าได้

ประทานให้แก่มนุษย์ – บันทึกเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ จงฟังพระวจนะ เพราะว่าการฟังนำมาซึ่งความเชื่อ ความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ผู้ซึ่งพระวจนะเป็นบันทึกเกี่ยวกับพระองค์ก็นำมาซึ่งความรอด เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ พระเจ้าประทานพระคุณในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ และพระเจ้าประทานความเชื่อที่จะยอมรับพระคุณของพระองค์เมื่อเราได้ยินพระวจนะ อย่าลืมเด็ดขาดว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง พระเจ้าก็ทรงจัดหาให้ ในพระคริสต์ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ – และ “ท่านทั้งหลายได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์”

คนหลายหมื่นคนสะดุดตกไปในนรกเพราะเหตุความเรียบง่ายของความรอด; พวกเขาพยายามหาความรอดให้พบผ่านทางสติปัญญา การประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับพวกเขา – พวกเขาไม่สามารถยอมรับข่าวสารที่เรียบง่ายขนาดนั้นได้ พวกเขาไม่สามารถรับความรอดที่ให้เปล่า “ไม่มีเงื่อนไขผูกมัด” แบบนั้นได้ พวกเขาอยากยกเหตุผลบางอย่าง ให้บางอย่าง ทำบางอย่างหรือเป็นบางอย่าง แต่พระเยซูตรัสว่า “จงมาหาเรา...เราจะให้การหยุดพักแก่พวกท่าน” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงร้องออกมาผ่านทางปลายปากกาของอัครสาวกผู้เป็นที่รักนั้น “ผู้ใดก็ตามที่ต้อนรับพระองค์...” พระเยซูตรัสแก่ชนชาติของพระองค์เองว่า “และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อที่พวกท่านจะมีชีวิต!” มีคนมากมายทุกวันนี้ที่ค้นดูข้อพระคัมภีร์ ที่ศึกษาและพยายามนำพระเจ้าย่างห้องทดลองหรือห้องเรียนและผ่าแยกชิ้นส่วนพระองค์ด้วยมีดผ่าตัดแห่งวิคิดแบบมนุษย์ มนุษย์ทุกวันนี้กำลังพยายามที่จะนำพระเจ้าลงมาสู่ระดับของตัวเอง – แต่พระเจ้าจะทรงไม่อนุญาตให้ทำเช่นนั้นเด็ดขาด เราต้องยอมรับพระองค์โดยความเชื่อและเราต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ พระเจ้าไม่ทรงมีแผนการอื่นเลย มันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าที่ว่าในพระเยซูคริสต์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ ถูกห่อไว้ในพระเยซูคือความบริบูรณ์ของพระเจ้า จงต้อนรับพระองค์ – และมีชีวิต จงปฏิเสธพระองค์ – และคุณจะใช้เวลาชั่ววินาทีในความมืดมิดตลอดกาล!

คนมากมายเคยกล่าวแก่ผมว่า “ฉันไม่อาจเข้าใจมันได้เลย!” ผมก็ตอบกลับไปเสมอว่า “ผมก็เหมือนกัน! ผมไม่อาจเข้าใจความบริบูรณ์ของพระเจ้าได้เลย ผมไม่อาจเข้าใจความรักของพระเจ้าได้เลย แต่ผมก็เชื่อว่าพระเจ้าทรงรักผม ผมเชื่อว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผม” เราไม่ได้รับความรอดโดยการเข้าใจ: เราได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า หากผมเข้าใจพระเจ้าได้ หากผมเข้าใจการไถ่ได้ ผมก็คงมีปัญญาพอๆกับพระเจ้าผู้ทรงไถ่ผม – และผมก็ดีใจเหลือเกินที่พระเจ้าของผมทรงยิ่งใหญ่กว่าผม สติปัญญาของพระองค์เหนือกว่าสติปัญญาของมนุษย์มากยิ่งนัก ฤทธิ์เดชของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่กว่าฤทธิ์เดชของมนุษย์ และผมก็เต็มใจที่จะฝากคดีของผมไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์โดยความเชื่อ อย่าลืมว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” จงเลิกพยายามหาเหตุผลอธิบายเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ และจงเชื่อสิ่งเหล่านั้นเพราะว่าพระเจ้าได้ตรัสสิ่งเหล่านั้น

เปาโลเตือนให้ระวังอันตรายของถ้อยคำที่ล่อลวง

ข้อ 4: “ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง”

เพื่อที่จะถอดความข้อนี้ของพระคัมภีร์ เปาโลก็คงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระวนกระวายเพื่อพวกท่าน และเป็นห่วงพวกท่าน ข้าพเจ้ารักพวกท่านด้วยความรักอันลึกซึ้งและข้าพเจ้ากำลังกล่าวเช่นนี้เพื่อเตือนพวกท่านให้ระวังพวกครูสอนผิดที่เก่งกาจยิ่งนักในแง่ของถ้อยคำ – แต่ถ้อยคำที่นำพาซึ่งก็ไม่ใช่ถ้อยคำที่นำมาซึ่งการบังเกิดใหม่ (1 ปต. 1:23) และไม่ใช่ถ้อยคำที่นำมาซึ่งความเชื่อ (โรม 10:17) และไม่ใช่ถ้อยคำที่นำมาซึ่งความรอด (ยน. 5:24) ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ในความรัก:

ข้าพเจ้าไม่อยากจะพาท่านฟังคำโอ้อวดของครูสอนผิดเหล่านี้เลย คนเหล่านี้ไม่ได้กำลังกล่าวสติปัญญาที่บริสุทธิ์ ความจริงที่บริสุทธิ์หรือความรู้ที่บริสุทธิ์ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้สอนพวกท่านแล้ว เพราะว่าพวกเขาผ่านเลยข้อลึกลับซึ่งได้ถูกปิดซ่อนในพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มแรกแต่บัดนี้ถูกเปิดเผยแล้ว และพวกเขาสอนความคิดต่างๆของตัวเองเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นเรื่องของโลกวิญญาน ข้อลึกลับที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าแล้ว – และซึ่งข้าพเจ้าได้เปิดเผยแก่พวกท่านแล้ว – บรรจุคลังทรัพย์ทั้งสิ้นแห่งสติปัญญาและความรู้อันบริสุทธิ์ จึงยึดมั่นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้สอนพวกท่านแล้วและอย่าไปฟังพวกครูสอนผิดเหล่านั้นเลย”

พวกอาจารย์เทียมเท็จ – โดยใช้ถ้อยคำอันหรูหราและวลีที่ฟังยาก – อ้างตัวว่านำสิ่งที่คลุมเครือมาสู่ความสว่าง พวกเขาทำเช่นนั้นโดยการกำจัดทั้งส่วนใหญ่ของความจริงและเงาบางส่วนที่เหลือของความจริงด้วยถ้อยคำอันล่อลวง ซึ่งดูเหมือนทำให้สิ่งคลุมเครือและสิ่งที่คนไม่รู้เข้าใจได้มากขึ้น กระนั้นคำสอนของพวกเขาก็เป็นคำสอนผิดอันน่ารังเกียจและเป็นพิษร้ายฝ่ายวิญญาน พวกครูเทียมเท็จพยายามที่จะทำให้สิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งกันในพระคัมภีร์เข้ากันได้ พวกเขาชี้ให้เห็นวลีบางวลีที่อาจดูเข้าใจยากนิดหน่อย และโดยใช้ถ้อยคำที่ล่อลวงของพวกเขาก็ทำให้สิ่งที่ดูผิวเผินแล้วเหมือนจะขัดแย้งกันเข้ากันได้ที่สุดในที่สุด พวกเขาพยายามที่จะยกเหตุผลอธิบายสิ่งต่างๆที่อยู่เหนือคำอธิบาย พระเจ้ามิได้ทรงถูกค้นพบโดยการค้นหาหรือโดยการใช้เหตุผล – แต่โดยความเชื่อล้วนๆ มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงบอกเราว่า “จงมาเดี๋ยวนี้เถิด และให้เรามาใช้เหตุผลกัน” แต่เราไม่สามารถรู้จักพระองค์โดยใช้เหตุผลเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เราจะต้องไม่อธิบายนะพระเจ้า – เราจะต้องไว้วางใจพระองค์ ในถ้อยคำของพระเยซูที่ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ เราจะต้อง “มีความเชื่อในพระเจ้า” (มก. 11:22)

ในเมืองโคโลสี มีคนเหล่านั้นที่สอนรูปแบบหนึ่งของลัทธิถือผีซึ่งสอนเรื่องการติดต่อกับสิ่งที่มองไม่เห็นและภูติผีเปาโลเป็นห่วงอย่างยิ่งและอยากให้เชื่อเหล่านั้นหลีกเลี่ยงเสียจากคำสอนดังกล่าว และเขารู้ว่าหนทางเดียวที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นจะมีชัยชนะเหนือครูสอนผิดเหล่านี้ก็คือ ที่พวกเขาจะมี “ความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ” และฤทธิ์เดชที่ให้ความกระจ่างแจ้งของพระวิญญานบริสุทธิ์ – ซึ่งเป็นการยอมรับข่าวประเสริฐแท้จริงโดยปราศจากคำถาม หากพวกเขามี “ความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ” พวกเขาก็จะไม่ถูกชักนำให้หลงไปโดยถ้อยคำอันน่าฟัง ภาษาที่รื่นหู และวลีที่เปี่ยมลีลาของพวกครูสอนผิด

ข้อ 5: “เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์”

เมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้ามีความสนใจอย่างลึกซึ้งในคริสตจักรหนึ่งหรือผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งและมีความรักอันลึกซึ้งในใจของตนเพื่อคนเหล่านั้น เขาก็อยู่กับคนเหล่านั้นเสมอในจิตวิญญาน – และนี่ไม่ใช่ลัทธิถือผีหรือลัทธิติดต่อกับวิญญาน ในใจของเขาเขาก็อยู่ที่นั่นด้วย – รักพวกเขา ประณินับดีพวกเขา ทนทุกข์เพื่อพวกเขา เขาไม่อยู่ด้วยในฝ่ายร่างกาย เขาอาจไม่อยู่ในท้องถิ่นของพวกเขาเลยด้วยซ้ำ แต่ในใจของเขาเขาก็ดำเนินกับพวกเขา พุดคุยกับพวกเขาและอาศัยอยู่กับพวกเขา เขาเป็นแขกคนหนึ่งที่พวกเขาประณินับดีรับใช้แม้ว่าเขาไม่อยู่ด้วยในฝ่ายร่างกายก็ตาม

มันก็เป็นเช่นนั้นกับเปาโลด้วย: เขาติดคูกอยู่ตอนที่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ – แต่ใจของเขาก็อยู่ในเมืองโคโลสี เขาไม่อยู่ในฝ่ายร่างกาย แต่อยู่ในฝ่ายหัวใจและจิตวิญญาน... “มีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย”

แม้ว่ากายถูกจองจำ ใจของเขาก็อยู่กับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสี โดยชื่นชมยินดีกับพวกเขาเพราะความรักของพวกเขามีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง เพราะการทำหน้าที่ผู้อารักขาของพวกเขาก็และเพราะความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพวกเขาก็ การอยู่ด้วยกับพวกเขาในฝ่ายวิญญาณของเขาเป็นแหล่งที่มาอันลึกซึ้งแห่งความชื่นชมยินดีแม้ว่าเขาติดคุกอยู่ก็ตาม และความชื่นบานอันลึกซึ้งนี้ในจิตวิญญาณก็ช่วยให้เขาสามารถชื่นชมยินดีได้เพราะความเสมอต้นเสมอปลายของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

ในบทที่ 1:3-4 เขากล่าวว่าชาวที่เขาได้รับเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อของพวกเขาก็และความรักของพวกเขาก็ทำให้เขาขอบพระคุณพระเจ้าเพื่อพวกเขาทุกครั้งที่เขาอธิษฐาน และในบทที่ 2:5 เขาก็ให้ความมั่นใจพวกเขาว่าแม้ว่าเขาติดคุกอยู่ เขาก็ชื่นชมยินดีในจิตวิญญาณ ว่าพวกเขาเป็นแหล่งที่มาแห่งความชื่นชมยินดีของเขา และว่าในฐานะผู้นำฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็เขาต้องเตือนพวกเขาเกี่ยวกับอันตรายใหญ่ยิ่งของการล้มลงในคำสอนผิด

บางคนอาจกำลังสงสัยว่าเปาโลหมายความว่าอย่างไรกับคำกล่าวที่ว่า “ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย” หากเราเปรียบเทียบเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีกับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เราก็จะเข้าใจได้ว่าเปาโลหมายความว่าอะไรตรงนี้: ดูเหมือนว่าคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีทำทุกสิ่ง “อย่างดีงามและเป็นระเบียบเรียบร้อย” แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ หากคุณจะอ่านจดหมายฝากทั้งสองฉบับของเปาโลที่เขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น คุณก็จะค้นพบว่าพวกคริสเตียนที่นั่นแตกแยกกัน พวกเขาทะเลาะเบาะแว้งกัน พวกเขาประพฤติตัวไม่ดีที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า อัครสาวกผู้นี้ดีเตือนพวกเขาหลายเรื่องในจดหมายฝากทั้งสองฉบับที่เขียนถึงพวกเขา

นอกจากนี้ ในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา เปาโลกล่าวหาสมาชิกบางคนว่าดำเนิน “อย่างเกะกะ” และเตือนความจำพวกเขาว่า “เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้อยู่ที่ท่านควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามีได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน...เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น” (2 ธส. 3:6, 7, 11) การประพฤติตัวอย่างเกะกะของชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นคือแนวโน้มที่จะมีความเกะกะรำคาญ พวกเขาขี้เกียจ ไม่ยอมทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ พี่น้องหลายคนที่นั่นพึ่งพาความเอื้อเฟื้อของพวกสมาชิกที่ร่ำรวยของคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาและเปาโลประณามพวกเขาที่ทำเช่นนั้น อ่าน 1 เธสะโลนิกา 5:14 เปาโลเตือนสติผู้เชื่อทุกคนว่า “จงกระทำทุกสิ่งอย่างเรียบร้อยและเป็นระเบียบ” ในคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาและเมืองโครินธ์มีความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยทางสังคมและในคริสตจักรท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงชมเชยชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเพราะ “ความเป็นระเบียบเรียบร้อยอันดี” ของพวกเขา

ข้อ 5 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “...และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์” คำกรีกที่แปลเป็น “ความมั่นคง” ถูกแปลให้ดีกว่าได้ว่า “ความหนักแน่น” และมันหมายความว่า “หนักแน่น หรือเป็นปึกแผ่น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมีความเชื่อที่หนักแน่นและมั่นคง มีหลายสิ่งๆ ที่โดดเด่นเกี่ยวกับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสี แต่ขณะที่เปาโลเขียนจากคุกในกรุงโรม สิ่งๆ ที่โดดเด่นเพียงสิ่งเดียวในความคิดของเขาก็คือความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนของเหล่าผู้เชื่อเหล่านั้น เขาทราบดีถึงผลต่างๆ ของพวกเขา ความรักของพวกเขาก็มีต่อพี่น้องทุกคน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยอันดีของพวกเขาก็ – แต่เขาชื่นชมยินดีเป็นที่สุดในความหนักแน่นแห่งความเชื่อของพวกเขาก็

จงหมายเหตุอีกครั้ง: “...ความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์” มันคือความเชื่อที่แตกต่างและมีสง่าราศีเพราะ

ว่ามันพักสงบอยู่ในพระคริสต์ ความเชื่อของชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอยู่ในพระคริสต์ผู้ทรงไม่อาจสิ้นคลอนหรือหวั่นไหวได้เลย ความรักของพระองค์ไม่เคยคลอนแคลนหรือเปลี่ยนแปลงเลย ฤทธิ์เดชของพระองค์ไม่เคยล้าเหลว แต่เป็นเหมือนเดิมเสมอไป พระวามะของพระองค์เป็นความจริง พระองค์ทรงโกหกไม่เป็น (ฮบ. 6:18; ทิตัส 1:2) พระสัญญาทุกอย่างที่ถูกให้ไว้โดยพระคริสต์ที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมีความเชื่อที่แน่นอนและแน่ใจได้และไม่ล้าเหลว ประตูสวรรค์เปิดรับคนทั้งปวงที่อยู่ในพระคริสต์ สายธารนิรันดรแห่งน้ำที่มีชีวิตจะไม่มีวันเหือดแห้งสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ในพระคริสต์ ประตูมุกดาแห่งนครนั้นจะไม่มีวันปิดใส่หน้าคนทั้งหลายที่อยู่ในพระคริสต์ และถนนทองคำจะต้อนรับรอยเท้าของคนทั้งปวงที่ดำเนินโดยความเชื่อเสมอ

ข้อ 6: “เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เข้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป”

ในข้อต่างๆก่อนหน้านี้ เปาโลได้ชมเชยผู้เชื่อเหล่านั้นเพราะความเป็นระเบียบและความมั่นคงของพวกเขาในความเชื่อนั้น คราวนี้เขาเพิ่มเติมคำเตือนและคำแนะนำเข้าไป คุณจะสังเกตเห็นว่าในจดหมายถึงชาวเมืองโคโลสีเปาโลไม่ได้ตำหนิชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นทันทีเกี่ยวกับพวกครูสอนผิดที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่ค่อยๆพูดถึงเรื่องนี้และจากนั้นก็ไม่มีอ้อมแอ้มถ้อยคำในการเตือนพวกเขาเกี่ยวกับพวกถือผีที่อันตรายเหล่านั้นเลย เขาให้ความมั่นใจพวกเขาว่าหากพวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเขา ก็ควรดำเนินชีวิตให้คู่ควรกับพระคริสต์ผู้ที่พวกเขาได้ต้อนรับแล้ว

ข้อ 6 นำเสนอข้อเท็จจริงที่ว่าชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วจริงๆ: “...เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เข้ามาแล้วอย่างไร” ด้วยเหตุนี้ พระเยซูผู้ทรงถูกเจิมซึ่งพวกเขาได้ต้อนรับแล้วบัดนี้ทรงเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือสิ่งทั้งปวง” แก่พวกเขา เนื่องจากพวกเขาได้ต้อนรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเขาจึงควรรับรู้ความเป็นนายเหนือหัวของพระองค์ในทุกรายละเอียดของชีวิต – ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก – และควรตระหนักถึงสิทธิอำนาจเด็ดขาดสูงสุดของพระองค์

มีผู้เชื่อหลายคนในปัจจุบันที่ได้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้วแต่ไม่เคยรับรู้พระองค์เป็นนายเหนือหัวแห่งสิ่งสารพัดและไม่เคยอนุญาตให้พระองค์กลายเป็นนายเหนือหัวแห่งชีวิตของพวกเขาเลย ใน 1 โครินธ์ 12:3 เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ว่า “ไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” คำสอนผิดอันโดดเด่นที่กำลังถูกสอนในเมืองโคโลสีก็คือคำสอนผิดที่ขโมยยศศักดิ์ความเป็นพระเจ้าไปจากพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ขโมยความเป็นพระเมสสิยาห์ไปจากพระองค์ในความหมายที่แท้จริงและเต็มเปี่ยมที่สุดของมันเป็นและยกเหตุผลต่าง ๆ นานาเพื่ออธิบายความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งเป็นการทำให้พระองค์เป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งที่เป็นวิญญาณแทนที่จะเป็นมนุษย์พระเจ้า

นี่เป็นรูปแบบหนึ่งของลัทธิถือผี – และเรามีคำสอนผิดแบบเดียวกันอยู่รอบตัวเราทุกวันนี้! เรามีบรรดาอาจารย์ในปัจจุบันที่เต็มใจยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงมีตัวตนอยู่ในประวัติศาสตร์จริงๆ พวกเขาเต็มใจยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งและเป็นบุคคลที่พิเศษมาก ๆ ด้วย แต่พวกเขาไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ไม่ว่าจะคนไหนจะเป็นใคร ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า ... คนๆนั้นก็เป็นผู้พยากรณ์เท็จ คนรับใช้ของพญามาร และจุดจบของเขาจะอยู่ในบึงไฟนั่น!

ไม่มีสิ่งที่ถูกสอนในพระคัมภีร์ว่าเป็นการยอมรับบางส่วนของพระคริสต์แต่ไม่ใช่ทั้งหมดของพระคริสต์ 2 ยอห์น 7-11 ให้คำเตือนซึ่งสมาชิกคริสตจักรจำนวนมากปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง:

“เพราะว่ามีผู้ล่องวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับความเห็นเพิ่มเติมที่ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตรถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

ในข้อเหล่านี้ยอห์นให้คำเตือนแบบเดียวกับที่เปาโลให้แก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น ผู้หลอกลวงจำนวนมากได้เข้ามาในโลกแล้ว และผู้หลอกลวงเหล่านี้ก็ไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง ยอห์นบอกเราว่าผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธที่จะกล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และว่าพระองค์ได้เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง คนๆนั้นก็เป็นผู้หลอกลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เราจึงถูกเตือนให้ระมัดระวังและระวังตัวว่าเราจะไม่สูญเสียบำเหน็จของเรา

ผู้เชื่อทุกคนถูกเตือนสติอย่างจริงจังว่าหากผู้ใดมาและไม่นำ*หลักคำสอนของพระคริสต์* มาด้วย คนๆนั้นก็ไม่มีพระเจ้า (“ผู้ใดอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร”) แต่หากผู้ใดมาและไม่นำ*หลักคำสอน*นี้มา ก็อย่าเชิญเขาเข้ามาในบ้านของคุณและอย่าอวยพรเขา... นั่นคือ อย่าถวายทรัพย์ให้แก่เขา อย่าเลี้ยงอาหารเขา อย่าให้เสื้อผ้าเขาสวมใส่ อย่าให้ที่หลับที่นอนเขา ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธพระเจ้าในเนื้อหนัง*ในฐานะพระเยซู* ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธตรีเอกานุภาพ ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธการลบลมทินด้วยพระโลหิต การประสูติจากหญิงพรหมจารีและคำสอนต่างๆของพระเยซู ผู้เชื่อทั้งหลายก็ไม่ต้องไปอวยพรเขา เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่อวยพรคนเช่นนั้นก็กลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับเขา เพื่อนร่วมงานของเขา และ “ผู้เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขา” เมื่อคริสเตียนคนใดให้การสนับสนุนคนๆหนึ่งที่ปฏิเสธส่วนใดก็ตามของข่าวประเสริฐ คริสเตียนคนนั้นก็กำลังมีส่วนในการทำให้ดวงวิญญาณทั้งหลายตกนรก – และนั่นก็เป็นการกระทำผิดร้ายแรงต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

คำถามสำคัญที่สุดวันนี้คือ “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์?” สิ่งใดก็ตามที่มนุษย์ได้รับในข่าวประเสริฐ มันก็เป็นเพราะพระคริสต์ – พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า:

พระคริสต์ทรงเป็นจุดเริ่มต้นของหลักคำสอนทั้งปวงและจิตวิญญาณของหลักคำสอนทั้งปวง

เหล่าผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์

พวกอัครสาวกได้ประกาศพระคริสต์ และพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

ความจริงทั้งหมดล้วนมีที่มาจากในพระคริสต์: พระองค์ทรงเป็นความจริง

ความหวังทั้งสิ้นมีอยู่ในพระคริสต์ เพราะว่าหากเรามีความหวังในชีวิตนี้เพียงเท่านั้น เราก็น่าสังเวชยิ่งกว่าคนทั้งปวง!

คำสอนฝ่ายจริยธรรมทั้งสิ้นมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดกับพระคริสต์ สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ สิ่งใดก็ตามที่เราคิด สิ่งใดก็ตามที่เราพูด สิ่งใดก็ตามที่เราเป็น ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อเกียรติและสง่าราศีของพระองค์ – และเพื่อเห็นแก่พระองค์

มีชัยชนะสำหรับผู้เชื่อในพระคริสต์ – และในพระคริสต์เท่านั้น: “ผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี่เอง” พระคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ (โรม 10:17; ฮบ. 12:1-3) พระสัญญาทุกข้อในพระคัมภีร์ล้วนมีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ไม่เคยผิดพระสัญญาข้อใดเลยที่ได้ตรัสไว้แล้ว – แต่ไม่อาจมีพระสัญญาข้อใดที่ถูกทำให้สำเร็จจริงได้เลยหากพระองค์ไม่ทรงเติมพระทัยสละชีวิตของพระองค์ (ยอห์น 10:18) หากพระองค์ไม่ทรงเติมพระทัยที่จะทนทุกข์ หลังพระโลหิต และสิ้นพระชนม์ พระสัญญาทั้งหมดตั้งแต่หนังสือปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ก็คงไร้สาระและว่างเปล่า

พระคริสต์ทรงถือชะตากรรมของมวลมนุษยชาติไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความหวังของอารยธรรม พระองค์ทรงเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้น ในพระคริสต์มีความสว่าง ความรัก ฤทธิ์เดช ความแน่วใจ ความปลอดภัยและความมั่นคง พระองค์ผู้ทรงเคยอยู่ในพระทรงของพระบิดา (ยอห์น 1:18) ได้เสด็จมาจากพระนิเวศของพระบิดาและได้มายังความทุกข์โศกของโลก และในพระกายของพระองค์เองทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเรามาทางเขนของพระองค์ พระองค์ทรงยอมสละชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่ขอยีมมา พระองค์ทรงดำเนินออกมาจากหลุมฝังศพ – และในก้าวเดียวทรงผ่านพ้นจากอุโมงค์ฝังศพไปสู่บัลลังก์ พระองค์ประทับนั่งวันนี้อยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา โดยเฝ้าดูกิจการทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ผู้ที่ทรงชำระบาปของเราแล้วโดยพระองค์เอง ได้เสด็จขึ้นไปสู่พระบิดาและประทับนั่งลงที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำการอ้อนวอนเพื่อคุณและผม... นั่นคือ เราทั้งหลายซึ่งเหมือนกับชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้ให้ความเชื่อและความไว้วางใจของเราอยู่ในพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและจากนั้นก็เต็มใจรับรู้พระองค์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของชีวิตของเรา (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 1:1-3; 1 ยอห์น 2:1,2)

ข้อ 6 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำอันจริงจัง “ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป!” คำพูดตรงนี้กำลังหมายถึงวิถีชีวิตและการประพฤติที่ปรากฏแก่ตา ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว – และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแห่งจิตวิญญาณของพวกเขา *อย่างน้อย* ที่พวกเขาทำได้ก็คือ ยอมให้พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของชีวิตของพวกเขาและดำเนินชีวิตราวกับว่าพระองค์ทรงดำเนินอยู่เคียงข้างพวกเขา คอยเฝ้าสังเกตทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขาตลอดทุกชั่วโมงของวัน

เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีทราบอย่างแน่นอนว่าพวกเขาได้ต้อนรับบุคคลหนึ่งแล้ว – ไม่ใช่ศาสนาหนึ่งหรือใจความหลักอันหนึ่ง แต่พระองค์ผู้ทรงอยู่ที่นั่นกับพวกเขา (“พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”) และเนื่องจากพระคริสต์ได้เสด็จเข้ามาสถิตในใจของพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงควรประพฤติตัวในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของพวกเขาราวกับว่าพระองค์ทรงอยู่ด้วยกับพวกเขาอย่างมองเห็นได้ทุกชั่วโมงของวัน

นั่นแหละคือคำตอบต่อคำถามที่ว่า “เหตุใดสมาชิกคริสตจักรบางคนถึงดำเนินชีวิตอย่างที่พวกเขาดำเนินอยู่?” คนๆหนึ่งไม่อาจดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องจนกว่าพระเยซูคริสต์ทรงถูกรับไว้ในใจนั้น การต้อนรับพระเยซูเข้าไว้ในใจมาก่อนการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์... ชีวิตภายนอกแสดงออกถึงชีวิตภายใน ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องเป็นผลมาจากพระคริสต์ในคริสเตียนผู้นั้น: “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:14) หากเราดำเนินในพระวิญญาณ เราก็จะไม่สนองตัณหาของเนื้อหนัง

ในโรม 8:1 เรามีความจริงอันยิ่งใหญ่: “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ *ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ*” ส่วนท้ายสุดของข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าพวกเขาไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” การต้อนรับพระเยซูยอมก่อให้เกิดการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมโดยอัตโนมัติ เนื่องจากชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว พวกเขาจึงอดไม่ได้ที่จะดำเนินชีวิตในพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด การทำอะไรที่น้อยกว่านั้นก็คงเป็นการจงใจปฏิเสธสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวยอมรับว่าเชื่อและต้อนรับแล้ว: นั่นคือ *ความบริบูรณ์แห่งความเป็นพระเจ้าในพระเยซูคริสต์*

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านี้ก็คือว่า พวกเขาควรยืนหยัดมั่นคงเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้รับมาแล้วในพระเยซูคริสต์ หากพวกเขาถูกลองใจโดยพวกครูสอนผิดให้ปฏิเสธคุณสมบัติต่างๆของพระคริสต์ในทางใดก็ตาม – ไม่ว่าจะมันเป็นเรื่องเล็กน้อยขนาดไหน – หรือหากพวกเขาตัดแปลงคำสอนต่างๆเกี่ยวกับการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์หรือปฏิเสธคำกล่าวอ้างใดๆของพระองค์ หากพวกเขาพยายามที่จะปฏิเสธหรือยกเหตุผลอธิบายความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของพระองค์ในฐานะพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด หากพวกเขาพยายามที่จะปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและทรงเป็นมนุษย์ด้วย อันเป็นการทำให้พระองค์อยู่ในดินแดนแห่งเรื่องไร้หลักและปฏิบัติที่แท้จะเป็นความจริงแห่งการรับสภาพมนุษย์ หากพวกเขาปฏิเสธรายละเอียดเล็กน้อยแห่งหลักข้อเชื่อต่างๆของความเชื่อนั้น พวกเขาก็จะพ่ายแพ้ต่อคำสอนผิด อันเป็นการสูญเสียฤทธิ์เดช ความชื่นชมยินดีและคำพยานของพวกเขา

สิ่งที่เปาโลได้บัญชาผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้ยอมรับโดยปราศจากข้อกังขาก็คือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระเยซู...ชีวิตของพระเยซูบนแผ่นดินโลกในเนื้อหนัง... ความเป็นจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์เพื่อลบมลทินของพระองค์และการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ พวกเขาต้องไม่เก็บำความสวามิภักดิ์ต่อพระองค์ในฐานะจอมเจ้านายแห่งชีวิตของพวกเขา พวกเขา**ต้อง**มีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระองค์ในฐานะพระคริสต์ของพระเจ้า – พระเจ้าในเนื้อหนังจริง— ผู้ทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง และในฐานะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพี่ชายของผู้เชื่อทั้งปวง ผู้พิทักษ์รักษาของวิสุทธิชนทั้งปวง พระองค์ผู้ประทานพระพรทุกประการแก่บรรดาผู้ที่เชื่อฟัง พวกเขาต้องยอมรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่า “**พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ท่านจงนมัสการพระองค์เถิด!**”

ผู้เชื่อแท้ย่อมมีชีวิต**ในพระคริสต์และชีวิตจากพระคริสต์** สิ่งต่างๆที่เรากระทำในฐานะผู้เชื่อแท้ย่อมถูกกำหนดส่วนใหญ่แล้วอย่างแน่นอนเพราะเรารู้ว่าเราอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ หากผู้เชื่อทั้งหลายดำเนินในพระคริสต์ พวกเขาก็ถูกเสริมสร้างความแข็งแกร่งเพื่อต่อสู้กับความสงสัยต่างๆและต่อสู้กับคำสอนผิดที่อันตรายต่างๆ ผู้เชื่อทั้งหลายที่ดำเนินในพระคริสต์ย่อมมีสติปัญญาและการทรงนำของพระวิญญาณซึ่ง**รับประกันพวกเขาให้พ้นจากพิษร้ายของคำสอนผิด**: “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘**ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย (ความสับสน)**’” (1 ปต. 2:6)

ความปรารถนาอย่างแรกของพญามารคือ ทำให้คุณพินาศและเห็นคุณตกนรกหมกไหม้ หากคุณสามารถยืนยันว่าประเสริฐและวางใจพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พญามารก็รู้ว่ามันได้สูญเสียคุณไปแล้วในฐานะคนที่พินาศได้ – แต่มันก็ยังไม่ยอมแพ้ เมื่อคุณบังเกิดใหม่แล้ว มันก็ประกาศสงครามกับคุณผ่านทางพวกครูสอนเท็จและในวิธีอื่นๆอีก

มากมาย เพื่อที่จะขโมยความชื่นบานแห่งความรอดของคุณไปจากคุณ เพื่อที่จะขโมยฤทธิ์เดชแห่งคำพยานของคุณไปจากคุณ และเพื่อที่จะทำให้คุณพ่ายแพ้ในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ การถูกไถ่แล้วเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การเป็นคริสเตียนที่ยอมจำนนและเกิดผลก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย การได้เข้าในสวรรค์เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การได้รับ “บำเหน็จเต็มจำนวน” ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย บางคนจะถูกฉวยออกมา “เหมือนค้อนไฟในกองไฟ” บางคนจะเห็นการงานต่างๆของตนถูกเผาไหม้และพวกเขาจะทนทุกข์กับการสูญเสีย ขณะที่ยังมีคนอื่นๆอีกที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยซู “อย่างอับอาย”

ข้อ 7: “โดยที่ท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเติมล้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษากรีกบอกเราว่าถ้อยคำตรงนี้ถูกใช้ “ในความหมายที่เป็นหัวข้อ” ความคิดต่างๆที่ถูกนำเสนอคือ เสถียรภาพและการเจริญเติบโตซึ่งถูกหยั่งรากในพระเยซู – ถูกตั้งมั่นคง ไม่หวั่นไหว มีเสถียรภาพ – และเจริญเติบโต เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายหยั่งรากในพระองค์ การที่ชีวิตจะถูกถอนรากจึงเป็นไปได้เลย ในพระองค์เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและมีตัวตนของเราในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เพื่อที่จะทำลายชีวิตของผู้เชื่อ มันจึงจำเป็นที่พญามารจะต้องทำลายพระองค์ผู้ซึ่งเราหยั่งรากอยู่ในนั้น! ผู้เชื่อในพระองค์มีรากฐานที่ไม่คลอนแคลนและไม่หวั่นไหวเลย

ในยอห์น 15 เราอ่านว่า “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง” ผู้เชื่อทุกคนถูกเชื่อมติดกับเถาองุ่นนั้น ชีวิตของกิ่งมาจากเถาองุ่นนั้น ในพระองค์เรามีชีวิต (เราได้รับความรอดแล้ว) ออกไปจากพระคริสต์เราไม่มีชีวิตเลย (เราหลงหาย) คำว่า “ถูกหยั่งราก” บ่งบอกถึงธุรกรรมก่อนหน้านี้นี้ และคำกล่าวที่ว่า “ถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์” บอกเป็นนัยถึงสถานะปัจจุบันในชีวิตของผู้เชื่อ ผู้เชื่อทุกคนถูกหยั่งรากลงแล้ว (รูปกาลอดีต) แต่เราจะต้องเติบโตในพระคุณ เพื่อที่จะกลายเป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัยแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องก้าวหน้าต่อไปหากพวกเขาอยู่ในศูนย์กลางแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า

สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามที่จะปลูกฝังในใจของผู้เชื่อทั้งหลายก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเราถูกหยั่งรากในพระคริสต์แล้ว เราได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระองค์แล้ว เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เราถูกประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วจนถึงวันแห่งการไถ่นั้น ผู้เชื่อทั้งหลายไม่เพียงยึดติดกับพระองค์ผ่านทางสายใยอันผิวเผินของศาสนาหรือหลักข้อเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น เราถูกเชื่อมติดกับพระองค์ โดยกำลังถูกสร้างขึ้นในพระองค์เพราะเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ – กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30) ด้วยเหตุนี้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นจึงจะต้องต่อสู้กับความพยายามทุกอย่างของพวกเขาที่จะนำพวกเขาให้หลงไปจากความจริง พระเยซูทรงเป็นความจริง (ยอห์น 14:6; 17:17)

เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีให้ “ถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น” พวกเขาจะต้องถูกยืนยันในความเชื่อนั้นซึ่งได้ถูกสอนพวกเขาแล้วโดยเปาโล – และโดยเอปาฟรัสและเหล่าผู้นำที่สัตย์ซื่อในคริสตจักรนั้นด้วย เปาโลอยากให้พวกเขามีความเชื่อที่เข้มแข็ง ความเชื่อที่ไหลล้น พวกเขาจะต้องบริบูรณ์ในความเชื่อ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือคุณและผมให้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงอันจริงจิงที่ว่าพระองค์ทรงให้เกียรติความเชื่อ! เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความ

เชื่อก็เป็นบาป เราถูกเตือนสติให้ไม่เป็นคนที่ไร้ความเชื่อ แต่ให้มีความเชื่อ

ผู้เชื่อทั้งปวงควร “เต็มล้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น” เสมอ ซึ่งเป็นการปิดท้ายข้อ 7 ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายอดไม่ได้ที่จะมีใจขอบพระคุณที่พวกเขาได้ยืนความจริงแล้ว ที่พวกเขาได้ถูกนำมาสู่ความรู้เกี่ยวกับความจริงแล้ว และที่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้าพวกเขาได้ยอมรับความจริงแล้ว มีคนหลายพันคนในประเทศของเรา – และคนหลายล้านคนทั่วโลก – ที่ไม่เคยได้ทราบถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐแท้เลย พวกเขาเกิดมาในบ้านและครอบครัวต่างๆที่ลัทธิและศาสนาเทียมเท็จทั้งหลายถูกปฏิบัติมาหลายชั่วอายุคน ในหลายกรณีพวกเขาถูกห้ามมิให้เข้าร่วมประชุมกับคริสตจักรต่างๆที่ยึดถือหลักข้อเชื่อเดิม ถูกห้ามมิให้ฟังการถ่ายทอดทางวิทยุหรืออ่านวรรณกรรมที่เน้นหลักข้อเชื่อเดิม ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกตัดขาดจากความสว่าง มันเป็นความจริงที่ว่าบางครั้งคนบางคนเหล่านี้จะได้ยินข่าวประเสริฐและได้รับความรอด แต่คนส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวนมหาศาลที่ถูกเลี้ยงดูมาในศาสนาต่างๆแห่งความมืดแทนที่จะเป็นความจริงจะตายในความมืดและใช้เวลาชั่ววันตรีนในนรก เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีให้มีใจขอบพระคุณที่พวกเขาได้ยืนความจริงแล้ว และที่พวกเขาได้ยอมรับความจริงนั้นแล้วอย่างเต็มที่

ข้อ 7 เป็นทั้งข้อบังคับและคำเตือน และหากผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีเชื่อฟังข้อบังคับนี้และใส่ใจต่อคำเตือนนี้ คนเหล่านั้นที่สอน “หลักปรัชญาและคำล่อลวงอันไม่มีสาระ” ก็จะมีใครฟังเลยในชุมชนชาวเมืองโคโลสีนั้น ครั้นแล้วครั้งเงาจนถึงตอนนี้ใจจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เปาโลได้พูดถึงหัวข้อหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ผ่านทางการอ้างอิงแบบอ้อมๆ บัดนี้เขากล่าวถึงเรื่องนั้นอย่างกล้าหาญแล้ว... เหตุผลอันดับหนึ่งที่เขาเขียนมาก็คือ:

ข้อ 8: “จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก *ไม่ใช่ตามพระคริสต์*”

บางคนได้เสนอแนะว่าเปาโลต่อต้านการศึกษาเกี่ยวกับหลักปรัชญาและวิทยาศาสตร์ ว่าเขาต่อต้านความพยายามของคนๆหนึ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้และสติปัญญาของตนเกี่ยวกับจักรวาลและสิ่งทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น: แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นเลย เปาโลเป็นนักวิชาการคนหนึ่ง... คนที่มีการศึกษา เขานั่งอยู่แทบเท้าของกามาเลียล อาจารย์ที่โดดเด่นที่สุดในสมัยนั้น หลักปรัชญา วิทยาศาสตร์ หรือการไขว่คว้าและความรักที่มีต่อสติปัญญาไม่อาจถูกตราหน้าในตัวเองว่าเป็นศัตรูต่อความเชื่อได้ เปาโลเองก็ใช้หลักปรัชญาเพื่อพิสูจน์ถึงการมีอยู่จริงของพระเยซูฮิวาห์พระเจ้าและแสดงให้เห็นถึงความโง่และความโหดเหี้ยมของความบาปแห่งการนับถือรูปเคารพ ในโรม 1:19-23 เปาโลนำเสนอข้อโต้แย้งหนึ่ง และจากนั้นในโรม 2:1 เขาประกาศก้องว่า “ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย!”

เรามีชีวิตอยู่ในจักรวาลอันแสนมหัศจรรย์ ไม่ว่าเรามองไปทางไหน – ไม่ว่าเรามองดูตัวเราเองหรือเลยพ้นตัวเราเอง – เราก็มองเห็นสิ่งต่างๆนับพันสิ่งที่เชิญชวนเราให้ศึกษาและตรวจสอบ ยิ่งเราศึกษาและตรวจสอบสิ่งเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วนมากเท่าไร เราก็ยิ่งปักใจเชื่ออย่างถี่ถ้วนว่ามีพระเจ้าผู้สร้างนิรันดร์องค์หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังสิ่งทรงสร้างทั้งปวง สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ “อยู่ดีก็เกิดขึ้นเอง”

ในดวงสว่างต่างๆอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือเรา เราสามารถมองเห็นเงาแห่งพระพักตร์ของพระเจ้าได้ เมื่อเรามองไปรอบตัวเราและเห็นความดีของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาสิ่งทรงสร้างของพระองค์ เราก็ตระหนักในทันทีถึง

ความตือเนกอนันต์ของพระเจ้า ไม่แปลกเลยที่ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศก้องว่า “คนโง่ได้กล่าวในใจของตนว่า ‘ไม่มีพระเจ้า!’”

“ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์ วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มี ที่เสียงของพวกมันไม่ถูกได้ยิน” (เพลงสดุดี 19:1-3)

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความ อธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง เหตุว่าเท่าที่เรารู้จักพระเจ้า ได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏ ของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” (โรม 1:18-20)

นักวิชาการที่โดดเด่นท่านหนึ่งนิยามหลักปรัชญาไว้ว่าเป็น “การทำ ความค้นเค้ยกับสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้าและ ของมนุษย์” หลักปรัชญาอาจมีประโยชน์ได้ ยิ่งมนุษย์ทราบเกี่ยวกับตัวเองมากเท่าไร และยิ่งเขาทราบเกี่ยวกับธรรมชาติ ของเขาเองมากเท่าไร เขาก็จะยิ่งรู้สึกอย่างลึกซึ้งมากขึ้นว่าเขาต้องการพระเจ้าและเขาก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นว่าเขาถูกสร้าง ขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า เพื่อที่พระเจ้าจะทรงติดต่อสื่อสารกับมนุษย์และมนุษย์กับพระเจ้า ร่างกายเหล่านี้ของพวกเรา เป็นสิ่งมหัศจรรย์เหลือคำบรรยาย ยกตัวอย่างเช่น – ใครเข้าใจดวงตามนุษย์อย่างถ่องแท้? มันถูกสร้างขึ้นเพื่อการรับแสง และแสงเพียงอย่างเดียวเท่านั้นสามารถทำให้ดวงตาสามารถทำหน้าที่ต่างๆของมันในร่างกายมนุษย์ได้

ในทำนองเดียวกัน ความจริงแห่งข่าวประเสริฐแท้ๆอย่างเดียวกันเหมาะสมที่จะตอบสนองความต้องการต่างๆ ความโหยหาต่างๆและความหิวโหยแห่งใจมนุษย์ การสอดประสานอันสมบูรณ์แบบสามารถถูกพบได้ระหว่างพระเจ้ากับ มนุษย์หากมนุษย์จะพึงพาความจริงของพระเจ้าอย่างเต็มที่และอย่างสิ้นสุดใจ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบที่ว่าไม่มี มนุษย์คนใดจะมีความสุขได้ ไม่มีมนุษย์คนใดจะมีสันติสุขหรือชื่นชมชีวิตได้อย่างเต็มที่จนกว่าเขาจะมีความสัมพันธ์ที่ถูก ต้องกับพระเจ้าผู้สร้างของเขา – พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

การยอมรับความเชื่อที่ผิดๆและคำสอนผิดอันน่าเกลียดเมื่อได้เห็นข้อพระคัมภีร์ที่ชัดเจนแล้วก็ขัดแย้งกับเหตุผล อย่างแน่นอน การได้อ่านเรื่องการเนรมิตสร้างในพระวจนะของพระเจ้า การได้อ่านเกี่ยวกับที่มาของมนุษย์และการเสี ยสละของพระเยซูบนกางเขนเพื่อการยกโทษบาป – จากนั้นก็คิดค้นความเชื่อของตนขึ้นมาเองเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเหล่านี้ที่ ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนแล้วก็เป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลอย่างแน่นอน: แต่การอ่านพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจและความคิดที่ เปิดรับและกล่าวว่า “ฉันไม่เชื่อเรื่องนี้หรอก” ก็ไม่เพียงเป็นเรื่องไร้เหตุผลเท่านั้น – มันยังขัดกับธรรมชาติอีกด้วย! พระเจ้า ทรงสร้างมนุษย์ในแบบที่ว่ามันเป็นเรื่องธรรมชาติที่เขาจะรู้สึกถึงความต้องการผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเขาเอง ไม่ว่าเราจะไป ที่ไหนบนแผ่นดินโลก เราจะพบว่ามนุษย์กราบไหว้บูชาพระในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง – แม้กระทั่งในแผ่นดินต่างๆของคน นับถือรูปเคารพที่พวกเขาไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐและไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับความจริงก็ตาม

หลังจากการอ่านพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจที่เปิดรับ หลักปรัชญาที่สมเหตุสมผลก็ได้ข้อสรุปนี้: ในความเชื่อ แบบคริสเตียนความต้องการทุกอย่างได้รับการตอบสนอง ในความเชื่อแบบคริสเตียนเราพบพระเจ้าพระผู้สร้างที่มารับ สภาพมนุษย์ในพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงเปิดเผยพระโลหิตที่หลั่งออก การ ลบลมทิน การไถ่ที่พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงซื้อได้อย่างเต็มพระทัยเพื่อคนบาปทั้งหลาย (ยอห์น 10:18; 1 ปต. 1:18-20)

ความเชื่อแบบคริสเตียนเต็มเต็มใจที่โหยหาสำหรับเวลาที่มีอยู่และให้ความหวังแก่หัวใจตลอดชั่ววันจันทร์... มองพ้นชีวิตเข้าไปในสวรรค์ โดยรู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างเราและจัดเตรียมการไถ่ไว้ให้เราจะทรงรักษาพระสัญญาทุกข้อที่ให้ไว้แก่เราอย่างแน่นอน!

ดังที่ผมได้กล่าวไว้แล้ว มนุษย์ถูกสร้างมาในแบบที่ว่าเขาจะต้องมีพระเจ้าในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เขาคอยแสวงหาบางสิ่งที่อยู่พ้นตัวเขาเองเสมอ – การสำแดงบางอย่าง ความเชื่อแบบคริสเตียนให้พระเจ้าแท้จริงแก่มนุษย์และเปิดเผยให้เขาเห็นความจริงซึ่งทำให้มนุษย์เป็นไท มนุษย์พึ่งพาการถวายบูชาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเพื่อเติมเต็มจิตสำนึกผิดชอบของตน ความเชื่อแบบคริสเตียนเปิดเผยเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ – ซึ่งถูกถวายครั้งเดียวเป็นพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ – โดยไม่ต้องถูกถวายซ้ำอีกเลย: *พระโลหิตของพระเยซูคริสต์* มนุษย์ตั้งตาคอยอะไรบางอย่างหลังจากการสัญญาของเขานบนโลกนี้ ความเชื่อแบบคริสเตียนให้ความมั่นใจเขาว่ามีบ้านที่อยู่พ้นดวงดาวทั้งหลาย และสอนเขาว่าจะไปถึงบ้านในสวรรค์นั้นได้อย่างไร พระเยซูตรัสว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท... เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32, 36)

ต่อมาไม่นานพระองค์ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “เรากำลังจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ที่นั่นเราจะถูกจับกุม ถูกพิจารณาคดี ถูกตัดสินให้มีความผิด ถูกปรับโทษและถูกตรึงกางเขน” ใจของพวกเขาก็แตกสลาย โรมัสถามว่า “พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” ในการตอบคำถามนี้พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:1-6) ในพระคริสต์เรามีความหวังและความมั่นใจ เราพบสันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง และ “ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย” (ยอห์น 14:27; 1 ปต. 2:6)

ตรงนี้เปาโลไม่ได้ประณามหลักปรัชญาเช่นนั้น หลักปรัชญาในเริ่มแรกนั้นเป็นสิ่งที่ดีงามและเปิดกว้าง ความงามแบบพรหมจารี ความสว่างอันบริสุทธิ์ เกิดมาจากพระบิดาแห่งดวงสว่างต่างๆ (ยากอบ 1:17) อย่างไรก็ตาม เราต้องเผชิญข้อเท็จจริงที่ว่าส่วนใหญ่ของลัทธิอนิกริตต่างๆทุกวันนี้เชื่อมโยงกับหลักปรัชญาเทียมเท็จบางชนิด ความเชื่อแบบคริสเตียนตั้งแต่กำเนิดของมันได้รับความเสียหายจากหลักปรัชญาสี่รูปแบบที่โดดเด่นดังต่อไปนี้:

1. Sensationalism (แนวคิดที่เน้นความตื่นตาตื่นใจ)
2. Idealism (แนวคิดอุดมคตินิยม)
3. Skepticism (แนวคิดขี้สงสัย)
4. Mysticism (แนวคิดฝึกฝนเรื่องเร้นลับ)

ความผิดพลาดของแต่ละหลักปรัชญาเหล่านี้อยู่ตรงข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ได้ผลักดันความจริงที่เป็นหลักข้อเชื่อสำคัญไปจนเกินเหตุผลและไปสู่ความฟุ้งซ่าน พญามารทดลองพระเยซูด้วยความตื่นตาตื่นใจ มันนำพระองค์ขึ้นไปบนยอดหลังคาพระวิหารและเชิญชวนพระองค์ให้ทิ้งตัวลงมา โดยรับประกันพระองค์ว่าพวกทูตสวรรค์จะดูแลพระองค์ (มธ. 4:5,6) พระองค์ก็คงเป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจมากๆ – แต่พระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อเป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจ พระองค์เสด็จมาเพื่อที่จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย

หลักปรัชญาที่เปาโลเตือนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้ระวังคือ หลักปรัชญาหนึ่งที่ทำให้เกิดความมกมายในความคิด

และก้าวข้ามวิถีแห่งชาวประเสริฐไป มันไม่ได้กล่าวถึงธรรมชาติที่อยู่รอบมัน แต่กล่าวถึงเรื่องเหนือธรรมชาติที่อยู่เหนือมัน ขึ้นไป มันเป็นหลักปรัชญาหนึ่งที่อาศัยอยู่ในโลกวิญญานซึ่งมันได้สร้างขึ้นมา หลักปรัชญาเช่นนั้นไม่ได้ยอมรับความเชื่อแบบอัครสาวกของความเชื่อแบบคริสเตียน และความจริงเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้สนองความอยากของคนเหล่านั้นที่เทศนาหลักคำสอนนี้ มันไปไกลเกินกว่าสติปัญญาอันอ่อนแออันดั่งแห่งกางเขนของพระเยซูเจ้า มันไม่พอใจที่จะยอมรับข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ให้เป็นความจริงสุดท้ายเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้าและข้อเท็จจริงที่ว่าเราสมบูรณ์ครบถ้วนในพระองค์ – *โดยไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก* นี่เป็นหลักปรัชญาเทียมเท็จและคำสอนผิดที่เปาโลอ้อนวอนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอย่างจริงจังเหลือเกินให้ระงับไว้ เกรงว่าผู้ใดจะมาปล้นสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญานของพวกเขาไปจากพวกเขา

เปาโลหวงแหนแทนพระเยซู เขาต่อต้านสิ่งใดก็ตามที่ “ไม่ใช่ตามพระคริสต์” เขาอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นกระทำทุกสิ่งในพระคริสต์ *เพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์ และในพระนามของพระคริสต์* หลักปรัชญาที่ถูกนำเสนอโดยพวกครูสอนผิดประกอบด้วยถ้อยคำอันไม่มีสาระและ “การล่องลอยอันไร้สาระ” ไม่มีความเป็นจริงในสิ่งที่พวกเขาสอนเลย คำสอนดังกล่าวเป็นไป “ตามประเพณีของมนุษย์” และไม่ได้เป็นไปตามการทรงสำแดงของพระเจ้าแห่งข่าวประเสริฐ

ในสมัยนั้นพวกเขียได้เพิ่มคำสอนมากมายที่เป็นคำพูดเข้ากับพระราชบัญญัติที่ถูกเขียนไว้แล้ว คำสอนมากมายเหล่านี้มีความเก่าแก่ โดยถูกส่งต่อกันมาหลายชั่วอายุคน และดังนั้นพวกเขาจึงได้เพิ่มเข้ากับ “คำบัญชาต่างๆของพระเจ้า” มันเป็นมาจากมนุษย์ล้วนๆ และเข้าส่วนในความไร้สาระและความอ่อนแอของมนุษย์เสียเป็นส่วนใหญ่ ครูเหล่านี้บางคนในสมัยนั้นเป็นพวกคลั่งศาสนาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบางส่วนของพระราชบัญญัติ พวกเขาสอนเรื่องการถวายสิบชักหนึ่งของ “สระแห่นู ยี่หระและขม้น” – แต่หลังจากแหกปากตะโกนยาวนานเสียงดังเกี่ยวกับการถวายสิบชักหนึ่งและความบาปอันน่าเกลียดที่ถูกกระทำโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ถวายสิบชักหนึ่ง พวกเขาก็ละเว้น “ข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ” เช่น การพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ พวกเขาไม่พอใจอย่างมากเมื่อพวกเขาได้รับประทานโดยไม่ล้างมือก่อน – แต่พวกเขาไม่ยอมฟังคำสอนต่างๆของพระเยซูเกี่ยวกับการสร้างใหม่และการบังเกิดใหม่ซึ่งชำระล้างใจให้สะอาด พวกเขาสอนว่าภายนอกของถ้วยควรสะอาดมากๆ – แต่พวกเขาถอยห่างไปจากคำสอนเรื่องใจที่สะอาดและจิตสำนึกผิดชอบที่สะอาด พวกเขาชื่นชมยินดีในผลงานแห่งมือของตัวเอง พวกเขายึดมั่นต่อพระราชบัญญัติและประเพณีของบรรพบุรุษ แต่พวกเขาไม่มีเวลาหรือที่ว่างสำหรับ “เครื่องบูชาแห่งใจที่แตกสลายและซอกซำ”

หนึ่งในความผิดพลาดที่แยบยลและทำให้จิตวิญญานตกนรกในสมัยของเราคือ การที่คนทั้งหลายซึ่งอ้างตัวว่าเป็นผู้นำทางศาสนาและตัวแทนแห่งข่าวประเสริฐปฏิเสธที่จะยอมให้ข่าวประเสริฐเป็นผู้ชี้ขาด พวกเขาเพิ่มการตีความของตัวเองเข้าไปอยู่เสมอ พวกเขาเพิ่มเติมเข้าไปและเอาออกจากข่าวประเสริฐอันเรียบง่ายแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พวกเขาประกาศเรื่องพระคุณ – และเทศนาเรื่องการประพบัติ พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐ – และเทศนาเรื่องประเพณีต่างๆของมนุษย์ พวกเขาประกาศเรื่องการสวมมงกุฎต่อพระเจ้า – แต่ก็ยังพยายามเอาใจนิกายหรือเหล่าผู้นำทางศาสนาในกลุ่มของตน และโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ทำบาปแบบเดียวกับที่พวกนักเทศน์สอนผิดในเมืองโคโลสีได้กระทำในการผันแปรไปจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและปนประเพณีต่างๆของมนุษย์ ศาสนายูดาย ลัทธิอิธูฟี และ “แนวคิด” ต่างๆ ในความพยายามที่จะนำชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นไปจากพระคุณอัน

บริสุทธิและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมฆโปคกของพระเจ้า

วลีที่ว่า “ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก” แน่นนอนว่าย่อมหมายถึงการนมัสการแบบของยิว ในแคว้นกาลาเทียผู้เชื่อทั้งหลายถูกลองใจอย่างหนักให้กลับไปนับถือศาสนายูดาหรือไม่ก็รวมศาสนายูดา (บางส่วน) เข้ากับศาสนาใหม่ที่พวกเขาได้รับแล้วผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐของเปาโล ดูเหมือนพวกเขาที่ยึดติดอยู่กับพิธีการต่างๆและแบบจำลองต่างๆ เราจะพูดถึงเรื่องนี้เพิ่มเติมอีกนิดหน่อยในข้อท้ายๆของบทนี้

ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านมันเป็นการยากที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะตัดขาดจากศาสนายูดาได้อย่างสิ้นเชิง แม้กระทั่งทุกวันนี้ผู้คนก็ยังแหกกันไปหาศาสนาต่างๆที่พึงการประพุดิ พิธีการต่างๆ การถือวันและรูปเคารพต่างๆ ธรรมชาติมนุษย์กระหายที่จะเห็นอะไรบางอย่างหรือรู้สึกอะไรบางอย่าง – แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนร้องออกมาว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ!”

มันเป็นความจริงที่ว่าเราไม่ทราบเกี่ยวกับคำสอนผิดทั้งหมดที่ถูกสอนอยู่ในเมืองโคโลสีขณะนั้น เราไม่อาจนิยามมันได้อย่างถ่องแท้ แต่เราทราบว่ามันไม่ใช่ “ตามพระคริสต์” เปาโลร้องต่อผู้สั่งใดก็ตามที่ลดทอนพระคริสต์หรือนำสิ่งใดไปจากพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งปรัชญาที่แท้จริง และศูนย์กลางแห่งวิทยาศาสตร์ที่แท้จริง ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือบ่อเกิดแห่งความรู้ และแก่นแท้แห่งความรู้ที่แท้จริงคือพระเยซูคริสต์ หากผู้ใดขาดสติปัญญา “ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น” “พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ และการไถ่สำหรับเรา”

ก่อนจากข้อนี้ไป ขอให้ผมชี้ให้เห็นอีกสิ่งหนึ่งเพิ่มเติม: พวกนักเทศน์ที่สอนผิดเหล่านี้ไม่ได้เข้ามาอย่างโจ่งแจ้งเหมือนกับพวกนับถือศาสนายูดาในแคว้นกาลาเทีย พวกเขาแยบยลมากกว่าและบ่อนทำลายมากกว่าในการโจมตีอันเปี่ยมด้วยพิษร้ายของพวกเขาก็กระทำต่อความจริง พวกเขาไม่ได้ประกาศต่อหน้าผู้คนที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ ต้องเข้าสู่หนัดและรักษาพระราชบัญญัติ – มันคงจะดีกว่านี้เยอหากพวกเขาทำแบบนั้น เพราะว่าเมื่อนั้นพวกเขาจะได้ถูกเผชิญหน้าเหมือนอย่างพวกนับถือศาสนายูดาเหล่านั้นในแคว้นกาลาเทีย แต่ครูเหล่านี้เจ้าเล่ห์มากกว่าในการโจมตีของตน พวกเขาอวดอ้างว่าตนมีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งกว่า ความรู้ที่สูงส่งกว่า และเทศนาระบบแบบอุดมคติที่ประกอบด้วยศาสนา ยูดาและลัทธิออสติกอย่างเห็นได้ชัด เปาโลทราบว่าหากผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นฟังพวกครูสอนผิด พวกเขาก็จะสูญเสียฤทธิ์เดชของตน คำพยานของตน บำเหน็จของตน – และจิตวิญญาณก็จะตกนรกเพราะเหตุนี้

ความครบสมบูรณ์

เพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกไม่ได้แล้ว

ข้อ 9: “เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” หลังจากคำเตือนของข้อ 8 ความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 9 ก็เป็นข้อโต้แย้งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ไม่อาจขัดแย้งได้ที่ว่าระบบหรือคำสอนใดหรือหลักคำสอนใดที่ไม่ใช่ตามพระคริสต์ก็ย่อมเป็นแบบมนุษย์ ถูกทำขึ้นโดยมนุษย์และผิดอย่างน่าเกลียด ในพระองค์ (พระคริสต์) ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้ายิ่งดำรงอยู่ในรูปรูปกาย

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าความจริงที่ถูกนำเสนอในภาษาของข้อ 9 ประกาศว่าในพระเยซู พระลักษณะทุก

ประการของความเป็นพระเจ้าก็ถูกค้นพบ – องค์กรรวม ความบริบูรณ์ ไม่ใช่แค่บางส่วน หรือกรรมสิทธิ์เพียงบางส่วน... ไม่ใช่บางส่วนของสง่าราศีเหล่านั้นแห่งความเป็นพระเจ้าหรือขนาดหนึ่งของฤทธิ์เดชของความเป็นพระเจ้า... แต่ในพระเยซู ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นก็ดำรงอยู่ ซึ่งรวมกันเป็นความเป็นพระเจ้าและพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสิทธิ์ขาด สิ่งใดจะถูกเพิ่มเติมเข้าได้อีก? ใครจะกล้าพยายามเพิ่มสิ่งใดเข้ากับความเป็นพระเจ้า? กระนั้นในสมัยของเปาโล – เช่นเดียวกับในสมัยของเรา – มีหลายคนที่กำลังสอนหลักปรัชญาเช่นนั้นอยู่

ทุกคนที่จะยอมรับพระวาทะของพระเจ้าโดยปราศจากการพยายามที่จะพิสูจน์ศาสนาหนึ่ง หลักข้อเชื่อหนึ่ง หรือหลักคำสอนหนึ่ง ก็สามารเห็นได้อย่างชัดเจนว่าข้อ 9 สอนอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นความบริบูรณ์ครบถ้วนของความเป็นพระเจ้า ความเป็นพระเจ้านำมารับสภาพกายมนุษย์ในพระเยซู พระองค์ทรงเป็นรูปร่างที่ปรากฏแก่ตาซึ่งในรูปร่างนั้นความบริบูรณ์แห่งความเป็นพระเจ้าสถิตอยู่ และมนุษย์ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ – สง่าราศีของผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดา ความเป็นพระเจ้าในความบริบูรณ์ของมันมาอาศัยอยู่ในพระคริสต์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง... มาได้ที่อาศัยอยู่ในความเป็นมนุษย์ – ความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ผู้ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี ความเป็นพระเจ้านำมารับสภาพมนุษย์ในพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมาได้ถูกพรรณนาไว้ด้วยนามที่เป็นคำพยากรณ์ว่า “อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า *พระเจ้าทรงอยู่กับเรา*” (มธ. 1:23) ยอห์นให้ความจริงแบบเดียวกันแก่เราในยอห์น 1:1 และ 14: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า... *พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา*”

ผมตระหนักว่าความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 9 เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์เกินกว่าความคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์จะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ผมขอรับสารภาพว่ามันอยู่เหนือความเข้าใจของผม – กระนั้นผมก็เชื่อมั่น! จงอ่านอย่างช้าๆ จงศึกษาอย่างระมัดระวัง – และคุณจะซาบซึ้งในพระผู้ช่วยให้รอดมากกว่าที่คุณเคยซาบซึ้งมา *พระวาหะทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเยซูฮาวาห์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสิทธิ์ขาด พระวาหะในตอนนั้นไม่ทรงมีเนื้อหนัง* (ปราศจากร่างกาย) *พระวาหะทรงเป็นพระเจ้า* ตามการทรงสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ยอห์น *พระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า พระวาหะทรงเป็นพระเจ้า* – กระนั้นก็ทรงแตกต่างจากพระบิดาอย่างชัดเจน

เมื่อถึงเวลาครบกำหนด (กท. 4:4) พระวาหะได้เสด็จมาประทับในความเป็นมนุษย์ (เนื้อหนัง) การอัศจรรย์นั้นก็คือว่าพระวาหะได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนังโดยที่**ไม่บริโภคเนื้อหนัง** และโดย**ไม่เปลี่ยนแปลงเนื้อหนัง**เท่าที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติที่จำเป็นต่างๆและนิสัยต่างๆของเนื้อหนัง พระวาหะ (พระเจ้า) ผู้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า ในพระทรงของพระบิดา ได้มารับสภาพเนื้อหนัง – และในกายนั้นทรงรับประทานเหมือนอย่างที่มีมนุษย์ทุกคนรับประทาน ทรงกระหายน้ำได้เหมือนอย่างที่มีมนุษย์ทุกคนกระหายน้ำได้ ทรงโสโครก หลั่งน้ำตา อธิษฐาน เหน็ดเหนื่อย เอนกายลงในเรือลำเล็กและนอนหลับไป – หหมดแรงเหลือเกินจนพายุโหมกระหน่ำไม่ได้รับกวนหรือปลุกพระองค์ให้ตื่น ในที่สุดพระวาหะ (ในเนื้อหนัง) ก็ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน – อย่างเต็มพระทัย ด้วยความสมัครใจ – เพื่อที่เราจะมีชีวิต! การรับสภาพมนุษย์เป็นการอัศจรรย์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง – พระเจ้าในเนื้อหนัง!

พระเจ้าได้ประทานร่างกายหนึ่งแก่พระวาหะ – และในกายนั้นพระเยซูได้ทรงลิ้มรสความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) ในกายเนื้อหนังนั้นพระองค์ได้ทรงเผชิญหน้าและพิชิตมันผู้มีลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและความตาย ในถ้อยคำ

ของพระวิญญาณตามที่เปาโลได้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นลงไป พระเยซูเอง “ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม” (ฮบ. 2:14-16)

ในสมัยของเปาโล ในชุมชนของชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมีหลายคนทีปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ในกายเดียวกัน... กายเนื้อหนังที่แน่นอนพอๆกับที่ คุณและผมเป็นเนื้อหนัง พระเยซูคริสต์ – พระองค์ผู้ได้ดำเนินบนชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีและทรงปรนนิบัติคนทั้งปวงที่มาหาพระองค์ – ไม่ได้ทรงรับสภาพของพวกทูตสวรรค์ พระองค์ไม่ได้เป็นสิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาณเหมือนพวกเขรุษ เช่นเดียวกับ “บุตรทั้งหลายของมนุษย์” พระองค์ได้ทรงรับสภาพมนุษย์ – สภาพเนื้อหนัง – ร่างกายหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เองมา “ในสภาพของเนื้อหนังที่บาป” (รม. 8:1-3) พระองค์ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง พระองค์ทรงเกิดมาเหมือนกับที่บุตรทั้งหลายของมนุษย์เกิดมา ยกเว้นข้อเท็จจริงที่ว่ามารีย์หญิงพรหมจารีเป็นมารดาของพระองค์และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกมารีย์ (ลูกา 1) เธอตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง พระองค์ทรงถูกคลอดออกมาแบบเดียวกับที่เราถูกคลอดออกมา พระองค์ทรงถูกห่อตัวด้วยผ้าอ้อมและถูกวางลงในรางหญ้า พระองค์ทรงเติบโตแบบเด็กปกติทั่วไปจนเติบโต... และในกายมนุษย์นั้นความบริบูรณ์แห่งความเป็นพระเจ้ายิ่งก็อาศัยอยู่

ในระหว่างการสัจจบนโลกนี้ของพระเยซู สง่าราศีแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ได้ปรากฏผ่านทางเครื่องคลุมกายที่เป็นเนื้อหนังแห่งโลกนี้ของพระองค์ในหลายโอกาส รัศมีเจิดจรัสแห่งสง่าราศีแบบพระเจ้าได้ถูกปกคลุมไว้ – แต่มันไม่ได้ถูกปิดไว้อย่างสิ้นเชิงจากสายตาของมนุษย์เดินดิน พวกสาวกของพระองค์ “ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) เปโตรประทับใจอย่างมากกับสง่าราศีในพระเยซู และรับสารภาพความบาปหนักของตัวเอง โธมัสร้องออกมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์และพระเจ้าของข้าพระองค์!”

ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู ในหลายโอกาสพระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อผู้อื่น – บางครั้งใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการอธิษฐาน – แต่ไม่มีสักครั้งเดียวที่พระองค์ทรงขอให้ผู้อื่นอธิษฐานเพื่อพระองค์ เมื่อเหล่าคนบาปผู้เหนื่อยล้ามาอยู่แทบพระบาทของพระองค์ พระองค์ก็ไม่เคยตำหนิพวกเขาหรือตรัสว่า “เจ้าอย่าทำแบบนั้นสิ!” พระองค์ไม่ได้ทรงตำว่า แต่ทรงยกโทษผู้หญิงคนหนึ่งที่ในความถ่อมใจอันสำนึกผิดได้ล้างพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตาของเธอและเช็ดพระบาทของพระองค์ให้แห้งด้วยเส้นผมแห่งศีรษะของเธอ พระองค์ไม่เคยรู้สึกว่ามันเป็นการนับถือรูปเคารพในการที่พวกเขานมัสการพระองค์ หรือว่ามันเป็น “การฉกฉวยไป” ที่จะยอมรับตำแหน่งอันต่ำต้อยของพวกเขาที่พระบาทของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง เปาโลพรรณนาถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ว่าเป็น “การปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง” (ทิตัส 2:11-13)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังมีการรณรงค์เพื่อการประกาศข่าวประเสริฐที่ประสบความสำเร็จและกำลังให้บัพติศมาคนจำนวนมาก วันหนึ่งพระเยซูเสด็จมาหาเขาเพื่อรับบัพติศมาและยอห์นซึ่งรู้ว่าพระเยซูไม่ใช่คนธรรมดาว่า “ทูลห้ามพระองค์ว่า ‘ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์’” แต่พระเยซูตรัสว่า “บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทั้ง

หลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” เมื่อยอห์นให้บังพิศมาพระเยซูแล้ว มีเสียงหนึ่งมาจากสวรรค์กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มธ. 3:17)

บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย ซึ่งเป็นที่ๆการประชุมฟื้นฟูพระคัมภีร์ครั้งใหญ่ที่สุดเคยถูกจัดขึ้น เปโตรและสาวกคนอื่นๆได้นอนหลับ และตื่นขึ้นมาทันตอนอธิษฐานปิดพอดี – และเปโตรไม่เคยลืมวันนั้นเลย กว่าอีกสามสิบปีต่อมาเมื่อเขาเขียนจดหมายฝากฉบับนั้นที่มีชื่อของเขา เขากล่าวว่า “เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอานุภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง” (2 เปโตร 1:16) พระเยซูทรงทราบความคิดที่อยู่ลึกสุดและเจตนาของเหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงทราบจิตใจของฝูงชน เพราะว่าพระองค์ทรงมีความรู้ในแบบที่อยู่เหนือมนุษยชาติมากนัก พระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน เพราะว่าพระองค์ทรงรู้ว่ามิอะไรอยู่ในมนุษย์ (ยอห์น 2:25)

พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า – และพระองค์ทรงพิสูจน์มันโดยสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำขณะยังอยู่บนโลกนี้ในเนื้อหนังนั้น ในเรื่องที่ถูกกลมซัดไปมาบนทะเลที่มีพายุ เมื่อพวกสาวกของพระองค์ร้องว่า “พระองค์ไม่สนพระทัยหรือว่าเราพินาศแล้ว?” พระเยซูตรัสเพียงว่า “จงสงบและนิ่งเสีย!” และลมที่พัดกระหน่ำก็หยุดพัด พระองค์ทรงเดินไปบนทะเลกาลิลีลิดุจทางเท้า โดยดำเนินไปบนน้ำเหล่านั้นราวกับว่าพวกมันเป็นคอนกรีต พระองค์ทรงก้าวข้ามกฎทุกประการแห่งการแพทย์ วิทยาศาสตร์ – และแม้แต่พระราชบัญญัติของโมเสสที่เกี่ยวข้องกับคนโรคเรื้อน – เพราะว่าพระองค์ทรงแตะต้องคนโรคเรื้อนและทรงทำให้เขาหายสะอาด แทนที่พระองค์เองจะทรงกลายเป็นคนโรคเรื้อนไปด้วยจากการสัมผัสนั้น

สายตาของคนปกติธรรมดาที่สุดที่มองเห็นพระเยซูก็ไม่มีความยุ่งยากเลยในการค้นพบว่ามีอะไรบางอย่างที่พิเศษเกี่ยวกับพระองค์ แม้แต่พวกศัตรูของพระองค์ก็ยอมรับว่าพวกเขา “ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย” และเมื่อพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้นได้ยินพระองค์สอน พวกเขาก็ยอมรับว่าพระองค์ตรัส “เหมือนกับผู้ที่มิสทิธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่”

หลังจากพระองค์ได้ทรงจัดการประชุมตามท้องถนนแล้วซึ่งผู้คนได้รับความรอดและทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกประการให้หาย พวกคนที่เฝ้าดูอยู่ก็เห็นพ้องตรงกันว่า “พวกเราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาดวันนี้” มนุษย์ผู้เป็นพระเจ้า นั่นคือพระคริสต์ ทรงสำแดงฤทธิ์เดชและความสมบูรณ์แบบที่มนุษย์เดินดินไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย ธรรมชาติของพระองค์เองเป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พญามารและเหล่าปีศาจของมันที่พบว่ามันง่ายเหลือเกินที่จะนำมนุษยชาติให้หลงไป ไม่อาจทำให้องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้าทำบาปได้ไม่ว่าในเรื่องความคิด คำพูดหรือการกระทำ ในทุกโอกาสพระองค์ทรงตอบเจ้าแห่งโลกนี้ด้วยพระวามะของพระเจ้า และพวกปีศาจก็พร้อมใจกันยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่! พวกปีศาจ (และแม้แต่พญามารเอง) ก็มีความเคารพต่อพระบุตรของพระเจ้ามากกว่านักเทศน์บางคนในธรรมาสน์ของอเมริกาทุกวันนี้!

พระองค์ผู้ไปโลประกาศว่า “ความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้าสถิตอยู่ในฝ่ายร่างกาย” ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา และพระองค์ทรงมีลักษณะเหมือนกับพระเจ้าองค์นิรันดรผู้ทรงใช้พระองค์มาเหลือเกินจนพระองค์ตรัสแก่หนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา!” ในถ้อยคำที่ชัดเจนและไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ อัครสาวกเปาโลยืนยันในอนุประโยคที่สั้นแต่มีน้ำหนักมากยิ่งนักถึงข้อลึกลับอันยิ่งใหญ่แห่งธรรมชาติใน

การเป็นคนกลางของพระคริสต์ – การรวมเป็นหนึ่งเดียวในพระองค์ของความเป็นพระเจ้า (ใช้แล้ว พระเจ้าเอง) และความเป็นมนุษย์ (เนื้อหนัง) นั่นคือ “ลักษณะของเนื้อหนังที่บาป”

โดยปราศจากการขอร้อง เปาโลประกาศว่าหลักปรัชญาใดที่ไม่ใช่ “ตามพระคริสต์” ก็เป็นแบบของโลก แบบพญามาร เต็มไปด้วยการหลอกลวง – และเป็นคำสอนผิดอันน่าเกลียด ขาดความจริงที่เป็นศูนย์กลาง ศูนย์กลางแห่งแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า: พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งในพระองค์นั้นความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้าสถิตอยู่ในฝ่ายร่างกาย

ข้อ 10: “และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ”

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เปาโลเตือนความจำเราว่าไม่มีสิ่งใดสามารถถูกเพิ่มเข้ากับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระเจ้าได้ และไม่มีสิ่งใดสามารถถูกเพิ่มเข้ากับพระองค์ได้: มันคือพระองค์ – พระคุณทั้งสิ้น หรือไม่มีพระคุณเลย ผู้เชื่อทั้งหลายครบบริบูรณ์ในพระเยซูเจ้า (คำว่า *ครบบริบูรณ์* มีความหมายเดียวกันกับ *สมบูรณ์* แบบ – ดังนั้นสิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวจริงๆ แล้วก็คือ “ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบในพระองค์”) ผู้เชื่อทั้งหลายบัดนี้ (ปัจจุบันกาล) มีความครบบริบูรณ์ ความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ ความชอบธรรมของพระเจ้า และการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม “พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์และการไถ่แก่เราทั้งหลาย” เรามีปัญญาของพระคริสต์ เรามีการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ของพระคริสต์ เรามีการไถ่ที่พระองค์ได้ทรงซื้อด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เอง

ผู้ที่เชื่อแล้วอย่างแท้จริง ผู้ที่ได้แสดงออกถึงความเชื่อที่แท้จริง มีการรับประกันของพระเจ้าแห่งความครบบริบูรณ์ในพระคริสต์: “ท่านทั้งหลายเป็นผู้ครบบริบูรณ์ในพระองค์”... ไม่ใช่ “จะเป็นผู้ครบบริบูรณ์ (ณ เวลาในอนาคต)” แต่ “เป็นผู้ครบบริบูรณ์ (ปัจจุบันกาล)” ในพระคริสต์ไม่มีสิ่งใดขาดไปเลย ทุกความต้องการ ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กสักเพียงใด ล้วนถูกตอบสนองในพระคริสต์ สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมแล้วในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรแห่งความรักของพระองค์

ในส่วนท้ายของข้อ 10 เปาโลอ้างอิงถึงพระคริสต์ – “ผู้เป็นศิระษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ” ความหมายที่ลึกซึ้งของข้อ 10 มีดังนี้: ในพระคริสต์ – และในฝ่ายร่างกายนั่นเอง – ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านี้ก็ถูกพบและสถิตอยู่ ผู้ทรงเป็นศิระษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ ไม่มีข้อยกเว้นเลย ศักดิ์เทพทั้งหมดแห่งสวรรค์ต้องนบอบต่อพระคริสต์เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ไม่มีผู้ใดที่อยู่สูงกว่าแล้วในสวรรค์ ในโลกหรือใต้แผ่นดินโลก ด้วยเหตุนี้ เพราะเหตุที่ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงสามารถที่จะจัดหาความรอดอันครบบริบูรณ์ การอภัยโทษอันครบบริบูรณ์ความชอบธรรมอันครบบริบูรณ์ หากจะกล่าวในภาษาของพระคัมภีร์ “ท่านทั้งหลายครบบริบูรณ์ในพระองค์!”

ข้อ 11: “ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์”

ขอให้ผมหันความสนใจของคุณมาที่คำว่า “ในพระองค์... แห่งพระคริสต์... กับพระองค์” กล่าวอีกนัยหนึ่ง – พระคริสต์ หัวข้อเดียวเท่านั้นของเปาโลคือ พระคริสต์สำหรับสิ่งทั้งปวง เพราะว่าในพระองค์คือความครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้

เพราะว่าชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอยู่ในพระคริสต์ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พวกเขาจึงถือกรรมสิทธิ์และชื่นชมยินดีกับอภิสิทธิ์เหล่านั้นที่เป็นผลลัพธ์ของการเข้าสู่หน้ตฝ่ายวิญญาณ “ที่มีมนุษยมิได้กระทำ” แล้วทำไมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่มีอภิสิทธิ์เช่นนั้นถึงควรกลับไปหาสิ่งเหล่านั้นของเนื้อหนัง? กลับไปหากฎต่างๆของมนุษย์? การเข้าสู่หน้ตที่มีมนุษยมิได้กระทำเห็นได้ชัดว่าตรงข้ามกับสิ่งที่ถูกกระทำด้วยมนุษย (อฟ. 2:11)

หลักคำสอนเรื่องการเข้าสู่หน้ตฝ่ายวิญญาณตามที่ถูกประกาศโดยเปาโลไม่ใช่หลักคำสอนใหม่ มันเกิดขึ้นหลายครั้งแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมในหลากหลายรูปแบบ เมื่ออิสราเอลยังอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คำบัญชาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ถูกให้ไว้: “จงเข้าสู่หน้ตหนึ่งหุ้มปลายแห่งใจของเจ้าทั้งหลาย” และในขณะเดียวกัน พระสัญญาของพระเจ้าได้ถูกให้ไว้: “แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้”

เยเรมีย์ได้ให้คำบัญชาแก่ประชาชนที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าว่า “ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่หน้ตถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนึ่งปลายหัวใจของเจ้าเสีย...” (ยรม. 4:4) เยเรมีย์ได้พรรณนาถึงประชาชนที่มีใจแข็งกระด้างดังนี้: “ดูเถิด หูของพวกเขาไม่ได้ถูกเข้าสู่หน้ต” เขาร้องบอวงค์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่าพวกเขา “มิได้รับพิธีเข้าสู่หน้ตทางจิตใจ”

เอเสเคียลประกาศอย่างเดียวกันในถ้อยคำเหล่านี้: “ที่มีได้เข้าสู่หน้ตทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หน้ตทางเนื้อหนัง” สเทเฟนใช้ถ้อยคำแบบเดียวกันในคำเทศนาของเขาแก่พวกฟาริสี: “ท่านทั้งหลายผู้ไม่เข้าสู่หน้ตในใจและหู” (กิจการ 7:51) บางครั้งเปาโลก็ใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกันเวลาพูดถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจแข็งกระด้างและที่หูตึง มีการเข้าสู่หน้ตของหัวใจซึ่งไม่ได้ถูกกระทำด้วยมนุษย ซึ่งให้พรต่างๆที่ไม่อาจหาค่าได้และสง่าราศีที่ไม่อาจพรรณนาได้แก่คนเหล่านั้นที่รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ อ่านพระราชบัญญัติ 10:16; 30:6; เยเรมีย์ 4:4; 6:10; 9:26; เอเสเคียล 44:7

การเข้าสู่หน้ตซึ่งไม่ได้ถูกกระทำด้วยมนุษยแต่ “โดยพระคริสต์” นำมาซึ่ง “การถอดทิ้งกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย” (เนื้อหนังตรงนี้สื่อถึงความเปิ่นมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว – โรม 7:23; กาลาเทีย 5:16; เอเฟซัส 2:2) มนุษย์เป็นผู้ที่เสื่อมทรามอย่างสุดๆและกายแห่งเนื้อหนังก็ไม่อาจเยียวยาได้แล้วอย่างสิ้นหวัง เปาโลเปรียบเทียบความแตกต่างของการเข้าสู่หน้ตแห่งเนื้อหนังกับการเข้าสู่หน้ตของพระคริสต์: การเข้าสู่หน้ตที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติของโมเสสนั้นมีข้อจำกัด ขณะที่การเข้าสู่หน้ตในพระคริสต์กว้จัดทิ้งกายแห่งเนื้อหนังทั้งสิ้นและเราทั้งหลายไม่อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไปแต่อยู่ในพระวิญญาณ: “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังแต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีของพระองค์” (โรม 8:9)

การเข้าสู่หน้ตฝ่ายวิญญาณไม่ได้แยกขาดจากการสร้างใหม่... มันเป็นเรื่องเดียวกันและเหมือนกัน การเข้าสู่หน้ตฝ่ายวิญญาณไม่ใช่การงานที่สองของพระคุณและไม่ใช่การงานที่ถูกเพิ่มเข้าไปของพระคุณ... มันเกิดขึ้นเมื่อเราถูกสร้างให้เป็นคนใหม่ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

เปาโลให้คำอธิบายเพิ่มเติมแก่เราเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอันน่ามหัศจรรย์นี้โดยกล่าวว่า “...โดยการเข้าสู่หน้แห่งพระคริสต์” พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มธ. 5:17) เปาโลเสริมว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) ด้วยเหตุนี้การเข้าสู่หน้แห่งพระคริสต์จึงเป็นการเข้าสู่หน้ซึ่งเป็นของพระองค์ ถูกจัดทำให้โดยและผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์เท่านั้น และยังใหญ่กว่าการเข้าสู่หน้ซึ่งเป็นของพระราชบัญญัติของโมเสสมากนัก “พระราชบัญญัติมาโดยโมเสส – แต่พระคุณและความจริงมาโดยพระเยซูคริสต์” การเข้าสู่หน้ฝ่ายวิญญาณเป็นพระพรหนึ่งเดียวที่สามารถถูกให้ได้โดยพระคริสต์เท่านั้นซึ่งในพระองค์ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้าสถิตอยู่ในฝ่ายร่างกาย และในพระองค์บ่อน้ำทั้งสิ้นแห่งความรอดพร้อมกับพรต่างๆ ของพวกมันก็ดำรงอยู่

การเข้าสู่หน้ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติของโมเสสประกาศว่าเด็กผู้ชายชาวฮีบรูเมื่ออายุได้แปดวันจะต้องเข้าสู่หน้ – อันเป็นการระบุตัวตนเขาว่าเป็นประชาชนที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า แต่การเข้าสู่หน้ของพระคริสต์เป็นอภิสิทธิ์ของคนทั้งปวง – ไม่มีการแบ่งแยกความแตกต่าง ไม่มีการจำกัดอายุ เพศหรือประชาชาติ มันเป็นของ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” ทุกคนถูกรวมเข้าไว้ ไม่มีผู้ใดถูกกีดกันออกไป พระคริสต์ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว พระองค์จึงทรงกลายเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติแก่ทุกคนที่เชื่อ ด้วยเหตุนี้เมื่อคนใดเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างแท้จริง เขาก็ตายแล้วต่อพระราชบัญญัติและพระราชบัญญัติที่ตายแล้วต่อเขา หากพระพรต่างๆ และประโยชน์ต่างๆ ฝ่ายวิญญาณสามารถมีได้โดยการวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เหตุใดจึงมีคนคิดที่จะกลับไปอยู่ใต้บังคับของบรรดาพิธีการ พิธีกรรม การถือวัน เทศกาลเลี้ยง – และพระราชบัญญัติอีกเล่า?

แน่นอนว่าหากผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีได้ประสบกับการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู หากพวกเขามีพระคริสต์อยู่ในใจของตนแล้ว (ทรงเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี) แล้วทำไมพวกเขาจึงคิดที่จะกลับไปหาสัญลักษณ์... ภาพเล็ง... ในเมื่อพวกเขามีพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ภายในใจของพวกเขาแล้วเล่า? พระองค์ได้ทรงนำมา – ไม่ใช่ภาพเล็ง ไม่ใช่สัญลักษณ์ – แต่เป็น*ความสว่างแท้และชีวิต*แก่คนทั้งปวงที่ได้เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

หนึ่งในสิ่งที่ยากที่สุดบนโลกสำหรับผู้รับใช้คนใดก็ตามแห่งข่าวประเสริฐที่จะทำก็คือ การนำผู้คนมาถึงจุดที่พวกเขาเต็มใจที่จะ “ปล่อยให้พระเจ้ากระทำกิจ” มนุษย์อยากทำอะไรบางอย่าง ให้อะไรบางอย่าง ดำเนินชีวิตให้สมกับอะไรบางอย่าง หรือเป็นอะไรบางอย่าง เขาไม่เต็มใจที่จะรับสารภาพถึงความเสื่อมทรามอย่างที่สุดของตน สภาอันสิ้นหวังและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของตน – และจากนั้นก็ทิ้งตัวลงแทบพระบาทของพระเยซูในการยอมจำนนต่อพระเจ้า

ข้อ 12: “ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย”

ภาษากรีกอ่านว่า “...โดยได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมาแล้ว” ดังนั้น เมื่อได้ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในบัพติศมาแล้ว พวกเขาจึงได้รับการเข้าสู่หน้ในพระคริสต์แล้ว – ไม่ใช่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ใจใหม่ วิญญาณใหม่ ชีวิตใหม่ เป็นของพวกเขาแล้ว – กรรมสิทธิ์ปัจจุบันในพระคริสต์ เมื่อผู้เชื่อแท้คนใดผ่านเข้าในบัพติศมาที่แท้จริงและถูกจุ่มลงในน้ำ

ตามสูตรของภาคพันธสัญญาใหม่ คนๆนั้นก็กำลังเป็นพยานถึงการเสียชีวิตก่อนหน้านั้น – การเสียชีวิตที่ได้เกิดขึ้นแล้วเมื่อคนๆนั้นที่รับบัพติศมาเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วด้วยหัวใจ

ช่วงขณะที่คนบาปคนใดเชื่อในพระเยซูและรับเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ช่วงขณะนั้นเองคนๆนั้นก็ตายแล้วต่อบาป บัพติศมาสื่อถึงการฝังกายแห่งบาปนั้น เมื่อเรายอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์สำหรับการยกโทษบาป เราก็ยอมรับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ไม่มีการใช้เครื่องมือใดเลยในการเข้าสู่หนทางที่เปาโลเอ่ยถึง (“ที่มีมนุษย์มิได้กระทำ”) และในทำนองเดียวกัน เมื่อเขาอ้างอิงถึงบัพติศมาในฐานะเป็นการฝัง ก็ไม่มีการใช้ผ้าคลุมศพหรือแคร่แบกศพด้วยเมื่อการฝังนั้นเกิดขึ้น บัพติศมาที่แท้จริงเกิดขึ้นช่วงขณะที่คนๆหนึ่งเชื่อ: “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีโซ่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน” (1 คร. 12:13)

บัพติศมาในน้ำเป็นการสารัตถะที่ปรากฏแก่ตาของการอัศจรรย์ภายในที่ไม่ปรากฏแก่ตา สิ่งทีเปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสสีเหล่านั้นตรงนี้ก็คือ: “เมื่อท่านทั้งหลายได้รับบัพติศมา พวกท่านก็เป็นพยานว่าสิ่งเก่าๆได้ผ่านพ้นไปแล้ว ผ่านทางการรับบัพติศมาของท่านทั้งหลาย พวกท่านก็เป็นพยานว่าพวกท่านได้ตายไปแล้วต่อเนื้อหนัง ว่าพวกท่านจบสิ้นกันทีกับเนื้อหนัง” แนนอนว่าเราทราบว่ามีโซ่ทุกคนที่รับบัพติศมาได้บังเกิดใหม่แล้ว คนมากมายที่ถูกจุ่มลงในน้ำแล้วไม่ได้เกิดผลแห่งความรอดเลย เปาโลกล่าวว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่เกิดจากอิสราเอลเป็นคนอิสราเอล” และในทำนองเดียวกันมันก็เป็นความจริงที่ว่าไม่ใช่ทุกคนที่ออกปากว่าตนได้รับบัพติศมาเข้าในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้วได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง แต่จงสังเกตว่า – การถูกฝังไว้ไม่ใช่จุดจบ:

“ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย” ตรงนี้เปาโลอ้างอิงถึงพิธีบัพติศมาและความหมายลึกๆฝ่ายวิญญาณที่มันมีสำหรับผู้เชื่อแท้ *การทำพิธีบัพติศมา* โดยการให้คนๆหนึ่งไปอยู่ในน้ำย่อมไม่ได้ก่อให้เกิดการตายหรือการฝังดังกล่าว และ*การขึ้นมาจากน้ำ* ก็ไม่ได้ก่อให้เกิดการฟื้นคืนชีพสู่ชีวิตใหม่ด้วย การตาย การฝังและการเป็นขึ้นจากตายเป็นความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณที่*ถูกแสดงให้เห็น* โดยพิธีบัพติศมา แต่การตายที่แท้จริง การฝังที่แท้จริงและการเป็นขึ้นจากตายที่แท้จริงเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในใจ

ข้อ 12 บรรลุจุดสุดยอดด้วยถ้อยคำที่สำคัญมากๆ: “ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย **โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า**” ดังนั้น มันจึงไม่ใช่ในอ่างบัพติศมาหรือแม่น้ำที่ทำให้เกิดการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณที่ว่านี้ มันคือความเชื่อ – ความเชื่อในแผนการของพระเจ้าซึ่งได้ถูกกำหนดไว้แล้วก่อนแรกสร้างโลก (1 เปโตร 1:18-23) ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคือพาหนะ (หรือสื่อกลาง) ที่ทำให้การเป็นขึ้นจากตายของพระเจ้าเกิดขึ้นได้ น้ำในพิธีบัพติศมาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆเลยกับการสร้างใหม่

ในเอเฟซัส 1:19-20 เปาโลอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสทราบว่า “*ฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ*” ฤทธานุภาพที่เปาโลกำลังพูดถึงในพระคำตอนนี้คือ ฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นจากตาย และซึ่งทำให้คนทั้งปวงที่เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูมีชีวิต คนทั้งหลายที่ “ตายแล้วในการละเมิดและการบาปต่างๆ” (อฟ. 2:1, 2) ถูกทำให้มีชีวิตโดยทางความเชื่อ “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีโซ่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” (อฟ. 2:8)

“...ความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย” แท้จริงแล้ว *ความรอด* เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า คนทั้งปวงล้วนเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างขึ้นในความชั่วช้า มนุษย์เสื่อมทรามอย่างสุดๆ และเขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ คนไม่เชื่อต้องถูกชูปให้เป็นขึ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณและถูกรวมเป็นหนึ่งในเดียวเข้ากับพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 3:5; 1 คร. 12:12, 13) สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้โดยความเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น (เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ) และเมื่อเราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราก็ได้รับการยกเว้นไม่ต้องรับโทษแห่งพระราชบัญญัติ เพราะว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ในพระคริสต์ (1 คร. 1:30)

ผู้เชื่อทั้งหลายมีสภาพของพระเจ้า (2 เปโตร 1:4)

ผู้เชื่อทั้งหลายมีพระฉายของพระเจ้า ในฝ่ายวิญญาณ – และในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกจะได้รับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีเหมือนกับพระกายแห่งการฟื้นคืนพระชนม์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู (1 ยอห์น 3:1, 2)

การเป็นขึ้นจากตายของดวงวิญญาณที่ตายไปแล้วฝ่ายวิญญาณเป็นพระราชกิจของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ในการเป็นขึ้นจากตายเมื่อกายที่ตายได้เหล่านี้จะถูกเปลี่ยนแปลง – และนั่นก็จะเกิดขึ้นผ่านทางฤทธิ์เดชของพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นเช่นกัน! พระเจ้าทรงรักคนบาปทั้งหลาย ความรักอาจสงสาร ความรักอาจรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้ที่อับจนหนทาง – แต่ความรักในกรณีดังกล่าวอาจไม่ไปไกลกว่านี้เพราะขีดจำกัดอื่นๆ **แต่พระเจ้าไม่เพียงรักเท่านั้น** – *พระเจ้าทรงมีฤทธิ์ที่จะชูปคนบาปทั้งหลายที่ตายไปแล้วให้เป็นขึ้นมาอีกและประทานชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์แก่พวกเขา...* เปาโลเรียกมันว่า “ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งและทรงพลัง” ความเชื่อไม่ร้องขอคำอธิบาย ความเชื่อแค่ยอมรับสิ่งที่พระเจ้าตรัส*เพราะว่าพระเจ้าได้ตรัสมันแล้ว!*

เรื่องที่สร้างความสับสนงงงันให้แก่ชาวโลกที่ไม่เชื่อมากที่สุดก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า – เรื่องเดียวที่เหล่าศัตรูของพระเยซูไม่อาจหาเหตุผลมาอธิบายได้เลย การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูพิสูจน์จนหมดข้อสงสัยถึงการที่พระเจ้าทรงยอมรับการลบลทินของพระองค์ พระเจ้าพระบิดาทรงชูปบุตรของพระองค์ให้เป็นขึ้นจากตาย “และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า” (1 เปโตร 1:21) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ได้เปิดประตูแห่งความรอดให้แก่ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” เพราะว่าพระเยซูได้ทรงตอบสนองข้อเรียกร้องทุกประการแห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้าแล้ว และโดยเหตุนี้ความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระราชบัญญัติจึงสำเร็จ

พระราชบัญญัติของเจ้านั้นบริสุทธิ์และการละเมิดพระราชบัญญัตินั้นก็เป็นความบาป *ทุกคนล้วนได้ทำบาป* และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว โดยการกระทำต่างๆแห่งพระราชบัญญัติจะไม่มีเนื้อหนังใดถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเลย ค่าจ้างของบาปคือความตาย – ด้วยเหตุนี้พระราชบัญญัติจึงเรียกร้องความตายสำหรับผู้กระทำผิด แต่พระเยซูคริสต์ทรงรับกายหนึ่ง พระโลหิตของพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออก พระองค์ทรงดื่มพระทัยสละชีวิตของพระองค์และเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพนั้น – แต่อุโมงค์ฝังศพนั้นไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้ ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้นำพระองค์ออกมาจากพวกคนตายอีก

พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จซึ่งพระราชบัญญัตินั้นสามารถบดขยี้และทำลายคุณและผมได้ เนื่องจากพระเยซูทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติและพจนานุกรมสำเร็จแล้ว พระเจ้าจึงสามารถเป็นผู้ที่ยุติธรรมและเปี่ยมด้วยความเมตตาต่อเราทั้งหลายได้ และฤทธิ์เดชที่อาจบดขยี้เราทั้งหลายได้นั้นบัดนี้ก็ยกเราขึ้นจากเลนตมแห่งความบาปและทำให้เราเป็นขึ้น โดยทำให้เรามีชีวิตต่อพระเจ้าผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระเจ้าพระบิดาทรงพอพระทัยยิ่งนัก: “ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่านและจะพอใจ”

ข้อ 13: “และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หน้ตพระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน”

ในข้อนี้เปาโลวิงวอนผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น โดยปรารถนาให้พวกเขาตระหนักถึงกรรมสิทธิ์ปัจจุบันของพวกเขาในความเชื่อแบบคริสเตียน การทำให้เป็นขึ้นและการชูขึ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณได้ถูกประสบแล้วและบัดนี้จะต้องถูกชื่นชมยินดี ชีวิตในพระคริสต์ไม่ใช่พระพรหนึ่งที่จะถูกชื่นชมยินดีหลังจากที่เราตายไปแล้วเท่านั้น แต่**เดี๋ยวนี้** เปาโลไม่ได้กล่าวว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะตายในไม่ช้า – และเมื่อพวกเขาถูกชูให้เป็นผู้เป็นขึ้นจากหลุมศพและได้รับกายใหม่ **เมื่อนั้น**พวกเขาก็จะชื่นชมยินดีกับชีวิตนิรันดร์และพระพรเหล่านั้นแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขาวิงวอนพวกเขาให้ชื่นชมยินดีกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณซึ่งถูกมอบให้แก่พวกเขาแล้วผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาได้รับพระเยซูเจ้าด้วยความเชื่อแล้ว ก่อนที่พวกเขาได้วางใจพระเยซู พวกเขาก็ตายไปแล้วอย่างแท้จริงในฝ่ายวิญญาณ แต่บัดนี้พวกเขาก็มีชีวิตต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงเช่นกัน – ไม่ใช่ “จะมีชีวิต” แต่เป็นกรรมสิทธิ์ปัจจุบัน “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย” **ขณะนี้** “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”

เปาโลกล่าวถึงความตายฝ่ายวิญญาณนี้ว่าเป็น “ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หน้ต” และจากนั้นก็อธิบายว่าคริสเตียนทั้งหลายได้ถูกชูให้มีชีวิตด้วยกันกับพระเยซูแล้วและการละเมิดทั้งหมดได้รับการยกโทษแล้ว พระเยซูไม่ได้ทรงยกโทษจนถึงจุดหนึ่ง – และจากนั้นก็เสริมการยกโทษนั้นด้วยการประพุดติหรือพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงยกโทษการละเมิด**ทั้งหมด** ชาวเมืองโคโลสีบางคนเหล่านั้นอยากให้อาชีพของตนได้รับตราประทับแห่งพันธสัญญาของอับราฮัมสำหรับการเข้าสู่หน้ตแห่งเนื้อหนังตามที่ถูกสอนโดยพระราชบัญญัติ พวกเขาครุสสอนผิดในเมืองโคโลสีก็หยิ่งยโสในการยืนยันการเข้าสู่หน้ตตามแบบของพระราชบัญญัติ พวกเขาเชื่อจำนวนมากร่างร้อนรนมากมายในพระราชบัญญัติในช่วงสมัยแห่งการเปลี่ยนผ่าน และเปาโลก็เผชิญกับภารกิจที่ยากลำบากในการจูงใจผู้เชื่อเหล่านี้ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ – และพระคุณเท่านั้น

ในการเขียนถึงชาวโรมันเหล่านั้น เปาโลนำเสนอความจริงที่เป็นรากฐานอย่างชัดเจนว่าพระราชบัญญัติไม่อาจช่วยให้รอดได้: “ไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพุดติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:20) “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย **เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น** พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง **เพื่อความชอบ**

ธรรมของพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:1-4)

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นในข้อ 13 ก็คือ: “พระเจ้าได้ทรงทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว พระองค์ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว และโดยฤทธิ์เดชแบบเดียวกันนั้น พระองค์ก็ทรงชุบคนบาปทั้งหลายที่ตายแล้วให้เป็นขึ้นเมื่อพวกเขาเชื่อในพระเยซูเจ้า” “พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป...ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ)” (อฟ. 2:1, 5)

ข้อ 13 ปิดท้ายด้วยคำประกาศอันเปี่ยมสง่าราศี “...และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน” ผมขอถามคนเหล่านั้นที่เพิ่มพระราชบัญญัติเข้ากับพระคุณว่า “พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกโดยมีภารกิจใด? ไม่ใช่เพื่อซื้อการไถ่ของเราทั้งหลายหรือ?” แน่แน่นอนว่าคำตอบนั้นคือ: ใช่แล้วครับ พระเยซูได้เสด็จมาโดยมีภารกิจหนึ่งเดียวเท่านั้นคือ เพื่อให้พระราชบัญญัติของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้า และความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จ เพื่อให้ท่านพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมได้และทรงทำให้คนบาปที่เชื่อเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

ก่อนที่พระเยซูทรงมอบจิตวิญญาณของพระองค์ไว้กับพระบิดา พระองค์ก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” ไม่มีสิ่งใดสามารถถูกเพิ่มเข้ากับสิ่งที่ถูกทำสำเร็จแล้วได้ ชีวิตนิรันดร์เป็นของประทานของพระเจ้า (อฟ. 2:8) ของประทานที่เป็นของขวัญจริงๆย่อมไม่มีเงื่อนไขผูกมัด เราไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าบวกสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น ไม่ว่าสิ่งนี้หรือสิ่งนั้นจะเป็นพระราชบัญญัติ พิธีกรรม การประพฤติ ความทรหดอดทน การทรมานสังขาร เราได้รับความรอดโดยพระคุณล้วนๆ คือ ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ – ไม่ใช่โดยการงานต่างๆแห่งความชอบธรรม (ทิตัส 3:5) ในพระเยซูเรามีชีวิตที่ครบบริบูรณ์ (คส. 2:9, 10)

พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบแห่งพระราชบัญญัติแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย

ข้อ 14: “พระองค์ทรงลบกรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์”

สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียม: ในพระเยซู พระเจ้าทรงพอพระทัย ในมัทธิว 5:17 พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” โรม 10:4 กล่าวว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม”

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ยินยอมให้พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ สิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำ พระเจ้าก็ทรงกระทำโดยพระคริสต์ ด้วยความเต็มพระทัย ทั้งพระบิดาและพระบุตรทรงเห็นพ้องตรงกัน พระเยซูทรงเต็มพระทัยสละชีวิตของพระองค์ เพราะความบาป พระองค์ตรัสว่า “ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญญัติที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:17, 18)

พระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาแห่งพระโลหิตของพระเยซู และโดยทางพระโลหิตที่หล่อออกของพระองค์เราจึงมีการยกโทษบาป – โดยไม่รวมกฎต่างๆ คำกริยาภาษากรีกที่ถูกใช้ในข้อ 14 สำหรับ “ลบ” สื่อถึง “การทำทัณฑ์” พระราช

บัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ถูกทำลาย และมันจะไม่มีวันถูกทำลายด้วย พระเยซูทรง “ทาทัບ” พระราชบัญญัติของพระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทำลายมันเสีย – พระองค์ทรงทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จ

กรุณาสังเกตว่า “กรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆ” ที่พระเยซูทรงลบออกนั้น **ต่อต้านเราอยู่** เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าสิ่งที่ถูกลบออกไปนั่นคืออะไร แต่ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าเปาโลกำลังหมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสสในตัวมันเองทั้งหมด พระราชบัญญัตินั้นนำเสนอการปรับโทษมนุษยชาติทั้งปวง “เพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า” เขากล่าวตอนเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสว่า “เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่าเมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หน้ตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หน้ต จงระลึกว่า *ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า* แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์” (อฟ. 2:11-13)

พระเยซูทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติของโมเสสสำเร็จแล้ว เนื่องจากข้อบัญญัติเหล่านั้นถูกยกเลิกไปแล้ว มันจึงเป็นเรื่องที่โง่เขลาอย่างยิ่งที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะนำพวกมันกลับมาใช้อีกหรือถือรักษาพวกมันอีก หรือปฏิบัติส่วนหนึ่งส่วนใดของพวกมันอีก แม้ว่าเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์อาจไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับว่าข้อบัญญัติเหล่านั้นคืออะไร *ไม่ว่าพวกมันจะเป็นอะไรก็ตาม* พวกมันก็เป็นของระบบที่ล้าสมัยแล้ว ระบบใหม่ได้ถูกบังคับใช้แล้วนับตั้งแต่พระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!”

จงสังเกตว่าเปาโลใช้คำว่า “เรา” ในข้อ 14 ซึ่งสื่อถึงทั้งยิวและคนต่างชาติ ในยุคแห่งพระคุณนี้ พระเจ้าไม่ทรงแบ่งแยกระหว่างพวกยิวและคนต่างชาติ พระองค์ไม่ทรงประทับตรารับรองให้แก่การเข้าสู่หน้ตหรือตราไม่รับรองให้แก่การ*ไม่เข้าสู่หน้ต*ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง ทั้งหมดนั้นได้สิ้นสุดลงแล้วเมื่อพระเยซูทรงทำการไถ่สำเร็จ

ตอนเขียนถึงพี่น้องชาวโรมัน เปาโลถามว่า “ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก” (โรม 3:31) หากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นคำสั่งของพระเจ้าเพื่อที่จะยกเลิกการปรับโทษที่พระราชบัญญัตินำเสนอต่อต้านมนุษย์ *งั้นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูก็ไม่ได้ทำลาย* – แต่เสริมความแข็งแกร่งและให้สัตยาบันรับรองสิทธิอำนาจของพระราชบัญญัตินั้นอย่างสมบูรณ์

“โดยพระราชบัญญัติคือความรู้เกี่ยวกับบาป” ดังนั้นหากจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติคือ เพื่อรับสารภาพข้อเท็จจริงเรื่องความบาปของมนุษย์ – และการที่มนุษย์ต้องเจอกับการสาปแช่งนั้น *เพราะความบาป* และหากพระราชบัญญัตินำเสนอวิธีการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากมัน *งั้นก็เป็นที่น่าพอใจ* เนื่องจากในพระเยซูการสาปแช่งนั้นได้ถูกแบกรับไปแล้ว การปรับโทษได้ถูกทนทุกข์และโทษได้ถูกรับแล้ว พระราชบัญญัติของโมเสสจึงได้ทำหน้าที่ของมันแล้วและไม่มีอยู่อีกต่อไป สิ่งที่พระราชบัญญัติของโมเสสได้สอนในรูปสัญลักษณ์บัดนี้ก็ถูกบังคับใช้แล้วในความเป็นจริง สิ่งที่พระราชบัญญัติของโมเสสเป็นภาพเล็งถึงบัดนี้ได้กลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์แล้ว และ *พระเยซูทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ* สำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ พระองค์ผู้ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ บัดนี้ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการอ้อนวอนเมื่อเราทั้งหลาย โดยพระองค์เองได้ทรงชำระบาปของเราทั้งหลายให้สิ้นไปแล้วโดยทางพระโลหิตของพระองค์ (โรม 10:4; 1 ทธ. 5:2; 1 ยอห์น 2: 1, 2)

พระเยซูไม่เพียงทรงลบกรรมธรรม์ (ข้อความที่เขียนด้วยมือ) นั้นออกไปเท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำมากกว่านั้น อีก: **“และได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น”** สิ่งที่เขาโลกล่ากล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีก็คือว่าเอกสารนั้นที่ได้ประกาศถึงการพิพากษาต่อมนุษย์ทุกคนไม่เพียงถูกลบข้อความที่เขียนด้วยมือออกไปจากมันเท่านั้น แต่ตัวเอกสารนั้นเอง นั้นคือม้วนหนังสือที่มีข้อความนั้นอยู่ได้ถูกเอาออกไปให้พ้นทางแล้ว

ในส่วนท้ายของข้อ 14 เราถูกบอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับวิธีที่พระคริสต์ทรงลบทิ้งกรรมธรรม์นั้น ทรงเอาม้วนหนังสือ นั้นไป และทรงทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พอพระทัยในความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์: โดยการ **“ตรึงไว้ที่กางเขน ของพระองค์”** ความคิดที่เขาโลกล่าตรึงนี้ก็คือว่าเมื่อพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น ฤทธิ์เดชในการปรับโทษของพระราชบัญญัติก็ถูกตรึงที่นั่นกับพระองค์

“แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ (ที่เคยผูกมัดเราไว้) คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดำเนินตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ” (โรม 7:6)

ความจริงของพระเจ้าตรงนี้ก็คือ: เมื่อคนบาปคนใดเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าก็ทรงละเว้นเขาจากโทษที่เขาสมควรได้รับเพราะความบาปของเขา โดยโทษนี้ถูกยกเลิกแล้วเพราะการทนทุกข์ของพระเยซู ความผิดของคนบาปผู้นั้นได้ถูกแบกรับไปแล้วโดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น ความผิดได้ถูกวางลงบนพระองค์แล้วโดยพระเจ้า -- และเมื่อพระเจ้าทรงวางความผิดของคนบาปทั้งปวงลงบนพระเยซูและพระเยซูทรงแบกรับความบาปของคนทั้งโลกไป โดยทางวิธีการนี้พระเจ้าได้ทรงเอาข้อความแห่งบทบัญญัติทั้งหลายที่ต่อต้านเราไปเสีย พระเยซูทรงแบกรับโทษแห่งข้อความนั้น: ด้วยเหตุนี้บัดนี้พระเจ้าจึงทรงยก (ยกเลิก) โทษของมันแล้ว พระเยซูทรงถูกดูหมิ่น และถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นคนที่คั่นเคยกับน้ำตา ใจแตกสลายและความโศกเศร้า พระองค์ทรงรู้จักความทุกข์โศก พระองค์ทรงรับความทุกข์โศกของเราทั้งหลายและทรงแบกความโศกเศร้าของเราทั้งหลายไป แต่พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกที่ไร้ตำหนิของพระเจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะว่าพระองค์ทรงถูก **“พระเจ้าโดยดีและขมใจ”** (อิสยาห์ 53:1-4)

อิสยาห์ 53:6 เป็นข้อเดียวที่ผมหาเจอในพระคัมภีร์ทั้งเล่มที่ขึ้นต้นและลงท้ายด้วยคำเดียวกัน: **“เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่าน (พระเยซู) ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน”** (นั่นรวมทุกคนเข้าไว้หมดและไม่กีดกันผู้ใดออกไปเลย) พระเยซูทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยเกี่ยวกับความบาปแล้ว **พระองค์ทรงแบกรับความบาปของคนทั้งโลกไว้บนพระองค์เองและตรึงความบาปเหล่านั้นไว้ที่กางเขนของพระองค์**

ข้อ 15: **“พระองค์ทรงปลดเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั่น”**

ในการลบ "กรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆ" นั้น พระเจ้าทรงมีชัยต่อซาตานด้วยในขณะเดียวกัน -- พญามารโบราณนั้น ผู้หลอกลวงและผู้ที่ทำให้ดวงวิญญาณทั้งหลายตกนรก ข้อนี้อ้างอิงอย่างชัดเจนถึงอำนาจฝ่ายวิญญาณที่ชั่วร้ายต่างๆแห่งยมโลก เขาโลกล่ากล่าวถึงเหล่าผู้มีอำนาจที่ชั่วร้ายเดียวกันในหนังสือเอเฟซัส: " เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถาน

ฟ้าอากาศ" (อพ. 6:12)

พญามารมีอาณาจักรหนึ่ง มันเป็นหัวหน้าของเหล่าภูตผีปีศาจและวิญญาณชั่วหลายล้านตน มันได้ชื่อว่าเป็น "พระของยุคนี้" (2 คร. 4:4) และ "ผู้ครองโลกนี้" (ยอห์น 16:11) มันไม่ใช่ "อิทธิพลที่ชั่วร้าย" และมันไม่ใช่ "แค่วิญญาณชั่วตนหนึ่ง"

พระเยซูได้ทรงพบกับพญามารตัวเป็นๆ -- (ใช่แล้วครับ มีพญามารซึ่งเป็นบุคคลหนึ่ง) ข้อสุดท้ายของมัทธิว 3 และข้อแรกของมัทธิว 4 ให้รายละเอียดเกี่ยวกับบัพติศมาของพระเยซู และหลังจากการรับบัพติศมาของพระองค์ทันที พระองค์ก็ทรงถูกนำเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะถูกพญามารทดลอง ซาตานได้พบกับพระองค์หน้าต่อหน้าและทดลองพระองค์ผ่านทางช่องทางแห่งตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งของชีวิต:

"และเมื่อพระองค์ (พระเยซู) ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร เมื่อผู้ทดลอง (ซาตาน) มาหาพระองค์ มันก็พูดว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงส่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร" ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า!'"

พญามารไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจง่ายๆ จากนั้นมันก็พาพระเยซูเข้าไปในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์ วางพระองค์ลงบนยอดหนึ่งของพระวิหารและกล่าวแก่พระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'" พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"

จากนั้นซาตานพาพระเยซู "ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก" และแสดงให้พระองค์เห็นราชอาณาจักรทั้งปวงของโลก "แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน" พระเยซูจึงตรัสตอบพญามารว่า "เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'" (มธ. 4:2-10) จากนั้นพญามารก็ละพระองค์ไป และ "มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์" พระเยซูทรงพิชิตทุกการทดลอง พระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ -- ถึงกระนั้นก็ทรงปราศจากบาป

"พระองค์ทรงปลดเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าผู้มีอำนาจเสีย..." เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าภาษาตองงันในภาษาเดิมนำเสนอความคิดเกี่ยวกับการสงครามแบบโจ่งแจ้ง โดยผู้ชนะพิชิตและริบของ -- พิชิต จากนั้นก็ยึดของริบเหมือนที่ถูกกระทำเมื่อฝ่ายตรงข้ามที่พ่ายแพ้ถูกปลดเสื่อเกราะของตน ภาพเปรียบเทียบนี้ก็คือ พระคริสต์ทรงปลดฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจทั้งปวงออกจากบรรดาศัตรูฝ่ายวิญญาณของพระองค์

คำว่า "พระองค์ได้ทรงประจานเขา" สื่อถึงการเฉลิมฉลองภายหลังการสู้รบ เหล่าศัตรูฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูทรงเอาชนะก็ถูกประจานภายหลังชัยชนะนั้นและเหล่าทูตสวรรค์ก็มาและปรนนิบัติพระองค์ผู้มีชัย! โลกฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้นได้เป็นประจักษ์พยานถึงการสู้รบนั้นและการประจานนั้นที่ตามมา พระเยซูทรงทำให้พญามารพ่ายแพ้อย่างหมดรูป ทรงมีชัยและพิชิตมันแล้ว และบัดนี้พระเยซูก็ทรงถือกรรมสิทธิ์ลูกกุญแจแห่งความตาย นรกและหลุมศพ

เปาโลพรรณนาถึงชัยชนะนี้ในฮีบรู 2:9, 14-16:

"แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน... เหตุฉะนั้นครั้งบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม"

พญามารเป็นคู่อริที่พ่ายแพ้แล้ว คือเป็นศัตรูที่ถูกพิชิตแล้ว มันยังหลบหนีอยู่และ “วนเวียนอยู่รอบๆ คุ้งสิ่งโตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” แต่เมื่อถึงคราวสิ้นสุดพระเยซูจะทรงทิ้งมันลงไปอยู่ในบึงไฟและกำมะถันซึ่งเป็นที่ๆ มันจะถูกทรมานตลอดไปเป็นนิรันดร์ มันพ่ายแพ้แล้วและมันก็รู้ดี นั่นเป็นเหตุผลที่มันกำลังทำงานล่องเวลาทุกวันนี้ เพื่อให้ตัววิญญาณทุกดวงตกนรกเท่าที่มันจะทำได้ การสู้รบระหว่างพระเยซูกับพญามารไม่ใช่การกระทำแบบที่ถูกปิดซ่อน มันถูกกระทำ “อย่างเปิดเผย” (อานยอห์น 7:4) การสู้รบที่วานี้ได้เกิดขึ้นไปแล้วและพระเยซูทรงมีชัยชนะอย่างเปิดเผย ท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวง

ข้อ 15 ปิดท้ายด้วยคำว่า “...และชนะเขาโดยกางเขนนั่น” ในกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าพระบิดาได้ทรงบรรลुชัยชนะเหนือเหล่าผู้ที่มีอำนาจที่ชั่วร้ายแห่งความชั่วฝ่ายวิญญาณในสถานอากาศ (ซึ่งรวมถึงพญามาร – เจ้าแห่งอำนาจชั่วร้ายทั้งปวงด้วย) โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเจ้าทรงพิชิตมันผู้มีอำนาจแห่งความตาย ... นั่นคือ พญามาร

บนกางเขนนั่นพระเยซูได้ทรงซื้อการไถ่ และพระราชกิจแห่งการไถ่ได้ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนแล้ว ความรอดได้ถูกซื้อและซาตานได้ถูกทำให้พ่ายแพ้ไปแล้ว พระโลหิตของพระเมษโปดกของพระเจ้าได้ชำระล้างโทษที่ตกแก่มนุษย์ทุกคนแล้ว “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” แต่พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าชำระล้างให้สะอาดจาก *ความบาปทั้งสิ้น* ในพระเยซูโดยทางพระโลหิตของพระองค์ เรามีการไถ่และการยกโทษบาป โดยทางกางเขนของพระเยซู “เจ้าแห่งโลกนี้ถูกเหวี่ยงออกไปแล้ว”

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อในเมืองโคโลสีว่า “อย่าให้ความคิดต่างๆ ของท่านทั้งหลายถูกรบกวนโดยคำสอนเกี่ยวกับโลกวิญญาณ เพราะว่าวิญญาณทั้งปวงอยู่ใต้บังคับต่อพระเยซู ผู้ทรงเป็นจอมเจ้านายของพวกมัน หากพวกมันเป็นวิญญาณที่ดี พวกมันก็เป็น *ผู้รับใช้* ของพระองค์ (วิญญาณที่ดีทั้งปวงเป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติแก่เหล่าผู้ที่มีความรอดเป็นมรดก) หากพวกมันเป็นวิญญาณที่ชั่ว พวกมันก็ถูกพิชิตแล้วโดยพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงปลดเหล่าเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร และเจ้าผู้ที่มีอำนาจเสียแล้วและทรงพิชิตซาตานพร้อมกับลูกสมุนของมันทั้งหมดแล้ว!

ท่านที่รัก ผมขอให้แนะนำคุณแบบเดียวกับที่เปาโลได้ให้แก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น: *อย่าแสวงหาที่จะรู้อะไรต่างๆ ที่เป็นความลับของพระเจ้า* (พบบู. 29:29) สิ่งที่เราอยากให้เราจะได้ถูกเปิดเผยแก่เราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ยอห์น 2:27; 1 เปโตร 2:6) และสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับโลกวิญญาณซึ่งไม่ได้ถูกเปิดเผยในพระวจนะของพระเจ้าและถูกสอนแก่เราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็ไม่ควรไปยุ่ง เราไม่กล้าอย่างกรายเข้าไปในห้องลับแห่งความจริงที่ไม่ถูกเปิดเผย

ของพระเจ้าเกี่ยวกับโลกวิญญาน ขอให้ผมเน้นย้ำอีกที – เหล่าวิญญานที่ดี พวกทูตสวรรค์ที่ดี เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าองค์สูงสุดและพระเยซูคริสต์เจ้า เหล่าวิญญานชั่วถูกพิชิตแล้วและอยู่ใต้บังคับต่อฤทธิ์เดชของพระองค์! จงทิ้งโลกวิญญานไว้แต่ลำพังและอย่าแสวงหาที่จะรู้สิ่งเหล่านั้นที่ไม่ได้ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ข้อ 16 และ 17: “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์”

ผมเชื่อว่าข้อนี้พูดถึงการกินและการดื่มตามที่ถูกกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส แม้ว່ามันเป็นความจริงที่ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้พูดถึงเรื่องเครื่องดื่มต่างๆมากเท่ากับเรื่องอาหารต่างๆ มันก็พูดถึงกฎและระเบียบบางอย่างเกี่ยวกับเครื่องดื่มต่างๆและภาชนะต่างๆที่ใช้ดื่ม อ่านเลวีนิติ 7:20-27 และบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือเลวีนิติ คุณจะพบว่าประชาชนเหล่านั้นถูกห้ามมิให้รับประทานสัตว์ นกและอาหารทะเลบางชนิด ขณะที่อาหารอื่นๆถูกประกาศว่าเหมาะสมสำหรับรับประทานเป็นอาหาร

ก่อนการปรนนิบัติ พวกบุโรหิตถูกห้ามมิให้ใช้น้ำองุ่นในรูปแบบใดๆเลย นอกจากนี้ ภาชนะบางชนิด หากพวกมันบรรจุน้ำที่ถูกทำให้มลทินไปแล้ว ภาชนะเหล่านั้นก็ต้องถูกทำให้แตกเสีย ขณะที่ภาชนะชนิดอื่นๆจะต้องแค่ถูกล้างและขัดเท่านั้น พวกนาซีร์จะต้องไม่ลืมน้ำองุ่นในรูปแบบใดๆเลย

พวกครูสอนผิดในเมืองโคโลสีกำลังเรียกร้องให้ผู้เชื่อเหล่านั้นยึดติดกับคำสั่งเรื่องอาหารต่างๆแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส แต่พระคุณประกาศว่า **“ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ นั้นเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว”** (1 ทธ. 4:4) พวกครูสอนผิดเหล่านั้นลืมไปแล้วว่าความเชื่อแบบคริสเตียนผดุงขึ้นเหนือข้อห้ามและการแบ่งแยกเหล่านั้นซึ่งเป็นเรื่องของเนื้อหนังและกายภาพ อาณาจักรใหม่นี้ “ไม่ใช่เรื่องของอาหารและเครื่องดื่ม – แต่เป็นความชอบธรรม และสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญานบริสุทธิ์”

ไม่มีผู้รับใช้คนใด ไม่ว่าเขาจะอยู่นิกายไหนก็ตาม มีสิทธิ์ที่จะสั่งเหล่าสมาชิกของเขาว่าเขาจะต้องรับประทานอาหารแบบไหนหรือใส่เสื้อผ้าแบบไหน ตราบใดที่พวกเขาแต่งกายอย่างสุภาพเรียบร้อย หากผู้เชื่อคนใดสวมใส่เสื้อผ้าที่ปิดซ่อนความเปลือยเปล่าและไม่ได้ทำให้เกิดความบาปผ่านทางต้นหาของตา ก็ไม่มีผู้รับใช้คนใดมีสิทธิ์ที่จะสั่งว่าเหล่าสมาชิกของเขาจะสวมใส่สิ่งใดได้หรือไม่ได้ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ภายในทรงของผู้เชื่อทุกคน (โรม 8:14) และจะทรงนำผู้เชื่อทั้งหลายในเรื่องของเครื่องแต่งกาย เช่นเดียวกับในสิ่งที่พวกเขาควรรับประทานและดื่ม

มันเป็นความบาปที่จะรับประทานสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้ทำลายสุขภาพของตัวเอง พอๆกับที่มันเป็นความบาปที่จะดื่มสิ่งใดก็ตามที่ทำให้ทำลายสุขภาพ มันเป็นความบาปอันน่าเกลียดเสมอที่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดใดก็ตาม เราถูกบัญชาไว้ว่า “อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ” (สภษ. 23:31) “เหล้าองุ่นให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราทำให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่ใช่คนฉลาด” (สภษ. 20:1) **“วิบัติแก่ผู้หนึ่งที่ทำให้เพื่อนบ้านดื่มที่ยืนขวิดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน”** (ฮบก. 2:15) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บัญญัติอย่างชัดเจนให้เราละเว้นเสียอย่างสิ้นเชิงจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

บางศาสนาสอนว่าเราจะต้องไม่รับประทานเนื้อหมู แต่ไม่มีคำบัญชาใดเลยจากพระคัมภีร์ที่ห้ามไม่ให้รับประทานเนื้อหมูในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ ส่วนตัวแล้ว ผมไม่รับประทานเนื้อหมู แต่ผมก็ไม่รับประทานด้วยเหตุผลด้านสุขภาพและ

ไม่ใช่ด้วยเหตุผลฝ่ายวิญญาณ เราไม่ควรรับประทานสิ่งใดที่ขัดแย้งกับสวัสดิภาพแห่งร่างกายนี้

ยังมีศาสนาอื่นอีกที่สอนว่าไม่ควรรับประทานเนื้อสัตว์ใดๆเลยในวันสำคัญบางวัน แต่คำสอนเช่นนั้นทั้งสิ้นเป็นข้อเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์รับรองมันเลย เปาโลตำหนิผู้เชื่อชาวโรมันดังนี้: “ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้กินก็ได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า” (โรม 14:6)

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่มีการแบ่งแยกวัน เดือน หรือฤดู ทุกวันบริสุทธิ์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และคริสเตียนทั้งหลายควรนมัสการพระเจ้าทุกวัน กฎต่างๆเกี่ยวกับวัน เทศกาลเลี้ยง เทศกาลรื่นเริงและอาหารต่างๆเป็นของระบบหนึ่งที่ล้าสมัยแล้ว – เน่าเปื่อยและมุขังไป – ซึ่งถูกต้องที่ทางเขนของพระคริสต์ของเราแล้ว ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่เชื่อชวนคนทั้งหลายให้มาประชุมกันในวันสำคัญเพื่อกินเลี้ยงและนมัสการ (คริสตจักรในบทแรกของหนังสือกิจการมาประชุมกันทุกวัน “เพื่อรับประทานขนมปังของพวกเขาด้วยความยินดีและใจที่เป็นหนึ่งเดียวกัน”) *ความเชื่อแบบคริสเตียนนั้นเป็นไท* – มันไม่สามารถถูกล่ามโซ่ติดกับ “*วาระและฤดูกาลต่างๆ*” ได้ “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:36)

กฎต่างๆเหล่านี้เป็น “เงาของสิ่งต่างๆที่จะมีมาในภายหลัง” ภาษาเดิมบ่งบอกถึง *โครงร่างจางๆ* ของพระพร (นิรันดร) เหล่านี้ที่จับต้องได้ซึ่งเป็นของพระคริสต์ และพระราชบัญญัติของโมเสสที่ทำหน้าที่ของมันอย่างสง่างามแล้วในระหว่างที่มันมีผลบังคับใช้อยู่ แต่บัดนี้ – “*พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ*”

ในระหว่างยุคสมัยแห่งพระราชบัญญัติ พระวิหารเป็นสิ่งที่ต้องมี ปราศจากพระวิหารหรือพลับพลา ชนชาติอิสราเอลก็ไม่สามารถนมัสการพระเยโฮวาห์ได้ พระวิหารพร้อมทั้งห้องต่างๆ ภาชนะต่างๆและเครื่องเรือนของมัน ระบบบุโรหิตพร้อมทั้งเสื้อคลุมของมันและหน้าที่ต่างๆแบบบุโรหิต แทนบูชาในพระวิหาร ไฟที่อยู่บนแท่นบูชาที่นั่น เมฆควันที่อยู่เหนือพระวิหาร การถวายเครื่องสัตวบูชาที่เป็นลูกแกะ นกพิราบ นกเขา วัวตัวผู้ ชนิดของเครื่องถวายบูชาและการถือปฏิบัติเป็นพิเศษต่างๆที่ถูกกระทำในพระวิหาร พิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหาร เครื่องแต่งกาย โรคมัยต่างๆ – ทุกรายละเอียดปลีกย่อยของพระราชบัญญัติได้ถูกกำหนดและถูกให้ไว้โดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าเพื่อชี้ทางคนฮีบรูในความเชื่อ การนมัสการและวิถีปฏิบัติต่างๆของพวกเขาในชีวิตประจำวัน

จำไว้ว่า – พระเจ้าได้ทรงเรียก ทรงแต่งตั้งและทรงมอบหมายพันธกิจเปาโลให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งมายังพวกคนต่างชาติ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ตรัสผ่านเปาโลก็ทรงประกาศว่าอาหาร เครื่องดื่ม วันสำคัญต่างๆ วันขึ้นค่ำและวันสะบาโต “เป็นเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง” *เงาเป็นความเหมือนอันจางใจของตัวจริง* พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มิได้ทรงออกแบบความเชื่อแบบคริสเตียนให้คล้ายคลึงกับศาสนายูดา แต่ทรงออกแบบศาสนายูดาให้คล้ายคลึงกับความเชื่อแบบคริสเตียนมากกว่า ความเป็นจริงไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้มีลักษณะคล้ายกับแบบจำลอง แต่แบบจำลองถูกสร้างขึ้นให้มีลักษณะคล้ายกับความเป็นจริง ระบบของโมเสสเป็นแบบจำลองของความเชื่อแบบคริสเตียนและชี้ไปยังตัวตนในอนาคตของความเชื่อแบบคริสเตียน เครื่องบูชาไถ่บาปทุกชิ้นในระบบของโมเสสชี้ไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะทรงถูกฆ่า

ตาย “เมื่อเวลาครบกำหนด” คนอิสราเอลทั้งสิ้นรอดคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้พ้นของตน พระราชบัญญัติของโมเสส พร้อมกับ เครื่องบูชาต่างๆด้วยโลหิตของมัน ซึ่งไปยังวันนั้นเมื่อเครื่องสัตวบูชาของพระเจ้าเพราะบาปทั้งหลายจะถูกถวาย และเครื่อง สัตวบูชาภายใต้พระราชบัญญัติก็เป็นพยานถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ผู้จะเสด็จมาเพื่อสะสางคำถามเรื่องบาปและข้อ การไล่ เครื่องบูชาด้วยเลือดภายใต้พระราชบัญญัติไม่เพียงเป็นแบบจำลองของพระโลหิตนั้นที่จะถูกทำให้หลั่งออกเท่านั้น – แต่มันรับประกันว่าพระโลหิตนั้นจะถูกทำให้หลั่งออกด้วย

เงาไม่มีคุณค่าอะไรในตัวมันเอง มันว่างเปล่าและไม่มีพื้นฐาน พิธีการต่างๆของคนฮีบรูไม่อาจช่วยให้รอดพ้นได้ เลือดของบรรดาวัวผู้ นกพิราบและลูกแกะก็ไม่สามารถชำระคนบาปให้สะอาดได้ “ในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง” เงานั้น ไม่มีฤทธิ์อำนาจใดเลยที่จะชำระจิตสำนึกผิดชอบให้สะอาดได้ และมันก็ไม่สามารถนำสันติสุขมาสู่หัวใจและความแนใจมาสู่ จิตใจด้วย โลหิตของลูกแกะตัวหนึ่งไม่อาจทำให้พระเยโฮวาห์พอพระทัยได้ แต่เมื่อเวลาครบกำหนด พระเมษโปดกของ พระเจ้าได้เสด็จมาและทรงถวายพระโลหิตของพระองค์ด้วยความเต็มพระทัย พระองค์ผู้ทรงเป็นมหาบุรุษที่ยิ่งใหญ่ของ พระเจ้า ได้เสด็จมาอย่างเต็มพระทัยโดยสวมใส่ความเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงรับกายหนึ่ง – และในกายนั้นพระองค์ได้ทรง พิชิตและทำสำเร็จคือสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่อาจทำสำเร็จได้เพราะเหตุความอ่อนแอของเนื้อหนัง (โรม 8:1-3) พระราช บัญญัติไม่ได้ถูกจารึกไว้บนแผ่นศิลาอีกต่อไปแล้ว บัดนี้มันถูกเขียนไว้อย่างลบไม่ออกบน “แผ่นศิลาเนื้อแห่งหัวใจ” พระ คริสต์ในท่านทั้งหลายเป็นการทำให้พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จจริงในตัวคุณเพราะว่าพระเยซูได้ทรง ทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัตินั้นสำเร็จแล้ว (มธ. 5:18) บัดนี้ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นบุโรหิตหลวง (1 ปต. 2:9)

เปาโลจึงกำลังถามว่า “เหตุใดจึงกลับไปหาโลกธาตุอันอ่อนแอและอนาถาเล่า? พระคริสต์ได้เสด็จมาแล้ว เหตุใดจึง กลับไปหาพิธีกรรม – ศาสนาอันล้าสมัยแห่งสิ่งของภายนอกต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอาหาร เครื่องดื่ม เสื้อผ้า วันสำคัญ – ใน เมื่อท่านทั้งหลายได้รับความเชื่อแบบคริสเตียนแล้วและพระคริสต์ (ความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า) ก็ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้ง หลายแล้ว?”

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้เป็นของระบบหนึ่ง – พวกเขาเป็นของกายหนึ่ง ... พระกายของพระคริสต์ จงตั้งใจอ่าน 1 คร. 12:12-27 เปาโลนำเสนอความจริงที่เป็นรากฐานอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และว่าผู้เชื่อที่บังเกิด ใหม่แล้วทุกคน ไม่ว่าจะเชื้อชาติใดหรืออะไรก็ตาม ล้วนได้รับบัพติศมาเข้าไปในกายเดียวที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของกาย นั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ได้เป็นขององค์กรหนึ่ง – เราเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งมีชีวิตหนึ่ง ... พระกายที่มีชีวิตของพระเยซู คริสต์ ในโคโลสี 3:3 เราอ่านว่า “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

เปาโลเตือนให้ระวังการเชื่อเรื่องลึกลับแบบจอมปลอม

ข้อ 18: “อย่าให้ผู้ใดโกงบ่าเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่ เขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง”

ตามที่บรรดานักประวัติศาสตร์ได้ไว้ พวกครูสอนผิดในเมืองโคโลสีมีชื่อว่า “พวกนอสติก” พวกเขาอ้างตัวว่าเป็น คนที่มีความรู้แบบสุดๆ ... ผู้มีการศึกษา ผยองในความคิดของตน พวกเขาไม่ได้สอนว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง แต่สอนว่าพระองค์ทรงเป็นวิญญาณที่มียศสูงที่สุด อันเป็นการปล้นความเป็นพระเจ้าของพระองค์ไปเสีย พวกเขายังยกชู

ทูตสวรรค์บางคนด้วยและให้ทูตสวรรค์เหล่านั้นมีส่วนร่วมในความรอดของมนุษย์ พวกเขาไม่ได้สอนเรื่องพระคุณล้นๆและความครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ แต่เสริมพระเยซูด้วยพวกทูตสวรรค์และเหล่าวิญญาณต่างๆ

เปาโลเตือนให้ระวังพวกครูแบบนั้นและคำเตือนนี้ก็ยังมียังประโยชน์ต่อเราในวันนี้ คุณและผมต้องระมัดระวังให้มากๆ เราต้อง “พิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นและดูว่าพวกมันเป็นของพระเจ้าหรือไม่” (1 ยอห์น 4:1-4; 2 ยอห์น 7-11) เปาโลเตือนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านี้แสดงออกถึงความถ่อมใจแบบจอมปลอมและด้วยความถ่อมใจนั้นพวกเขาจะพยายามทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วติดพันนาการอีก มันเป็นเรื่องแปลก แต่ก็ก็เป็นความจริงที่ว่าพวกนักศาสนาเทียมเท็จส่วนใหญ่ดูถ่อมใจมากๆในรูปลักษณะภายนอกและกิริยาท่าทาง พวกเขาแสดงความกรุณาและหลายครั้งพวกเขาก็พยายามอย่างมากที่จะแสดงให้เห็นความกรุณาและความถ่อมใจจอมปลอมนั้น

ความถ่อมใจฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงเป็นของประทานอย่างหนึ่งที่ถูกจัดให้ในพระคุณแห่งพระเจ้าของเราเท่านั้น มันเป็นเรื่องที่เปี่ยมสง่าราศีที่จะถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม แต่ไม่มีสง่าราศีใดๆเลยในการถูกข่มเหงเพราะความโหดเขลาอันไร้ข้ออ้าง! มีหลายคนที่ยอมสวมเสื้อผ้าขาดๆและเดินเท้าเปล่าเพื่อที่จะแสดงให้เห็นความยากจนและความถ่อมใจของตน พวกเขาอวดในความรู้สึกของการทำให้อัตตาพินาศไป ราวกับว่าพวกเขาได้ละทิ้งทุกสิ่งแล้ว – เมื่อในความเป็นจริงแล้วพวกเขาไม่ได้ละทิ้งสิ่งใดเลย เพราะว่าพวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว: *พวกเขากำลังทำสิ่งที่พวกเขากระทำเพื่อให้เนื้อหนังได้รับเกียรติ* ในถ้อยคำของเปาโล พวกเขา “ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง” นักศาสนาบางคน*ภาคภูมิใจ*ในความถ่อมใจของตน!

อย่าลืมนั่นเป็นอันขาดว่า: พญามารอาจเป็นเหมือนสิงโตคำราม – หรือมันอาจมาในฐานะ “ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” หรือแต่งตัวใน “คราบแกะ” มันอาจมาได้ในหลายรูปแบบเพื่อที่จะหลอกลวง มันอาจปลอมตัวมาในรูปแบบใดก็ได้ที่มันปรารถนาในความพยายามของมันที่จะนำลูกๆของพระเจ้าให้หลงไปหรือทำให้คนไม่เชื่อตกนรก!

ประวัติศาสตร์และความเก่าแก่ของพระคัมภีร์เป็นพยานอย่างชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าการณ์มัสการวิญญาณและการนมัสการพวกทูตสวรรค์เป็นการปฏิบัติที่แพร่หลายในช่วงศตวรรษแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน มันเป็นเรื่องจริงหนึ่งทางประวัติศาสตร์ที่ว่าครั้งหนึ่งทูตสวรรค์กาเบรียลเคยถูกนมัสการที่เมืองโคโลสี คำกล่าวที่ว่า “ไฟฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่เห็น” ย่อมหมายถึงนิมิตต่างๆที่พวกครูสอนเท็จเหล่านี้อ้างตัวว่าได้รับ แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วพวกเขาเป็นคนโกหกที่ใช้อุบายนี้เพื่อที่จะนำคนเหล่านั้นให้หลงไปคือคนที่ดวงตาแห่งความเชื่อของตนได้ถูกฝึกหัดให้จดจ้องที่พระเยซูเจ้า คำสอนของพวกเขาไม่เพียงไปไกลเกินพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น แต่เกินหลักเหตุผลด้วย “ไฟฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่เห็น”

ผมเชื่อว่าเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐจะเห็นด้วยกับผมว่าสิ่งที่ยากที่สุดที่เราเผชิญในงานรับใช้คือ การทำให้ผู้คนยอมรับพระวจนะของพระเจ้าส่วนๆโดยความเชื่อ ปราศจากหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ความตื่นเต้นและความน่าขนลุกใดๆ มันเป็นเรื่องยากจริงๆที่จะโน้มน้าวมนุษยชาติให้เพียงเชื่อพระเจ้าเท่านั้น *เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า* และเพราะว่าพระเจ้าได้ตรัสแล้ว

ความเชื่อไม่ถามว่า “ทำไม?” ความเชื่อไม่ขอดู ความเชื่อไม่ขอรู้สึก ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นผลลัพธ์ของความ

เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระบุตรแห่งความรักของพระเจ้า เราถูกช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น! “ด้วยว่าผู้ใด (ก็ตาม) ที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง” (1 ยอห์น 5:4)

ฉะนั้น “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17) คนสอนผิดเหล่านี้ในเมืองโคโลสีไม่ยอมสอนและเทศนาพระเยซูเท่านั้น – ผู้ทรงเป็นศิระของคริสตจักรอันประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระล้างด้วยพระโลหิต... พวกยิว คนต่างชาติ ทาสหรือไท พวกเขาเสริมพระเยซูด้วยคำสอนต่างๆของตัวพวกเขาเองซึ่งถูกคลอດออกมาในความคิดที่ “ผยองขึ้น” โดยเนื้อหนังและถูกครอบครองโดยเหล่าวิญญาณแห่งความมืด พวกเขาเยอหยิ่งเกินกว่าที่จะเรียนรู้ – กระนั้นพวกเขาก็แสดงออกถึงความถ่อมใจซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคดอันเลวทราม

ข้อ 19: “และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระ ศิระนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น”

ในข้อนี้เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นศิระแห่งสิ่งทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้นแห่งสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า – “สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์” พระองค์ทรงเป็นศิระของคริสตจักรและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น (อฟ. 5:21-33; 1 คร. 3:11-15; 1 คร. 12:12-27) ส่วนแรกของข้อนี้อ้างอิงถึงพระคริสต์ในฐานะศิระของคริสตจักรของพระองค์ (อฟ. 1:22 และ คส. 1:18) ครูสอนเท็จเหล่านั้นไม่ได้ยึดมั่นในหลักคำสอนอันเป็นรากฐานนี้ และข้อเท็จจริงแห่งความผิดพลาดอันน่าเกลียดดังกล่าวที่พวกเขาสอนก็เป็นผลลัพธ์ของการที่พวกเขาปฏิเสธพระเยซูในฐานะเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังและศิระแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

เนื่องจากพวกเขาไม่มีศรัทธาพวกเขาจึงไม่สามารถนมัสการพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าได้ พวกเขาไม่สามารถเทิดทูนตัวตนของพระองค์ได้ เนื่องจากพวกเขายินกรานว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องเข้าสู่หนัดตามพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาจึงประกาศโดยการให้เข้าสู่หนัดว่าพระคุณของพระเจ้าไม่เพียงพอสำหรับความรอดและว่าพระเยซูไม่ได้บอกความจริงเวลาที่พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” หากพวกเขาสอนเรื่องการดำรงอยู่ถาวรของพิธีการต่างๆของโมเสส พวกเขาก็เข้าใจจิตวิญญาณนั้นผิดและสูญเสียประโยชน์ของระบบที่พระองค์ได้ทรงก่อตั้งขึ้นแล้ว

หากพิธีการต่างๆของโมเสสจะต้องดำรงอยู่ต่อไป พวกเขาก็ปฏิเสธพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พวกเขาไม่ยอมรับว่าพระองค์ได้ทรงทำให้แผนการแห่งการไถ่สำเร็จครบถ้วนแล้ว – และคำสอนดังกล่าวก็ถึงตายได้ในฝ่ายวิญญาณ “มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนจะถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา” (สภษ. 16:25) トラバิดที่ผู้รับใช้คนหนึ่งยึดมั่นในความจริงต่างๆที่เป็นหลักสำคัญของพระคัมภีร์ ความเข้าใจผิดเล็กๆน้อยๆก็เป็นเรื่องที่พอรับได้ แต่เมื่อนักเทศน์คนใดปฏิเสธความจริงที่เป็นหลักสำคัญเหล่านั้น – ความจริงที่สำคัญยิ่งอย่างเช่น การรับสภาพเนื้อหนังของพระเยซู – เมื่อนั้นความเชื่อแบบคริสเตียนก็กลายเป็นเพียงอีกศาสนาหนึ่งที่ไร้ค่า ความเชื่อแบบคริสเตียนคือคำตอบของพระเจ้าต่อความบาปของมนุษย์ พระคริสต์ทรงเป็นศิระของความเชื่อแบบคริสเตียน พระองค์ทรงเป็นศิระของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพระกายนั้น

ในภาษากรีกเดิม วลีที่สองในข้อนี้จะอ่านว่า “...จากพระองค์นั้นร่างกายทั้งหมดซึ่งได้รับการบำรุงเลี้ยงและต่อกัน สนิทผ่านทางข้อต่อและเส้นเอ็นต่างๆ ก็เจริญขึ้นเป็นการเติบโตของพระเจ้า” ความจริงแบบเดียวกันนี้ถูกกล่าวถึงใน เอเฟซัส 4:11-16 ในคริสตจักรเรามีพวกอัครสาวก พวกผู้พยากรณ์ พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ พวกศิษยาภิบาลและพวก อาจารย์... “เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ตีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น” จนกว่าร่างกายทั้งหมดจะมาถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแห่งความเชื่อและความรู้แห่งพระบุตรของพระเจ้า อีกครั้ง เปาโลกล่าวถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร “คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและผูกพัน กันโดยที่ทุกข้อต่อได้ช่วยผูกกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก” (อฟ. 4:16)

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโคโลสีก็คือว่า: “พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร โดย พระองค์อวัยวะทุกส่วนของกายนี้ถูกนำมาอยู่ด้วยกัน และโดยพระองค์ (ศีรษะของกายนี้) อวัยวะทุกส่วนก็ถูกเก็บรักษาไว้ ด้วยกัน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกเชื่อมต่อกับศีรษะและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของกายนี้กับศีรษะของมันก็ สำคัญยิ่งต่อการเจริญเติบโตของมัน”

มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่เปาโลกล่าวถึงศีรษะก่อน – ซึ่งแน่นอนว่าสำคัญยิ่งต่อชีวิตและการเจริญเติบโต – และ จากนั้นก็อธิบายต่อไปว่าร่างกายทั้งหมด “โดยข้อต่อและเส้นเอ็นต่างๆ” ได้รับการบำรุงเลี้ยงและถูกเก็บไว้ด้วยกัน ด้วย เหตุนี้ในพระคริสต์เราจึงมีชีวิต เรามีการเชื่อมต่อกับพระเจ้า โดยทางพระโลหิตของพระองค์เราเข้าไปด้วยใจกล้าในสถาน บริสุทธิที่สุด และโดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์เราจึงถูกค้ำจุนไว้ด้วยกัน “ถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (1 เปโตร 1:5)

ผมดีใจเหลือเกินที่พระโลหิตของพระเยซูได้ชำระให้สะอาดแล้ว – และชำระให้สะอาดอยู่ในขณะนี้ – จากบาปทั้ง ปวง (1 ยอห์น 1:7) ผมถูกทาด้วยพระโลหิตแล้ว และผมก็ขอบคุณเหลือเกินที่พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของผม (1 ทธ. 2:5) ผมขอบคุณเหลือเกินที่ผมไม่ได้กำลังนมัสการพวกทูตสวรรค์และที่ว่าผมไม่ได้กำลังอธิษฐานต่อวิญญาณต่างๆและไม่ได้กำลังวางใจในสิ่งที่ผมไม่เคยเห็น ผมกำลังวางใจในพระองค์ผู้ที่ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลกได้ถูก **มอบไว้แก่พระองค์แล้ว!** ผมเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูทรงเป็นศีรษะของมัน ผู้เชื่อที่ บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นอวัยวะของกายนั้น และเมื่อกายนั้นเติบโตเต็มที่แล้ว เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์แล้ว มันจะถูกรับ ขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18)

คำเตือนถูกให้ต่อไป

ข้อ 20-23: “เหตุฉะนั้นถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่ เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ (เช่น “อย่าแตะต้อง” “อย่าชิม” “อย่าเอามือหยิบ” ซึ่งทั้งหมดจะ พินาศเมื่อทำดังนั้น) อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์ จริ่งอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเต็มใจนมัสการ การ ถ่อมตัวลง และการทรมาณกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง”

ในข้อนี้เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อทุกคนว่า “เนื่องจากท่านทั้งหลายได้ตายไปแล้วกับพระคริสต์จากหลักการต่างๆ ของโลก ท่านทั้งหลายจึงถูกตัดขาดแล้วจากหลักการต่างๆของโลกโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เพราะว่าพระคริสต์

ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ พระองค์ได้เสด็จมามีชีวิตเพื่อทำลายพระราชบัญญัติแต่เพื่อให้มันสำเร็จ และพระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นแล้วจริงๆ เนื่องจากนี่เป็นความจริง เหตุไฉนผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรคิดที่จะกลับไปหาหลักการต่างๆของโลกเล่า? ผู้เชื่อตายไปแล้วต่อพระราชบัญญัติ ... ตายไปแล้วต่อกฎต่างๆ แล้วทำไมจึงต้องกลับไปหารูปแบบที่ตายแล้วเหล่านี้ในเมื่อความเป็นจริงเป็นของเราแล้วในพระคริสต์?”

เปาโลให้ภาพประกอบเรื่องนี้ในโรม 7:2-4: ภรรยาถูกผูกมัดต่อสามีของนางตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ แต่หากสามีตายนางก็เป็นอิสระที่จะแต่งงานกับชายอีกคนหนึ่ง ในกาลาเทีย 2:19 เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อทั้งหลาย “ตายไปแล้วต่อพระราชบัญญัติ” ด้วยเหตุนี้หากเราเป็นผู้เชื่อ เราก็ตายไปแล้วกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เราถูกตรึงกางเขนกับพระองค์แล้ว เป็นขึ้นกับพระองค์แล้ว และสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างใหม่แล้ว เราจึงต้องดำเนินในความใหม่ของชีวิต – ไม่ใช่ในความเก่าของตัวอักษร ผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับหลักการต่างๆของโลก กับกฎต่างๆและพระราชบัญญัติอีกต่อไป พวกเขาเป็นไทแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้า

ในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีมีคนเหล่านั้นที่ถือปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆและพิธีการต่างๆของยิว ขณะที่คนอื่นๆก็ทำยิ่งกว่านี้อีก คือนมัสการพวกทูตสวรรค์และวิญญาณต่างๆ อย่างไรก็ตาม ความผิดพลาดของพวกครูสอนเท็จเหล่านี้คือ ความพยายามที่จะเอาแอกแห่งพิธีการต่างๆของระบบของโมเสสมาวางบนคอของผู้เชื่อทั้งหลาย พวกเขากำลังสอนหลักคำสอนที่อันตรายถึงตายได้ของการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์กับโลกวิญญาณ ซึ่งหลักคำสอนนี้ปัจจุบันมีชื่อว่า “Spiritism” (การติดต่อกับผี)

คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรอยู่ใต้บังคับกฎพิธีต่างๆและระบบของโมเสสเพราะว่าผู้เชื่อแท้ทั้งหลายตายไปแล้วต่อสิ่งเหล่านี้ พระคริสต์ทรงทำให้สิ่งเหล่านี้สำเร็จแล้ว – เราตายไปแล้วกับพระคริสต์และชีวิตของเรา “ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านี้ว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงยอมให้คนเอาสิ่งเหล่านี้มาบังคับใช้กับพวกท่าน โดยได้ต้อนรับพระเยซูเจ้าแล้วและทราบถึงคำบัญชาของพระเจ้าเกี่ยวกับความบาปและความรอดแล้ว? เนื่องจากท่านทั้งหลายมีสิทธิอำนาจที่สูงกว่าเกี่ยวกับสิ่งต่างๆอันเป็นนิรันดร์ เหตุไฉนพวกท่านจึงกลับไปหาหลักคำสอนต่างๆของมนุษย์เล่า?”

จากนั้นเขาก็ชี้ให้เห็นคำสอนต่างๆเหล่านี้ เช่น “อย่าแตะต้อง อย่าชิม อย่าเอามือหยิบ” ซึ่งเป็นคำพูดติดปากของพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นในเมืองโคโลสี ปัจจุบันเรายังมีศาสนาต่างๆที่ถูกก่อตั้งบนหลักคำสอนแบบเดียวกันนั้นเหมือนเดิม – ห้ามตลอด ตามคำสอนของพวกเขา คุณต้อง “สละทิ้งและปล่อยไป” เพื่อที่จะได้รับความรอด จากนั้นก็ “สละทิ้ง ปล่อยไป อย่าแตะต้องและอย่าเอามือหยิบ” เพื่อที่จะรอดอยู่ต่อไป หลักคำสอนดังกล่าวลดทอนพระเยซูเจ้าและจำกัดฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันหมดเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลหมายถึงตรงนี้ในข้อ 21 และ 22 แต่โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเขากำลังกล่าวหาว่าอาหารและเครื่องดื่มต่างๆยอมพินาศไปพร้อมกับการใช้งาน พวกมันพินาศไปหรือไม่มีอยู่อีกต่อไปเพราะว่าพวกมันถูกบริโภคนเพื่อการสนับสนุนชีวิตแบบธรรมชาติ ซึ่งเป็นจุดประสงค์ที่พวกมันได้ถูกสร้างขึ้นและถูกเจตนาไว้เช่นนั้นเมื่อพวกมันถูกใช้การอย่างเหมาะสม

ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าล้วนๆ ขณะที่สิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ยอมพินาศไปได้ สิ่งทรงสร้าง

ทั้งปวงล้วนถูกสาป ก่อนความบาปได้เข้ามาไม่เคยมีการฆ่ากันหรือการทำให้โลหิตตก อาตัมเป็นมังสวิรัตและคงจะเป็นเช่นนั้นอยู่ต่อไปแล้วหากเขาไม่ได้ทำบาป อาหารมีไว้สำหรับร่างกาย และองค์พระผู้เป็นเจ้าเองตรัสไว้ว่า “มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน...แต่สิ่งซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มธ. 15:11 และ 18)

ความเชื่อแบบคริสเตียนและการอยู่ฝ่ายวิญญาณไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนพิธีการต่างๆที่เป็นเรื่องภายนอกและไม่ได้ตั้งอยู่บนสิ่งที่เรารับประทานหรือดื่ม ความผิดอันน่าเกลียดในคำสอนนี้ก็คือ การมองหาความบริสุทธิ์ในสิ่งต่างๆที่เป็นเรื่องภายนอกแทนที่จะเป็นในสิ่งต่างๆที่เป็นเรื่องภายในของหัวใจ ความผิดเช่นนี้เป็นเรื่องปกติในคริสตจักรสมัยปัจจุบัน มนุษย์แสวงหาที่จะเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์โดยการเว้นเสียจากอาหาร เครื่องดื่ม และนิสัยต่างๆของชีวิต แต่ความบริสุทธิ์บังเกิดขึ้นในหัวใจของผู้เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นความบริสุทธิ์ของเรา และพระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในหากเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอกแต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่หัวใจ และการทำให้ภายนอกของภาชนะสะอาดจะไม่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย มันไม่ใช่สิ่งที่เราเอาเข้าปากที่ทำให้เกิดการอยู่ฝ่ายวิญญาณหรือพรากมันไป: *มันคือสิ่งที่เราเก็บอยู่ในหัวใจ*

มันเป็นความบาปอันน่าเกลียดที่จะเป็นคนตะกละในการรับประทานหรือการดื่ม แต่ลูกของพระเจ้าจะต้องถูกนำโดยพระวิญญาณ – ไม่ใช่ถูกสั่งการให้กระทำหรือถูกรอบครองโดยนักเทศน์ ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ตาม หากเนื้อหมูทำลายร่างกายของคุณ คุณก็ไม่ควรรับประทานเนื้อหมู แต่หากว่าเท่าที่คุณทราบและหมอบของคุณแนะนำ เนื้อหมูไม่ได้ทำอันตรายต่อสุขภาพของคุณ มันก็ไม่ใช่ความบาปที่จะรับประทานเนื้อหมูหรือเนื้อสัตว์ประเภทอื่นในวันใดเจ็ดวันต่อสัปดาห์ ในทำนองเดียวกัน หากกาแฟหรือชาส่งผลเสียต่อสุขภาพของคุณ คุณก็ไม่ควรดื่มพวกมัน แต่หากพวกมันไม่ได้ทำร้ายคุณในแง่ร่างกาย มันก็ไม่ใช่ความบาปอย่างแน่นอนที่จะดื่มเครื่องดื่มเหล่านี้ เราไม่ควรรับประทานจนเกินพอดี – เราควรพอประมาณในสิ่งทั้งปวง แต่ไม่มีผู้รับใช้คนใดมีสิทธิอำนาจบนพื้นฐานแห่งพระวาระของพระเจ้าที่จะสั่งการเหล่าสมาชิกของตนว่าพวกเขารับประทาน ดื่มหรือสวมใส่สิ่งใดได้ トラบใดที่พวกเขาประพฤติตัวในแบบคริสเตียน

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่ระบบหนึ่งที่ประกอบด้วยกฎต่างๆ ระเบียบข้อบังคับต่างๆ หรือกฎพิธีต่างๆ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ *พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย* – และเมื่อมีพระคริสต์ในตัวคุณ คุณก็มีเสรีภาพ – เพราะว่า “หากพระบุตรจะทรงทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทอย่างแท้จริง!” การทำลายร่างกายคือการฆ่าตัวตาย – และไม่ว่าเราจะทำมันอย่างช้าๆโดยการรับประทานมากเกินไปหรืออย่างฉับพลันโดยการรับประทานยานอนหลับเกินขนาด มันก็เป็นสิ่งที่ผิดที่จะทำลายร่างกายที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในร่างกายนั้น หากคุณเป็นผู้เชื่อ ร่างกายของคุณก็เป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์และคุณควรระมัดระวังให้มากกว่าคุณปฏิบัติต่อมัน แต่งชุดให้มันและดูแลมันอย่างไร “ผู้ใดก็ตามที่ถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาก็เป็นบุตรของพระเจ้า” ศิษยาภิบาลทั้งหลายจะต้องไม่เป็น “เจ้านายที่ขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า” (1 เปโตร 5:3) ศิษยาภิบาลแท้ทั้งหลายเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า – และผู้เลี้ยงย่อมนำฝูงแกะไป เขาย่อมไม่บังคับผู้เชื่อพวกมัน

ในข้อ 23 เราอ่านว่า “จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเต็มใจนัสการ การถ่อมตัวลง...” เฉินๆอาจดู

เหมือนคนที่ผู้ที่อ้างตัวว่าติดตามพระเยซูคริสต์จะดำเนินชีวิตประจำวันในความยากจน – สวมใส่เสื้อผ้าปอนๆและรับประทานขนมปังบูดูๆและสามารถซื้อได้ในราคาหนึ่งในสิบของขนมปังที่สดใหม่ แต่ท่านที่รักครับ เราจะต้องไม่สนับสนุนและดำเนินชีวิตแบบคนยากจนเพียงเพื่อต้องการคำสรรเสริญจากมนุษย์ มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการดำเนินชีวิตที่เสียสละเพื่อพระเยซูและการดำเนินชีวิตที่บังคับตัวเองให้ยากจนเพื่อให้คนอื่นเห็น

การปฏิบัติดังกล่าวอาจเป็น “การแสดงของสติปัญญา” มันอาจดูดีแต่ภายนอก – แต่การปฏิบัติดังกล่าวไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเรากำลังดำเนินชีวิตแบบนักบุญหรือว่าเรามีใจฝึกฝนฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นของเทียมก็ได้ มีสิ่งทีเรียกว่าความถ่อมใจแบบจอมปลอมและมันเป็นความบาปอย่างหนึ่งที่จะหันความสนใจและคำสรรเสริญมายังตัวตนของเราเพราะการปฏิบัติต่างๆแห่งชีวิต คำสรรเสริญ เกียรติยศและการเทิดทูนทั้งสิ้นควรถูกหันไปสู่ศิรัษะของคริสตจักร คือพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 23 ปิดท้ายด้วย “และการทรมาน (เพิกเฉย) ภาย (คริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์) แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง”

มีวิธีในการตอบสนองเนื้อหนังมากกว่าโดยการให้อาหารมัน มีคนเหล่านั้นที่ “ผยองขึ้นตามความคิดของเนื้อหนัง” พญามารเป็นจอมเจ้าเล่ห์ หากมันทำให้ผู้เชื่อคนหนึ่งกลายเป็นพวกเสรีนิยมหรือหัวสมัยใหม่ไม่ได้ มันก็ลองวิธีอื่นๆเพื่อที่จะทำลายคำพยานของคริสเตียนผู้นั้น มีหลากหลายวิธีที่พญามารสามารถปล้นเราจากบำเหน็จของเราได้ และมันก็เกือบอยู่เหนือจินตนาการว่าคนบางคนยอมทำอะไรบ้างเพื่อที่จะได้รับความสนใจ – กระทั่งในเรื่องของศาสนา! หลายครั้งมนุษย์รอดในการเป็นสิ่งที่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันปรารถนาที่จะเป็น แต่ไม่มีความกล้าที่จะพยายาม

ในการปิดท้ายบทที่ 2 ขอผมกล่าวอีกครั้ง: การปฏิบัติตามหลักคำสอนต่างๆที่มนุษย์สร้างขึ้น (“อย่าแตะต้อง อย่าชิม อย่าเอามือหยิบ”) ดูเหมือนแสดงให้เห็นสติปัญญา และเฉินๆดูเหมือนแสดงให้เห็นเจตจำนงที่จะนมัสการและสื่อถึงความถ่อมใจและการยอมจำนน อย่างไรก็ตาม หากคนหนึ่งกำลังปฏิบัติ “อย่าแตะต้อง อย่าชิม อย่าเอามือหยิบ” เพื่อที่จะเอาใจผู้รับใช้คนหนึ่ง คริสตจักรหนึ่ง ศาสนาหนึ่ง – หรือเพื่อเอาใจความคิดของตัวเอง – จันคนๆนั้นก็ไม่ได้กำลังถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ตรงกันข้ามเขากำลังเพิกเฉยพระกายของพระคริสต์ คนๆนั้นกำลังทำให้เนื้อหนังพอใจแทนที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ไม่ว่าเราได้รับประทานหรือดื่ม หรือไม่ว่าเราทำอะไรก็ตาม – เราต้องทำสิ่งนั้นด้วยความเต็มใจดูจกระทำแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ (หรือเว้นเสียจากการกระทำ) เพื่อทำให้เนื้อหนังพอใจหรือนำเกียรติยศมาสู่ตัวเราเองก็เป็นความบาป “คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น” (ยากอบ 4:17)

โคโลสี – บทที่สาม

- 3:1 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
- 3:2 จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก
- 3:3 เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า
- 3:4 เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย
- 3:5 เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ
- 3:6 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้ายกมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
- 3:7 ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้
- 3:8 แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน
- 3:9 อย่าพุดมุสาต่อกัน เพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว
- 3:10 และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น
- 3:11 อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุหนัตหรือไม่ได้เข้าสุหนัต พวกคนต่างชาติหรือชาวสียีเย ทาสหรือไทก็ไม่เป็น แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด
- 3:12 เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปราณี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน
- 3:13 จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน
- 3:14 แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์
- 3:15 และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ
- 3:16 จงให้พระวาทนะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
- 3:17 และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น
- 3:18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
- 3:19 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง
- 3:20 ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
- 3:21 ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มขู่บุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ

3:22 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบ สอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า

3:23 ไม่ว่าท่านจะทำอะไรก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์

3:24 ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่

3:25 ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของผู้เชื่อกับพระคริสต์ –

บนแผ่นดินโลกและในนิรันดรกาล

ข้อ 1: “ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

จงสังเกตคำแรกในข้อนี้ – “ถ้า” นั่นคือ ถ้าเราเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว มันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เราควรแสวงหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบน ซึ่งเป็นที่ๆพระคริสต์บัดนี้ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา มันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนบาปคนหนึ่งจะแสวงหาตัณหาต่างๆของเนื้อหนัง แต่ถ้าคนบาปคนนั้นตายไปแล้วต่อความบาปและถูกชุบให้เป็นขึ้น (ถูกทำให้มีชีวิต) กับพระคริสต์ ชีวิตใหม่นั้นก็ให้ความปรารถนาใหม่ๆ มีธรรมชาติใหม่อยู่ภายใน – เปโตรเรียกมันว่า “สภาพของพระเจ้า” และหลังจากถูกช่วยให้พ้นจากความตายแห่งบาปแล้ว โดยบัดนี้ถือกรรมสิทธิ์ชีวิตของพระเจ้าในพระคริสต์ เราจึงต้องแสวงหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบน

เอเฟซัส 2:1-10 ให้คำแสดงภาพอันยอดเยี่ยม (1) ของคนบาป – สภาพและตำแหน่งของเขา; (2) เหตุผลที่คนบาปถูกเปลี่ยนแปลงจากความตายสู่ชีวิตและ (3) ผลลัพธ์ของความเปลี่ยนแปลงนั้น ในข้อเหล่านี้เปาโลพรรณนาถึงคนไม่เชื่อว่าตายไปแล้วในการละเมิดต่างๆและบาปต่างๆ โดยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ – บุตรแห่งความไม่เชื่อฟัง และจากนั้นทั้งๆที่มีภาพอันน่าเกลียดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตรัสว่า “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์...และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์!” (เอเฟซัส 2:4-7)

ในเอเฟซัส 4:32 เราอ่านว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ – ไม่ใช่เพราะเห็นแก่เรา ไม่ใช่เพื่อความสบายของเราหรือเพื่อสง่าราศีของเรา พระเจ้าทรงยกโทษบาปทั้งหลายของเราและประทานชีวิตนิรันดรแก่เรา

“เพราะเห็นแก่พระคริสต์” พระเจ้าทรงชุบคนบาปให้เป็นขึ้น ประทานชีวิตใหม่ในพระคริสต์แก่เขา และทรงอนุญาตให้เขานั่งในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ “เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:7)

ในพระคริสต์พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมพระคุณที่ช่วยให้รอด เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้พระเยซูชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน... เพื่อซื้อการไถ่สำหรับมนุษย์ทุกคนที่ราคาดมหาศาลแห่งพระโลหิตของพระองค์เอง เมื่อคนไม่เชื่อเชื่อในพระบุตร พระเจ้าก็ทรงยกโทษคนไม่เชื่อเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และในทางตำแหน่งแล้ว

คนบาปที่ได้รับการยกโทษก็ถูกวางในพระคริสต์ในพระเจ้า เพราะฉะนั้น *บัดนี้* เราจึงนั่งกับพระคริสต์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์สถาน ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าก็จะได้ไปสวรรค์อย่างแน่นอนอนราวกับว่าเขาอยู่ที่นั่นแล้ว เพราะว่าในทางตำแหน่งเขาก็กำลังนั่งอยู่กับพระเยซู ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาแล้ว

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาพเป็นพินัยเดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรับสั่งทรงฤทธิ์ของพระองค์ *เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน*” (ฮบ. 1:1-3)

ตามที่จดหมายของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส จดหมายของเขาที่เขียนถึงเหล่าคริสเตียนชาวฮีบรู และโคโลสี 3:1-3 กล่าวไว้ เราผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ในพระคริสต์ในพระเจ้า **ตอนนี้** และเนื่องจากเราดำรงตำแหน่งอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ สิ่งเล็กน้อยที่สุดที่เราทำได้เพื่อแสดงความชื่นชมต่อความรักของพระเจ้าคือ แสวงหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบน... “จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก” เราเป็นผู้สัตย์จริงและคนต่างถิ่นที่นี่ แผ่นดินโลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ ศีรษะของเรา (พระเยซูคริสต์เจ้า) ทรงอยู่ในสวรรค์ รากฐานของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่อยู่ในสวรรค์ เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ – กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30) เนื่องจากนี่เป็นความจริง **ในทางตำแหน่งแล้ว** เราจึงนั่งอยู่กับพระคริสต์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสวรรค์สถานแล้ว **ตอนนี้!**

ความจริงเดียวกันนี้ถูกนำเสนอในมัทธิว 6:20 และ 33 ในกาลาเทีย 4:26 และในฟิลิปปี 3:14-20 ข้อแรกของฮีบรู 12 บอกเราว่าพระเยซูทรงสู้ทนกางเขนนั่น ทรงดูหมิ่นความอับอาย เพ่งมองไปยังสง่าราศีที่อยู่เหนือกางเขนนั่นไป – สง่าราศีที่ถูกตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ โทษของบาปเรียกร้องให้มีการทนทุกข์และความตาย ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงสละทั้งสง่าราศีและเสด็จมายังความโศกเศร้าของแผ่นดินโลกเพื่อชำระหนี้บาปนั้น พระองค์ทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ พระองค์ไม่ได้สนุกกับกางเขนนั่น แต่พระองค์ทรงสู้ทนมันเพราะว่าพระองค์ทรงเห็นสง่าราศีที่อยู่อีกฟากหนึ่ง และวันนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา โดยถูกเทิดทูนในแบบที่ไม่มีผู้ใดในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกได้รับการเทิดทูน พระคริสต์ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5)

เนื่องจากเราเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว เนื่องจากเรานั่งกับพระคริสต์ในสวรรค์สถานแล้ว เราจึงควรแสวงหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบน – และการแสวงหาหรือปรารถนาสิ่งอื่นย่อมเป็นการกระทำที่ไม่เข้ากันอย่างแน่นอน แทะยอมกินหญ้าเพราะมันเป็นแกะ สุกรยอมกินรำข้าวเพราะมันเป็นสุกร เราไม่คาดหวังให้สุกรกินหญ้าหรือให้แกะกินรำข้าว เพราะมันไม่ใช่ธรรมชาติของพวกมันที่จะทำอย่างนั้น ในทำนองเดียวกัน คนบาปทั้งหลายยอมไม่ปรารถนาสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า คนไม่เชื่อยอมอยากไปอยู่ที่งานเลี้ยงเต้นรำหรือวงโปมามากกว่าที่จะอยู่ในชั้นเรียนศึกษาพระคัมภีร์หรือการประชุมอธิษฐาน มันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนบาปจะปรารถนา กำหนดหรือไล่ตามสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของโลก แต่มันเป็นเรื่องที่ *ผิดธรรมดา* ที่ผู้เชื่อจะรักสิ่งเหล่านั้น ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายยอมไม่แสวงหาสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก เมื่อคนๆหนึ่งกลายเป็นลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า ความรักที่มีให้แก่โลกยอมตายจากไป

คนๆหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกซุบให้ป็นขึ้นจากความตายแห่งบาปสู่ชีวิตใหม่ในพระคริสต์แล้ว ย่อมสะดุ้งกลัวต่อความทรงจำเกี่ยวกับต้นหาและความบาปที่เขาถูกช่วยให้พ้นจากพวกมันมาแล้ว สภาพในอดีตของเขา – พร้อมกับความบาปและความรู้สึกผิด ความเศร้าใจ ความเสื่อมทรามและวิบัติของมัน – ย่อมไม่น่าดึงดูดสำหรับเขาแล้ว หลังจากถูกซุบให้ป็นขึ้นแล้ว เขาย่อมต้องมองขึ้นข้างบนต่อไป และเขาต้องแสวงหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งอยู่เบื้องบน – สิ่งต่างๆที่บริสุทธิ์และชอบธรรม

มันสมเหตุสมผลที่ผู้เชื่อจะแสวงหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบนเพราะว่าเมื่อเราบังเกิดใหม่แล้วเราก็อยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ก็ทรงอยู่ในเรา พระคริสต์ทรงอยู่เบื้องบน ความเป็นหนึ่งเดียวกันของเรากับพระองค์ก็นำพาเราโดยอัตโนมัติให้คิดถึงพระองค์ และทรัพย์สินสมบัติของเราอยู่ที่ไหน ใจของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย พระสัญญาและความหวังมีจุดศูนย์กลางอยู่ในพระคริสต์ พระพรฝ่ายวิญญาณต่างๆล้วนมาจากพระองค์ เราแสวงหาพระพรฝ่ายวิญญาณต่างๆและอ้างสิทธิ์ในพระสัญญาฝ่ายวิญญาณต่างๆในพระองค์

ข้อ 2 เป็นคำบัญชาหนึ่ง: “จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงบอกเป็นนัยว่า “หากคุณรู้สึกว่ามันใช่ หากคุณคิดว่ามันดีที่สุด หรือหากมันเป็นเรื่องสะดวก” พระบัญชาที่ชัดเจน: “จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก”

นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องลืมแผ่นดินโลก คนที่เรารักและมิตรสหายของเรา เราเป็นผู้สัจจ – แต่เราก็จะต้องไม่รังเกียจความสบายต่างๆที่เราอาจเพลิดเพลินได้ขณะเดินทางอยู่ในการเดินทางของชีวิต และเราจะต้องไม่ยอมให้ความสบายต่างๆ ความชื่นชมยินดีต่างๆ และความเพลิดเพลินต่างๆของชีวิตนี้มาคั่นกลางระหว่างเรากับพระคริสต์ผู้ทรงอยู่เหนือเรา “สิ่งทั้งหลายบนแผ่นดินโลก” เป็นเรื่องรองและเป็นส่วนประกอบ ขณะที่ “สิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน” เป็นเรื่องสูงสุด เด็ดขาดและอยู่เป็นนิรันดร์ เราสามารถใช้บางสิ่งบนแผ่นดินโลกเพื่อทำให้ชีวิตสนุกสนานมากขึ้น นำอภิมภีมมากขึ้นและสบายมากขึ้นได้ แต่เราไม่ควรยึดติดกับสิ่งเหล่านี้มากเสียจนพวกมันขัดขวางเราในการเชื่อฟังการทรงเรียกของพระวิญญาณและการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ เวลาใดหรือที่ไหนก็ตาม ผู้รับใช้ที่มีค่าหลายคนของพระเจ้าเริ่มยึดติดกับสิ่งต่างๆบนแผ่นดินโลกมากเกินไปแล้วจนปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบน

เราควรจับสิ่งต่างๆบนแผ่นดินโลกแบบหลวมๆ เพราะว่าถ้าเราเริ่มยึดติดกับพวกมัน เราก็ไม่ควรที่จะอ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ผู้ทรงป็นขึ้นแล้ว “สิ่งต่างๆ” อยู่ใต้พระองค์ พระองค์ทรงอยากได้ความรักของเรา... *ทั้งหมดที่เรามี* เราจะต้องรักพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ จิต ความคิดและวิญญาณของเรา เราจะต้องถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์ “ซึ่งเป็นการป็นนิตอันสมควรของเรา”

ผู้เชื่อทั้งหลายมีทรัพย์สินสมบัติที่ถูกส่งมาไว้ในสวรรค์ แผ่นดินโลกจะเพิ่มสิ่งใดเข้ากับทรัพย์สินเช่นนั้นได้อีก? แผ่นดินโลกจะเสนอสิ่งใดได้ที่จะมีรัศมีมากกว่าทรัพย์สินแห่งสวรรค์? แผ่นดินโลกจะให้เกียรติยศใดแก่ผู้ที่นั่งอยู่กับพระคริสต์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาแล้ว? แผ่นดินโลกจะเสนอความเพลิดเพลินใดที่จะมีน้ำหนักรมากกว่าความเพลิดเพลินเหล่านั้นที่จะถูกพบ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์? อำนาจใดบนแผ่นดินโลกสามารถถูกเปรียบเทียบได้กับฤทธิ์เดชที่

ถูกครอบครองโดยผู้เชื่อแท้ที่ครอบครองสภาพของพระเจ้าและที่ถูกประทับอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์? โลกมีชื่อเสียงใดที่จะเสนอแก่ผู้ที่เป็นลูกคนหนึ่งของพระเยซูฮาว์ ทายาทคนหนึ่งของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์แล้ว? แต่ทั้งๆที่มี “พระสัญญาอันยิ่งใหญ่และมีค่าประเสริฐขนาดนั้น” บ่อยครั้งเหลือเกินผู้เชื่อทั้งหลายก็ยังยอมให้สิ่งต่างๆบนแผ่นดินโลกมาปกคลุมความคิดและหัวใจจนพวกเขาลืมที่จะแสวงหา “สิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน” สมาชิกคริสตจักรจำนวนมากเหลือเกินเป็นเหมือนเอชาวผู้นำสงสาร ผู้ซึ่งข้าวต้มจานหนึ่งมีค่ามากกว่าสิทธิบุตรหัวปีของตน! มีคนมากมายทุกวันนี้ที่กำลังขายสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของตนเพื่อแลกกับสิ่งที่มีค่าน้อยกว่าซุซามหนึ่งยี่งัก!

ในมัทธิว 22 พระเยซูตรัสคำอุปมาเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงสมรสแต่ก็ปฏิเสธคำเชิญนั้น และเห็นว่ามันไม่สำคัญ คนหนึ่งไปรับนาของตน คนหนึ่งไปย้งสินค้าของตน คนอื่นๆก็ไปยังบ้านและครอบครัวของตน พวกเขาแสวงหาสิ่งต่างๆที่อยู่ในแผ่นดินโลก – พวกเขาไม่สนใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน เมื่อคนๆหนึ่งยอมให้ความคิดของตนถูกครอบครองอย่างเต็มที่ด้วยสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน สิ่งต่างๆของแผ่นดินโลกก็จะมาเป็นที่สองโดยอัตโนมัติ

ข้อ 3 ยิ่งใหญ่มากๆ ผมจะไม่มีวันลืมวันที่ผมได้ค้นพบข้อนี้เลย: “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า!” สูดยอดตำแหน่ง! สูดยอดความมั่นใจ! สูดยอดความหวัง! เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าภาษาเดิมตรงนี้อ่านว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้เสียชีวิตแล้ว” ข้อ 1 ในบทนี้ประกาศถึงการคืนชีพของผู้เชื่อในพระคริสต์ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกซุซให้เป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว และเปาโลก็ซึกลับไปยังตอนที่ผู้เชื่อแท้คนนั้นได้เสียชีวิตกับพระคริสต์ บทที่ 2:20: “ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว...”

ผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้เสียชีวิตแล้วและได้ถูกซุซให้เป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องไม่แสวงหาหรือปรารถนาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของแผ่นดินโลก เนื่องจากพวกเขาได้ตายไปกับพระคริสต์แล้ว ถูกฝังไว้กับพระคริสต์และถูกซุซให้เป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ชีวิตของพวกเขาจึงจะต้องแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสภาพก่อนหน้านี้นี้ของพวกเขา ผู้รู้พระคัมภีร์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เราไม่ได้มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง แต่เราอาศัยอยู่ในเนื้อหนัง” เนื้อหนังเป็นบ้านของวิญญาณและจิตใจ แต่ก็เป็นเพียงบ้านเท่านั้น เรามีชีวิตอยู่ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่” (กท. 2:20) เมื่อผู้เชื่อแท้ทั้งหลายได้ตายไปแล้วต่อหลักการต่างๆของโลกและต่อระบบของโมเสส ความตายของพวกเขาก็เป็นเพียงการบังเกิดเข้าในชีวิตใหม่ เปาโลประกาศต่อไปอีกว่า “ชีวิตของท่านทั้งหลายถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

ข้อ 4: “เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย”

เพื่อสรุปย่อความจริงอันยิ่งใหญ่ของสี่ข้อแรกนี้ในบทที่ 3: หากเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง “โดยเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว” เราก็จะต้อง “ฝังความคิดต่างๆของเราไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน” โดยอัตโนมัติ นี่เป็นความจริง เพราะว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์ต่อโลกแล้วและเราก็ตายไปกับพระองค์แล้ว พระองค์ทรงถูกฝังไว้และเราก็ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว พระองค์ทรงเป็นขึ้นอีกและเราเป็นขึ้นกับพระองค์แล้ว และเมื่อเรายอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เราก็ยอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ การถูกฝังไว้ของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เราได้รับสารภาพด้วยปากของเราและเชื่อในใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า และเมื่อเราได้รับสารภาพว่าพระเยซูทรง

เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า เราก็รับสารภาพว่าพระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยสมบูรณ์แล้ว... พระองค์ทรงเสด็จขึ้นพระราชกิจนั้นที่พระองค์ได้เสด็จมากระทำแล้ว พระองค์ทรงซื้อการไถ่และทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงทนทุกข์และทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนแล้ว พระองค์ทรงพิชิตผู้ที่มีอำนาจของความตายแล้ว “นั่นคือ พญามาร” เมื่อเรดต้อนรับพระเยซูอย่างแท้จริง เราก็ยอมรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จและทำให้ครบถ้วนแล้วเพื่อคนบาป ด้วยเหตุนี้เราจึงตายไปแล้ว และชีวิตของเราถูก “ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

เนื่องจากเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เมื่อพระกายนี้ (คริสตจักร) ครบบริบูรณ์ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิระก็จะเสด็จกลับมาพร้อมกับพระกายนี้ “เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ เราก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีเช่นกัน” – ไม่มี “หวังเช่นนั้น คิดเช่นนั้น หรืออาจเป็นเช่นนั้น” เกี่ยวกับเรื่องนี้ ร่างกายของผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกซุบให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในชั่วพริบตาเดียว และเราจะถูกรับขึ้นด้วยกันเข้าในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18; 1 คร. 15:51-55) โครินธ์ 3:1-4 ให้ความมั่นใจและความหวังที่เกินคำบรรยายในภาษาของมนุษย์ มันเปี่ยมสง่าราศีที่ได้รู้ว่าเราเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ว่าเรามีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า – และเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเราก็จะมาพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศี เจ้าสาว (คริสตจักรพันธสัญญาใหม่) จะนั่งกับพระเยซูบนบัลลังก์ของดาวฤกษ์ในกรุงเยรูซาเล็มและจะครอบครองกับพระองค์ที่นั่นบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีแห่งสันติสุขอันเปี่ยมสง่าราศี!

มันจะเป็นวันแสนสุขสำหรับผู้เชื่อบางคนเมื่อพวกเขาเลิกพยายามซ่อมแซมสิ่งที่พระเจ้าทรงล้มเลิกไปแล้วในสวนเอเดนนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมสิ่งใดไว้สำหรับเนื้อหนังของอาดัม พระองค์ตรัสว่า “เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน” แต่ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาอย่างเฉพาะเจาะจงเรื่องการช่วยให้พ้นของจิตวิญญาณ พระเยซูได้เสด็จมาครั้งแรกเพื่อไถ่จิตวิญญาณ (มนุษย์ภายใน) ไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนแปลงเนื้อหนัง มันเป็นความจริงที่ว่าเนื้อหนังกระทำต่างไปจากเดิมเมื่อพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจ แต่พระเยซูจะไม่ทรงซ่อมแซมร่างกายเหล่านี้ พระองค์จะประทานร่างกายใหม่แก่เราเมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นขึ้นนั้นตอนการเป็นขึ้นขึ้นจากตายครั้งแรก เราจะถูกซุบให้เป็นขึ้นแบบปราศจากเปื่อยเน่า

เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการเป็นขึ้นขึ้นจากตายครั้งแรก “สภาพมตะจะถูกกลืนเข้าไปโดยชีวิต” เมื่อพระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราเสด็จมา พระองค์จะ “เปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเราและสร้างสรรค์พวกมันให้เหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์เอง” ยอห์นบอกเราว่า “ยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:1-3) ส่วนตัวแล้วผมมีความเชื่อ ความไว้วางใจ ความหวังและความคาดหวังนิรันดร์ในพระองค์ผู้ที่มีความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้าสถิตอยู่ในฝ่ายร่างกาย – พระองค์ที่ผู้เชื่อทั้งปวงครบบริบูรณ์อยู่ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิระแห่งเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ (คส. 2:9-10)

หากคุณกำลังวางใจอยู่ในกฎพิธีต่างๆ ข้อเชื่อที่ไม่มีหลักฐาน ประเพณี หลักคำสอนต่างๆของมนุษย์ หากคุณให้ความมั่นใจของคุณอยู่ในเนื้อหนัง – ก็ขอพระเจ้าเมตตาคุณ เพราะว่าคุณกำลังล่องไปในเรืออันสิ้นหวังที่จะจมลงอย่างแน่นอน! แต่หากคุณอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ เป็นขึ้นแล้วกับพระองค์โดยทางการกระทำของพระเจ้า วางใจใน

พระองค์ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ เมื่อนั้นเราจะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศี “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” (โรม 8:31)

การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน

ข้อ 5: “เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ”

ในข้อนี้เปาโลชี้ให้เห็นบาปบางอย่างที่แพร่หลายอยู่ในดินแดนของคนไม่นับถือพระเจ้า และซึ่งชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นได้ปฏิบัติในระหว่างที่พวกเขายังดำเนินชีวิตในความบาป แต่บัดนี้ เนื่องจากพวกเขาถูกทำให้มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์แล้ว บาปเหล่านี้จึงต้องถูกละทิ้งเสียอย่างสิ้นเชิง

คำแรกในข้อนี้คือ “จงประหาร” จากนั้นก็ตามมาด้วยคำว่า “เหตุฉะนั้น” (ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ – ผู้แปล) ซึ่งชี้ย้อนกลับไปยังข้อ 1 ถึง 4 กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว เพราะว่าคุณทั้งหลายได้ตายไปแล้วและชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า และเพราะว่าเมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราทรงปรากฏ ‘เมื่อนั้นท่านทั้งหลายก็จะปรากฏกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย’ การปฏิบัติที่บาปหนาแต่เก่าก่อนทั้งสิ้นต้องถูกละทิ้งเสีย”

เหตุผลจึงมีอยู่ว่าถ้า “ท่านทั้งหลายได้ตายกับพระคริสต์แล้ว” ... ถ้าหัวใจ (ที่นั่งแห่งชีวิต) ตายไปแล้ว อวัยวะทั้งสิ้นที่ครั้งหนึ่งเคยถูกรักษาให้มีชีวิตอยู่โดยหัวใจและถูกขับเคลื่อนในการดำเนินชีวิตอันเปี่ยมตมหาก็คควรตายไปเช่นกัน พวกมันควรตายเสีย ถูกฆ่าโดยการขาดการบำรุงเลี้ยงและการใช้งาน บรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วต้องไม่ใช้งานอวัยวะเหล่านี้ในการปฏิบัติต่างๆในอดีตของชีวิต พวกมันต้องถูกถือว่าไร้ประโยชน์และกลายเป็นอัมพาตไปโดยการปฏิเสธที่จะป้อนอาหารและใช้งานพวกมัน

ภาษาแบบที่คล้ายๆกันถูกพบในโรม 8:13 และในกาลาเทีย 5:24 เช่นกัน พระเจ้าทรงทำเพื่อเราคือสิ่งที่เราไม่อาจทำเพื่อตัวเองได้ แต่พระองค์ทรงคาดหวังให้เราทำเพื่อตัวเองคือสิ่งเหล่านั้นที่เป็นไปได้ เนื่องจากเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ เนื่องจากเราครอบครองสภาพของพระเจ้าแล้วในพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงนำเรา เราจึงสามารถทิ้งเนื้อหนังและตัณหาของมันที่กางเขนได้โดยการไม่ให้อาหารอวัยวะเหล่านี้ที่ประกอบกันเป็น “มนุษย์เก่า”

“มนุษย์เก่า” จะต้องถูกเข้าใจด้วยจิตวิญญาณและอากัปกิริยาแบบเดียวกับคำประกาศอันเน้นหนักขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา: “ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออก...ถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออก” (มธ. 5:29) ตัณหาที่ใช่และทำให้อวัยวะเหล่านี้เสื่อมทรามในฐานะเป็นเครื่องมือต่างๆของมัน จะต้องถูกกำจัดออกไปเสีย เปาโลต้องการให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นซึ่งเคยปฏิบัติตามตัณหาและความชั่วร้ายยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้า พวกเขาจะต้องถวายอวัยวะต่างๆของตน “เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมแด่พระเจ้า” ตา หู เท้า มือเป็นอวัยวะที่เป็นของกายแห่งเนื้อหนังนี้ และอยู่ใต้บังคับของ “มนุษย์เก่า”

จงสังเกตคำกล่าวในข้อ 5: “อวัยวะของท่านทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก” เราเป็นสิ่งมีชีวิตบนโลก เราอาศัยอยู่ในกายแห่งเนื้อหนัง – และเราจะยังอยู่ในกายแห่งเนื้อหนังนี้ต่อไปจนกว่าเราจะไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในความตาย หรือเมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นนั้น คำกล่าวนี้ชี้กลับไปยังข้อ 2: “จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้อง

บน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก” ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ มนุษย์ใหม่รับประทานสิ่งต่างๆที่อยู่ฝ่ายสวรรค์ และมนุษย์เก่าจึงต่อสู้กับมนุษย์ใหม่อยู่เสมอ ทันททั้งที่คนๆหนึ่งบังเกิดใหม่ สงครามก็ถูกประกาศแล้วระหว่างมนุษย์เก่าและมนุษย์ใหม่ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงมีธรรมชาติสองแบบ ข้อเท็จจริงนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้าและคริสเตียนจำนวนมากก็ต้องทราบความจริงอันเป็นพื้นฐานนี้เกี่ยวกับธรรมชาติสองแบบนี้

ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้วในบทเรียนนี้ มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อบางคนเมื่อพวกเขาสะละทิ้งความคิดที่จะซ่อมแซมสิ่งที่พระเจ้าทรงล้มเลิกแล้วในสวนเอเดนนั้น – นั่นคือ *กายธรรมชาติ* พระเจ้าตรัสแก่อาดัมว่า “เจ้าจะกลับไปสู่ผงคลีดิน” อวัยวะต่างๆของกายนี้เป็นของดินและจะกลับไปสู่ผงคลีดิน แผ่นดินโลกเป็นเขตแดนแห่งการมีตัวตนและการทำงานของอวัยวะเหล่านี้ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์และด้วยเหตุนี้จึงจะต้องประหารอวัยวะต่างๆที่จะปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของแผ่นดินโลกนี้เพราะว่าอวัยวะเหล่านี้ต่อสู้กับชีวิตอันสูงส่งกว่าซึ่งถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า พวกมันเป็น “ของแผ่นดินโลก – เป็นแบบโลก”

แก่นแท้ของอวัยวะเหล่านั้นของมนุษย์เก่าก็เป็นแบบโลก เราถูกทดลองผ่านทางเนื้อหนัง เนื้อหนังเป็นแหล่งของการทดลอง และมันคือเนื้อหนังที่สนุกกับความไม่ชอบธรรมและตัณหา พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6)

ขอให้ผมชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราให้รอดก็ตั้งขึ้นเรียนหนึ่งในใจของเราและสอนเราด้วย... พระคุณทั้งช่วยให้รอดและสอน (จงศึกษาที่ดัส 2:11-15 อย่างตั้งใจ) คนที่ถือกรรมสิทธิ์ชีวิตในพระคริสต์ – ชีวิตที่มีบ่อน้ำพุแห่งน้ำที่มีชีวิตของมันในสวรรค์ – ย่อมแสวงหาที่จะรักด้วยสิ้นสุดใจของเขา คือสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องบนและปฏิเสธที่จะก้มลงมาเพื่อสนองตัณหาแห่งเนื้อหนังในสิ่งต่างๆของแผ่นดินโลกนี้ซึ่งขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณที่สถิตอยู่ในภายใน

เปาโลคงจะไม่เป็นผู้รับใช้ที่คนนิยมชมชอบทุกวันนี้ เพราะว่าเขาเชื่อในการบอกรายชื่อความบาป และในข้อนี้เขาบอกรูปแบบต่างๆของการอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง:

การล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ คุณจะพบถ้อยคำแทบจะเหมือนกันในเอเฟซัส 5:3, 2 โครินธ์ 12:21 และกาลาเทีย 5:19

ความลามกและตัณหาเคยถูก (และบางครั้งก็ยังถูก) ใช้ในการนมัสการ การปฏิบัติเช่นนั้นประกอบกันเป็นการนมัสการของคนนับถือรูปเคารพ ไม่ว่ามันจะถูกกระทำในป่าดงดิบที่อยู่ห่างไกลหรือในนครใหญ่ๆของอเมริกาก็ตาม มีการปฏิบัติที่เปี่ยมด้วยตัณหามากมายในนามของศาสนาและภาษาเดิมในพระคำข้อนี้ก็บอกเป็นนัยถึงสภาพของความคิดที่กระตุ้นหรือปลุกเร้าคนๆหนึ่งให้กระทำความลามกและความไม่บริสุทธิ์

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นก็คือ: “เนื่องจากท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์เป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายจึงต้องไม่มีความผิดอีกต่อไปในเรื่องการล่วงประเวณีหรือการกระทำแบบคล้ายๆกันที่เป็นความลามก พวกท่านจะต้องตรึงความคิดต่างๆที่ลามกและเปี่ยมตัณหาไว้ที่กางเขน หรืออารมณ์และการปฏิบัติอื่นใดก็ตามที่ออกมาจากตัณหาและการปล่อยตัวอันลามก ความคิดของพวกท่านจะต้องถูกสร้างใหม่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ – วิญญาณ จิตใจและร่างกายถูกรักษาไว้ให้ปราศจากตำหนิ” (1 ธส. 5:23)

หนึ่งในสัญญาณบอกเหตุแห่งอวสานก็คือว่า สภาพต่างๆจะเป็นเหมือนในสมัยของโนอาห์ เหมือนในสมัยของโสโดมและโกโมราห์ หากคุณจะศึกษาการปฏิบัติต่างๆของผู้คนแห่งแผ่นดินโลกในช่วงสมัยก่อนน้ำท่วมโลกและก่อนการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ คุณก็จะพบว่าต้นเหตุเป็นความบาปที่โดดเด่น ความคิดของผู้คนเหล่านั้นต่างสมรสกับความลามกและพวกเขาปฏิบัติความบาปต่างๆที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้ หากคุณสามารถอ่านบันทึกบางเล่มของเอฟิปโปและหน่วยงานอื่นๆที่บังคับใช้กฎหมายในปัจจุบัน คุณก็จะสะดุ้งใจเหนือคำบรรยายที่ได้เรียนรู้ถึงการปฏิบัติต่างๆของผู้คนในนครชั้นนำต่างๆของเราในอเมริกาและนำศาสดาที่จะกล่าวว่าในโรงเรียนบางแห่งของเราด้วย แน่ใจว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในวันท้ายๆของยุคแห่งพระคุณนี้

ข้อ 5 ปิดท้ายด้วย “...และความโลก ซึ่งเป็นการณ์นับถือรูปเคารพ” เราไม่ต้องเดินทางไปถึงป่าดงดิบแห่งอเมริกาใต้หรือแอฟริกาเพื่อที่จะพบการณ์นับถือรูปเคารพ – มีแบบนั้นเยอะแยะเลยที่นี่ในอเมริกา พระเยซูตรัสว่า “ทรัพย์สินสมบัติของท่านทั้งหลายอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” ความปรารถนาของปัจเจกชนที่จะมีมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆคือการนับถือรูปเคารพ สิ่งทีคนๆหนึ่งปรารถนา เขาก็มีสักการ และพระเช่นนั้นก็ได้รับการถวายความคิดแรกในยามเช้า คำขอสุดท้ายในยามเย็น และการกระทำของทุกโมงยามที่ตื่นอยู่ เมื่อความคิดของคนๆหนึ่งหมกมุ่นอยู่กับการได้มาซึ่ง “สิ่งต่างๆ” คนๆนั้นก็มีความผิดในเรื่องการนับถือรูปเคารพอันน่าเกลียด คำเตือนสติของพระเยซูแก่ลูกของพระองค์คือ “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33)

ท่านผู้อ่านที่รัก ความคิดสุดท้ายของคุณในยามเย็นก่อนเข้านอนคืออะไร? คำขอและความปรารถนาสุดท้ายของคุณก่อนคุณหลับตานอนคืออะไร? ความคิดแรกของคุณในยามเช้าคืออะไร...ความปรารถนาแรกแห่งหัวใจของคุณยามคุณตื่นคืออะไร? สิ่งใดครอบครองความคิดของคุณในช่วงหลายชั่วโมงของวัน? พระของคุณคือสิ่งนั้นที่ครอบครองความคิดของคุณ อันนำไปสู่การกระทำและการปฏิบัติต่างๆของวันนั้น หากคุณใช้เวลาหลายชั่วโมงของคุณไปกับการปรารถนา การคิดหาวิธี การวางแผนและการทำงานเพื่อที่จะได้มาซึ่งทรัพย์สินของเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หากความอยากได้ “สิ่งของต่างๆ” ของคุณไม่เคยรู้จักอิ่ม จันเพื่อนที่รักเอ๋ย ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว คุณก็กำลังนับถือรูปเคารพอยู่... คุณกำลังนมัสการรูปเคารพอันหนึ่ง

หากเรามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า ความปรารถนาแรกของเราในยามเช้าก็ควรเป็นการมองขึ้นไปและขอบพระคุณพระองค์สำหรับการพักผ่อนแห่งค่าคืน เมื่อเรานั่งลงที่โต๊ะกินข้าวเช้า เราก็ควรกัมศีระชะของเราและขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหารดีๆที่ถูกวางอยู่ตรงหน้าเรา ตลอดทั้งวันเราควรดำเนินชีวิตในท่าทีแห่งการอธิษฐาน – เปาโลกล่าวว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) ตลอดทั้งวันเราควรมองขึ้นไปและขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเรา ผู้ทรงเป็นผู้ประทานของขวัญที่ดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่าง หากเราปล่อยให้ “สิ่งต่างๆ” มาบดบังพระองค์ออกไปจากความคิดของเราและออกไปจากการดำเนินชีวิตของเรา จันพระของเราก็คือสิ่งใดก็ตามที่ครอบครองความคิดของเราและอ้างสิทธิ์ในความสนใจทั้งหมดของเรา ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม

ข้อ 6: “เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้ายิ่งมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง”

นี่เป็นคำเตือนที่ชี้เฉพาะว่าคนเหล่านั้นที่ทำความบาปเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงในข้อที่แล้วสามารถคาดหวังได้ว่าจะเจอ

กับพระพิโรธของพระเจ้าที่จะถูกเทลงเหนือพวกเขา (จงศึกษาโรม 1:18 และข้อต่อไปอย่างตั้งใจ) คนทั้งหลายที่ประพฤติกว้างขวางและความบาปเช่นนั้นไม่เพียงไม่เชื่อฟังพระบัญชาต่างๆของพระเจ้าเท่านั้น – แต่พวกเขายังฝ่าฝืนกฎต่างๆแห่งสุขภาพและกฎธรรมชาติต่างๆแห่งร่างกายด้วย อันเป็นการนำโรคร้ายและความเจ็บป่วยฝ่ายร่างกายมาสู่ตัวพวกเขาเอง – และในที่สุดคือ – ความตาย คนเหล่านั้นที่ *หว่านให้แก่เนื้อหนัง* ก็เกี่ยวข้องกับความเปื่อยเน่า แต่คนเหล่านั้นที่ *หว่านให้แก่พระวิญญาณ* ก็เกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร์

“ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” เมื่อค้นหาได้ปฏิสนธิแล้ว มันก็คลอดความบาปออกมา และเมื่อความบาปโตเต็มที่แล้ว มันก็นำมาซึ่งความตาย ความบาปจ่ายค่าจ้างอย่างเดียวเสมอมาและเสมอไป ไม่มีผู้ใดเคยลายนวลไปได้พร้อมกับการไม่เชื่อฟังกฎเหล่านั้นของพระเจ้าและการปฏิบัติค้นหาแห่งเนื้อหนัง นิสัยต่างๆเช่นนั้นแห่งชีวิตนำพระพิโรธของพระเจ้ามาสู่ผู้ใดก็ตามที่หลงระเหิง

ข้อ 7: “ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้”

ก่อนที่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านี้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ก่อนที่พวกเขาเป็นขึ้นมากับพระคริสต์ พวกเขาเคยดำเนินในค้นหาแบบเดียวกันเหล่านี้ – แต่เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าช่วงเวลานั้นบัดนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว ชีวิตเก่านี้ได้ถูกฝังไว้กับพระคริสต์แล้ว ชีวิตใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว และการดำเนินชีวิตของพวกเขาบัดนี้ก็อยู่ในเขตแดนใหม่แล้ว – เขตแดนที่ผ่านทางการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจะต้องเลียนแบบการดำเนินของพระเยซูเจ้าและแสวงหาที่จะทำให้พระองค์พอพระทัยในชีวิตประจำวันของพวกเขา พวกเขาเคยดำเนินตามค้นหาของเนื้อหนังและเคยดำเนินชีวิตในความบาปเหล่านี้ แต่บัดนี้สิ่งเหล่านี้ก็อยู่ข้างหลังพวกเขาแล้ว พวกเขาดำเนินชีวิตใหม่เพราะว่าพวกเขาได้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์

ในฐานะคนไม่เชื่อ พวกเขาผลิตเปลืองกับความหลงระเหิงเหล่านั้น พวกเขาได้รับความพึงพอใจโดยการปฏิบัติค้นหาต่างๆแห่งเนื้อหนัง พวกเขาเสพยาติตนนิสัยเหล่านั้นและเพราะความพึงพอใจของเนื้อหนังพวกเขาจึงเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ นำชีวิตและความสุขมาให้ แต่บัดนี้พวกเขาไม่อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไปแล้วแต่อยู่ในพระวิญญาณเพราะการอัศจรรย์แห่งการถูกชุบให้เป็นขึ้นกับพระคริสต์ (โรม 8:9; คส. 3:1)

สมาชิกคริสตจักรบางคนไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องได้ ไม่สามารถอยู่อย่างถูกต้องได้ เพราะว่าพวกเขาไม่เคยถูกสร้างอย่างถูกต้องเลย! พวกเขาไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงของหัวใจ พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่ มีความแตกต่างอย่างมหาศาลระหว่างการร่วมประชุมกับคริสตจักรหรือการเข้าในพิธีบัพติศมาและการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ เมื่อผู้ใดบังเกิดจากพระวิญญาณ พระวิญญาณก็ทรงนำเขาเข้าในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรม “เพราะเห็นแก่พระคริสต์”

ข้อ 8: “แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพุดหยาบโลนจากปากของท่าน”

ภาษาเดิมอ่านว่า “แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ถอดทิ้งทั้งหมดนี้แล้ว” ชาวเมืองโคโลสีเหล่านี้ได้ประสบกับการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือแล้ว: หัวใจที่เคยเป็นที่อาศัยของตัณหาอันเสื่อมทรามและน่าเกลียดเหล่านั้นทั้งสิ้นได้ถูกเอาออกไปแล้วและใจใหม่ได้ถูกใส่ไว้ในที่ใจเก่าเคยอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ เนื่องจากที่นั่งแห่งชีวิตได้ถูกเปลี่ยนแปลงแล้วอย่างสิ้นเชิงและใจใหม่ได้ถูกให้แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจึงได้ “ถอดทิ้งทั้งหมดนี้” แล้ว และเป็นคนใหม่เอี่ยมแล้ว – การ

แปลงสภาพอย่างสิ้นเชิงผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่

ปากย่อมพูดสิ่งที่ใจผลิตออกมา ในใจของคนไม่เชื่อมีความเป็นไปได้ของอารมณ์อันรุนแรงที่เดือดปุดๆอยู่ภายใน และในที่สุด (เหมือนภูเขาไฟ) ก็ปะทุและระเบิดออกมาทางปาก คุณมั่นใจได้เลยว่าการพูดสวดและคำพูดอันสกปรกไม่ได้มีที่มาจากในปาก แต่ในใจ ผู้ใดก็ตามที่ไม่สามารถเว้นเสียจากการพูดหมิ่นประมาทและคำพูดหยาบคายได้ก็ต้องการสิ่งเดียวเท่านั้น – การบังเกิดใหม่ “ท่านจะรู้จักพวกเขาโดยผลของพวกเขา” และสิ่งที่พูดหมิ่นประมาทที่กำลังผลิตคำพูดต่างๆที่ ถูกผลิตในใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่

พระคำข้อนี้ไปไกลเกินกว่าสิ่งที่เรารู้ว่าเป็นการพูดสวด การพูดหมิ่นประมาท หรือภาษาที่หยาบคาย มันเกี่ยวข้องกับ ภาษาที่หยาบคายหรือทำร้ายจิตใจโดยทั่วไป ภาษาใดที่เชื่อมโยงกับความโกรธก็ไม่ใช่แบบคริสเตียนและควรถูกเอา ออกไปจากปากและใจ มีหลายครั้งเมื่อคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะเริ่มโมโห – มันเป็นไปได้ แต่มันก็ไม่ควรเป็นเช่นนั้น เราไม่ควร “โกรธหัวฟัดหัวเหวียง” คริสเตียนอาจพูดบางคำในทหสิบวินาทีที่เขาจะต้องเสียใจไปตลอดทหสิบปีข้างหน้า หากผู้เชื่อคนนั้นจะอายุยืนขนาดนั้น! เราควรอธิษฐานขอในยามเช้าตรู่ที่พระเจ้าจะทรงชำระล้างจิตใจของเราให้บริสุทธิ์ ใน ถ้อยคำของผู้แต่งเพลงสดุดีเราควรอธิษฐานว่า “ขอให้ถ้อยคำแห่งปากของข้าพระองค์และการตรึกตรองแห่งใจของข้า พระองค์เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์ด้วยเถิด โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นกำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ ของข้าพระองค์”

พระเยซูทรงแสดงออกเรื่องนี้ในถ้อยคำเหล่านี้: “ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด” ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพัน ประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ถึงท่านทั้งหลายก็ยัง ไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ เพราะว่าสิ่ง นั้นมิได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน” พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่ ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตา ร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโมด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:16-23)

มันไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่มที่ทำให้เราตกนรก – มันคือหัวใจไม่เชื่อที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ เมื่อหัวใจถูกสร้างใหม่ ในพระเยซูคริสต์... เมื่อมนุษย์เก่ากลายเป็นมนุษย์ใหม่ในพระเยซูคริสต์... เมื่อนั้นตัณหาต่างๆที่ก่อเกิดขึ้นในที่นั่งแห่งชีวิต (หัวใจ) ก็หลุดออกไปโดยอัตโนมัติและไม่ควรถูกเอ่ยถึงท่ามกลางคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเลย เมื่อหัวใจถูกสร้างให้ถูก ต้องผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อนั้นเท้า มือ ตา หู และลิ้นก็ประพุดิตตัวดี เพราะว่าหัวใจเป็น เครื่องจักรที่ผลิตการปฏิบัติต่างๆของชีวิต คนเหล่านั้นที่อดไม่ได้ที่จะพูดสวดนิพนธ์น้อย หัวฟัดหัวเหวียง โมโหและพูดบาง สิ่งที่ทำลายเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ก็ต้องการการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่!

ข้อ 9: “อย่าพูดมุสาต่อกัน เพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว”

เปาโลผ่านจากความบาปต่างๆที่ชั่วร้ายและตัณหาไปยังความบาปของการพูดโกหก เพราะว่าชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นบัดนี้เป็นบุตรของพระองค์ผู้ตรัสว่า “เราเป็นความจริง” เนื่องจากเราเป็นอวัยวะของกันและกัน เราจึงไม่ควรพูดมุสาต่อ

กัน พระองค์ผู้ทรงเป็นความจริงทรงสถิตอยู่ในตัวเราแล้ว เราเป็นขึ้นกับพระองค์แล้ว เราจะต้องดำเนินในชีวิตใหม่ และเนื่องจากเราเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน เราจึงไม่ควรโกหกต่อกันและกันหรือเกี่ยวข้องกับกันและกัน เราได้ “ถอดทิ้งมนุษย์เก่าพร้อมกับการกระทำต่างๆของมันไปแล้ว” และหนึ่งในวิธีปฏิบัติต่างๆที่โดดเด่นของ “มนุษย์เก่า” คือการโกหก (พญามารเป็นพ่อของการมูสา)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่โกหกอีกต่อไป ประการแรก “ท่านทั้งหลายได้ตายไปแล้ว” --- และคนตายก็ไม่พูดโกหก ประการที่สอง “ชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” และเนื่องจากเราถูกซ่อนไว้ในความจริง กับความจริงในพระเจ้า เราจึงไม่ควรโกหก เราตายต่อมันผู้เป็นพ่อของการมูสาแล้วและมีชีวิตกับพระองค์ผู้ตรัสว่า “เราเป็นความจริง”

คำว่า “มนุษย์เก่า” ในข้อ 9 กล่าวถึงธรรมชาติที่เราได้รับมาจากอาดัม ผู้เป็นบิดาของผู้มีชีวิตทั้งปวง ผู้เป็นแหล่งที่มาและที่นั่งแห่งธรรมชาติเดิมของเราในเนื้อหนัง ธรรมชาตินี้ถูกเรียกว่า “มนุษย์เก่า” เพราะว่ามันมีตัวตนอยู่ก่อนธรรมชาติใหม่... “ธรรมชาติแบบพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4)

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็คือนั่นเอง ในทำนองเดียวกับที่คนอื่นๆหนึ่งถอดทิ้งเสื้อผ้าเก่าและสวมเครื่องแต่งกายใหม่ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วก็ถอดทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ เราสวมเสื้อผ้าใหม่แล้ว – นั่นคือ “ความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” พระเจ้าไม่ทรงซ่อนแซมคนบาป พระองค์ไม่ทรงซ่อนแซมใจของคนบาป การเปลี่ยนแปลงนั้นไปลึกกว่าการซ่อนแซม: *ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เราก็สวมพระคริสต์แล้ว*

เมื่อคนหนึ่งปฏิเสธตัวเขาเองและละเว้นเสียจากเนื้อสัตว์ เครื่องดื่ม และนิสัยต่างๆที่ติดมาจาดั้งเดิม การละเว้นดังกล่าวอาจชะลอหรือขัดขวางวิธีปฏิบัติต่างๆที่ชั่วร้ายได้เพียงภายนอก ซึ่งทำให้เพื่อนๆเชื่อว่าคนๆนี้กำลังกลายเป็นคนที่ดีกว่าเดิม แต่ความรอดประกอบด้วยสิ่งที่มีมากกว่าแค่การกลายเป็นคนที่ดีขึ้น ความรอดคือมนุษย์ใหม่ที่อยู่ภายใน (2 คร. 5:17)

พระเยซูประทานภาพประกอบที่ชัดเจนของสิ่งนี้ในมัทธิว 12:43-45: “เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กัณดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

หากคุณจะศึกษาพระคำตอนนี้อย่างตั้งใจ คุณก็จะสังเกตเห็นว่าผีโสโครกนั้นออกมาจากชายคนนั้น – มันไม่ได้ถูกขับออกหรือเอาออกไป มันเดินออกมาเอง มันแสวงหาที่หยุดพักแต่หาไม่พบ มันเลยกล่าวว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น” มันเป็นเรือนของมัน มันจากเรือนมันมาโดยไม่ได้ถูกขอร้องให้ออกมา... มันเต็มใจออกมาเอง จากนั้นมันกล่าวว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้า” กรุณาสังเกตว่าเรือนหลังนี้ที่ถูกทำให้ว่างลงโดยผีโสโครกไม่เคยถูกอาศัยอยู่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย – มันว่างเปล่า และแน่นอนว่าหัวใจของผู้เชื่อไม่อาจถูกกล่าวได้ว่าว่างเปล่า ชายผู้นี้แค่ปฏิรูปตัวเองใหม่ – และการปฏิรูปตัวเองก็เป็นสิ่งไร้ค่า เมื่อผีตนนั้นกลับไปยังเรือนนั้น มันก็พบว่าเรือนนั้นว่างอยู่ ถูกกวาดและตกแต่งไว้แล้ว มันเข้าไป – และพาผีอื่นอีกเจ็ดตน “ร้ายกว่ามันเอง” – และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก เขาปฏิรูปตัวเอง แต่เขาไม่เคยถูกสร้างใหม่: เขากวาดและตกแต่งเรือนนั้น – แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยเข้ามาอยู่ในเรือนนั้นเลย

ข้อ 10: “และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น”

ในมัทธิว 12 วิญญาณชั่วตนนั้นได้ออกไป – แต่เรื่อนั้นก็ยังว่างอยู่ในกรณีของชาวเมืองโคโลสิเหล่านั้น “มนุษย์เก่า” ถูกถอดทิ้งแล้ว – แต่**มนุษย์ใหม่ถูกสวมแล้ว** มนุษย์หนึ่งเป็นมนุษย์เก่า (และเป็นของอดีต) มนุษย์ใหม่ไม่ใช่เรื่องของวันวานหรือของพรุ่งนี้ – แต่เป็นประสบการณ์หนึ่งที่จะต้องถูกชื่นชมยินดีทุกชั่วขณะของทุกวัน มนุษย์ใหม่ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับเวลาเท่านั้น – ชั่วขณะปัจจุบันที่เป็นสิ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ เขายังเกี่ยวข้องกับคุณภาพของอุปนิสัยด้วย มนุษย์ใหม่เป็น “ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น”

“...คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (โรม 8:9)

“คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13, 14)

มนุษย์ธรรมดาไม่อาจรับสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้เพราะว่าเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและไม่อาจเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้ ด้วยเหตุนี้มนุษย์ใหม่ที่เปาโลหมายถึงจึงตรงกับองค์ประกอบบางอย่างของพระเจ้าเอง มนุษย์ใหม่**ถูกสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระเจ้า** พวกเราที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีสติปัญญาแบบพระเจ้าเพราะว่า “**พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญาแก่เรา**” (1 คร. 1:30)

“มนุษย์ใหม่ที่ถูกรสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น” ไม่ได้หมายถึงตัวตนของมนุษย์หรือการมีตัวตนฝ่ายร่างกายของเขา “มนุษย์ใหม่” คือธรรมชาติฝ่ายวิญญาณที่ถูกรสร้างขึ้นใหม่และถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว – ไม่ใช่ตัวเขาเอง แต่เป็น**มนุษย์ภายใน** – “ที่บังเกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา พระเจ้าก็ทรงสร้างขึ้นภายในเรา “มนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (อฟ. 4:24)

สิ่งทรงสร้างใหม่นี้... **มนุษย์ใหม่นี้พร้อมกับธรรมชาติใหม่ไม่ใช่ผลผลิตของการพัฒนาตัวเอง** มนุษย์ใหม่เป็นมาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากการปฏิรูปที่สำเร็จโดยคนๆนั้นผ่านทางความเชื่อมั่นอันแรงกล้าแห่งเจตจำนงของเขาหรือของเธอ และมนุษย์ใหม่ก็ไม่ใช่ผลผลิตของการเปลี่ยนข้อเชื่อ ความเชื่อในศาสนาหรือความคิดเห็นต่างๆ (ซึ่งอาจเป็นผลลัพธ์ของการตรวจสอบตนเองและความเชื่อมั่นส่วนตัว แต่ไม่มีทางผลิตสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ได้เด็ดขาด)

ตามที่เรื่องราวการทรงสร้างในปฐมกาลได้กล่าวไว้ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์ แต่เมื่ออาดัมได้ทำบาป เขาก็ทำให้พระฉายนั้นเสีรูปร่างไปและมีบาดแผล – เราไม่ทราบว่ามีขนาดไหน แน่แน่นอนว่ามนุษย์ในปัจจุบันมีร่องรอยและรอยแผลแห่งความบาป แต่เช่นเดียวกับที่อาดัมถูกรสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้าและมีลักษณะตามพระฉายนั้นจนกระทั่งเขาได้ทำบาป บัดนี้**มนุษย์ใหม่** (ที่อยู่ภายใน) ก็ถูกรสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระองค์ และ

ประเด็นพิเศษของความคล้ายคลึงกันแบบพระเจ้าก็คือ “ความรู้” พวกครูสอนผิดเหล่านั้นในเมืองโคโลสโสดเรื่องความรู้ของตนและภาคภูมิใจในหลักปรัชญาของตน (คส. 2:2) แต่เปาโลเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นว่า *ความรู้ของพระเจ้าถูกปลุกภายในตัวเราแล้วในมนุษย์ใหม่ซึ่งถูกสร้างขึ้นในตัวเราในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง*

ผมไม่ได้กำลังเสนอว่าเรามีการทราบทุกสิ่งแบบพระเจ้า แต่ผู้เชื่อแท้ทุกคน *ย่อมมีพระวิญญาณบริสุทธิ์* ผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งความรู้ของเรา ดังนั้นจึงไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะตั้งคำถามความสูงหรือความลึกแห่งความรู้ของเรา (หากความคิดของเราเป็นอิสระจากอคติและความรู้อันผยอง) หากเรายอมให้พระวิญญาณสอนเรา (1 คร. 2:10) หากเราเต็มใจที่จะถูกสอนโดยพระวิญญาณ เราก็สามารถรู้บางส่วนของสิ่งที่ลึกลับของพระเจ้าได้อย่างแน่นอน (1 ยอห์น 2:27) มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าบัดนี้เรามองเห็นผ่านกระจกเงาแบบมัวๆ แต่เมื่อนั้นจะเห็นหน้าต่อหน้า บัดนี้เรารู้เพียงบางส่วน แต่เมื่อนั้นเราจะรู้เหมือนอย่างที่เราถูกรู้ (1 คร. 13:12) แน่แน่นอนว่าในภายนี้เราจะไม่มีทางไปถึงการทราบทุกสิ่งแบบพระเจ้า แต่เมื่อเราเห็นพระเยซู เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์ในทุกแง่มุมและจะถือกรรมสิทธิ์การทราบทุกสิ่งแบบพระเจ้าในสภาพที่ได้รับสง่าราศีแล้วของเรา

ปฐมกาล 1:26-27 บอกเราว่ามนุษย์ได้ถูกสร้างในพระฉายและความเหมือนของพระเจ้า และขณะที่ไม่มีคำอธิบายเกี่ยวกับความหมายของ “พระฉายและความเหมือนของพระเจ้า” เราก็ทราบว่ามนุษย์เป็นผู้ที่สูงส่งที่สุดในบรรดาสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ พระบัญชาของพระเจ้าเกี่ยวกับการขาดกรรมสอนว่ามนุษย์ไม่ควรฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเพราะว่า “**พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระเจ้า**” (ปฐมก. 9:6) คำกล่าวเช่นนั้นไม่ได้ถูกเอ่ยเกี่ยวกับสัตว์ชนิดใดเลย ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายพระเจ้าได้ทรงมอบไว้ในมือของมนุษย์เพื่อเป็นอาหาร และไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่ชีวิตของสัตว์ตัวใดถูกกล่าวถึงในการเปรียบเทียบกับความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตมนุษย์ ในยากอบ 3:9 เราได้รับคำเตือนเกี่ยวกับผลที่ตามมาต่างๆของการใช้ลิ้นของเราเพื่อสรรเสริญพระเจ้าด้วยลมหายใจหนึ่ง – และในลมหายใจถัดมาก็แข่งด่ามนุษย์ “... **ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า**” มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล มนุษย์เป็นอมตะ และต่างจากสิ่งทรงสร้างชนิดอื่นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มนุษย์ในฐานะเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกมีลักษณะตามพระฉายของพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างเขา!

มันเป็นความจริงที่ว่าอิสรภาพบางอย่างที่มนุษย์เคยมีและชื่นชมยินดีในตอนแรกได้ถูกยึดไปแล้วหลังจากการล้มลงนั้น ความโหดเหี้ยมและความตายฝ่ายวิญญาณเป็นลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์ภายหลังการแข่งสาปแห่งความบาปและคนไม่เชื่อ “อยู่ห่างไกลจาก **ชีวิตของพระเจ้า**” (อฟ. 4:18) แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วก็ถือกรรมสิทธิ์สภาพแบบพระเจ้า ก่อนการแข่งสาปนั้น มนุษย์เคยเต็มไปด้วยสติปัญญา ความบริสุทธิ์ ชีวิต ความสุข – และเคยถูกคลุมกายด้วยหรือโดยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า มนุษย์ได้สูญเสียกรรมสิทธิ์แบบพระเจ้าอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้เมื่อเขาได้ทำบาป (ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าสง่าราศีเขาคินาร์เรื่องรองอยู่รอบกายของอาดัมและเอวาก่อนการล้มลงนั้น)

“มนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น” ก็เต็มเปี่ยมกว่าน่ารักกว่า มั่งคั่งกว่า พร้อมกับเขาวนปัญญาและความรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่ามาก พร้อมกับเป้าหมายอันสูงส่งกว่ามากและรูปแบบของชีวิตที่สูงส่งกว่าที่อาดัมคนแรกนั้นจะหาพบได้ในสวนเอเดน เพราะว่าอาดัมคนแรกนั้น “เป็นของแผ่นดินโลก เป็นดิน” อาดัมคนที่สอง (พระเยซูคริสต์เจ้า) ในพระกายเนื้อหนัง ทรงทำให้เป็นไปได้สำหรับคุณและผมที่จะมีชีวิตหนึ่งที่อาดัมไม่มี

ทางได้มาในสวนเอเดนแม้หากว่าเขาไม่ได้กินผลไม้ต้องห้ามนั้นก็ตาม

อาจกล่าวได้ว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงทุกคน “ในพระเจ้าเรามีชีวิต และไหวตัวและเป็นอยู่” พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์: *ในเริ่มแรกนั้น....พระเจ้า* พระเจ้าไม่ทรงมีจุดเริ่มต้น พระองค์ไม่ทรงมีจุดจบ และพระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์เป็นเหมือนพระองค์เอง เพราะถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า มนุษย์จึงสามารถร่วมสนิทกับพระเจ้าได้ สามารถมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ และเมื่อทุกสิ่งมาถึงจุดสิ้นสุดเมื่อกาลเวลาเลื่อนหายไปไนรันดร์กาล ในเจ้าสาวผู้สิ้นและสิ่งสารพัดที่ถูกสร้างใหม่พระเจ้าจะทรงมีสิ่งที่พระองค์ได้ทรงประสงค์ไว้ในเริ่มแรกนั้น: *บุตรทั้งหลายที่จะนมัสการพระองค์ให้เป็นผู้สูงสุด ถวายเกียรติพระองค์แต่เพียงผู้เดียว และปรนนิบัติพระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์!* พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงแหวน และตั้งแต่เริ่มแรกนั้นพระองค์ได้ทรงเสาะหาหมู่ชนหนึ่งที่จะรัก ให้เกียรติและเชิดชู... หมู่ชนหนึ่งที่จะนมัสการและปรนนิบัติพระเจ้าที่แท้จริงแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

ข้อ 11: “อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หน้หรือไม่ได้เข้าสู่หน้ พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือไทก็ไม่มี แต่พระเจ้าคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด”

ในข้อนี้ เปาโลชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับเชื้อชาติ ศาสนา ความเชื่อหรือภูมิหลังล้วนถูกปลดออกไปตลอดกาลในมนุษย์ใหม่นั้น จงสังเกตหมู่ชนสี่คนและพิธีการทางศาสนาต่างๆที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจนก่อนยุคพระคุณ:

1. ความแตกต่างด้านเชื้อชาติระหว่างพวกกรีก (คนต่างชาติ) และพวกยิว อาณาจักรนั้นได้ถูกนำเสนอแก่พวกยิวก่อน แต่ชาวประเสริฐก็มายังคนต่างชาติเช่นกันในยุคแห่งพระคุณนี้ (โรม 1:16)
2. กลุ่มที่สองเกี่ยวเนื่องกับความแตกต่างด้านศาสนา: “การเข้าสู่หน้และการไม่เข้าสู่หน้” การเข้าสู่หน้เป็นของโลกชาวยิว มันเป็นตราประทับแห่งพันธสัญญาในเนื้อหนัง การไม่เข้าสู่หน้เกี่ยวข้องกับผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล – นั่นคือ ชาวโลกที่อยู่พ้นพวงศัณษ์ที่ถูกเลือกสรรซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเลือกของพระเจ้าอันเกี่ยวข้องกับพรด้านศาสนา คนเหล่านั้นที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ได้ชื่อว่าเป็น “พวกสุนัขต่างชาติ”
3. “พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย” ใช้กับคนทั้งโลกที่อยู่นอกเหนือคนอิสราเอล โดยมีความแตกต่างอันหลากหลายในโลกนั่นเอง ตามที่โจเซฟัสและนักประวัติศาสตร์ท่านอื่นๆได้กล่าวไว้ บางพวกในคนกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีวัฒนธรรมชั้นสูง ขณะที่คนอื่นๆเป็นคนที่เชื่องช้าและต่ำทรามเหนือคำบรรยาย ตามที่นักประวัติศาสตร์ทั้งหลายได้กล่าวไว้ ชาวลิเบียเป็นพวกคนเถื่อนที่ต่ำทรามที่สุด – เราอาจเรียกเขาว่าเป็นคนป่าหรือคนเถื่อนก็ได้ ในสมัยของเปาโลคนเหล่านี้ถูกถือว่าเป็นพวกที่อยู่ระดับต่ำสุดของมนุษยชาติ
4. คำว่า “ทาส” และ “ไท” เป็นตัวแทนของความแตกต่างทางสังคมซึ่งแพร่หลายมากในประเทศเหล่านั้นในสมัยของเปาโล และซึ่งยังมีอยู่ในบางประเทศในปัจจุบัน

เปาโลชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าคนๆหนึ่งจะมีสัญชาติใดหรือศาสนาใด ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะมีอารยธรรมหรือเป็นคนเถื่อน ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือไท **ในพระคริสต์คนทั้งปวงก็กลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่** ไม่ว่าสถานะเดิมจะเป็นเช่นไร ผู้เชื่อก็เป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ถ้อยกรรมสิทธิ์สภาพของพระเจ้าและถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ว่าเขาจะมีสัญชาติใด ศาสนาใดที่เขาอาจนับถือ ภูมิหลังแบบไหนจากมุมมองของการเป็นคนเถื่อนหรือมีอารยธรรม ทาสหรือไท เมื่อคนๆหนึ่งเชื่อในพระเยซู

คริสต์เจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด คนๆนั้นก็กลายเป็นหนึ่งในพวกเราที่เป็นของพระกายของพระคริสต์: **“ท่านทั้งหลายทุกคน เป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์!”**

เปาโลไม่ได้หมายความว่าคนๆหนึ่งสูญเสียสัญชาติของตนเมื่อเขากลายเป็นคริสเตียน และเขาก็ไม่ได้หมายความว่าด้วยว่าสถานะทางสังคมหมดสิ้นไปพร้อมกับการเข้าร่วมกับคริสตจักร โลหิตของยิวคนหนึ่งไม่ได้กลายเป็นโลหิตของคนต่างชาติเมื่อยิวคนนั้นได้บังเกิดใหม่แล้ว โลหิตของคนต่างชาติคนหนึ่งก็ไม่ได้กลายเป็นโลหิตของยิวคนหนึ่งเมื่อคนต่างชาติคนนั้นได้รับความรอด แต่ทั้งยิวและคนต่างชาติกลายเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกันนั้น คืออาณาจักรฝ่ายวิญญาณเดียวกันนั้น คนเถื่อนอาจหยาบคายและกระด้าง แต่เมื่อเขากลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง นิสัยต่างๆของเขาแห่งชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ได้สูญเสียสัญชาติของตนไป – เขายังเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวมนุษย์เดิมจากมุมมองของเนื้อหนัง แต่มีมนุษย์ใหม่คนหนึ่ง*ในเนื้อหนัง* – **พระเยซูคริสต์เจ้า**

เปาโลกำลังชี้ให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าชาวประเสริฐไม่มีการแบ่งแยกด้านเชื้อชาติหรือมีข้อจำกัดด้านประชาชาติ... มันไม่ถูกผูกมัดโดยขีดจำกัดด้านภูมิศาสตร์ ชาวกรีกไม่ได้อยู่ใกล้พระคริสต์เพราะหลักปรัชญาและการเรียนรู้ของเขามากไปกว่าคนเถื่อนที่ขาดความรู้และการศึกษา ชาวประเสริฐจะทำให้หัวใจของคนเถื่อนอ่อนลงและช่วยเขาให้รอดพอๆกับที่ชาวประเสริฐทำให้ใจของชาวกรีกอ่อนลง ไม่ว่าจะเป็มหาหรือไท ไม่ว่าจะเป็พวกยิวหรือพลเมืองที่มีอารยธรรม... ไม่ว่าจะเป็เชื้อชาติ ความเชื่อ ภาษา เป้าหมายในชีวิต สนิม สภาพอากาศ ที่อยู่อาศัย สถานะทางสังคมหรืออุปนิสัยใด – ไม่ว่าจะเป็สิ่งใดและทุกสิ่ง – ชาวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าก็มาพร้อมกับคำเชิญที่ว่า **“จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและท่านจะได้รับความรอด!”** “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่ง...เกิดจากพระเจ้า”

เปาโลสอนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่าในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ขอบเขตแห่งความชื่นชมยินดีและพระพรฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ใหม่ไม่ได้เป็นผลมาจากภูมิหลังอันโดดเด่นของเขา และมันก็ไม่ถูกจำกัดเพราะภูมิหลังอันต่ำทรามของเขาด้วย ทาสอาจมีความสุขในองค์พระผู้เป็นเจ้าของและดำเนินชีวิตอย่างบริบูรณ์ในพระคริสต์พอๆกับยิวหรือคนที่มิวัฒนธรรมและชื่อเสียงจะทำได้ ทาสและไทสามารถร่วมเปล่งเสียงร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระผู้ช่วยให้รอดได้ พวกเขาตีมาจากบ่อน้ำเดียวกันแห่งน้ำที่มีชีวิต พวกเขาพร้อมสนธิในกายเดียวกัน – เพราะเราทุกคนล้วนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน (1 คร. 12:12, 13)

เปาโลเป็นผู้มีการศึกษา กระนั้นเขาก็สอนว่าการศึกษาไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการที่คนๆหนึ่งจะถูกสอนโดยพระเจ้า และที่จะสืบค้นสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้า (1 คร. 2:10,11) ไม่จำเป็นที่อารยธรรมจะต้องวางรากฐานก่อนพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระทำกิจได้ – พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถกระทำกิจในใจของคนนับถือรูปเคารพและทำให้คนเถื่อนที่ต่ำทรามที่สุดกลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ได้ เพราะว่าเมื่อคนเถื่อนแห่งป่าดงดิบได้ยินข่าวประเสริฐและต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้า เขาก็กลายเป็นพลเมืองคนหนึ่งแห่งสวรรค์ – สมาชิกคนหนึ่งแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือว่ามันไม่มีสิ่งขวางกั้น ไม่มีขีดจำกัด ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ถูกแบ่งแยกออกเป็นชนชั้นหรือกลุ่มต่างๆ เราทุกคนล้วนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน เราทุกคนล้วนถูกทำให้ตี๋มเข้าในพระวิญญาณเดียวกันแล้ว และเราทุกคนล้วนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์

จงอ่านและศึกษาโยฮัน 4 และคุณจะได้เห็นภาพอันงดงามที่สุดของสิ่งที่เปาโลกำลังสอนในเนื้อหาส่วนนี้ของหนังสือ โคลโลสี พระเยซูประทับนั่งอยู่ข้างบ่อน้ำของยาโคบขณะที่หญิงต่างชาตินคนหนึ่งมาตักน้ำ นางเป็นหญิงที่มีอุปนิสัยน่ารังเกียจ – หญิงสำส่อนคนหนึ่งที่มีสามีมาห้าคนแล้วและขณะนั้นกำลังอาศัยอยู่กับชายคนหนึ่งที่ไม่ใช่สามีของนาง กระนั้นพระเยซูก็ทรงช่วยนางให้รอดและหญิงแพศยาที่มีใจแตกสลายผู้นี้ก็กลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่น่าวิญญาน เพราะคำพยานของนาง ชาวสะมาเรียจำนวนมากจึงได้รับการบังเกิดใหม่ กระนั้นเมื่อพระเยซูทรงขอน้ำดื่มจากนาง นางก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมยิวคนหนึ่งถึงมาขอสิ่งใดจากชาวสะมาเรียคนหนึ่งที่ถูกเกลียดชัง ในระหว่างการสนทนานั้น พระเยซูทรงพิสูจน์แก่หญิงผู้นี้ว่าความรักของพระเจ้าไม่มีเครื่องกีดขวางด้านเชื้อชาติ ไม่มีขีดจำกัดของมนุษย์ และว่าสติปัญญาของพระเจ้าทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวเรา ความรักของพระเจ้าสามารถไปถึงคนบาปที่เลวทรามที่สุดได้ หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นทิ้งหม้อน้ำของตนลงและวิ่งเข้าไปในนคร เป็นพยานแก่คนทั้งหลายที่นั่นและการฟื้นฟูครั้งใหญ่ก็เกิดขึ้น

ผมดีใจเหลือเกินที่พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนเหลือขอ หญิงแพศยา คนติดยา คนติดเหล้า ผมดีใจเหลือเกินที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่ออาจารย์มหาวิทยาลัย ประธานใหญ่ธนาคาร ทนายความ หมอ ผู้ว่าฯ เราสร้างงานมิชชันบนท้องถนนของคนทั้งหลายที่ถูกลี้ม แต่ใครสักคนควรมิวิสัยทัศน์และสร้างงานมิชชันบนถนนของคนอื่นๆที่ถูกลี้มเช่นกัน – พวกชนชั้นสูง “เกินเอื้อม” ที่มีวัฒนธรรม พวกผู้นำฝ่ายพลเรือนจากมุมมองด้านการเงินและการศึกษาที่ได้ฝังงัดขั้นสู่ระดับสูงแห่งสง่าราศีฝ่ายโลกแต่กระนั้นก็ไม่เคยเปิดรับความรอดที่ถูกซื้อด้วยพระโลหิตแห่งกลโกธาเลย พวกเขาต้องการพระเยซูพอๆกับคนเหล่านั้นตามท้องถนนและตรอกซอกซอยของบรรดาผู้ที่ถูกลี้ม และพระเยซูก็ทรงรักคนกลุ่มนั้นมากพอๆกับที่พระองค์ทรงรักคนขึ้นมาที่ลับตามท่อระบายน้ำและพวกที่ “ตกระกำลำบาก” คำเชิญชวนนั้นคือ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์ ก็ให้ผู้นั้นดื่มจากน้ำแห่งชีวิตโดยไม่เสียค่า!”

ข้อ 12: “เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน”

ในข้อ 12 เปาโลชี้ให้เห็นพระคุณบางประการที่ผู้เชื่อแท้ทุกคนควรแสดงออกในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน เปาโลได้เจาะจงความบาปเหล่านั้นที่บ่งบอกถึงมนุษย์เก่าแล้ว – ความบาปทั้งหลายที่ถูกผลิตขึ้นโดยธรรมชาติเก่า และคราวนี้เขาชี้ให้เห็นคุณธรรมต่างๆที่ถูกเชื่อมโยงกับและเป็นผลของสิ่งทรงสร้างใหม่ที่อยูภายใน เขากำลังกล่าวในข้อนี้ว่า “ท่านทั้งหลายได้สวมมนุษย์ใหม่แล้ว ท่านทั้งหลายได้เป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ด้วยเหตุนี้ จงชื่นชมยินดีกับความเพียงพอทุกประการแห่งพระคริสต์และจงแสดงออกถึงองค์ประกอบเหล่านี้แห่งอุปนิสัยแบบคริสเตียนเถิด”

เปาโลกล่าวแบบเดียวกันแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น โดยใจความสำคัญคือ: “ฝ่ายผลของพระวิญญานนั้นคือความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและระคะตัมหาของเนื้อหนังทิ้งไว้ที่กางเขนเสียแล้ว ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาน ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญานด้วย เราอย่าถือตัวอย่าอวดโอ้อวดกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย” (กท. 5:22-26)

ผู้เชื่อจะต้องแสดงออกถึงการครอบครองในมนุษย์ใหม่ผ่านทางกรกระทำต่างๆของตน คริสเตียนทั้งหลายจะต้องยอมโอนอ่อนผ่อนตาม มีใจเอื้อเฟื้อ อ่อนโยน ถ่อมใจ มีความกรุณา ยกโทษให้ อดทนนาน มีใจอ่อนสุภาพและประมาณตน

ในทุกสิ่ง คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่ปรารถนาสง่าราศีจอมปลอม ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรหยองตนเลย เรามีอะไรที่จะหยอง
เล่า? หากเราได้รับความยุติธรรม เราก็คงตกนรกไปแล้ว! เราเป็นผู้รับความเมตตาของพระเจ้าและเราควรถ่อมใจและมีใจ
ขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงรักเราจนยอมให้พระเยซูมารับโทษแทนเราบนกางเขนนั่นและทนทุกข์และสิ้นพระชนม์แทนเรา

พระคุณเหล่านี้ควรถูกสวมและถูกแสดงออกโดย “พวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่
ทรงรัก” ผู้เชื่อทุกคนเป็นสมาชิกแห่งครอบครัวของพระเจ้า คริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกก่อนการวางรากของโลก
และผู้เชื่อแท้ทุกคนก็ถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นไปตามพระฉายแห่งพระบุตรของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม คนทั้งหลายก็กลายเป็น
สมาชิกแห่งกายนั้นโดยการต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้า (ยอห์น 1:12,13)

กายนั้น คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ ได้ถูกเลือก แต่คนทั้งหลายต้อนรับหรือไม่ก็ปฏิเสธพระ
เยซูเจ้า ยอห์น 3:18 บอกเราในภาษาที่เรียบง่าย ชัดเจน เข้าใจได้ว่าผู้ใดได้รับความรอด ผู้ใดจะไปสวรรค์ ผู้ใดหลงหาย
และผู้ใดจะตกนรกหมกไหม้ พระคำข้อเดียวกันนั้นชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า**ทำไม**ผู้คนถึงได้รับความรอดและเข้าในสวรรค์
และทำไมผู้คนถึง**ไม่ได้**ได้รับความรอดและไปนรก จงอ่านมัน ศึกษามัน วิเคราะห์มัน เชื่อมมัน เราทั้งหลายที่เป็นผู้เชื่อก็อยู่ใน
กลุ่มคนที่พระเจ้าทรงเลือก พระกายของพระคริสต์ และในพระคริสต์เราก็เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้จุดตำหนิ ไร้ตำหนิ ในพระ
คริสต์เราเป็นที่รัก พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดแล้วเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ความรักของพระเจ้าถูกหยิบยื่นให้แก่เราเพราะ
คุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เท่านั้น

ข้อ 13: “จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์
ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

ผู้เชื่อไม่เพียงต้องเป็นคนถ่อมใจ อ่อนสุภาพ อดทนนานและอ่อนโยนเท่านั้น แต่ผู้เชื่อจะต้องสำแดงความเมตตา
และความดีในการยกโทษให้เช่นกัน จะมีการทำให้ขัดเคืองใจต่างๆ พระเยซูตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก
แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) อาจมีเหตุผลอันสมควรสำหรับการทำให้ขัดเคืองใจ แต่เราจะ
ต้องไม่ยอมให้เกิดการผูกใจเจ็บหรือการแก้แค้นเด็ดขาด มันยากมากที่จะรักคนบางคน แต่คนเหล่านั้นที่เราพบว่าเป็นไปไม่
ได้ที่จะรัก พระคริสต์ก็จะทรงรัก**ผ่านทางเรา**หากเราจะเพียงยอมให้พระองค์ ในฐานะผู้เชื่อเราควรแสดงออกถึงจิตวิญญาณ
แห่งความรักของพระเจ้าดังที่ถูกนำเสนอในเอเฟซัส 4:32 พระเจ้าเพราะเห็นแก่พระคริสต์ได้ทรงยกโทษให้เราแล้ว และ
เปาโลกล่าวว่าเราจะต้องยกโทษให้กันและกัน “**เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์**”

เราในฐานะผู้เชื่อจะต้องยกโทษให้กันและกันเพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงยกโทษให้เราแล้ว เราจะต้องยกโทษอย่าง
เต็มที่และไม่คิดค่า และเราจะต้องยกโทษให้ทันที...เราจะต้องไม่มุ่งพยาบาทหรือผูกใจเจ็บ เราจะต้องยกโทษให้เดี๋ยวนี้และ
ตลอดไป – **ไม่ใช่**เจ็ดครั้ง แต่ในถ้อยคำของพระเยซู คือ “**เจ็ดสิบคูณด้วยเจ็ด!**” ในฐานะผู้เชื่อและสาวกของพระเยซูเจ้า เรา
ควรเข้มแข็งพอและใจกว้างพอที่จะยกโทษให้ โดยไม่เรียกร้องค่าขอโทษจากคนเหล่านั้นที่ทำให้เราโมโห มันอาจจะเจ็บ
ปวด มันอาจต้องอาศัยส่วนเพิ่มเป็นพิเศษของคุณ – แต่คริสเตียนทั้งหลายควรยกโทษและลืมเสีย โดยระลึกว่าพระเจ้า
ได้ทรงยกโทษให้เราแล้วเพราะเห็นแก่พระบุตรผู้ประเสริฐของพระองค์ พระเจ้าไม่เพียงยกโทษให้เราแล้วเท่านั้น แต่
พระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเราลงไปยังก้นบึ้งของทะเลแล้วด้วย พระองค์ทรงเหวี่ยงบาปเหล่านั้นไว้ข้างหลัง
พระองค์แล้ว โดยบาปเหล่านั้นจะไม่ถูกจดจำมาปรักปรำเราอีกเลย เมื่อคนบาปเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์

ให้เป็นพระผู้ช่วยให้อรอดส่วนตัว พระเจ้าก็ทรงลงโทษการละเมิดทุกอย่าง ทรงลี้มความบาปทุกอย่างที่คนๆนั้นได้กระทำและทรงทำให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมเพราะคุณความดีแห่งพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 14: “แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์”

ในข้อนี้เปาโลเรียกความรักว่าเป็น “พันธะแห่งความสมบูรณ์แบบ” – ไม่ใช่ “ความสมบูรณ์แบบ” “พันธะแห่งความสมบูรณ์แบบ” หมายถึงสิ่งที่ผูกพันพระคุณทุกประการไว้ด้วยกันซึ่งรวมกันเป็นความสมบูรณ์แบบ *ความสมบูรณ์แบบ* ประกอบด้วยพระคุณจำนวนมาก – พระคุณแต่ละอย่างในที่และความสัมพันธ์ของมันเองที่มีต่อความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ พระคุณแต่ละอย่างในปริมาณและขอบเขตของมันเอง แต่ทั้งหมดนี้ถูกผูกพันไว้ด้วยกันโดยความรัก!

“แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่... ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด” (1 คร. 13:1-3, 13)

ความรักเป็นองค์ประกอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า: “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ความรักก่อให้เกิดความสมบูรณ์แบบ แต่ในข้อนี้มันถูกเป็นตัวแทนโดยพันธะซึ่งคำจูนและสนับสนุนความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ ไม่มีพระคุณใดสมบูรณ์ครบถ้วนโดยปราศจากความรัก ปราศจากความรักของพระเจ้า ความรู้ก็ไร้ค่า ความรู้ที่ปราศจากความรักและความยำเกรงพระเจ้ายิ่งเห็นแก่ตัวและนำไปสู่ความเยอหยิ่งของมนุษย์และความไร้สาระแห่งความคิด *ความรักนั้นไม่เห็นแก่ตัว พระเจ้าทรงรักในแบบที่พระองค์ทรงเต็มพระทัยประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูพระบุตรทรงรักในแบบที่พระองค์ทรงเต็มพระทัยสละชีวิตของพระองค์ เพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้รับความรอดผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์* (ยอห์น 3:16; ยอห์น 10:18) ความบาปนั้นเห็นแก่ตัวในทุกรูปแบบและความหลากหลาย ความเห็นแก่ตัวเช่นนั้นต้องถูกพิชิตและกำราบก่อนที่ความรักของพระเจ้าจะสามารถมีสิทธิใช้ทางในหัวใจได้ พระเยซูตรัสว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า...จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มธ. 22:37-40)

ความต้องการใหญ่ยิ่งที่สุดในคริสตจักรแท้ทุกวันนี้คือ การฟื้นฟูแบบสมัยก่อนที่จะให้บัณฑิตมาผู้เชื่อทั้งหลายในและเติมเต็มพวกเขาด้วยความรักของพระเจ้า เมื่อเรารักพระเจ้าอย่างที่เราควรรัก เราก็จะรักพี่น้องทั้งหลายและจะมีความห่วงใยอย่างลึกซึ้งให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ใช่พี่น้องและผู้ที่อยู่ข้างนอกนาวาแห่งความปลอดภัย ขอพระเจ้าทรงโปรดส่งการฟื้นฟูมาให้เราที่จะจุดประกายไฟแห่งความรักของพระองค์ในหัวใจและชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วด้วยเถิด!

ข้อ 15: “และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ”

ข้อนี้สานต่อคำเตือนสติของเปาโลที่มีให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี โดยตักเตือนพวกเขาให้ยอมให้

สันติสุขแห่งพระคริสต์ปกครองและครอบครองในหัวใจของพวกเขา “สันติสุข” ที่เปาโลกล่าวถึงนี้ไปลึกยิ่งกว่าสันติสุขท่ามกลางพี่น้องทั้งหลายและความสามัคคีในที่ประชุมท้องถิ่น สำหรับเปาโล *สันติสุขก็เทียบเท่ากับความสุข* สันติสุขบ่งบอกถึงความคิดที่สงบนิ่งและจิตวิญญาณที่ยอมจำนนซึ่งไม่หงุดหงิดง่ายหรือถูกรบกวนด้วยความทุกข์ยาก หัวใจ ความคิด และจิตวิญญาณที่ไม่ถูกบดบังหรือถูกทำให้มืดไปโดยความบาปและจิตสำนึกผิดชอบที่รู้สึกผิด เปาโลกำลังพูดถึงสันติสุขที่ขจัดความกลัวตายและความหวาดผวาทันทีจะเจอกับพระเจ้าออกไปเสีย: “ใจแน่วแน่ในพระองค์ (พระเยซู) นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์” (อิสยาห์ 26:3)

แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดจะทำลายสันติสุขเช่นนั้นได้รวดเร็วมากไปกว่าที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะหลงระเหิงในตัณหาอันเลวทรามและน่ารังเกียจเหล่านั้นที่เปาโลเตือนผู้เชื่อทุกคนให้ระวังไว้ในข้อ 5 ถึงข้อ 9 ในทำนองเดียวกัน ไม่มีสิ่งใดที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์และความถาวรแห่งสันติสุขมากเท่ากับที่ผู้เชื่อจะเพาะปลูกพระคุณเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 12-14 เปาโลกำลังกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายได้ถอดทิ้งตัณหาต่างๆอันเปี่ยมด้วยความโกรธและความชั่วต่างๆที่เป็นผลของความไม่เชื่อแล้ว และได้สวมพระคุณเหล่านั้นและคุณธรรมเหล่านั้นที่ความรักของพระเจ้าจัดเตรียมให้แล้ว ดังนั้นสันติสุขแห่งพระคริสต์จึงจะครอบครองอยู่ภายในท่านทั้งหลาย และเนื่องจากสันติสุขแห่งพระคริสต์ครอบครองอยู่ภายในท่านทั้งหลาย สันติสุขของพระองค์จึงก่อให้เกิดความสุขที่จะถูกแสดงออกในเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณต่างๆ”

พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” (ยอห์น 14:27)

พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรแห่งความรักของพระเจ้าได้ทรงซื้อสันติสุขนี้ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์ และสันติสุขของพระองค์เป็นผลมาจากความเชื่อแท้จริงในพระโลหิตของพระองค์ซึ่งถูกหลั่งออกเพื่อการยกโทษบาป ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่แค่*ครอบครอง*สันติสุขนี้ แต่พวกเขาจะต้องยอมให้สันติสุขของพระเจ้า*ปกครองในหัวใจของพวกเขา* ในอำนาจสิทธิขาดที่ไม่ถูกโต้แย้งและไม่ถูกขัดขวางด้วย สันติสุขแห่งพระคริสต์จะต้องมีอำนาจควบคุมเด็ดขาดอยู่ในหัวใจของคริสเตียน

เปาโลกำลังกล่าวว่า “จงยอมให้สันติสุขครอบครองหัวใจและชีวิตของท่านทั้งหลาย – และความสุขจะเป็นผลลัพธ์โดยอัตโนมัติ ความกลัวทุกอย่างและความสงสัยทุกอย่างจะหายไป” เปาโลปรารถนาให้ลูกๆของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าชื่นชมยินดีกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เขาอยากให้อารมณ์ของพวกเขารื่นรมย์กับสันติสุขที่มาไม่ขาดสาย – สันติสุขที่มาโดยและผ่านทางของประทานของพระเจ้าเท่านั้น – พระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ นั่นคือ พระเยซูเจ้า

สันติสุขที่เปาโลกล่าวถึงตรงนี้เป็นของ*ประทานของพระเจ้า* – มนุษย์ไม่สามารถเพาะปลูกหรือผลิตสันติสุขนี้โดยการดำเนินชีวิตที่ดีหรือโดยการงานต่างๆที่ดีได้เลย ผู้เชื่อทุกคนถูกเรียกให้มาสู่สันติสุขนี้: “ในสันติสุขนั้น*ทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย*” (อ่าน 1 คร. 12:12-15 และ อพ. 5:25-30) ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าเชิญชวนมนุษย์ – ไม่ใช่ให้มาสู่ชีวิตแห่งความทุกข์โศกหรือชีวิตแห่ง “อย่า” – แต่ให้มาสู่ชีวิตแห่งความสุข ความบริบูรณ์ ความเพลิดเพลินตลอดไปเป็นนิรันดร์และ*สันติสุข* (ยอห์น 14:27; อิสยาห์ 26:3) ที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง พระคุณของพระเจ้าไม่นำมาซึ่งความแตกแยกภายใน แต่นำมาซึ่งหัวใจที่เปี่ยมล้นและถูกครอบครองโดยสันติสุขแห่งพระเจ้า (โรม

5:1; คส. 3:15) และผู้เชื่อทุกคนถูกเรียกให้มาสู่การครอบครองสันติสุขนี้

ข้อ 15 ปิดท้ายด้วยคำบัญชาว่า “และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ” แน่แน่นอนว่าผู้ใดก็ตามสามารถมีความสุขและมีใจขอบพระคุณได้เมื่อทุกอย่างไปได้สวยและเมื่อทุกคนพุดติเกี่ยวกับตัวเขา แต่คริสเตียนจะต้อง “ขอบพระคุณในทุกสิ่ง” บุคคลผู้เดียวที่สามารถยิ้มได้ผ่านผ้าคลุมหน้าแห่งน้ำตาและสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางความโศกเศร้าคือลูกของพระเจ้าที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญานและบังเกิดใหม่แล้ว!

หนึ่งในเครื่องหมายที่ชัดเจนแห่งการแยกตัวไว้ให้บริสุทธิ์และการอยู่ฝ่ายวิญญานคือ การมีใจขอบพระคุณ ขอพระเจ้าโปรดเวทนาผู้เชื่อที่พรับ่นและคอยจับผิดในเมื่อเขารู้ว่าพระเจ้าประทานอากาศที่เขาหายใจและแสงแดดที่เป็นสิ่งจำเป็นของชีวิต ของประทานอันดีเลิศทุกอย่างมาจากพระเจ้า ผู้ได้ประทานทุกสิ่งที่ดีและทุกสิ่งที่ดีคุณค่าแก่เรา พระเยซูทรงรักเรามากเหลือเกินจนพระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะตายเพื่อเรา และเนื่องจากเรารู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวและถูกเรียกให้มาสู่สันติสุขแสนมหัศจรรย์นี้ที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง เราก็ควรมีใจขอบพระคุณอย่างแน่อนต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเราผู้ทรงรักเราและพิสูจนความรักของพระองค์โดยประทานสิ่งที่ดีที่สุดในสวรรค์มี มันเป็นความบาปที่จะไม่มีใจขอบพระคุณ

หากเราบังเกิดใหม่เราก็รู้ว่าไม่มีสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับเราได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต และสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเราก็ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราและสง่าราศีของพระเจ้า โรม 8:28 เป็นความจริงพอๆกับยอห์น 3:16 ดังนั้นผู้เชื่อที่รักเอ๋ย จงนับพระพรมากมายของคุณ จงนับคุณที่ละอัน – และมันจะทำให้คุณประหลาดใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำอะไรบ้าง! “และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ”

ข้อ 16: “จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญานด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า”

พระเยซูตรัสในยอห์น 6:53 ว่า “ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน” สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสก็คือ: “หากท่านทั้งหลายไม่รับคำของเราตามตัวอักษร นำมันเข้าไปในใจของพวกท่านและเอามันใส่ไว้ในมนุษย์ภายใน พวกท่านก็ไม่มีชีวิตเลย เพราะว่ามันคือพระวาทะที่นำมาซึ่งชีวิต!” เปโตรอธิบายว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวาทะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 เปโตร 1:23)

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) เอเฟซัส 2:8 บอกเราว่า “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” โรม 10:17 กล่าวว่า “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาทะของพระเจ้า” เปาโลเขียนหาชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ” (1 คร. 4:15) ชีวิตของผู้เชื่อคนหนึ่งเริ่มต้นเมื่อคนไม่เชื่อคนนั้นได้ยินพระวาทะ เชื่อพระวาทะและรับพระวาทะเข้าไปในใจของตน (โรม 10:13-15)

เปโตรกล่าวว่า “เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนา น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น” (1 เปโตร 2:1,2) เปาโลบอกทิโมธีคนหนุ่มว่า “จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องล้าอายุ แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15)

หากไม่มีพระวาทนะของพระเจ้า ชีวิตฝ่ายวิญญาณหรือการเติบโตฝ่ายวิญญาณก็ไม่มี หากไม่มีพระวาทนะของพระเจ้ามันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะกระทำตามหน้าที่ต่างๆของผู้เชื่อ นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมเปาโลถึงกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “จงให้พระวาทนะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น”

พระวาทนะคืออะไร? “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทนะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทนะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทนะทรงเป็นพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า...พระวาทนะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,2,14)

พระวาทนะของพระเจ้าจริงๆแล้วก็คือพระเยซู เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) พระองค์ทรงเป็นพระวาทนะที่ถูกห่อหุ้มในเนื้อหนังและถูกนำลงมาสู่มนุษย์ พระองค์ทรงช่วยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์และต้อนรับพระองค์ให้ได้รับความรอด และทุกวันนี้พระองค์ก็ทรงช่วยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ผ่านทางพระวาทนะและแสดงออกซึ่งความเชื่อที่ถูกนำมาโดยพระวาทนะนั้นให้ได้รับความรอด ความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์และในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์นำมาซึ่งความรอดโดยทางพระคุณของพระเจ้า

นี่อาจเป็นเรื่องน่าประหลาดใจสำหรับบางคน – แต่ฟังนะครับ: “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48) เราจะไม่มีความสำคัญแห่งพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าเลยจากปากนี้ของนิรันดร์กาล ไม่น่าแปลกใจเลยว่าพญามารกำลังพยายามอย่างหนักเหลือเกินทุกวันนี้ที่จะทำลายพระวจนะของพระเจ้า!

“...ด้วยปัญญาทั้งสิ้น...” มีที่เดียวเท่านั้นที่จะได้รับสติปัญญาชนิดที่ถูกต้อง: “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้” (สภษ. 1:7) และ “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น” (ยากอบ 1:5) เปาโลบอกเราใน 1 โครินธ์ 1:26-31 ว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’”

อเมริกาต้องการคนทั้งหลายในวันนี้ที่จะยืนอยู่หลังโต๊ะศักดิ์สิทธิ์ เปิดพระคัมภีร์บริสุทธิ์ของพระเจ้า และเทศนาพระวจนะของพระเจ้าตามที่เขียนไว้ โดยหมายพึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นครูของพวกเขา ศึกษาอย่างขยันขันแข็ง

และอย่างสัตย์ซื่อ เพื่อแสดงตนให้เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า – ไม่ใช่ต่อนิกายของพวกเขาหรือผู้คนที่นั่งฟัง เปาโลกล่าวแก่ทีโมธีคนหนุ่มว่า “จงประกาศพระวจนะ ให้ชะมักเข้มนที่ จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:1-3)

“...จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่มีผู้ใดสามารถสอน เทศนาหรือสั่งสอนอีกผู้หนึ่งใดในสิ่งต่างๆของพระเจ้าเว้นเสียว่าตัวเขาเองถูกซึมซาบด้วยพระวจนะของพระเจ้า อเมริกาต้องการผู้รับใช้ทั้งหลายที่ถูกซึมซาบด้วยพระวจนะของพระเจ้าแทนที่จะถูกซึมซาบด้วยคำสอนจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมประจำนิกายหรือหลักคำสอนต่างๆที่ถูกนำเสนอโดยมนุษย์

สมาชิกทั้งหลายของคริสตจักรหนึ่งที่มีศิษยาภิบาลเช่นนั้นจะเตือนสติกันและกัน ร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ โดยสร้างท่วงทำนองในใจของตนถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พญามารไม่สนว่าผู้รับใช้จะสามารถเทศนาได้นานขนาดไหน อย่างจริงใจขนาดไหนหรืออย่างร้อนรนขนาดไหน ตราบใดที่เขาไม่เทศนาข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ที่ไม่ถูกบิดเบือนแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า พญามารสามารถรับมือกับคำเทศนาใดก็ได้ที่ไม่ถูกซึมซาบด้วยข้อพระคัมภีร์ จงอ่านคำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์และคุณก็จะพบว่ามันเป็นข้อพระคัมภีร์ – หรือ*สาระสำคัญของข้อพระคัมภีร์* – ตั้งแต่ต้นจนจบ และในตอนท้ายดวงวิญญาณสามพันดวงได้รับความรอด! เปโตรทำให้จิตวิญญาณได้รับความรอดในเวลาห้านาทีของการประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ในจำนวนมากกว่าที่พวกเราส่วนใหญ่ทำได้ตลอดชั่วชีวิต ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะประกาศพระวจนะโดยปราศจากความกลัว การเห็นแก่หน้าคนหรือคำขอโทษ เพราะว่ามันเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” มันเป็นเมล็ดพันธุ์ที่นำมาซึ่งการบังเกิดใหม่ มันเป็นขนมปังแห่งชีวิต มันคือน้ำแห่งชีวิต มันคือความสว่างแห่งชีวิต เราได้รับการบังเกิดโดยข่าวประเสริฐ และเราจะถูกพิพากษาโดยพระวจนะของพระเจ้า

ข้อ 17: “และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น”

ในข้อ 16 เปาโลกล่าวถึง*การประชุมกัน*ของคริสตจักร โดยชี้ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าเมื่อเขากล่าวถึงการเตือนสติกันและกันในบทเพลงต่างๆ เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วยพระคุณในใจถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้อ 17 ไปไกลยิ่งกว่านั้น: สิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อทำในคำพูดหรือในการกระทำ *ทุกสิ่ง*ที่เขากระทำหรือกล่าวควรอยู่ในพระนามของพระเยซูเจ้า ทุกคำพูด ทุกการกระทำ ทุกรายละเอียดแห่งการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติประจำวันจะต้องถูกกระทำในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การทำให้สิ่งใดก็ตามในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าหมายความว่าอะไร? มันหมายความว่าอย่างนี้: เมื่อเราพูดในพระนามของพระองค์หรือกระทำสิ่งใดในพระนามของพระองค์ เราก็พูดและกระทำภายใต้การทรงนำของพระองค์ – ภายใต้อำนาจและการอนุญาตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ – พร้อมกับความเชื่อมั่นอันลึกซึ้งว่าสิ่งที่เรากำลังกระทำหรือกล่าวนั้นได้รับการอนุมัติของพระองค์ รูปแบบที่สูงส่งที่สุดแห่งการอุทิศตัวแบบคริสเตียนก็คือ เมื่อเราตระหนักถึงพระคริสต์อย่างจริงจังในทุกสิ่งที่เราพูดหรือทำ – ไม่ใช่แค่ในคริสตจักรหรือในการรับใช้ทางศาสนาเท่านั้น แต่ในชีวิตธุรกิจของเรา ในการ

ดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ในการพักผ่อนหย่อนใจของเรา – *สิ่งใดก็ตามที่เราพูดหรือทำ*

มันไม่ยากเลยสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่จะทำทุกสิ่งทีพวกเขากระทำในคริสตจักรหรือในการรับใช้ทางศาสนาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งเลยเมื่ออยู่นอกคริสตจักรแล้ว เรากำลังมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านในชีวิตประจำวัน เมื่อทุกความคิด ความมุ่งหมาย การกระทำ คำพูดและทุกรายละเอียดแห่งชีวิตประจำวันของเราถูกกระทำในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ โดยเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่าพระองค์กำลังทรงนำและอนุมัติทุกสิ่งที่เราทำหรือกล่าว นั่นแหละคือความสูงส่งแห่งการอุทิศตัวฝ่ายวิญญาณและการแยกตั้งให้บริสุทธิ์แบบคริสเตียน

เปาโลไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าเมื่อเราไปร้านขายของชำเพื่อซื้อขนมปังสักแถว เราควรกล่าวแก่เจ้าของร้านว่า “ฉันกำลังซื้อขนมปังนี้ในพระนามของพระเยซูเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า” ไม่ใช่ครับ นั่นไม่ใช่ความหมายตรงนี้เลย เราควรระมัดระวังมากๆ ที่การกระทำดีของเราจะไม่ถูกกล่าวถึงในทางที่เสียหายและตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างการยอมจำนนอย่างเต็มที่ การอุทิศตัวโดยสมบูรณ์ – และการคิดว่าตัวชอบธรรม ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากการกลายเป็น “คนที่คิดว่าตัวเองบริสุทธิ์ดีกว่าคนอื่น” หรือถือว่าตัวชอบธรรม

ข้อ 17 ปิดท้ายด้วยคำว่า “และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น” การขอบพระคุณที่แท้จริงทั้งปวงต่อพระเจ้าพระบิดาก็ถูกส่งไปโดยทางพระคริสต์พระบุตร และเมื่อเราขอบพระคุณพระเจ้าโดยพระคริสต์ ในทำนองเดียวกันเราก็ควรคิดทุกสิ่ง พูดทุกสิ่งและทำทุกสิ่งในพระนามของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5) พระพรทั้งปวงมาจากพระองค์และโดยทางพระองค์ผู้เชื่อควรถวายคำขอบพระคุณทั้งสิ้นแด่พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ “รักโลก” จนพระองค์ทรงยอมให้เหตุการณ์ที่กลโกลาเกิดขึ้น

ผู้เชื่อทุกคนควรท่องจำโรม 5:11 หลังจากเอ่ยถึงผลเจ็ดประการของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เปาโลก็กล่าวว่า “มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า” จงขอบพระคุณพระเจ้าเสมอที่พระองค์ทรงยอมให้พระเยซูทำให้การกลับคืนดีเป็นไปได้ อย่าลืมนึกเป็นอันขาดว่าหากไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้าพระบิดาแล้ว (ฮบ. 2:9) หากไม่ใช่เพราะความรักของพระเจ้าแล้ว ก็คงไม่มีบุรุษนามว่าพระเยซู

ข้อ 18: “ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

การนบอบเชื่อฟังที่เปาโลกล่าวถึงตรงนี้มีแหล่งที่มาและรูปแบบที่แตกต่างจากการบังคับให้ตกเป็นทาสที่ถูพบในดินแดนของคนนับถือรูปเคารพ ภรรยาของผู้เชื่อถูกเตือนสติให้นบอบเชื่อฟังต่อสามีของนางอย่างเต็มใจ หากพระเจ้าทรงทำให้สามีและภรรยาเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว หากการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นเป็นผลมาจากความรักอันบริสุทธิ์ การนบอบเชื่อฟังของภรรยาต่อสามีก็ถูกกระตุ้นโดยความรักของภรรยาและแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะพึ่งพาสามี ภรรยาถูกสร้างโดยพระเจ้าเพื่อที่จะเป็น “ผู้อุปถัมภ์” ของสามี คำว่า “ผู้อุปถัมภ์” บ่งบอกว่าภรรยาจะต้องเป็นผู้ช่วยเหลือและไม่ใช่นำในบ้าน

ตอนเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:22) ในบทนี้ในหนังสือเอเฟซัสเปาโลใช้สามีและภรรยาเป็นภาพประกอบของความหมายที่แท้จริง

ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่: พระคริสต์ทรงเป็นศิระของคริสตจักรและเราเป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระองค์
สามีเป็นศิระของภรรยา และชีวิตคู่ที่แท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้าก็ทำให้สามีและภรรยาเป็นหนึ่งเดียวกันในองค์
พระผู้เป็นเจ้า – “พวกเขาไม่ได้เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อหนังเดียวกัน” ภรรยาที่บังเกิดใหม่แล้วไม่พบว่าเป็นเรื่องยาก
เลยที่จะนบอบเชื่อฟังสามีที่บังเกิดใหม่แล้ว นางเต็มใจที่จะให้สามีเป็นหัวหน้าของครอบครัวและเป็นผู้ตัดสินใจครั้ง
สุดท้ายในเรื่องต่างๆที่เกี่ยวข้องกับบ้านและชีวิตของสมาชิกแต่ละคนของครอบครัว

ข้อ 19: “ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง”

เปาโลเตือนสติภรรยาทั้งหลายให้นบอบเชื่อฟังต่อสามี และทำเช่นนั้นดูจะกระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเห็น
แก่พระองค์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ จากนั้นเขาก็บัญชาสามีในทันทีให้รักภรรยาและไม่มีใจขมขื่นต่อนาง สามีเป็น
หัวหน้าและเป็นผู้บังคับบัญชาของบ้าน แต่เขาจะต้องไม่เป็นผู้รังแก – เขาจะต้องปกครองด้วยความกรุณาและความรัก

เปาโลมีชีวิตอยู่ในสมัยแห่งการเป็นทาส และในสมัยนั้นบางคนถือว่าภรรยาเป็นเพียงคนรักตามกฎหมายเท่านั้น
พวกเขาไม่ได้แต่งงานกันเพราะความรักและการทุ่มเท ผู้ชายบางคนมีภรรยาหลายคน และพวกนางเป็นเพียงคนรับใช้และ
เครื่องมือในมือของสามีที่มีใจขมขื่นและอธรรม อย่างไรก็ตาม – หากชายคนใดได้บังเกิดใหม่แล้ว หากเขาเป็นขึ้นกับพระ
คริสต์แล้ว เขาก็ต้องมีภรรยาเพียงคนเดียวเท่านั้นและเขาจะต้องรัก ให้เกียรติและทะนุถนอมนาง ในทำนองเดียวกัน
ภรรยาต้องนบอบต่อสามีของตน – ไม่ใช่ต่อสามีของหญิงอื่น แต่ต่อสามีของนางเอง จะต้องไม่มีหนึ่งสามีสองภรรยาในค
ริสต์จักรพันธสัญญาใหม่เด็ดขาด เปาโลห้ามสามีที่เชื่อในคริสตจักรไม่ให้รุนแรงและใจร้ายในคำพูดหรือการกระทำต่อ
ภรรยาของตน เขาต้องปฏิบัติต่อนางด้วยความรักและความกรุณาอันอ่อนโยน

มีคำคุณศัพท์หรือคำพูดไม่เพียงพอในทุกภาษาของคนทั้งโลกที่จะแสดงออกถึงความสุขของชีวิตคู่ที่แท้จริงในองค์
พระผู้เป็นเจ้า – ชีวิตคู่ตามสูตรของพระเจ้าสำหรับชีวิตคู่และบ้าน ชีวิตคู่ที่เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าตามพระวาระของ
พระองค์ ซึ่งพระเจ้าพระบิดาทรงยอมรับ – ซึ่งเป็นของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วสองคนที่เป็นหนึ่งเดียวกันในความหวัง หนึ่ง
เดียวกันในความรัก หนึ่งเดียวกันในความเชื่อ หนึ่งเดียวกันในวินัย หนึ่งเดียวกันในการรับใช้ หนึ่งเดียวกันในจิตวิญญาณ
และ (ตามที่เรื่องชีวิตคู่ในหนังสือปฐมกาลได้กล่าวไว้) หนึ่งเดียวกันในเนื้อหนัง พวกเขาอธิษฐานด้วยกัน นมัสการด้วยกัน
รับประทานด้วยกัน เล่นด้วยกัน ร้องเพลงด้วยกัน ฝ่ายหนึ่งไม่ปิดบังสิ่งใดจากอีกฝ่าย ฝ่ายหนึ่งไม่จงใจหลีกเลี่ยงอีกฝ่าย
ฝ่ายหนึ่งไม่เป็นการหนักต่ออีกฝ่าย เมื่อฝ่ายหนึ่งป่วย อีกฝ่ายก็ป่วยเช่นกันเพราะความกรุณาและความรักอันลึกซึ้ง ฝ่าย
หนึ่งเสียสละเพื่ออีกฝ่าย – และสรุปโดยย่อก็คือ ฝ่ายหนึ่งมีชีวิตอยู่เพื่ออีกฝ่าย! ความเป็นหนึ่งเดียวกันในชีวิตคู่เช่นนั้นเป็น
มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า – และพระองค์ทรงอยู่ที่ใด ที่นั่นก็มีความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี
บ้านเช่นนั้นเป็นซานเมืองแห่งสวรรค์

พระเจ้าประทับอยู่ในบ้านก่อน (บ้านของอาดัมและเอวา) แต่ซาตานทำลายความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระเจ้า
กับมนุษย์ในบ้านนั้น บ้านทั้งหลายที่ตามแบบของพระเจ้าทำให้เกิดคริสตจักรหลายแห่ง คริสตจักรหลายแห่งที่ตามแบบ
ของพระเจ้าทำให้เกิดประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ พญามารไม่เริ่มต้นการทำลายประชาชาติหนึ่งในเมืองหลวงของมัน
ท่ามกลางเหล่าผู้นำของประชาชาตินั้น มันเริ่มต้นในบ้านทั้งหลาย – บนไหล่เขา ในหุบเขา ในเมืองใหญ่ๆ หากซาตาน
สามารถทำลายชีวิตบ้านได้ มันก็สามารถบ่อนทำลายประชาชาติใดก็ได้ ไม่ว่าจะป็นกรีซ โรม หรือสหรัฐอเมริกาที่ยิ่งใหญ่!

ข้อ 20: “ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าหากบิดาและมารดาเป็นคริสเตียน หากพวกเขาแสดงความเคารพให้แก่กันและกันและปกครองลูกๆของตนในจิตวิญญาณแบบคริสเตียน ลูกๆก็จะให้ความเคารพและเชื่อฟังพ่อแม่เช่นนั้นโดยอัตโนมัติ เรามีลูกๆจำนวนมากที่ไม่เชื่อฟังในปัจจุบันเพราะพวกเขาเรียนรู้ความไม่เชื่อฟังในบ้าน หากมันไม่ได้เป็นแบบนั้นกับครอบครัวของคุณ เรื่องนี้ก็ไม่ใช่สำหรับคุณ: แต่ผมเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า: “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้วเขาจะไม่พราวจากทางนั้น” (สภษ. 22:6)

หากลูกคนใดรักและเคารพพ่อแม่ของตนอย่างที่เขาควรกระทำ ความรักเช่นนั้นก็จะนำไปสู่ความเชื่อฟังโดยธรรมชาติ มีแต่ลูกที่ไม่เป็นตามธรรมชาติเท่านั้นจะกลายเป็นกบฏในบ้าน ความจริงที่ลูกนำเสนอตรงนี้โดยอัครสาวกเปาโลก็คือว่า ลูกๆจะต้องไม่ตัดสินใจว่าตนควรหรือไม่ควรเชื่อฟังพ่อแม่ของตน พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงตัดสินเรื่องนั้นแล้ว: “ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง” เป็นคำบัญชาหนึ่งที่เจาะจงของพระเจ้าที่ให้ลูกๆเคารพพ่อแม่ของตน และส่วนท้ายของข้อนี้ก็บอกเราว่าทำไม: “เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในเอเฟซัส 6:1-3 เปาโลให้คำสั่งที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าเกี่ยวกับหัวข้อเดียวกันนี้: “ฝ่ายบุตรจงนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า’ (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) ‘เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก’”

คนหนุ่มสาวบางคนอาจอ่านข้อความเหล่านี้ผู้ซึ่งพ่อ (หรืออาจแม่) ของเขาเป็นคนขี้เมา คนติดยา หรือเป็นคนบาปที่ต่ำช้า และคนหนุ่มสาวผู้นั้นอาจกำลังถามว่า “สมมติว่าพ่อของฉันทิ้งฉันทิ้งให้กินเหล้าล่ะ? หรือให้เข้าไนต์คลับและเต้นรำกับเพื่อนฝูงที่บาปหนาล่ะ? ในกรณีเช่นนั้น ฉันท้องเชื่อฟังพ่อของฉันทิ้งในเนื้อหนังไหม?”

คำบัญชานี้ถึงลูกทั้งหลายก็คือ พวกเขาต้องเชื่อฟังพ่อแม่ของตนในทุกสิ่ง “เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” มันจะ “เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ไหมที่คุณจะดื่มของมีนเมาเมื่อคุณรู้ว่าการปล่อยตัวเช่นนั้นเป็นสิ่งผิด? มันจะ “เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ไหมที่คุณจะยอมพลีกายให้อยู่ในอ้อมแขนของคนไม่เชื่อผู้ซึ่งใจของเขาเต็มล้นไปด้วยตัณหา? แน่แน่นอนว่าการทำเช่นนั้นจะไม่เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำตอบจากพระคัมภีร์ต่อคำถามเช่นนั้นถูกพบในข้อพระคัมภีร์ที่เพิกยกมาจากเอเฟซัส 6:1: “ฝ่ายบุตรจงนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก!” นั่นก็เป็นอันจบเรื่องแล้ว ลูกต้องเชื่อฟังพ่อแม่ครบได้ที่การเชื่อฟังนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า แต่เมื่อพ่อแม่บัญชาหรือสั่งลูกให้รับใช้ความบาปและตัณหา ขยายวิญญาณของตนให้แก่พญามารและตกรรทกหมกไหม้ ลูกคนนั้นก็ต้องจำไว้ว่าเขาเป็นหนี้ชีวิตของตนต่อพระเจ้า และว่าเขาจะต้องให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง คนหนุ่มสาวทั้งหลายเอ๋ย จงเชื่อฟังพ่อแม่ของคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่อย่าเชื่อฟังพวกเขาในพญามารเด็ดขาด

ข้อ 21: “ฝ่ายบิดาก็อย่าย่ำบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ W

ลูกๆเป็นพระพรอย่างหนึ่งจากพระเจ้า และเด็กทารกก็ทำให้บ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านแสนสุข ผมรู้ว่ามีสามีภรรยาบางคู่ที่จะไม่มีวันได้รู้ถึงความชื่นชมยินดีของการมีลูกของตัวเองได้เลย แต่ชีวิตคู่จะไม่มีวันเป็นอย่างที่มันจะเป็นได้จนกว่า

จะมีลูกๆ ความรักไม่มีทางขึ้นไปถึงจุดสูงสุดของมันได้หรือความชื่นชมยินดีจะไม่มีทางไปถึงความครบบริบูรณ์ที่สุดของมันได้จนกว่าเสียงเด็กทารกถูกได้ยินในบ้าน อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่และหนักหนาสาหัสด้วยที่จะให้กำเนิดเด็กๆเข้ามาในโลกนี้ และความรับผิดชอบเช่นนั้นจะต้องไม่ถูกถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยด้วย มันจะต้องถูกถือว่าเป็นเรื่องจริงจังอย่างยิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่พ่อแม่มุ่งหวัง

เมื่อทารกคนหนึ่งถูกคลอดออกมา พ่อแม่ของเด็กคนนั้นก็จะต้องรับผิดชอบสำหรับการที่เขาหรือเธอจะกลายเป็นสิ่งใดเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ เราได้รับบัญชาให้ฝึกฝนเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเรายังถูกเตือนด้วยว่า “ผู้ที่สงวนไม่เรียกว่าเกลียดบุตรของตน” เราถูกบัญชาให้ติสอนและแก้ไขลูกๆของเรา ฮีบรู 12:6 บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงติสอนบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับและหากพระเจ้าทรงติสอนเราที่เป็นลูกๆของพระองค์ ก็ไม่เคยมีเด็กปกติสักคนบนพื้นพิภพที่ไม่ต้องการการติสอนจากพ่อแม่ฝ่ายโลก

อย่างไรก็ตาม พ่อแม่ไม่ควรลงโทษด้วยความโกรธหรือเป็นผลมาจากความโกรธ เด็กคนหนึ่งควรถูกติสอนด้วยเหตุผลและด้วยความพอประมาณ – ไม่ใช่อย่างไร้ความเมตตาและไม่ทำต่อหน้าคนอื่นเด็ดขาด เด็กไม่ควรรู้สึกว่าการติสอนเป็นผลมาจากความโกรธหัวฟัดหัวเหวียงของพ่อแม่เท่านั้น และความเชื่อฟังไม่ควรถูกกระตุ้นหรือบังคับให้เกิดขึ้นโดยความกลัว หากความพยายามดีที่สุดของเด็กได้รับแต่หน้าบึ้งของพ่อแม่ แต่ไม่เคยได้รับรอยยิ้มจากพ่อแม่เลย จิตใจของเขาก็แตกสลายและเขาก็จะเริ่มท้อใจ อย่าช่วยลูกๆของคุณให้ไม่โหดเหี้ยม และอย่าเขียนตีเด็กเพียงเพื่อทำให้เขาโมโห จงให้การติสอนที่เพียงพอ *จงอธิษฐานเกี่ยวกับมัน* และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงนำพาคุณในเรื่องของการฝึกวินัยลูกของคุณ

เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสว่า “ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าช่วยบุตรของตนให้เกิดโทษ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 6:4) จิตใจของเด็กเล็กๆจะต้องถูกบ่มเพาะอย่างระมัดระวังและอ่อนโยน เราไม่สามารถบดขยี้จิตใจของเด็กคนหนึ่งด้วยความโหดและขาดความเข้าใจ และคาดหวังให้เด็กคนนั้นเติบโตกลายเป็นสุภาพบุรุษหรือสุภาพสตรีคริสเตียนที่งดงามได้ ถึงแม้ว่าเราสามารถตัดให้เป็นรูปทรงต่างๆได้เมื่อใช้ความระมัดระวัง แต่การตัดแบบรุนแรงและรีบร้อนจะทำให้การเติบโตของไม้อ่อนนั้นต้องเสียรูปหรือหักเสีย

หน้าที่ (และโอกาส) อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีของพ่อแม่ทุกคนคือ ฝึกฝนลูกๆของตนในทางที่พวกเขาควรจะไป – ในการอบรมและการตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยชี้พวกเขาไปที่พระเจ้าตอนพวกเขาอายุยังน้อย โดยชักชวนพวกเขาให้เข้าร่วมในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าและกลายเป็นทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ – ไม่เพียงเพื่อทำให้แน่ใจเรื่องสวรรค์เท่านั้น แต่เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตบนโลกนี้ด้วย หน้าที่ต่อพระเจ้าและต่อพระวาระของพระองค์และต่อคริสตจักรควรถูกปลูกฝังไว้ในหัวใจของเด็กคนหนึ่ง พ่อแม่ควรเตือนลูกๆของตนเกี่ยวกับต้นหาของเนื้อหนัง อุบายต่างๆของพญามารและแหล่งแห่งความชั่วช้า โดยคะยั้นคะยอพวกเขาให้ถวายตัวแด่พระเยซูผู้ได้ประทานทุกสิ่งเพื่อพวกเขา และเมื่อพ่อแม่ทำหน้าที่นี้สำเร็จอย่างที่พวกเขาควรกระทำ เด็กคนนั้นเมื่อเขาโตขึ้นก็จะ “ลุกขึ้นและชมเชยพวกเขา!”

ข้อ 22: “ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า”

ผู้เชื่อทุกคนถูกเตือนสติให้ยอมให้พระวาระของพระเจ้าดำรงอยู่ในพวกเขาอย่างบริบูรณ์ และสิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อ

กระทำ ทุกสิ่งควรถูกกระทำในพระนามของพระเยซูเจ้า โดยขอบพระคุณแต่พระเจ้าและพระบิดาโดยพระเยซูเจ้า
ภรรยาที่เชื่อควรนบอบเชื่อฟังต่อสามีของตน สามีควรรัก ให้เกียรติและทะนุถนอมภรรยาของตนด้วยความอ่อน
โยน

บุตรทั้งหลายต้องเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกสิ่งเพราะว่าการนี้ “เป็นที่ชอบพระทัยของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า”

บิดาทั้งหลายไม่ควรย่ำบุตรของตนให้โมโห เกรงว่าบุตรจะท้อใจและสูญเสียความปรารถนาที่จะเป็นสิ่งที่เขาจะ
เป็นได้เพื่อพระเจ้าและเพื่อตัวเขาเอง

จากนั้นเปาโลก็เปลี่ยนหัวข้อจากเรื่องครอบครัวมาเป็นเรื่องของพวกเขา ทาสจะต้องไม่เพียงเชื่อฟังนายของตน
ด้วย “การทำต่อหน้า” – นั่นคือ เขาจะต้องไม่เป็นคนงานที่ขยันขันแข็งเฉพาะเมื่อนายกำลังจับจ้องอยู่เท่านั้น แต่ทาสที่
บังเกิดใหม่แล้วจะต้องขยันขันแข็งพอๆกันเวลาที่นายอยู่ห่างออกไปหลายไมล์ด้วย หลักๆแล้ว ทาสคริสเตียนไม่ได้กำลัง
ปรนนิบัตินายของตนในเนื้อหนัง แม้ว่าพวกเขาอาจกำลังทำงานอยู่ในโรงงานของเขาหรือบนไร่นาของเขาก็ตาม: จริงๆแล้ว
พวกเขากำลังปรนนิบัติพระเจ้าในตำแหน่งที่พวกเขาดำรงอยู่ – ไม่ใช่เอาใจมนุษย์ด้วยการทำต่อหน้า แต่กระทำการที่โปร่ง
จากหัวใจ โดยยำเกรงพระเจ้า โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้จับเวลาและพระองค์ทรงเก็บบันทึกอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีข้อผิดพลาด
ในสมุดบัญชีของพระเจ้าเลย และพระเนตรที่เห็นทุกสิ่งของพระองค์ก็ไม่พลาดสิ่งใดเลย

ในสมัยของเปาโล เคยมีทาสคริสเตียนอยู่ และคนเหล่านั้นจะต้องทำงานตามหลักการต่างๆแบบคริสเตียน พวกเขา
จะต้องทำหน้าที่ของตนตลอดเวลา พวกเขาจะต้องทำงานพร้อมกับเหตุจูงใจที่สูงส่งกว่าแค่การเอาใจนายฝ่ายโลกของตน
พวกเขาจะต้อง “ยำเกรงพระเจ้า” อยู่ตลอดเวลา โดยยืนตะลึงพรึงเพริดเพราะสิทธิอำนาจของพระองค์ที่อยู่เหนือพวกเขา
พวกเขาจะต้องไม่กลัวนายฝ่ายโลกของตน แต่พวกเขาจะต้องเกรงกลัวพระเจ้า และทาสทั้งหลายที่เชื่อจะต้องไม่เป็นผู้ที่
เพียรเอาใจผู้คนหากพวกเขาตระหนักและยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระคริสต์ที่อยู่เหนือพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็จะทำ
หน้าที่ทุกอย่างด้วยใจที่มั่นคงเด็ดเดี่ยว ดูจกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่ใช้กระทำแก่มนุษย์ ไม่ว่าคุณเป็นใครหรือ
คุณถูกว่าจ้างที่ไหน ตามที่ดร.บ็อบ โจนส์ ซีเนียร์ ผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยบ็อบโจนส์และวิสุทธิผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของพระเจ้าได้
กล่าวไว้ “มันเป็นความบาปอย่างหนึ่งที่จะทำน้อยกว่าดีที่สุดของคุณ!”

ข้อ 23: “ไม่ว่าท่านจะทำการสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำ
แก่มนุษย์”

ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโคโลสีจะต้องตรากตรำในงานใดก็ตามที่อาจถูกมอบหมายให้แก่พวกเขาโดยนายของพวกเขา
ที่จะทำงานนั้นอย่างขยันขันแข็งโดยปราศจากการบ่นหรือความไม่เต็มใจ – ไม่เพียงทำงานนั้นด้วยความซื่อสัตย์เท่านั้น แต่
ด้วยความชื่นบานและ “ด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” ทาสที่ไม่เชื่ออาจทำงานของตนอย่างไม่
เต็มใจและพร้อมกับการผูกใจเจ็บต่อนายของตน โดยไม่สนงานของตนเลย แต่ทาสหรือคนรับใช้ที่เป็นคริสเตียนซึ่งถูกสร้าง
ให้เป็นคนใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์จะต้องกระทำด้วยความเต็มใจ ตรากตรำด้วยความชื่นบาน พร้อมกับการใส่ใจต่องาน
ของตน เพราะว่าเขาไม่ได้กำลังปรนนิบัตินายที่เป็นมนุษย์ – แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงซื้อเขา...ไม่ใช่ด้วยสิ่งของ
ต่างๆที่เสื่อมสลายได้อย่างเงินและทองคำ แต่ด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เอง เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว ก็จะไม่มีการ

ลองใจให้ตกอยู่ในการทำต่อหน้า การเอาใจมนุษย์แทนที่จะกระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ผู้ที่รับการปรนนิบัติในทันทีของผู้เชื่อที่กระทำต่อนายฝ่ายโลกคือมนุษย์ แต่ผู้ที่รับการปรนนิบัติในท้ายที่สุดคือองค์พระผู้เป็นเจ้าและควรออกมาจากหัวใจเสมอ

ข้อ 24: “ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่”

เปาโลรู้ว่าหากผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมีแรงจูงใจนี้อยู่ภายในตัวพวกเขาเอง พวกเขาจะสามารถปฏิบัติตามคำเตือนสติที่ได้รับการตลใจนี้ที่ถูกมอบไว้แก่พวกเขาแล้ว โดยรู้ว่าพวกเขาจะได้รับบำเหน็จเมื่อถึงที่สุดปลายของการเดินทางของชีวิต หากพวกเขาเห็นว่าในการปรนนิบัติมนุษย์พวกเขากำลังปรนนิบัติพระเจ้าอยู่และจะได้รับบำเหน็จต่างๆของตนจากพระองค์ นั่นการปรนนิบัตินายฝ่ายโลกของพวกเขาก็จะเป็นเรื่องที่ย่ำแย่และสามารถถูกกระทำด้วยความชื่นบานซึ่งไม่อาจเป็นไปได้โดยปราศจากการรับประกันเรื่องค่าจ้างที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พวกเขาได้รับจากนายโดยตรงของพวกเขา

พระคริสต์ ไม่ใช่มนุษย์ จะประทานบำเหน็จในที่สุดแก่ผู้เชื่อทุกคน และหากเรากระทำไม่มากไปกว่าการให้น้ำดื่มเย็นๆสักแก้วในพระนามของพระเยซู เราก็คงจะไม่สูญเสียบำเหน็จเพราะการทำเช่นนั้นเลย ผู้เชื่อทั้งหลายมีมรดก – “ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รับรักษาไว้ในสวรรค์” อันเป็นที่ซึ่งขโมยขูดเจาะและลักขโมยไปไม่ได้ อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดไม่ทำให้เปื่อยเน่าและสนิมไม่ทำลาย อ่านเอเฟซัส 1:11-14; โครินธ์ 1:12; 2 โครินธ์ 5:5; 1 เปโตร 1:4

ทาสชาวเมืองโคโลสีเหล่านี้ไม่มีมรดกบนแผ่นดินโลก ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาเรียกได้ว่าเป็นของตัวเอง พวกเขาไม่เป็นเจ้าของทรัพย์สินใดๆและไม่มีความมั่งคั่งใดรอคอยพวกเขาอยู่ แต่ในฐานะผู้เชื่อพวกเขามีความหวัง: พวกเขาจะต้องทำงานอย่างสัตย์ซื่อ อย่างชื่นบาน อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พวกเขาจะต้องสู้ทนและรอคอยอย่างอดทน และเมื่อถึงปลายทางของชีวิตพวกเขาจะเข้าไปในมรดกและบำเหน็จนิรันดรของตน “เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไท” (อฟ. 6:8)

ข้อ 24 มีการรับประกัน: “ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ...” ผู้เชื่อทั้งหลายรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานบำเหน็จในความชอบธรรม พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว และเนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจผิดคำสัญญาของพระองค์ได้ เนื่องจากพระองค์ประทานบำเหน็จอย่างอุดมเหลือเกิน อย่างเปี่ยมพระพรเหลือเกิน อย่างเปี่ยมล้นเหลือเกิน... ท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระองค์! ทาสทั้งหลายจะต้องมองเลยพันสิ่งต่างๆของโลกนี้และการปรนนิบัติมนุษย์ และมองขึ้นไปแทนที่จะมองไปรอบๆตัว ความเป็นไปได้อันเจิดจรัสของมรดกนิรันดรเมื่อสิ้นสุดชีวิตของการปรนนิบัติในพระเยซูเจ้าจะให้ความชื่นบานซึ่งเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี!

เปาโลกำลังทำให้ทาสคริสเตียนเหล่านั้นในชุมชนที่เมืองโคโลสีเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่านายฝ่ายโลกไม่ได้มีอำนาจสิทธิ์ขาดเหนือทาส เงินที่ถูกจ่ายให้แก่เขาโดยนายให้สิทธิ์เหนือร่างกายเท่านั้นพร้อมกับพลังกำลังของมันและการใช้แรงงาน แต่ผู้เชื่อทั้งหลายถูกซื้อแล้วโดยพระเยซูเจ้าด้วยราคาอันสูงยิ่งแห่งพระโลหิตของพระองค์ และดังนั้นพระองค์จึงทรงมีสิทธิ์ที่จะได้รับการนมัสการและการปรนนิบัติของคุณ หลังจากที่เรได้กระทำทุกสิ่งที่ถูกบัญชาเราแล้ว เราจะต้องกล่าวว่า “เราเป็นผู้รับใช้ที่ไม่ทำประโยชน์อะไร เราได้กระทำให้สิ่งที่หน้าหน้าที่ของเรา”

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า “ซึ่ง

เป็นการปรนนิบัติอันสมควรของเราทั้งหลาย” พระเจ้าทรงมีสิทธิอันสมบูรณ์แบบที่จะเรียกร้อยทุกอย่างของเรา เพราะว่าพระองค์ได้ประทานทุกสิ่งเพื่อที่เราจะได้รับความรอด ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าเราทำสิ่งใดก็ตามในฐานะผู้เชื่อ เราจะต้องทำมันดูจะกระทำแต่พระองค์ โดยรู้ว่าพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่เราสำหรับการทำหน้าที่ผู้อารักขาที่สัตย์ซื่อทุกอย่าง

ข้อ 25: “ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย”

ภาษาที่ชัดเจนและเข้าใจได้ของข้อนี้ทำให้มันกล่าวชัดเจนว่าผู้ที่กระทำผิดจะรับโทษสำหรับความผิดที่เขากระทำไม่ว่าคุณหนึ่งหว่านอะไร เขาก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น คนทั้งหลายที่หว่านแก่เนื้อหนึ่งจะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่า ผมเชื่อว่าคำเตือนของข้อนี้ถูกกล่าวแก่นายเหล่านั้นของทาสทั้งหลาย เปาโลได้สั่งทาสทั้งหลายที่เชื่อให้ทำเต็มที่ในการรับใช้ของตน และถ้านายผู้นั้นปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเขา เขาก็จะถูกจัดการโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีว่า “จริงๆแล้วท่านทั้งหลายเป็นทาสของพระเยซูคริสต์เจ้าและท่านทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จอันสมควรจากพระองค์ ในระหว่างนี้ พวกท่านอาจได้รับความยุติธรรมและสิ่งไม่ดีจากนายฝ่ายโลกของพวกเขา พวกเขาอาจจ่ายค่าจ้างแก่พวกท่านน้อยกว่าที่ควรและเอาเปรียบพวกท่าน แต่จงมั่นใจเถิดว่าพวกเขาจะถูกพิพากษาเพราะการนั้น – ไม่ใช่โดยผู้พิพากษาของโลกนี้ แต่โดยพระเจ้าผู้พิพากษาผู้ชอบธรรมที่คำตัดสินของพระองค์นั้นไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ดังนั้นจงรับใช้นายของท่านทั้งหลายอย่างเต็มที่”

เขากล่าวแก่นายของทาสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นนายจงให้แก่ทาสของพวกเขาในสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง เพราะหากพวกท่านปฏิบัติไม่ดี พระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกท่านและประทานสิ่งที่พวกท่านสมควรได้รับ เพราะว่าพระเจ้าทรงมองดูทาสทั้งหลายของพวกเขาด้วยเกียรติและความเคารพมากพอๆกับที่พระองค์ทรงมองดูพวกท่าน พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย”

ความจริงในข้อนี้เป็นความจริงทั่วไปอย่างหนึ่ง การประยุกต์ใช้ในปัจจุบันก็คงใช้ได้กับคนที่ทำหน้าที่เป็นผู้กำกับดูแลหรือนายจ้างแรงงานรายวันในบางบริษัทแห่งแผ่นดินของเรา ผู้ใดก็ตามที่ทำงานรับจ้างควรทำงานเต็มชั่วโมงและสุดท้ายกำลังแก่นายจ้างของตน ผู้เชื่อคนใดที่ทำน้อยกว่านั้นก็กำลังทำบาป เขากำลังขโมยเวลาไปจากนายจ้างของตน แต่หากนายจ้างไม่จ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างทั้งหลายของตนอย่างที่เขาควรได้รับ นายจ้างผู้นั้นก็กำลังทำบาปและพระเจ้าจะทรงพิพากษาเขาเพราะการปฏิบัติอันไม่ชอบธรรมของเขา อ่านเอเฟซัส 6:9; โรม 2:11; กิจการ 10:34; ยากอบ 2:1-9

โคโลสี – บทที่สี่

- 4:1 ฝ่ายนายก็จึงทำแก່เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย
- 4:2 จงข่มขี้มนในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ
- 4:3 และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าวความลึกกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้
- 4:4 เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น
- 4:5 จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส
- 4:6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประุงด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร
- 4:7 ทิคัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า
- 4:8 ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน
- 4:9 ให้โอนีสมีส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่
- 4:10 อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ผากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา)
- 4:11 และเยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในขณะที่เข้าสู่หนัด จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า
- 4:12 เปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ผากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสู้อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง
- 4:13 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาติเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราบุรี
- 4:14 ลูกาแพทย์ที่รักกับเดมาสผากความคิดถึงมายังพวกท่าน
- 4:15 ขอผากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาติเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย
- 4:16 และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาติเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาติเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย
- 4:17 และจงบอกอารคิปัสว่า “การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ”
- 4:18 คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน

ข้อ 1: “ฝ่ายนายก็จึงทำแก่งเหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย”

นั่นเป็นการต่อเนื่องของความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อสุดท้ายของบทที่ 3 เปาโลได้สั่งทาสทั้งหลายว่าควรประพฤติตัวอย่างไรต่อนายของพวกเขา และไม่ว่านายเป็นผู้เชื่อหรือคนไม่เชื่อก็ได้เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของทาสที่เชื่อ เปาโลยังเตือนสติด้วยว่าควรประพฤติตัวอย่างไรต่อทาสของเขา และการประพฤติของเขาจะต้องไม่ถูกตัดสินโดยการที่ว่าทาสของเขาเป็นผู้เชื่อหรือคนไม่เชื่อ คำเตือนสตินี้ถูกให้ไว้แก่ทาสทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนและนายทั้งหลายที่เป็นคริสเตียน

ทาสคริสเตียนบางคนเหล่านี้อาจมีนายที่นับถือรูปเคารพ หรือนายที่เชื่อว่ามีทาสที่ไม่เชื่อ ไม่ว่าทาสคนนั้นกำลังรับใช้นายที่เชื่อหรือที่ไม่เชื่อก็ไม่เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของเขาในการรับใช้ที่สัตย์ซื่อและเปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์ และนายที่เชื่อที่มีคนไม่เชื่อเป็นทาสของตนก็จะต้องไม่ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำต่อคนไม่เชื่อหรือตอบแทนเขาน้อยกว่าที่ตอบแทนแก่ทาสที่เชื่อของเขา ทาสจะต้องทำงานเต็มที่ในการรับใช้นายของตน – ไม่ใช่เพื่อเอาใจเขาเท่านั้น แต่**เพื่อให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย** ในทำนองเดียวกัน นายก็จะต้องให้สิ่งที่ทาสสมควรได้รับ – ไม่ใช่เพื่อเอาใจทาสเท่านั้น แต่เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย โดยกระทำสิ่งนั้น “ด้วยความเต็มใจ ดุจกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เปาโลเตือนนายทั้งหลายว่า “*เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย*” เขาอยากให้นายเหล่านั้นตระหนักถึงข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าทาสคริสเตียนทั้งหลายและนายคริสเตียนทั้งหลายได้รับการไถ่แล้วโดยพระโลหิตเดียวกัน เป็นสมาชิกของกายเดียวกันโดยทางบัพติศมาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีงานปรนนิบัติเดียวกันที่ถูกมอบหมายให้แก่พวกเขาและความหวังในภายหน้าเดียวกันซึ่งถูกวางไว้ตรงหน้าพวกเขา ที่นายและทาสจะยืนอยู่บนระดับเดียวกันในวันพิพากษาเดียวกันนั้นเพื่อรับมรดกนิรันดร์ที่พวกเขาจะร่วมแบ่งปันอย่างเท่าเทียมกัน แม้ว่าพวกเขาจะมีสถานะทางสังคมที่แตกต่างกันบนโลกนี้ก็ตาม หากนายทั้งหลายเข้าใจความจริงจากพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ข้อนี้ พวกเขาก็จะไม่ถูกลองใจให้ปฏิบัติต่อทาสทั้งหลายของตนด้วยความโหดร้ายหรือขโมยไปจากพวกเขาโดยการหวังสิ่งดีๆหรือค่าจ้างไว้

โยบร้องออกมาว่า “ถ้าข้าจะถูกเรื่องของท่านหรือทาสหญิงของท่าน เมื่อเขานำมาร้องทุกข์ต่อข้า เมื่อ**พระเจ้าทรงลุกขึ้น** แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรพระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์” (โยบ 31:13-15)

ในสมัยของอัครสาวกเปาโล ในบางชุมชนมีทาสจำนวนมากเหลือเกินจนแข่งหน้าจำนวนคนที่เปโตรในสัปดาห์ต่อมา หนึ่งในคริสตจักรยุคต้นทั้งหมดเหล่านั้นมีทาสที่บังเกิดใหม่แล้วจำนวนมาก ในจดหมายถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เปาโลวางข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์สามประการที่ต่อต้านเรื่องการค้าทาส:

1. เขาปฏิเสธทฤษฎีที่แพร่หลายในสมัยของเขาซึ่งประกาศว่าทาสทั้งหลาย – ไม่ว่าจะเกิดมาเป็นทาสหรือถูกทำให้เป็นทาส เพราะสถานะทางความคิด – ด้อยกว่านายของพวกเขา เปาโลหักล้างทฤษฎีนี้และไม่ยอมรับความแตกต่างนอกจากเรื่องสถานะที่เป็นเหตุบังเอิญ
2. เขาประกาศว่าหน้าที่บางอย่างของนายที่พึงกระทำต่อทาสควรถูกกระทำจากสิทธิตามธรรมชาติ คำสอนนี้ในที่สุดก็ทำให้นายทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วปลดปล่อยทาสของตนให้เป็นไท ผู้ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้าและมีสิทธิได้รับเสรีภาพส่วนบุคคล
3. เปาโลสอนอย่างชัดเจนว่าในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไม่มีสิ่งที่เป็นทาสหรือเป็นไท ว่านายทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนและ

ทาสทั้งหลายที่เชื่อของพวกเขาเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน – คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ และว่าทาสทั้งหลายที่ถูกปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วโดยพระบุตรของพระเจ้าก็เป็นไทอย่างแท้จริง!

ความเชื่อแบบคริสเตียนและการคำทาสอยู่ด้วยกันไม่ได้ เมื่อนายทั้งหลายกลายเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วพวกเขาก็ปลดปล่อยทาสทั้งหลายของตนให้เป็นไทโดยอัตโนมัติ มนุษย์ทุกคนบนแผ่นดินโลกนี้ถูกสร้างให้เป็นไทและเท่าเทียมกัน และไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะเป็นเจ้าของร่างกายของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะมีเสรีภาพส่วนบุคคลตราบใดที่เขาไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม เปาโลเทศนาเรื่องเสรีภาพแบบคริสเตียนและอิสรภาพแบบคริสเตียน และเขาสอนพวกทาสและนายอย่างชัดเจนแล้วในหน้าที่แบบคริสเตียนของพวกเขามีต่อกันและกัน

ข้อ 2: “จงข่มขี้มนในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ”

เริ่มต้นที่ข้อ 2 เปาโลให้คำเตือนสติต่างๆแบบทั่วไปมากกว่า แต่จงสังเกตว่าเขาให้การอธิษฐานมาก่อน เปาโลเป็นบุรุษแห่งการอธิษฐาน ในเอเฟซัส 6:18 เราอ่านว่า “จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญูณตลอดเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน”

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเหล่านั้นว่า “จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงข่มขี้มนอธิษฐาน” (โรม 12:12) เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา เขาบัญชาว่า “**จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ**” (1 ธส. 5:17) เปาโลไม่ยอมให้ลูกๆของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าคิดว่า การอธิษฐานเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น แม้หากว่าพวกเขาไม่ต้องการพระพรฝ่ายวิญญูณหรือฝ่ายโลกก็ตาม พวกเขาก็จะต้องสวดขอร้องในการอธิษฐาน โดยขอบพระคุณพระเจ้าตลอดเวลาสำหรับพระพรอนันต์ของพระองค์

การพากเพียรในการอธิษฐานพิสูจนถึงความจริงแท้ของความเชื่อในส่วนของผู้เชื่อ และคนเหล่านั้นที่แสวงหาพระเจ้าอย่างขยันขันแข็งก็จะได้รับคำตอบเสมอ ตามคำสอนของเปาโล ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องอธิษฐานและรอคอย ไม่เริ่มท้อใจเด็ดขาด แต่อธิษฐานต่อไปในจิตวิญญูณของบุรุษผู้กล่าวว่า “**ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า!**” (ปฐก. 32:26)

“**จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ**” นั่นคือ จงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน พร้อมกับการขอบพระคุณ เปาโลไม่ยอมให้ผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นกลายเป็นคนที่สะเพร่าหรือเกียจคร้านฝ่ายวิญญูณ เขาอยากให้พวกเขาระวังความง่วงเหงาฝ่ายวิญญูณในการเฝ้าเดี่ยวของพวกเขาและในชีวิตการอธิษฐานของพวกเขา เมื่อพวกเขาอธิษฐาน พวกเขาจะต้องตื่นตัวและมีสติตลอด “ในการขอบพระคุณ” คำอธิษฐานทั้งหลายที่ไปถึงพระที่นั่งของพระเจ้าก็ถูกอธิษฐานโดยคริสเตียนทั้งหลายที่ไม่หลับไม่นอน เฝ้าระวังและวิงวอนอย่างร้อนรนจนกว่าคำตอบจะมา มันอาจไม่ใช่คำตอบที่ถูกปรารถนาหรือที่ถูกคาดหวังไว้ – แต่ถ้าพระเจ้าตรัสว่า “ไม่” แก่ผู้เชื่อที่เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญูณ นั่นก็เป็นคำตอบที่ควรถูกยอมรับอย่างเต็มใจด้วยการขอบพระคุณ บางครั้งพระเจ้าก็ทรงตอบคำอธิษฐานของเราเป็นคำว่า “ไม่” เท่านั้นเพราะว่าพระองค์ทรงทราบว่านั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา

เปาโลบอกชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้มีใจขอบพระคุณ เราต้องถวายความดีความชอบแด่พระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานของขวัญที่ดีและที่สมบูรณ์แบบทุกอย่าง ในการอธิษฐานเราต้องขอบพระคุณพระองค์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำก่อนที่เราจะทูลขอพระองค์ให้ทำมากกว่าเดิม มีเหตุผลมากมายเหลือเกินสำหรับการขอบพระคุณ

และแน่นอนว่าเหตุผลที่ไม่เล็กน้อยที่สุดคือ อภิสัทธรรมแห่งการอธิษฐาน การอธิษฐานและการขอบพระคุณที่แท้จริงอยู่ร่วมกัน ในหัวใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว “จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 ธส. 5:18)

ข้อ 3: “และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าว ความสลับกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้”

เปาโลอยากให้คริสเตียนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอธิษฐานเผื่อเขาเป็นพิเศษ เขาอยากให้พวกเขาอธิษฐานขอให้พระเจ้าเปิดประตูให้เขา “สำหรับพระวาทะนั้น” แต่เขาก็ไม่เห็นแก่ตัวในคำขอของเขา – เขารวมผู้อื่นเข้าไว้ด้วย เขากล่าวว่า “และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เรา” ทีโมธีเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่ถูกรวมเข้าไว้ด้วยในคำขอนี้โดยไม่ต้องสงสัย และอาจรวมถึงคนอื่นๆที่ถูกเอ่ยชื่อในบทที่สี่นี้ด้วย

เปาโลรู้ฤทธิ์เดชของการอธิษฐาน! คำอธิษฐานของเอลียาห์ ชายผู้หนึ่งที่เหมือนกับเราทั้งหลาย ได้ปิดฟ้าสวรรค์ นานถึงสามปี และฝนก็ไม่ตก ชายผู้เดียวกันนี้อธิษฐานอีกครั้งและฝนก็ตก ด้วยเสียงของชายผู้หนึ่งในคำอธิษฐาน ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง คำอธิษฐานทำให้น้ำพุที่มีรสขมกลับมีรสหวานและแยกทะเลแดง คำอธิษฐานทำให้กองทัพทั้งหลายแตกพ่ายไป ป้องกันไม่ให้เกิดสงคราม ทำให้การสู้รบสิ้นสุดลงโดยเร็วและนำชัยชนะมาสู่ผู้ชอบธรรม คำอธิษฐานได้นำพระพรฝ่ายโลกมาอย่างบริบูรณ์ เช่นในกรณีของยาเบส (1 พศด. 4:10) คำอธิษฐานนำการรักษาให้หายมาให้และเพิ่มอีกสิบห้าปีเข้ากับชีวิตของเฮเซคียาห์ คำอธิษฐานยับยั้งปากของเหล่าสิงโต ดับความรุนแรงของไฟ เปิดประตูคุกเพื่อเปิดประตูพระเยซูทรงอธิษฐานบนภูเขาจำแลงพระกาย และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็เปลี่ยนเป็นสีขาวระยับขณะที่พระพักตร์ของพระองค์ก็ส่องแสงดุจดวงอาทิตย์! สง่าราศีของพระเจ้าถูกสำแดงแก่โมเสสเมื่อเขาอธิษฐาน พระคุณของพระคริสต์ได้ถูกสำแดงแก่เปาโลเมื่อเขาทูลขอมัน โจรบนทางเขนคนนั้นอธิษฐาน และพระเยซูทรงพาเขาไปยังเมืองบรมสุขเกษมในวันเดียวกันนั้น ผู้ส่งสารคนหนึ่งจากสวรรค์ยืนอยู่ข้างดาเนียลเมื่อเขาอธิษฐานเสร็จในการเฝ้าเดี่ยวประจำวันของเขา คำเชิญชวนถึงผู้เชื่อเกี่ยวกับการอธิษฐานก็เรียบง่ายและเข้าใจง่าย:

“เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น” (มาระโก 11:24) “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้” (มธ. 18:19) พระเยซูตรัสว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” (มธ. 7:7)

เปาโลอยากให้คริสตจักรนั้นในเมืองโคโลสีอธิษฐานขอให้พระเจ้าเปิดประตูและประทานโอกาสแก่เขาที่จะประกาศถึงความไพบูลย์อันหาที่สุดมิได้แห่งพระคุณของพระเจ้า มันเป็นความจริงที่ว่าเขามีโอกาสที่ถูกจำกัดในการเป็นพยานในที่จองจำของเขา แต่เขาก็ปรารถนาที่จะออกไปจากคุก ที่จะมีเสรีภาพในการเดินทางไปตามแถบชนบทเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอดอันมีค่าประเสริฐ

เปาโลไม่ได้บ่นเพราะเสรีภาพส่วนบุคคลของเขาถูกพรากไปเสีย เขาไม่ได้กำลังอธิษฐานเพื่อที่จะถูกปล่อยตัวจากคุกเพียงเพราะเห็นแก่การหลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการ เขาอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเปิดประตูแห่งโอกาสเพื่อที่จะเทศนาตามท้องถนน ในตลาดและที่นครใหญ่ๆเหมือนที่เขาได้กระทำก่อนหน้านี้ เขารับปาก

พวกเขาว่าเขาจะประกาศข่าวประเสริฐอันเดียวกับที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขา “เพื่อกล่าวความลึกกลับของพระคริสต์” และพวกเขาก็ทราบแน่ชัดว่าเขาหมายความว่าตามนั้นจริงๆ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นหัวข้อหลักแห่งความลึกกลับนั้น มันมีใจความหลักของมันอยู่ในพระคริสต์และมันเป็นข้อความของเปาโลที่ประกาศแก่เหล่ากษัตริย์ สามัญชน ทาสและนายทาสเหมือนกัน สำหรับเปาโล ข่าวประเสริฐคือการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ การถูกตรึงกางเขน การถูกฝังไว้ การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จกลับมาของพระเยซูเพื่อมารับคนของพระองค์

ส่วนท้ายของข้อ 3 เปิดเผยเหตุผลที่เปาโลติดคุก: “...ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้” เขาติดคุกเพราะการประกาศความลึกกลับนั้น – “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” – กษัตริย์และยาจก นายทาส และทาส ยิวและกรีกล้วนอยู่ในกายเดียวกัน เปาโลติดคุกเพราะการประกาศข้อความนี้เอง กระนั้นเขาก็กล่าวชัดเจนว่า หากได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไท เขาก็จะประกาศมันอีก! ดังนั้นเขาจึงส่งคำขอไปยังผู้เชื่อเหล่านั้นให้อิสรฐานเพื่อเขาที่เขาจะได้รับการปลดปล่อยเพื่อที่เขาจะสามารถประกาศข้อความเดิมได้อีกที่ทำให้เขาถูกจองจำ! โช้ตรวนของเขาไม่ได้ทำให้ความรักของเขาที่มีต่อข่าวประเสริฐและความมุ่งมั่นของเขาที่จะประกาศมันอีกครั้งอย่างเปิดเผยและด้วยใจกล้าตายด้านไปเสีย

เปาโลเป็นผู้รับใช้มายังคนต่างชาติ เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้น และการที่เขาได้รับคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อเหล่านี้เข้ามาในคริสตจักรโดยไม่ปฏิบัติตามพิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติของโมเสสก็ทำให้เขาเดือดร้อนอย่างมาก เขาติดคุกเพราะเขามีจุดยืนที่มั่นคงว่าคนต่างชาติ ยิว และ “ผู้ใดก็ตาม” ได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปเลย ด้วยเหตุนี้ ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นซึ่งเป็นคนต่างชาติจึงมีเหตุผลหนึ่งที่พิเศษที่จะระลึกถึงเขาในคำอธิษฐานของตน คนต่างชาติทั้งปวงเป็นหนี้บุญคุณต่ออัครสาวกเปาโลมากกว่าต่อใครทั้งนั้นที่มีชีวิตอยู่ ยกเว้นพระเยซูคริสต์เจ้า ในฐานะเป็นอัครสาวกที่ได้รับการทรงเรียกและได้รับมอบหมายพันธกิจไปยังคนต่างชาติ เขาจึงอวดในงานรับใช้ของตน

เปาโลทนทุกข์ในแบบที่ไม่มีใครเหมือน เพื่อทำให้ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็นที่ประจักษ์แก่คนต่างชาติ เขาถูกข่มเหง – แต่เขาก็ยังตรากตรำต่อไปเพื่อหันคนต่างชาติจากความมืดมาถึงความสว่าง และเพื่อทำให้เราทราบถึงความรู้เกี่ยวกับความรอดผ่านทางพระคุณของพระเจ้า เขาประกาศเรื่องการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า – และประกาศถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ใดที่กลับใจด้วยความเสียใจแบบที่ชอบพระทัยพระเจ้า โดยเชื่ออย่างสุดหัวใจของตนว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะความบาปของเขา ทรงถูกฝังไว้และทรงเป็นขึ้นอีกตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ ผู้นั้นก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งของกายนั้นซึ่งมีพระเยซูคริสต์เป็นศีรษะ เราทั้งหลายผู้เป็นคนต่างชาติได้เรียนรู้ความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ผ่านทางงานรับใช้ของเปาโล เขาเป็นที่รักยิ่งต่อหัวใจของชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นและความทรงจำของเราเองเกี่ยวกับเขาก็ควรหอมหวาน

ข้อ 4: “เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น”

เปาโลอยากให้ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเปิดประตูแห่งเสรีภาพเพื่อที่เขาจะได้รับการปลดปล่อยเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ แต่เขาก็อยากให้พวกเขาอธิษฐานต่อไปอีกว่าพระเจ้าจะประทานความกล้าแก่เขาที่เขามีอยู่เสมอในการประกาศ นี่ไม่ได้หมายความว่าเปาโลคิดที่จะอ้อมขอมข่าวประเสริฐ แต่เขารู้ว่าเขาอยู่ในร่างกายเนื้อ

หนังและได้เผชิญความปวดร้าวของร่างกายเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เขาจึงขอร้องชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นให้อิซฐาน เพื่อที่เขาจะประกาศอย่างที่เขาควรประกาศ – ด้วยใจกล้า เรารู้ว่าสิ่งนี้มีความหมายมากมายต่อเปาโล เพราะว่าเขาขอร้องคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสให้อิซฐานเพื่อเขาสองหน เพื่อที่เขาจะกล่าวด้วยใจกล้า เขาบรรยายตัวเองว่าเป็น “ทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่” (อฟ. 6:20)

เปาโลเป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ แต่ความเจ็บปวดและความทุกข์อยู่เสมอก็สามารถทำให้บุคคลเช่นนั้นอ่อนล้าลงได้ เขาได้สู้ทนความเจ็บปวดร้าวเพื่อข่าวประเสริฐ ในแบบที่คุณและผมจะไม่มีวันรู้เลย และเขาก็ขอร้องลูกๆของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้วิงวอนเผื่อเขา ที่พระเจ้าจะทรงเปิดประตูให้เขาเพื่อที่เขาจะสามารถประกาศพระคุณของพระเจ้าได้อีก และเมื่อประตูนั้นถูกเปิดแล้วเขาก็จะมีความกล้าอันบริสุทธิ์ที่จะประกาศด้วยใจร้อนรนและความจริงใจเหมือนเช่นในสมัยแรกๆแห่งการรับใช้ของเขา

ขณะที่ผมเขียนข้อความเหล่านี้อยู่ ผมก็ได้ประกาศข่าวประเสริฐมามากกว่า 28 ปีแล้ว และผมไม่เคยยอมขอมข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ด้วยเหตุผลใดเลย แต่ผมก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ผมอยู่ในเนื้อหนัง ผมต้องการคำอธิษฐานของเพื่อนๆของผมที่ได้ฟังการถ่ายทอดทางวิทยุ ที่อ่านคำเทศนาต่างๆของผมที่ถูกพิมพ์ออกมาและที่เข้าร่วมการประชุมต่างๆของผม คุณจะกรุณาอธิษฐานเผื่อผมได้ไหม เพื่อที่พระเจ้าจะทรงรักษามให้สัตย์ซื่อและจริงแท้ต่อพระวาทะอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเปลี่ยนแปลงของพระองค์? ผมอาจมีคนมาเข้าร่วมประชุมกับผมมากกว่านี้และมีเงินมากกว่านี้หากผมยอมเทศนาเพื่อเอาใจผู้คน แต่คุณจะช่วยอธิษฐานได้ไหมที่พระเจ้าจะทรงรักษามให้เข้มแข็งในหัวใจและร่างกายต่อไป และที่พระองค์จะประทานความกล้าอันบริสุทธิ์แก่ผมเพื่อประกาศพระคุณของพระเจ้า พระโลหิตของพระเยซู การประสูติจากหญิงพรหมจารี การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ก่อนเข้าสู่ยุคพันปี – ความจริงที่สำคัญเหล่านั้นของคริสตจักร? โปรดอธิษฐานเพื่อที่พระเจ้าจะทรงรักษามให้สัตย์ซื่อต่อไปและในถ้อยคำของอัครสาวกเปาโล “เพื่อที่ข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะทำ”

ข้อ 5: “จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส”

คำกล่าวที่ว่า “คนภายนอก” ถูกพบใน 1 โครินธ์ 5:12 และใน 1 เธสะโลนิกา 4:12 เช่นกัน มันหมายถึงคนทั้งหลายที่อยู่นอกคริสตจักร – คนไม่เชื่อทั้งหลาย และไม่ใช่ว่าพวกครูสอนเท็จอย่างที่เราเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะ คนไม่เชื่อเหล่านั้นซึ่งอยู่ภายนอก (นอกคริสตจักร) ควรถูกห้อมล้อมด้วยการชักนำทุกวิถีจากผู้เชื่อทั้งหลายให้กลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งและเข้ามาในคริสตจักรแท้ ผู้เชื่อไม่ควรพูดหรือทำอะไรที่จะขัดขวางคนบาปทั้งหลาย ผู้เชื่อควรดำเนินชีวิตในแบบที่แสดงออกแก่คนไม่เชื่อว่าคุณเชื่อแบบคริสเตียนนั้นเป็นของแท้และเป็นทุกสิ่งทีพระวาทะของพระเจ้าอ้างว่ามันเป็น

มีหลายสิ่งทีผู้เชื่อสามารถกระทำได้ มีหลายสถานที่ผู้เชื่อสามารถไปได้ และไม่สูญเสียการไถ่ของตนหรือตกรกหมกไหม้เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต แต่ผู้เชื่อทั้งหลายควร “ดำเนินในสติปัญญา” พวกเขาควรระมัดระวังมากกว่าพวกเขาทำอะไร พวกเขาพูดอะไรและพวกเขาไปที่ไหน เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป” (1 คร. 8:13) ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพระคัมภีร์ของโลก พวกเราที่อ้างตัวว่าเป็นสาวกของพระเยซูเจ้าถูกจับตามองอยู่และถูกสังเกตการณ์ในทุกสิ่งที

เรากระทำ เราควรระมัดระวังมากกว่าเราประพฤติตัวอย่างไรตลอดเวลา ทุกชั่วขณะของทุกวัน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรายู่ต่อหน้าคนไม่เชื่อ

“สติปัญญา” ตรงนี่เป็นมากกว่าแค่การละเว้นเสียจากการกระทำต่างๆที่น่าสงสัย มันยังหมายความด้วยว่า คริสเตียนทั้งหลายควรใช้สติปัญญาในการพยายามที่จะนำคนบาปให้มาถึงพระเยซู พระเยซูทรงเตือนว่า “จงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา” (มธ. 10:16) หลายครั้งความรื้อรันทที่ปราศจากความรู้ก็สร้างความเสียหายชั่วนิรันดร์มากกว่า ความดีชั่วนิรันดร์ บางคนเคยกล่าวเช่นนี้ว่า “ความรื้อรันทที่ปราศจากความรู้เป็นเหมือนกับฝนตกหนักที่ทำให้เปียกปอน และสร้างความเสียหาย – ไม่เหมือนกับฝนซึ่งตกลงมาอย่างเบาๆและอ่อนโยนซึ่งสร้างความอุดมและทำให้พืชผลเติบโต”

พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร กลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” (มธ. 7:6)

ใน 1 เธสะโลนิกา 5:19 เปาโลเตือนสติว่า “อย่าดับพระวิญญาณ” เราไม่ควรดับพระวิญญาณเด็ดขาด เราควรถูกนำพาโดยพระวิญญาณตลอดเวลา และหากเราถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้พูดคุยกับใครสักคนซึ่งเป็นคนไม่เชื่อ พระวิญญาณก็จะทรงจัดเตรียมหนทางและทำให้คนไม่เชื่อคนนั้นเต็มใจที่จะรับฟัง แต่หากเราพยายามที่จะยึดยึดความเชื่อมันต่างๆแบบคริสเตียนของเราแก่คนเหล่านั้นที่ไม่สนใจและหยิ่งยโส เราก็กำลังโยนไข่มุกแห่งข่าวประเสริฐไปตรงหน้าสุกร และการทำเช่นนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย มีคริสเตียนจำนวนมากที่ต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับวิธีที่ใช้ในการพยายามที่จะนำวิญญาณ

ข้อ 5 ปิดท้ายด้วยคำพูดที่ว่า “จงฉวยโอกาส” เปาโลกล่าวเช่นนี้โดยหมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องใช้โอกาสทั้งหมดที่มีเพื่อเป็นพยานแก่คนไม่เชื่อทั้งหลาย ซึ่งการทำเช่นนี้เป็นการฉวยโอกาส

พวกเราส่วนใหญ่ไม่ตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าพระเจ้าทรงให้อาสาอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีแก่เราในการทรงยอมให้เรานำวิญญาณ และเราจะไม่มีวันรู้เลยถึงคุณค่าของจิตวิญญาณดวงหนึ่งตรงใดที่เราอยู่ปากนี้ของนิรันดร์กาล พระเยซูทรงยกภาพประกอบดังนี้: “ถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร” (มธ. 16:26)

คุณนึกภาพออกไหม คือทรัพย์สินสมบัติหมดทั้งโลกกองเท่าภูเขา โดยมีจิตวิญญาณดวงหนึ่งซึ่งเทียบกับเงินและทองคำกองสูงขนาดนั้น? กระนั้นพระเยซูก็ทรงประกาศว่าจิตวิญญาณดวงเดียวก็มีค่ามากกว่าทรัพย์สินสมบัติหมดทั้งโลกรวมกัน เราทั้งหลายที่ปล่อยให้คนไม่เชื่อผ่านไปโดยไม่เป็นพยานแก่พวกเขาและชี้หน้าพวกเขาให้มาถึงพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ก็กำลังผ่านเลยไข่มุกและเพชรไป – เพชรพลอยต่างๆที่มีค่าเกินจะนับได้ การเสียเวลาไปเปล่าๆคือความบาปอย่างหนึ่งที่ใหญ่โตยิ่งนัก

“คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่นั่น” (ยากอบ 4:17) ชาโลมอนชายผู้มีสติปัญญากล่าวไว้ว่า “ผู้ที่นำวิญญาณก็มีปัญญา” ดาเนียลกล่าวว่า “บรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์” ธุรกิจที่ใหญ่โตที่สุดและทำกำไรมากที่สุดบนแผ่นดินโลกนี้คือ ธุรกิจของการนำวิญญาณ และผู้เชื่อทุกคนก็ควรเป็นนักรับนำวิญญาณ พระเจ้าไม่ทรงเรียกผู้เชื่อทุกคนให้เทศนาหรือเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรสักแห่งหรือให้ทั้งบ้านเรือนของตนและไปทำงานมิชชันในต่างแดน แต่พระเจ้า

ทรงช่วยให้รอดเพื่อที่จะรับใช้ และพระองค์ไม่เคยช่วยผู้ใดให้ได้รับความรอดเพื่อที่จะแค่งเฉยๆ และพักสักครู่ขณะที่คนบาปนับล้านๆกำลังตกนรก! เราจะต้องฉวยโอกาสทั้งหมดที่มีเพื่อบอกคนทั้งหลายเกี่ยวกับพระเยซูและชี้แนะพวกเขาให้มาถึงพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยให้รอดจนถึงที่สุด คือ คนทั้งปวงที่จะมาหาพระเจ้าโดยพระองค์

ข้อ 6: “จงให้วาทะของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประงัดด้วยเกลื่อให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร”

ผู้เชื่อทั้งหลายควรระมัดระวังมากกว่าตนพูดอย่างไร ในภาษากรีกเดิม ความคิดที่ถูกเสนอตรงนี้ก็คือนักเชื่อทั้งหลายไม่ควรพูดห้วนๆหรือทำที่ที่ “อวดฉลาด” เราควรถ่อมใจ กรุณาและอ่อนโยนตราบไต่ที่ความถ่อมใจ ความกรุณาและความอ่อนโยนของเราไม่นำไปสู่การออมชอมและความไม่แยแส ผู้เชื่อจะต้องไม่ออมชอมความจริงที่เป็นหลักสำคัญและความเชื่อมั่นต่างๆตามแบบของพระเจ้าภายใต้เงื่อนไขใดๆ แต่เราจะต้องไม่หวั่น ห้วน หรืออวดฉลาดในคำพูดของเราด้วย – โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนไม่เชื่อทั้งหลาย เราจะต้องพูด “สิ่งที่ดีและมีไว้เพื่อเสริมสร้าง”

เพื่อให้ความจริงข้อนี้ฝังลึกในหัวใจของชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นเปาโลใช้คำที่พวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้: “ประงัดด้วยเกลื่อให้มีรส” ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลื่อแห่งแผ่นดินโลก” เกลื่อทำให้บริสุทธิ์ ถนอมไว้ไม่ให้เน่าเสีย และเพิ่มรสชาติ ในพระคัมภีร์ เกลื่อมีการประยุกต์ใช้หลายประการ เช่น เกลื่อแห่งพันธสัญญาและเกลื่อแห่งเครื่องสัตวบูชา เกลื่อเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการถนอมรักษา การชำระให้บริสุทธิ์ การป้องกันมิให้เน่าเสียหรือเสื่อมลง มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการชำระให้บริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณ และความเชื่อแบบคริสเตียนก็เป็นพลังบนแผ่นดินโลกในปัจจุบันที่รักษาอารยธรรมไว้ไม่ให้เสื่อมสูญ เอาความเชื่อแบบคริสเตียนออกไปจากประชาชาติหนึ่งและคุณเหลืออะไร? ประชาชนก็กลายเป็นคนเถื่อนที่ปฏิบัติตามกฎต่างๆแห่งป่าดงดิบ คริสเตียนทั้งหลายจะต้องพูดถ้อยคำที่ “ประงัดด้วยเกลื่อให้มีรส”

ในเอเฟซัส 4:29 เปาโลกล่าวว่า “อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง”

“...เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร” ผู้เชื่อทั้งหลายต้องระมัดระวังมากกว่าตนพูดกับกันและกันอย่างไร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งว่าพวกเขาตอบคนไม่เชื่ออย่างไรเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้และกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ ในการเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายเกี่ยวกับการพูดของพวกเขา เปาโลกำลังคิดถึงคนเหล่านั้นที่อยู่นอกคริสตจักรเป็นหลัก เพราะเขารู้ว่าคนไม่เชื่อทั้งหลายจะตัดสินพระเยซูเจ้าโดยการกระทำและคำพูดของผู้เชื่อทั้งหลาย ซาโลมอนกล่าวว่า **“ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น”** (สภษ. 18:21) คำตอบแบบเดียวกันจะไม่ทำให้ทุกคนพอใจ และเราต้องตอบแต่ละคนด้วยสติปัญญา ด้วยเหตุนี้การพูดของเราจึงต้องถูกประงัดด้วยเกลื่อให้มีรสและคำพูดของเราต้องถูกบังคับตามในพระคุณหากเราจะ “ฉลาดเหมือนงูและไม่มีพิษมีภัยดุจนกเขา”

ในลูกา 9:9 เราอ่านว่า “เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์ (พระเยซู)” ในลูกา 23:8-9 เรื่องราวดำเนินต่อไป: “เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะได้พบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์ (พระเยซู) หาทรงตอบประการ

ใดไม่!”

จำวันนะครับ... จำไว้ให้ดี!! “อย่าโยนไข่มุกของท่านทั้งหลายไปตรงหน้าสุกร!” เฮโรดตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เขาเป็นชายที่ชั่วร้ายมากๆ และเขาได้ข้ามเส้นตายของพระเจ้าไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย เขาซักถามพระเยซู “เป็นหลายข้อ” แต่พระเยซูไม่ทรงตอบเขาเลย *สักคำเดียว* กระนั้นเราก็อ่านในข้อ 39-43 ของบทเดียวกันนั้น “ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบซ้ำต่อพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่” แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “**พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์**” ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม**”

ในบทเดียวกันนั้นของพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระเยซูทรงปฏิเสธที่จะเอ่ยแม้เพียงสักคำเดียวแก่กษัตริย์ผู้ชั่วร้ายที่ได้ตัดศีรษะผู้นำหน้าของพระคริสต์ และได้ข่มเหงเหล่าวิสุทธิชน เหตุผลเดียวที่เขายากเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือเพราะว่าเขาคิดว่าตนจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงไม่ตรัสสักคำเดียวแก่เฮโรดเลย แต่โจรที่ใกล้ตายคนหนึ่ง (ผู้ซึ่งรับสารภาพความบาปของตนและยอมรับสารภาพว่าตนสมควรตาย) ได้กล่าวแก้คำกับพระเยซู พระเยซูทรงสดับฟังและทรงตอบเขา – และพาเขาในวันนั้นเข้าไปในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า

อ่าน 1 เปโตร 1:15 และ 3:1; 2 ทธ. 2:25-26 ตามที่พระคำเหล่านี้ว่าไว้ ความอ่อนสุภาพเป็นองค์ประกอบพิเศษอย่างเดียวของคำตอบแบบคริสเตียนที่ให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกคริสตจักร

สามัคคีธรรมแบบคริสเตียน

เปาโลไม่ประสงค์ที่จะวางภาระลงบนจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีด้วยรายละเอียดยืดยาวเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเขา ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรนั้นสนใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสุขภาพของเขา การทนทุกข์ต่างๆของเขาและแผนการต่างๆของเขา แต่ผู้ถือจดหมายฝากฉบับนี้จะตอบคำถามต่างๆของพวกเขาเอง และจะแจ้งให้พวกเขาทราบเกี่ยวกับสุขภาพและสภาพทั่วไปของวิสุทธิชนชราผู้นี้ขณะที่เขานั่งอยู่ในคุกที่กรุงโรม

ข้อ 7: “ที่คิกลัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า”

เปาโลคงรักที่คิกลัสมากๆ – เขาให้เกียรติบุคคลผู้นี้โดยการเอ่ยถึงเขาในจดหมายฝากสามฉบับของตน ประการแรก เขาถูกเรียกว่า “น้องชายที่รัก” ผู้นี้ในความเป็นพี่น้องอันศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ถูกผูกพันด้วยกันในพระคริสต์ด้วยสายใยแห่งความรักตามแบบพระเจ้า เปาโลเป็นอัครสาวกที่โดดเด่นคนหนึ่ง แต่เขาก็ไม่เคยรู้สึกว่าเขาเหนือกว่าพี่น้องทั้งหลายเลย เขารักทุกคนที่เป็นผู้เชื่อแท้ๆ พี่น้อง แต่ดูเหมือนว่าที่คิกลัสเป็นที่รักยิ่งต่อเปาโลและเขาได้รับการตอบแทนด้วยความนับถือและความมั่นใจสูงยิ่ง ในฐานะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้าที่ได้รับคามไว้วางใจ เขาถือจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นและได้รับความไว้วางใจให้ไปแจ้งข่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่น

ในหนังสือเอเฟซัส ที่คิกลัสถูกเรียกว่า “น้องที่รักและผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และในหนังสือโคโลสีเปาโลก็เรียกเขาว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” สำหรับเปาโลแล้ว ชายผู้นี้เป็นที่รัก ควรค่า

แก่การไว้วางใจ เป็นเพื่อนผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งและเพื่อนร่วมทำการด้วยกัน

ข้อ 8: “ข้าพเจ้าใช้ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งและเพื่อนร่วมทำการด้วยกัน
น้ำใจของท่าน”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวก็คือนี้: “ข้าพเจ้าทราบว่าคุณทั้งหลายเป็นห่วงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าคุณทั้งหลายมี
ภาระหนักเพราะว่าข้าพเจ้าติดคุกอยู่ – แต่ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังเขียนเกี่ยวกับการทนทุกข์ส่วนตัวและเรื่องส่วนตัวต่างๆของ
ข้าพเจ้า ที่คิดก็ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไว้วางใจและรักจะบอกพวกท่านทุกอย่างเกี่ยวกับข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายเชื่อสิ่งที่เขาบอกพวกท่าน
ได้ เพราะเขาทราบทุกอย่างเกี่ยวกับการทนทุกข์ต่างๆของข้าพเจ้าและสถานการณ์ของข้าพเจ้าในคุกที่นี่”

“ทราบถึงความปรารถนาของคุณ” – นั่นคือ ท่านทั้งหลายเป็นอย่างใดบ้างภายใต้การถูกข่มเหง และว่ามีผู้ใดได้
หันเหไปจากความเชื่อที่นั่นบ้างหรือไม่

ข้อ 9: “ให้โอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านท
ราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่”

พี่น้องสองคนนี้ คือทิตัสและโอเนสิมัสกำลังเดินทางไปยังเมืองโคโลสี พวกเขาจะต้องนำส่งจดหมายฝากถึงชาว
เมืองโคโลสีเหล่านั้นและแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับสภาพของเปาโลผู้ชราและเป็นที่รัก อย่างไรก็ตาม โอเนสิมัสมีข่าวสารอีกเรื่อง
ที่พิเศษมากยิ่งขึ้น – คำพยานและการแนะนำให้รู้จักอดีตนายของเขา นั่นคือ ฟิเลโมน

โอเนสิมัสเคยเป็นทาสมาก่อน เขาได้หนีมาและทิ้งนายของตน แต่ในระหว่างการพเนจรของเขาๆได้กลับใจเชื่อ
ภายใต้งานรับใช้ของเปาโล ผู้ซึ่งบัดนี้กำลังส่งเขากลับไปหาฟิเลโมนในฐานะชายคนใหม่ – ไม่ใช่ทาสที่ไม่เชื่อและไม่ทำ
ประโยชน์อะไรอีกต่อไป แต่เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์: “บัดนี้เขามีใจเป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือ
เป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้
เป็นเจ้า” (ฟิเลโมน 16)

มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าโอเนสิมัสเคยเป็นคนที่ไม่สัตย์ซื่อต่อนายของตนในฐานะทาสคนหนึ่ง – เขาได้หนีจากมาและ
นั่นก็เป็นการกระทำผิดที่ร้ายแรงในสมัยนั้นที่มีการค้าทาส แต่ไม่ว่าเขาเคยทำอะไรในอดีต บัดนี้เขาก็เป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่
แล้ว เปาโลชมเชยเขาในฐานะน้องชายที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขาในพระกายของ
พระคริสต์ เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นว่า “พี่น้องสองคนนี้จะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่”

เปาโลทราบถึงความกระวนกระวายใจของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีมีเพื่อเขา และเขาอยากที่จะ
ปลอบประโลมใจพวกเขา เขารู้ว่าทิตัสจะบอกพวกเขาว่าเขารู้สึกอย่างไรในหัวใจของเขา และว่าเขากำลังตั้งตาคอยให้ถึง
วันนั้นเมื่อประตูแห่งเสรีภาพจะเปิดออก อันเป็นการอนุญาตให้เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าอีกครั้ง
เขายังทราบด้วยว่าเมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นทราบว่าเขาไม่หวั่นไหว ไม่คลอนแคลน และยังเป็นผู้รับใช้คนเดิมของพระเจ้า – เป็น
ที่รักยิ่ง สัตย์ซื่อและจริงแท้ – พวกเขา ก็จะได้รับการหนุนใจในมนุษย์ภายใน

ข้อ 10: “อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ฝาก
ความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา)

อาริสทาร์คัสมาจากแคว้นมาซิโดเนีย โดยเป็นชาวเมืองเธสะโลนิกา อ่านกิจการ 19:29; 20:4; 27:2 และฟิเลโมน

24 เพื่อนร่วมในการถูกจองจำผู้นี้ได้อยู่กับเปาโลมาหลายครั้งแล้วก่อนที่จะพวกเขาถูกจำคุก พวกเขาอยู่ด้วยกันในระหว่างการจลาจลที่เมืองเอเฟซัส และเขาได้เดินทางกับเปาโลมาหลายครั้งไปยังซีเรียและกรีซ พวกเขาอยู่ด้วยกันตอนที่เปาโลล่องเรือจากอิตาลีในการเดินทางของเขาเพื่ออุทธรณ์ต่อซีซาร์ และดูเหมือนว่าน้องชายคนนี้อยู่ต่อไปกับเปาโลในกรุงโรมและบัดนี้ก็ติดคุกกับเขา เปาโลกล่าวถึงเขาตรงนี้เป็น “เพื่อนร่วมในการถูกจองจำ” แต่ในหนังสือฟีเลโมนในฐานะ “เพื่อนร่วมงาน” จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในเรื่องของวิธีเรียก มีผู้นับว่าเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ถูกตั้งข้อหาและเขาได้ถูกปล่อยตัวออกจากคุกแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาอยู่ที่นั่นกับเปาโลเพราะความรักอันลึกซึ้งของเขาที่มีต่ออัครสาวกชราผู้นี้ โดยอยู่ไปกับเขาต่อไปในคุกเพื่อปลอบประโลมและหนุนใจเขา นี่แหละพี่น้องของแท้! ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่ไม่เห็นแก่ตัว ซึ่งเหมือนกับพระคริสต์ผู้ที่เราได้รับใช้และเดินตาม!

ใจผมถ่อมและผมรู้สึกซาบซึ้งสุด ๆ ต่อพระเจ้าสำหรับเพื่อนๆ ของผมที่ยืนหยัดเคียงข้างผมในคำอธิษฐานและในทุกหนทางที่เป็นไปได้ที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะยืนหยัดเคียงข้างอีกคนหนึ่ง ผมดีใจเหลือเกินที่รู้ว่าเปาโลมีเพื่อนๆ ที่สัตย์ซื่อที่เต็มใจที่จะติดคุกกับเขา ที่จะให้การปลอบประโลมและการหนุนใจแก่เขา คริสเตียนทั้งหลายก็มีพระสัญญาของพระเจ้าเช่นกัน “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’ (ฮบ. 13:5, 6)

“มาระโก” ย่อมหมายถึง ยอห์น มาระโก ซึ่งถูกกล่าวถึงในกิจการ 12:12-25; 13:5, 13; 15:37, 39; และ 2 ทิโมธี 4:11 นี่คือนักบุญผู้ก่อให้เกิดการโต้เถียงและการแยกทางระหว่างเปาโลและบารนาบัส ในการเดินทางเพื่อประกาศในต่างแดนก่อนหน้านั้น มาระโกได้ทิ้งพวกเขาไว้และ “และมีได้ไปทำการด้วยกัน” เปาโลจึงคิดว่ามันเป็นการไม่ฉลาดที่จะพาเขาไปด้วยกับพวกเขาอีก “แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน” (กิจการ 15:39)

ไม่มีใครกล่าวได้ว่าเปาโลหรือบารนาบัสถูกต้องหรือไม่ในความเห็นของตนเกี่ยวกับมาระโก แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ละทิ้งพวกเขาไปในการเดินทางเพื่อประกาศในต่างแดนก็ทำให้ความเห็นของเปาโลเกี่ยวกับเขาดูเหมือนถูก แต่แม้ว่าอาจมีการแตกแยกระหว่างผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง หากยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระประสงค์ของพระเจ้าพวกเขา ก็จะกลับมาด้วยกันในความรักและการยกโทษแบบคริสเตียน และมาระโกก็ได้คืนดีกับเปาโลในภายหลัง อาจเป็นไปได้ว่าข้อพิพาทระหว่างเปาโลและยอห์นมาระโกถูกใช้การโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อปลุกมาระโกให้ตื่นมาสู่หน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ของเขาและทำให้เขาเป็นภักษาที่พระเจ้าทรงใช้การได้ เพราะว่าเปาโลกล่าวถึงมาระโกด้วยความนับถืออย่างยิ่งและถ้อยคำที่ชมเชยอย่างมากใน 2 ทิโมธี 4:11: “ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้”

บารนาบัสเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งซึ่งชาวเมืองโคโลสีรู้จักเป็นอย่างดี พวกเขารักและเคารพเขา โดยกำเนิดแล้วบารนาบัสเป็นคนเลวีคนหนึ่ง เขาเกิดบนเกาะไซปรัสและกลับใจเชื่อเป็นคริสเตียนตอนอายุน้อยมากๆ ในวัยผู้ใหญ่เขาขายทรัพย์สินของฝ่ายโลกของตนเพื่อกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และเขาเป็นผู้นำเปาโลมาสู่คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม บารนาบัสเป็นชายคนหนึ่งซึ่งคริสตจักรนั้นให้ความไว้วางใจ เขาถูกส่งจากคริสตจักรแม่ไปยังเมืองอันติโอกในฐานะผู้ส่งสารคนหนึ่งเพื่อนำข่าวเรื่องข่าวประเสริฐในนครนั้นกลับไปรายงานและเมื่อเขากลับไปแล้ว นี่คือนิทรรศการที่ถูกบันทึกไว้:

“เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 11:23, 24) ข้อถัดไปบอกเราว่าบารนาบัสไปยังเมืองทาร์ซัสต่อ กลับไปพร้อมกับเปาโล และการทำงานในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐของพวกเขาประสบความสำเร็จมากเสียจน “ในเมืองอันทิโอกนั้นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก”

จากนั้นบารนาบัสก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำเงินไปมอบให้แก่เหล่าวิสุทธิชนผู้ยากจนที่นั่น และเขากับเปาโลก็ไปเยี่ยมชุมชนหลายแห่งด้วยกันโดยประกาศข่าวประเสริฐ คริสตจักรต่อมาได้เลือกบารนาบัสให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจัดการข้อโต้แย้งอันรุนแรงเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายและพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งหลังจากนั้นเขาก็กลับมายังเมืองอันทิโอก: และเราอ่านว่าเขา “สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างต่อเนื่อง

หลังจากช่วงเวลาแห่งการประชุมของผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ประสบความสำเร็จนี้เอง เปาโลและบารนาบัสได้โต้แย้งกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับยอห์นมาระโกในฐานะเพื่อนร่วมเดินทางที่เป็นมิชชันนารี บันทึกสุดท้ายที่เราอ่านเกี่ยวกับบารนาบัสในเรื่องราวตอนนี้ก็บอกเราว่า “บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส” เปาโลกล่าวถึงมาระโกโดยเชื่อมโยงกับบารนาบัสตรงนี้ในโคโลสี 4:10 เพื่อรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีว่าพวกเขาควรอ่านตอนรับมาระโกด้วยการต้อนรับแบบคริสเตียนอันเปี่ยมด้วยความรัก โดยปฏิบัติต่อเขาในฐานะอัครสาวกแท้คนหนึ่งและพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 10 ลงท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “...ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา” ผู้เชื่อทั้งหลายทำผิดพลาดกันได้ทั้งนั้น เรามีชีวิตอยู่ในกายเนื้อหนึ่งและเราอาจทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนคริสเตียนด้วยกันผิดหวังอย่างน่าเศร้า แต่หากผู้เชื่อคนใดล้มเหลว – และกลับใจจากความล้มเหลวนั้น ซึ่งเป็นการพิสูจนตัวเขาเอง – ผู้เชื่อคนนั้นก็ควรได้รับการยกโทษและต้อนรับกลับมาอีกในสามัคคีธรรมอันสมบูรณ์เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และเมื่ออวัยวะหนึ่งของกายนั้นทนทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็ทนทุกข์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลได้เรียนรู้ว่ามาระโกวางแผนการเดินทางซึ่งจะนำเขาผ่านเข้ามาในเมืองโคโลสี และหากเขาได้เดินทางผ่านเข้าไปในเมืองนั้นจริงๆ เหล่าผู้เชื่อที่นั่นก็จะต้องให้การต้อนรับเขาดุจพี่น้องคนหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเคยมีความเข้าใจผิดและความขัดแย้งระหว่างเปาโลและมาระโกในการเดินทางแบบมิชชันนารีช่วงแรกๆ ของพวกเขาก็ตาม

ข้อ 11: “และเยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในขณะที่เข้าสู่หนัด จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หุนใจของข้าพเจ้า”

เราไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับ “เยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส” คำกล่าวที่ว่า “ซึ่งอยู่ในขณะที่เข้าสู่หนัด” หมายถึงพี่น้องสามคนนั้นที่ถูกเอ่ยชื่อ – อาริสทาร์คัส, มาระโกและเยชู ยูสทัส เท่าที่เราทราบ ยิวสามคนนี้เป็นสมาชิกพวกเดียวซึ่งมีเชื้อชาติเดียวกับเปาโลซึ่งให้ความช่วยเหลือเขาในกรุงโรมในการรับใช้ของเขาในเมืองที่ชั่วร้ายนั้น ยิวคนอื่นๆ ทุกคนไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับเขาเลย แต่เปาโลกล่าวถึงชายสามคนนี้ว่า “เป็นที่หุนใจของข้าพเจ้า” (ภาษากรีกตรงตัวตรงนี้อ่านว่า “ผู้ซึ่งเป็นกำลังใจแก่ข้าพเจ้าอย่างแท้จริง”) พวกยิวที่เชื่อคนอื่นๆ ก็ดูเหมือนจะทำทุกอย่างที่พวกเขาทำได้เพื่อต่อ

ด้านเปาโล และในหนังสือฟิลิปปีเขาก็กล่าวถึงพวกผู้เชื่อชาวิวิวว่าพวกเขาประกาศพระคริสต์ “ด้วยจิตใจริษยาและทุ้มเถียงกัน...ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า” (ฟป. 1:15, 16)

เปาโลเป็นอัครสาวกมายังคนต่างชาติและมีใจร้อนรนมากๆเพื่อพวกเขา เพราะว่าเขาได้ทำให้ข้อเท็จจริงนี้เป็นที่ทราบแล้ว พวกิวิวจำนวนมากจึงเกลียดชังเขาและมีใจขมขื่นต่อพวกเขาอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เปาโลก็มีภาระใจลึกซึ้งเพื่อชนร่วมชาติของเขา ในโรม 9:1-3 เขาสารภาพประมาณว่าเขาเต็มใจที่จะตกนรกหมกไหม้หากการเสียสละเช่นนั้นจะช่วยชนร่วมชาติของเขาให้รอดได้ แต่เขาก็รู้ว่าแม้หากว่าเขาสามารถถวายเป็นร่างกายของเขาให้ไปเผาไฟ หรือหากเขาสามารถลงไปในหลุมนั้นได้แทนพวกเขา นั่นก็จะเป็นประโยชน์อันใดเลย เพราะว่าเปาโลเป็นนักเทศน์เรื่องพระคุณและเขารู้ว่า “ไม่มีเครื่องสักการบูชาเหลืออยู่อีกต่อไป” พระโลหิตได้ถูกหลั่งออกแล้วครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ – และพวกิวิวและคนต่างชาติก็ต้องรับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีกเหมือนกัน

ข้อ 12: “เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสื่ออิच्छานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง”

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อต่างๆที่เหลือของบทนี้เป็นคนต่างชาติ – ไม่ได้เกิดจากพวกิวิว เอปาฟรัสถูกเรียกว่าเป็น “คนหนึ่งในพวกท่าน” เขาเป็นชาวเมืองโคโลสี เขาเกิดที่นั่นและไม่ต้องสงสัยเลยว่ากลับใจเชื่อที่นั่น เป็นธรรมดาที่เขาสนใจอย่างลึกซึ้งในคริสตจักรแม่ของเขา และในจดหมายฝากฉบับนี้เขาก็ฝากความคิดถึงและความรักแบบคริสเตียนมาให้เปาโลประกาศว่าเขาเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ และเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าพระเจ้าได้ทรงใช้เอปาฟรัสในการเปิดประตูแห่งคริสตจักรที่เมืองโคโลสี ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระคริสต์ หนึ่งในศิษยาภิบาลของพวกเขา และมีความห่วงใยฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้งเพื่อพี่น้องของเขา

เปาโลพรรณนาถึงเพื่อนผู้รับใช้คนนี้ว่า “**ผู้สื่ออิच्छานเพื่อท่านอยู่เสมอ**” เอปาฟรัสจากคริสตจักรแม่ของเขามา เขาติดคุกอยู่ แต่เขาก็ไม่เคยลืมพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ของเขา เขาสู้ตรากตรำเพื่อพวกเขาในการสื่ออิच्छาน เขามีความรักฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งและบริสุทธิ์ที่ก่อให้เกิดความร้อนรนอันเจ็บปวดในคำอิच्छานเพื่อพวกเขา ภาระใจของเขาที่เกี่ยวข้องกับชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นคือ “หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง” เอปาฟรัสทราบถึงอันตรายที่ผู้เชื่อเหล่านั้นเผชิญ เขาทราบถึงความแยบยลของคำสอนผิดที่ถูกสอนโดยพวกครูสอนเท็จในเมืองโคโลสี และเขาอิच्छานเพื่อพี่น้องของเขา เพื่อที่พวกเขาจะยืนหยัดมั่นคงไม่หวั่นไหว เพื่อที่พวกเขาจะไม่หันเหไปจากความเชื่อนั้น เขาอยากให้พวกเขายืนหยัดสมบูรณ์แบบ มั่นใจเต็มเปี่ยมในความเชื่อนั้นที่ถูกมอบไว้แก่เหล่าวิสุทธิชนครั้งเดียวพอ เขาอยากให้พวกเขาอมจำนอยอย่างต่อเนื่องต่อ “**การซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง**”

ข้อ 13: “ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราปุรี”

เปาโลให้ความมั่นใจผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีว่าเอปาฟรัสเป็นผู้ที่ร้อนรน คุณนั้นไม่ได้ทำให้จิตวิญญาณของเขามอดลงหรือดับไฟที่ลุกไหม้ในจิตใจของเขาเกี่ยวกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณในคริสตจักรแม่ของเขา และความเจ็บปวดและภาระแห่งการสื่ออิच्छานที่เกาะกุมหัวใจและจิตใจของเขาก็มีไปถึงคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองเลาดีเซียและ

เมืองฮีราปุรีเช่นกัน – เมืองเหล่านั้นที่อยู่ในแคว้นเดียวกับเมืองโคโลสี ทั้งสามเมืองนี้อยู่ในแคว้นฟรีเจีย เอปาฟรีสุรู้จักคริสตจักรแต่ละแห่งในแคว้นนั้นเป็นอย่างดีและเคยมีสามัคคีธรรมกับพวกเขาหลายครั้งแล้วโดยไม่ต้องสงสัย

ข้อ 14: “ลูกาแพทย์ที่รักกับเดมาสฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน”

แพทย์ของเปาโล (ลูกา) ก็อยู่กับเขาด้วย สุขภาพของอัครสาวกชาวผู้ได้รับการเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดโดยแพทย์ของเขาผู้ซึ่งเขาเรียกว่า “แพทย์ที่รัก” คุณหมอลูการักเปาโลและเดินทางไปกับท่านในหลายโอกาส เขาอยู่ด้วยกับท่านขณะที่ท่านเดินทางไปยังกรุงโรม และเขาก็อยู่ที่นั่นกับท่านต่อไป ลูกาก็ถูกเอ่ยถึงโดยเปาโลเช่นกันในจดหมายของเขาที่เขียนถึงฟีเลโมน (ข้อ 24) และใน 2 ทิโมธี 4:11

เราไม่ทราบว่เดมาสเป็นผู้ใด ไม่มีคำอธิบายให้ไว้ เขาอาจเป็นคนที่ต่อมาลูกากล่าวถึงใน 2 ทิโมธี 4:10 ว่า “เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว” ข้อนี้อาจพูดอีกเรื่องไปเลยหากเดมาสสัตย์ซื่อ – ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนและจากนั้นก็ต่ออัครสาวกเปาโลผู้เป็นที่รักของพระเจ้า แต่แสงสีและการยั่วยวนของโลกก็เชิญชวนเขาให้ออกห่างไปจากการอยู่เคียงข้างเปาโล และเราก็ไม่มีบันทึกไว้ว่าเกิดอะไรกับเขาหลังจากนั้น

ข้อ 15: “ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาติเซียกับนิมฟิสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย”

ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโลสีจะต้องคำนับและหนุนใจคริสตจักรน้อง ซึ่งอาจเป็นคริสตจักรหนึ่งที่อ่อนแอกว่าในเมืองเลาติเซีย – และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาจะต้องระลึกถึงนิมฟิสซึ่งคริสตจักรประชุมกันในบ้านของเขา บางส่วนของผู้เชื่อชาวเมืองเลาติเซียเหล่านั้น ซึ่งด้วยเหตุผลใดเราไม่ทราบ มาประชุมกันเป็นประจำเพื่อนมัสการในบ้านของนิมฟิส และเปาโลในการเอ่ยชื่อของเขาก็ชี้ให้เห็นว่านิมฟิสควรค่าแก่ความโดดเด่นและการฝากความคิดถึงเป็นพิเศษ

ข้อ 16: “และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาติเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาติเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย”

ในข้อนี้เปาโลส่งคริสตจักรที่เมืองโคโลสีให้อ่านจดหมายฉบับนี้ในที่ประชุม และแนะนำให้พวกเขาและชาวเมืองเลาติเซียเหล่านั้นแลกเปลี่ยนจดหมายกัน ซึ่งเปิดโอกาสให้จดหมายแต่ละฉบับได้ถูกอ่านในที่ประชุมของคริสตจักรทั้งสองแห่ง

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าไม่เป็นที่ทราบว่เปาโลหมายความว่าอะไรโดยคำกล่าวที่ว่า “และจดหมายที่มาจากเมืองเลาติเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย” ไม่จำเป็นต้องคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องนี้ จดหมายฝากฉบับใดก็ตามที่ชาวเมืองเลาติเซียเหล่านั้นมีอยู่ในที่ประชุมของพวกเขาขณะนั้นจะต้องถูกส่งไปให้ชาวเมืองโคโลสีและถูกอ่านในคริสตจักรที่นั่น

การแลกเปลี่ยนจดหมายเช่นนั้นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติท่ามกลางคริสตจักรเหล่านั้น และโดยระบบนี้จดหมายฝากฉบับหนึ่งซึ่งถูกส่งไปยังคริสตจักรหนึ่งในความเป็นจริงแล้วจึงกลายเป็นสมบัติส่วนรวมของคริสตจักรทุกแห่ง นี้นำไปสู่การก่อร่างขึ้นของภาคพันธสัญญาใหม่ เปาโลประกาศว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการตลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:16, 17)

ข้อ 17: “และจงบอกอารคิปปีสว่า “การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ”

อารคิปปีสก็ถูกเอ่ยถึงเช่นกันในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงฟีเลโมน เราไม่ทราบเหตุจูงใจของเปาโลในการส่งข้อความหนึ่งไปหาผู้เชื่อคนนี้โดยตรง ไม่ว่าอารคิปปีสมีการรับใช้ในด้านใดก็ตาม มันก็เป็นหน้าที่ๆพระเจ้าทรงมอบหมาย ซึ่งเขาได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาจะต้องทำให้สำเร็จ (กิจการ 12:25) ไม่ว่างานรับใช้นั้นคืออะไร มันก็เป็นหน้าที่ของเขาที่จะกระทำตามตำแหน่งนั้นที่เขาดำรงอยู่ในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าอารคิปปีสได้รับตำแหน่งต่อจากเอปาฟรัส ผู้ซึ่งตำแหน่งของเขาในคริสตจักรแห่งนั้นได้ถูกทำให้ว่างลงเพราะเขาอยู่กับเปาโล ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านกล่าวว่าอารคิปปีสเป็นบุตรชายของฟีเลโมน และว่าเขาเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลคนหนึ่งในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

อาจเป็นไปได้ว่าเปาโลส่งคำเตือนสตินี้มาอย่างเปิดเผย เพื่อที่จะถูกอ่านให้คริสตจักรฟัง เพื่อที่ว่าหากอารคิปปีสจำเป็นต้องแก้ไขหรือลงวินัยสมาชิกบางคน พวกเขาจะได้ไม่รู้สึกรู้สขมขึ้นต่อเขาและกล่าวหาเขาว่าใช้สิทธิอำนาจซึ่งไม่ได้เป็นของเขา พวกเขาจะได้ระลึกถึงคำกำชับของเปาโลที่ได้ให้ไว้แก่เขาและจะได้เคารพและนับถือเขาในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าเพราะการที่เปาโลแต่งตั้งและเตือนสติเขาว่า “การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ” พวกเขาจะได้ฟังอารคิปปีสเพราะคำบัญชาที่เฉพาะเจาะจงของเปาโลที่มาถึงเขาให้กระทำหน้าที่ต่างๆของเขาในตำแหน่งที่เขาได้ถูกแต่งตั้ง

ข้อ 18: “คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโช่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน”

เปาโลเป็นผู้ชราแล้ว เขาติดคุกอยู่ตอนนี้ และขณะที่พระวิญญูณามบริสุทธิทรงบอกถ้อยคำต่างๆของจดหมายฝากฉบับนี้แก่เขา ก็มีใครบางคนคัดลอกถ้อยคำเหล่านั้นบนแผ่นหนัง แต่หลังจากที่เนื้อหาของจดหมายฉบับนี้ถูกเขียนเสร็จแล้ว เปาโลก็เซ็นชื่อลงบนมันด้วยลายมือของตัวเอง อ่าน 1 โครินธ์ 16:21; 2 เธสะโลนิกา 3:17

“หนามในเนื้อ” ของเปาโล (2 คร. 12:7) ถูกเชื่อโดยผู้รู้หลายท่านว่าเป็นต่อหรือโรคตาบางอย่างที่เกือบทำให้เขาตาบอด มันคงเป็นที่น่าประทับใจต่อชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นมากๆที่ได้เห็นลายมือของเปาโลผู้เป็นที่รักของพวกเขา! อาจเป็นไปได้ว่าลายเซ็นของเขาถูกเขียนในตัวหนังสือขนาดใหญ่ และเมื่อบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายผู้เป็นที่รักของเขาในพระคริสต์อ่านชื่อของเขา หัวใจของพวกเขาก็ปวดร้าวเมื่อพวกเขาระลึกถึงวันวานแสนสุขแห่งการสามัคคีธรรมเมื่อเปาโลมายังเมืองโคโลสีและประกาศข่าวประเสริฐแสนวิเศษที่ได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการเป็นทาสของบาปแล้ว

เขาไม่เพียงเซ็นชื่อจดหมายฉบับนี้ด้วยลายมือของตัวเองเท่านั้น แต่เขายังเสริมด้วยคำขอปิดท้ายว่า “ขอท่านจงระลึกถึงโช่ตรวนของข้าพเจ้า!” นี่เป็นคำขอที่สั้นมากๆ – แต่ก็น่าเวทนายิ่งนัก มันมาจากหัวใจที่กระวนกระวาย จากผู้หนึ่งที่อยู่ริษฐานทุกวันเพื่อที่ประตูแห่งเสรีภาพจะถูกเปิดอีกครั้งสำหรับเขาและที่เขาจะได้ประกาศข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีอีก – ฤทธานุภาพของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอด

ทุกครั้งที่มีการระลึกถึงชื่อของเขา เขาอยากให้พวกเขาระลึกถึงโช่ตรวนของเขา พร้อมกับทุกความทรงจำเกี่ยวกับวันคืนที่ได้ใช้เวลาด้วยกันตอนที่คริสตจักรนั้นได้ถือกำเนิดขึ้นในเมืองโคโลสี เขาอยากให้พวกเขาระลึกถึงเขาขณะนี้ – ในกรุงโรม ในโช่ตรวน เมื่อที่ประชุมที่เมืองโคโลสีมาเจอกัน โดยชื่นชมยินดีในเสรีภาพและอิสรภาพทางศาสนา เปาโลอยากให้พวกเขาระลึกว่าเขาติดคุกอยู่ และเหตุผลที่เขาติดคุกก็คือข้อความที่เขาส่งถึงคนต่างชาติ: “ในพระคริสต์ทุกคนเป็นหนึ่ง

เดียวกัน – ยิวหรือกรีก ทาสหรือนายทาส ผู้มีการศึกษาหรือผู้ที่ไม่มีการศึกษา – *ผู้ใดก็ตาม*” เมื่อคริสเตียนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้นอธิษฐานในที่ประชุมหรือในบ้านเรือน เมื่อพวกเขาอธิษฐานเผื่อกันและกันและเผื่อผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรอื่นๆ เปาโลก็อยากให้พวกเขาแน่ใจที่จะ “ระลึกถึงโชตรวนของข้าพเจ้า”

ขณะที่เปาโลเซ็นชื่อของตนลงบนจดหมายถึงชาวเมืองโคโลสี ไม่น่าแปลกเลยที่เขาตระหนักถึงโชตรวนของตน: ขณะที่เขาเขียนด้วยมือขวา *มือซ้ายของเขาก็ถูกล่ามโซ่ติดกับทหารยามชาวโรมันนายหนึ่ง!*

บทสรุปของจดหมายฉบับนี้มีสั้นๆ: “**ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด**” จดหมายฝากฉบับนี้ขึ้นต้นในพระคุณและลงท้ายในพระคุณ: ในตอนต้นเลยเราอ่านว่า “เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทีโมธีน้องชายของเรา เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี *ขอให้พระคุณ... ดำรงอยู่กับท่านเถิด*”

เปาโลปิดท้ายข้อความที่ได้รับการคลี่คลายนี้เหมือนกับที่เขาได้เริ่มต้นมัน พระคุณเพียงอย่างเดียวเท่านั้นรับประกันพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหลายในปัจจุบันและตลอดนิรันดร์กาล **เราได้รับความรอดแล้ว**โดยพระคุณของพระเจ้า (อฟ. 2:8), **เราถูกสอน**โดยพระคุณของพระเจ้า (ทิตัส 2:11-15), **เรามีชัย**โดยพระคุณของพระเจ้า – และไม่มีผู้ใดทราบเรื่องนั้นดีกว่าเปาโล หลังจากที่เขาอธิษฐานสามหนขอให้พระเจ้าเอาหนามนั้นออกไปจากเนื้อของเขา พระเจ้าก็ทรงปฏิเสธที่จะเอาหนามนั้นออกไปแต่ตรัสแก่เปาโลว่า “**พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น**” (2 คร. 12:9)

เปาโลเป็นนักเทศน์เรื่องพระคุณ เขาหวงแหนเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าสุดๆ ผู้ทรง “บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) เขาปรารถนาที่จะเห็นผู้เชื่อเหล่านั้นที่คว้นกาลาเทีย เมืองเอเฟซัส เมืองโคโลสีและแห่งหนใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงใช้เขาเพื่อก่อตั้งคริสตจักรสักแห่ง เขาหวงแหนบุตรทั้งหลายของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาอธิษฐานและเตือนสติพวกเขาอยู่บ่อยๆเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จ – คนเหล่านั้นที่อยากปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ คนเหล่านั้นที่จะหันเหไปจากพระคุณอันบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นที่จะปล้นพระเยซูเจ้าโดยเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงลงท้ายจดหมายฝากถึงชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น โดยเขียนด้วยลายมือของเขาเองว่า “ขอท่านจงระลึกถึงโชตรวนของข้าพเจ้า **ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน!**”

ท่านผู้อ่านที่รัก ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร *คุณรู้จักพระคุณของพระเจ้าไหม?* คุณได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อแล้วหรือยัง? หากคุณยังไม่ได้รับ คุณก็เป็นผู้หลงหาย ไม่ว่าคุณจะมีสัญชาติใด สีผิวใด ไม่ว่าคุณจะมีศาสนาแบบใด อยู่คริสตจักรนิกายใดหรือมีความจริงใจขนาดไหน – ความรอดก็เป็นมา “**มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง**” (ทิตัส 3:5) แต่ “**โดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง**” หากคุณไม่ทราบจนหมดข้อสงสัยว่าคุณเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว จงกัมสิริชะของคุณและจงทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าด้วยคำพูดของคุณเองว่าคุณเป็นผู้ที่หลงหายและว่าคุณอยากให้พระเยซูคริสต์ช่วยคุณให้รอด จงเชิญพระองค์เข้ามาในใจและชีวิตของคุณ จงวางใจพระองค์ “**และท่านจะได้รับความรอด**”

จากนั้นจงเขียนจดหมายมาหาผมและบอกผมว่าคุณได้บังเกิดใหม่แล้ว... ผมอยากที่จะร่วมแบ่งปันความชื่นชมยินดีของคุณกับคุณ คำพยานของคุณเป็นคำจ้ำของผมอย่างแน่นอนสำหรับหลายชั่วโมงที่ผมได้เสียไปในการจัดเตรียม

หนังสือเล่มนี้

ขอพระเจ้าทรงโปรดอวยพรคุณอย่างบริบูรณ์ พี่น้องชายหญิงที่เชื่อของผม “ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยคุณให้ได้รับความรอด” เป็นคำอธิษฐานของผมสำหรับคนไม่เชื่อแต่ละคนที่จะได้อ่านหนังสือเล่มนี้